D.N. ARCHERON

GÜMÜŞ YÜREK

YOLUN SON ŞARKISI

GUARDIAN

"Bilmek istiyorum, diyesim geldi.
Bilmek istiyorum çünkü akıllanmadım."

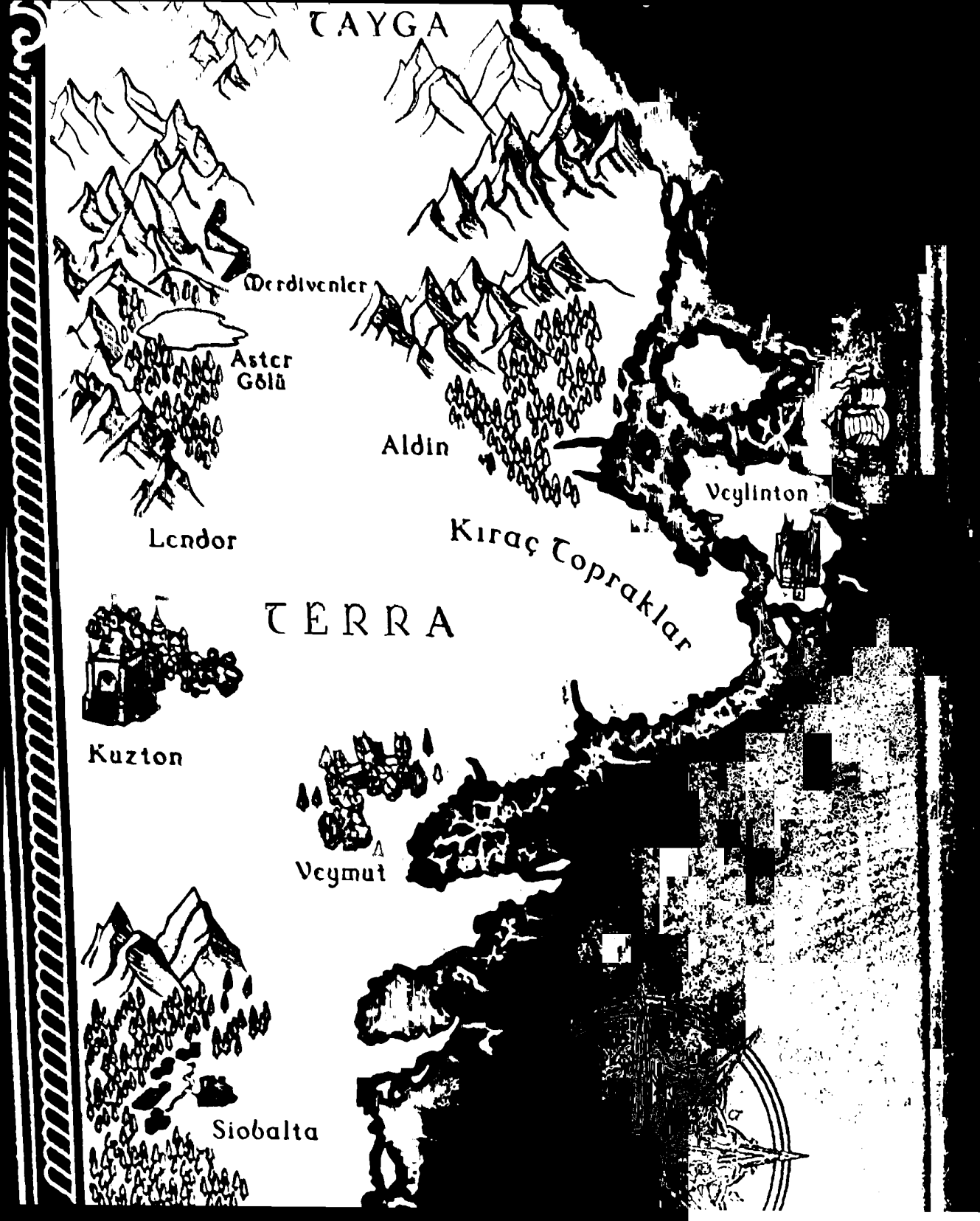
Eira Morwen, Aldin'den gelecek bir haberi beklerken kendini geçmişin ve geleceğin orta yerinde bulacaktı. Kayıpların yankısı yüreğinde çınlarken yaptığı anlaşmalara uyacak ve Hırsız Kral'ın ekibinin bir diğer parçası olacaktı. Verimsiz topraklardan bataklıklara, gürültülü limanlardan karlı ve ıssız dağlara uzanan yol bir kez daha onu çağıracaktı. Bu kez yanında daha kalabalık bir ekip vardı ve geçmişinden çıkıp gelen yüzler, kaderin yollarında yeniden karşısına çıkacaktı.

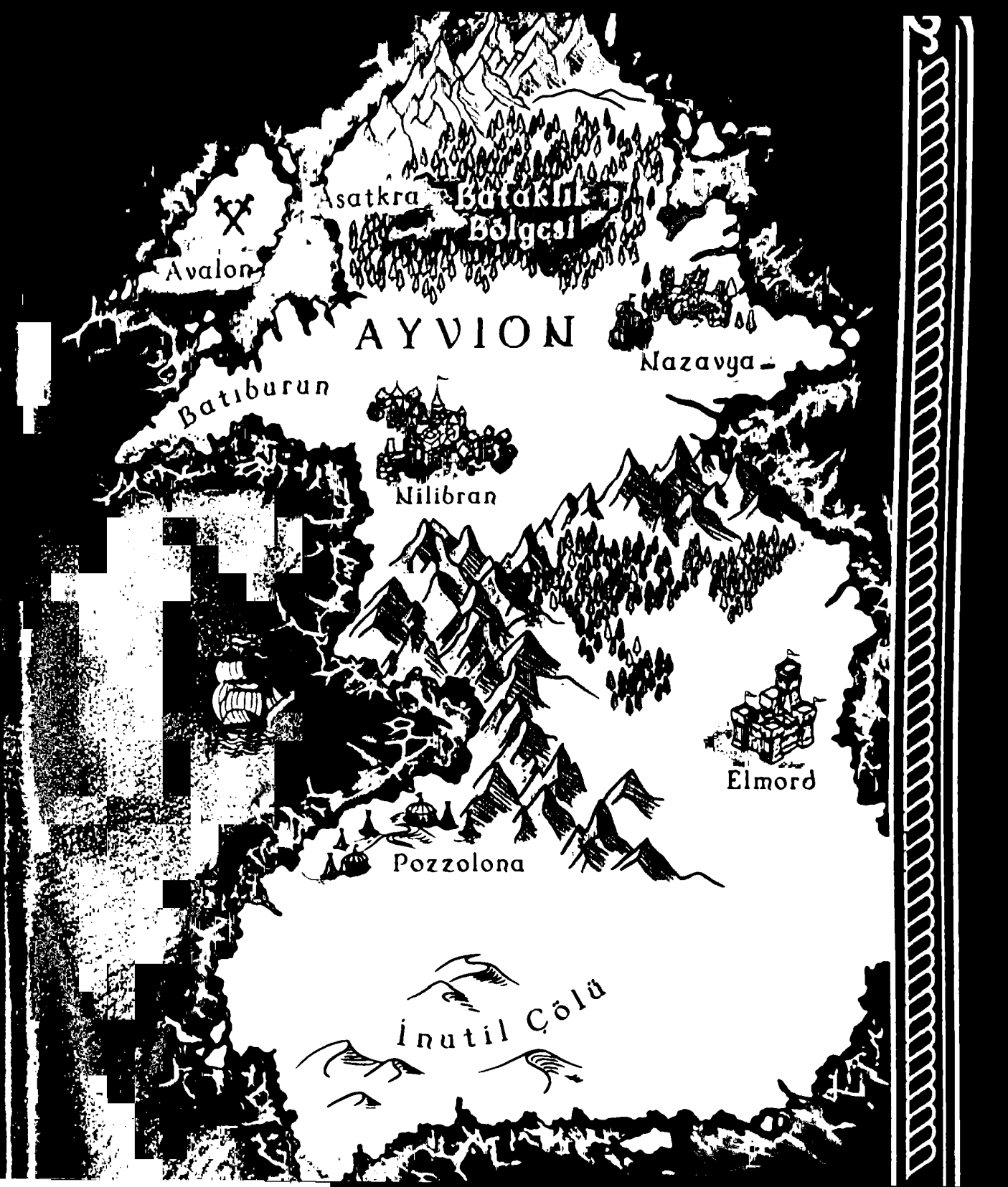
Gümüş Yürek, yolun son şarkısını dinleyecek ve bu şarkının onu da büyülü fey dünyasını da değiştirmesine izin verecekti.

"Ne kadar çok bilirsem kendimi
o kadar çaresiz ve küçük
hissedeceğimin farkındayım.
Yine de bilmek istiyorum işte.
Pek çok kusurumdan
biri de bu."

Ay Işığı
KİTAPLIĞI

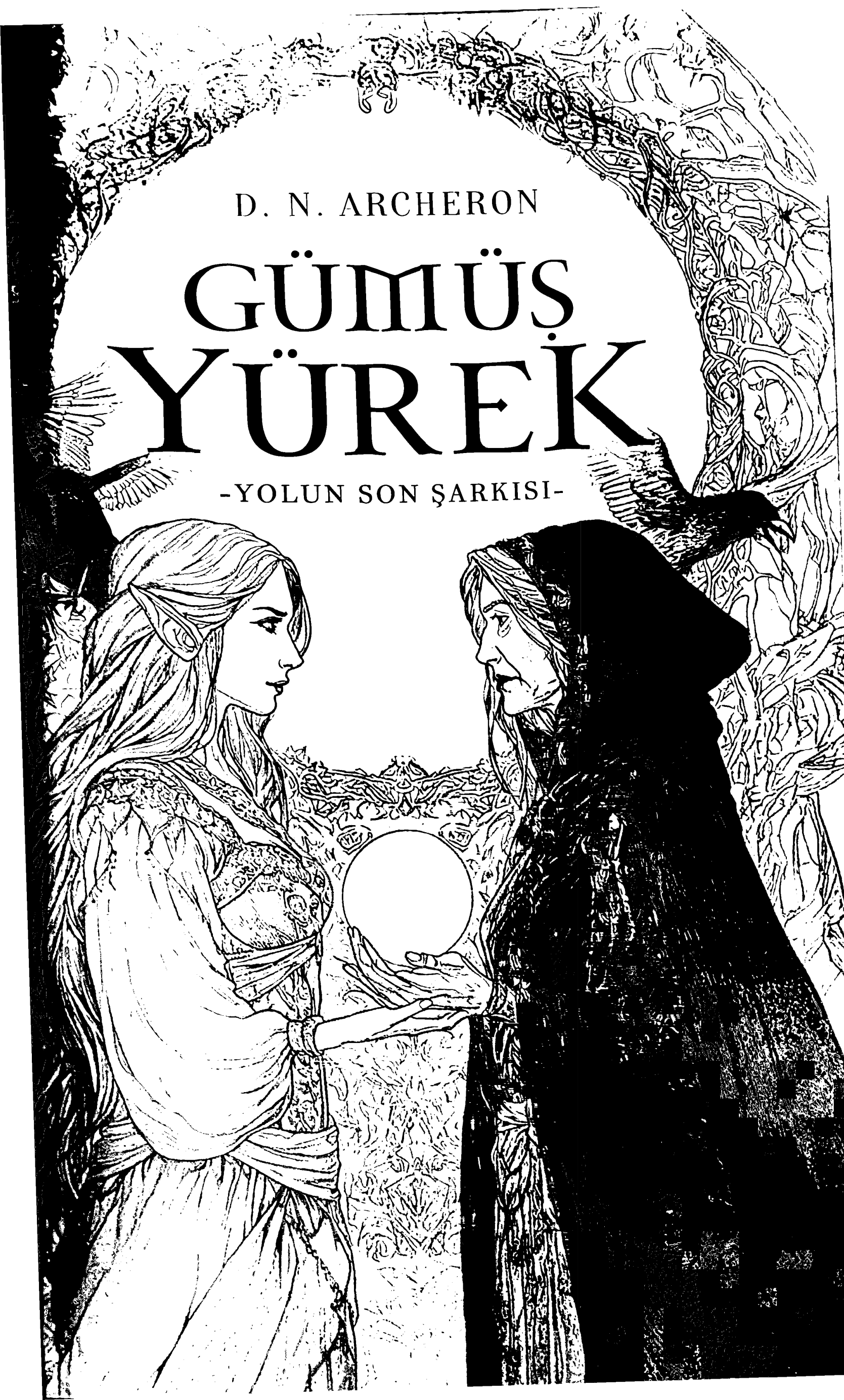

TAYGA
Merdivenler
Aster Gölü
Aldin
Veylinton
Lendor
Kıraç Topraklar
TERRA
Kuzton
Veymut
Siobalta

Asatkra
Bataklık Bölgesi
Avalon
AYVION
Nazavya
Batıburun
Nilibran
Elmord
Pozzolona
İnutil Çölü

D. N. ARCHERON

GÜMÜŞ YÜREK

-YOLUN SON ŞARKISI-

GÜMÜŞ YÜREK 3: YOLUN SON ŞARKISI
(Özel Baskı)

YAZAR
D. N. ARCHERON

BASKI VE TASARIM
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Oğulcan Bulut
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Editör: Zehra Cantürk
Son Okuma: Ayşe Özer
Kapak Tasarım: Hatice Çetin
Mizanpaj Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Kasım, 2025

ISBN: 978-625-96929-4-4

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2025, D. N. ARCHERON

Türkçe Yayım Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Guardian Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.
"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."
Kitabın kapak ve iç tasarımında AI (yapay zekâ) uygulamalarından yararlanılmış olup kullanılan görseller herhangi bir gerçek kişi ya da olayı temsil etmemektedir.

BASKI
Çalış Ofset Ltd. Şti. Davutpaşa Caddesi Yılanlı Sokak
Örme İş Merkezi No:8 Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No: 45159

YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2
Ephesus Plaza Küçükçekmece / İstanbul
Tel: 444 0 454

GÜMÜŞ YÜREK

-YOLUN SON ŞARKISI-

D. N. ARCHERON

GUARDIAN

Tüm bu yolculuk boyunca
yanımda yorulmadan yürüyen okurum,
bu kitap sana...

GİRİŞ

Tanrı'nın işi her zamanki gibi başından aşkındı. Bundandır ki dünyaları yarattıktan sonra onları koruyup kollasınlar diye güvendiği muhafızlarına emanet etti. Her biriyle tek tek ilgilenmek istemediğinden değil elbette fakat nedeni bilinmez. Tanrı'nın işini kim anlayabilir ki? Yaşayanların çoğu içinde yaşadığı dünyayı biricik sanırken üstelik?

Söz konusu muhafızlara gelecek olunursa... Onların isimleri ya da cisimleri yoktu. Fakat kişiliğe sahip olmak için ne bir isim ne de bir beden gerekir. Ruhların çoğu bedenlerinden ayrı var olduğunda yine kendileri olur. Çünkü benliklerin, vücutlarla pek de bir ilgisi yoktur.

Bu muhafızların kimisi kıskanç, kimisi açgözlü, kimisi iyimser, kimisi de merhametliydi. Nasıl olduklarına bakarak onları yargılamak bize düşmez. Sonuçta, yaratılan ölümlülerin tümü var oldukları andan itibaren biraz ya öyle ya da böyledir. Ellerinde değildir bunu değiştirmek.

Tanrı'nın dünyalar için çeşitli oluşumlardan var ettiği bu muhafızların kimisi gizli kaldı, kimisi işine dört elle sarıldı, kimisi varlığını kendi düzeyinde olmayan ölümlülere açık etti, kimisi de zamanla görevini unuttu. Ama tümünün avuçlarında tuttuğu dünya, kendi kişiliklerinden nasibini aldı. Kimi aynı yönde, kimi aksi yönde...

Bu muhafızların çoğu her daim isimsiz kaldı. Birbirine tıpatıp benzeyen dünyaları zamanla büyük oranda birbirlerinden ayrıldı. Kiminin göğü bile yeri gibi kızıla büründü, kimi yeşerdi de yeşerdi. Kiminin üstünde yaşayan tek parça

ot kalmadı, kimininse üstü yaşamla dans etti durdu. İsimsiz muhafızların dünyalarında kendileri kadar iyi olmasa da düşünebilen canlılar var oldu. Ve bu canlılar arasından şanssız ya da şanslı bazı kimseler onların varlığından haberdar olduğunda veya inançları gereği bu muhafızların oralarda bir yerlerde var olması gerektiği düşüncesine sarıldığında onlardan, *Doğal Dengeler* diye bahsettiler. Sayıları da tıpkı görünüşleri ve onlara dair pek çok konu gibi bir sır olarak kaldı.

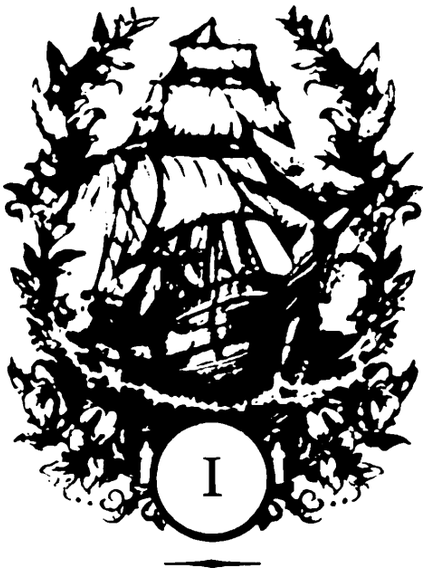
Doğal Dengeler, sorumlu oldukları dünyanın işleyişini herkesten iyi bilirdi. Yaşam onların parmaklarında çimlenir, ağaçların sayısı onların parmaklarının sayısıyla eş biterdi. Ancak bir gerçek vardı ki... Unutulmak üzere tozlandı.

Her tür ölüm, Doğal Dengelerin bile uzanamayacağı kadar Tanrı'ya yakındı.

Her şeyin bir sonu vardı.

Köprülerin, lavtaların, ilişkilerin... Hatta bazen ölümsüz gibi gözüken Doğal Dengelerin ve yaşamla sarılmış olduğundan hiç de bir gün ölecek gibi gözükmeyen dünyaların...

Doğal Dengeler, hiç dünyalarından ayrı var olmadılar. Hiç onlardan ayrı var olmayacaklardı da. Bir Doğal Denge öldüğünde rengi ne olursa olsun dünyası da ölecekti. Bir dünya; üzerindeki her bir dağla, şehirle, ağaçla ya da böcekle hepten yok olduğunda Doğal Dengesi de yok olacaktı. Fakat Doğal Dengelerin kanunları kati değildi. Nasıl ki Doğal Dengeler mağlup edilebilirse kuralları da öyle bükülüp yalnızca birkaç olağanüstü defaya mahsus değiştirilebilirdi. Feyler buna tanık olmak şerefine erişti. Bir başka Doğal Denge hükmü altına girdiklerinde bahsi geçen dengenin nasıl kendilerine ayak uydurduğunu gördüler. Ancak doğanın yeni fey türleri oluşturmak için gereksinim duyduğu gücü onlardan alışı feyleri korkuttu. Doğal Denge'nin kurallarına karşı koymak fikrinden her geçen gün biraz daha uzaklaştılar. Ta ki Doğal Denge'nin kurallarının kesin olmadığını unutana dek...

DEVAM EDEN YOLLAR

Sabah güneşi ve sisi; uzun kuleleri yutuyor, sivri çatıları gökyüzüne katıyordu. Bu kent hırsızlarla doluydu çünkü Veylinton'un kendisi de bir hırsızdan farklı değildi. Yapabileceğini bilse güneşi ve bulutları, ayı ve tek tek yıldızların tümünü de çalardı. Ancak elinden doğaya teslim olmaktan, ona karışmaktan başka türlüsü gelmiyordu. Doğal Denge'ye karşı gelmeye çalışmanın pek akıllıca olmadığını onun üstünde hayli zamandır oturan Veylinton çoktan öğrenmiş olmalıydı, benim aksime.

Veylinton'un geri kalanının aksine Doğu Limanlar her zamanki gibi gürültüyle sarılıydı. Serin bir sabahtı; üstümde uzun kolları gülünç beyaz bir gömlekten başka bir de belimi sarıp sıcak tutan, aynı korsanlarınkine benzeyen koyu yeşil bir kuşak vardı. Okyanusa yürüyemeyecek kadar sarhoş denizciler oturup bulanık akıllarıyla kaybedecekleri oyunlar oynayabilsinler diye düzenbazlar tarafından konmuş küçük masaların birinde oturuyor, gözlerimi karşıya dikmiş bir yere bakıyordum ama ne gördüğüm hakkında pek bir fikrim yoktu. Yalnızca dağları görmeyi özlediğimi biliyor ve yanımdaki belli belirsiz rüzgârı hissediyordum fakat ne yazık ki söylediklerinin

tek kelimesini o an bile anlayamıyordum. Belki o da öfkelendiğinden saçlarımı çekiştirip duruyordu şimdi.

Aniden omzuma binen ağırlık yüzünden öyle irkildim ki bir anlığına aklımı yere düşürmüşüm gibi geldi bana.

"Özür dilerim." Yanıma geldiğini bile fark etmediğim Marlo'nun sırtıma serdiği kahverengi pelerini düzeltirken yüzümü kontrol ettiğini fark ettim. Fakat hiç de ne aradığına kafa yoracak gibi hissetmiyordum kendimi. "Seni korkutmak istememiştim." Marlo bakışlarını kucağıma düşürdükten sonra uzanıp elimdeki hançeri aldı. *Kuutamo* ya da *Marwolaeth* değildi şimdi parmaklarını doladığı. "Bence yeteri kadar bilenmiş bu," dedi. "Kimin? Hadi, Eira. Konuş benimle."

"Sera'nın." Sözcük boğazımı yaktı.

Elindeki bıçağı palaskasına yerleştirdikten hemen sonra kollarını göğsünde kavuşturduğunda kaşları çatıktı. "Bast sana ayakçı muamelesi mi yapıyor yoksa?"

Başımı iki yana salladım ve ancak Doğrucu'ya döndüğümde az önce bakmakta olduğum yerin farkına vardım. Yola bakıyordum. Batıya. "Sera'ya ben söyledim hançerini bilemek istediğimi. İyice körelmişti. Bugün Maça'yla konuştun mu hiç? Yakınlarda aldığı bir mektup olmuş mu, biliyor musun?"

Marlo başını iki yana salladıktan sonra karşıma oturdu. Onun da omzundan gelen kemerinin altında bağcıklarının düğümü açılmış beyaz bir gömlek ve kahverengi bir yelek vardı. Bir de yakası yüksek, düğmesiz, yeşil bir ceket. Hava hakikaten serindi. Pelerine iyice sarındım.

"Hayır, bugün onu hiç görmedim. Bu arada o pelerin senin, birkaç tane arasından ben seçtim."

"Hey!" El sallayarak bize yaklaşan İvaylo yanımıza varır varmaz Marlo'nun dibine oturdu. Yan yanalarken İvaylo normalde olduğundan daha sıska, Marlo normalde olduğundan daha iri gözüküyordu. Gerçi; üstündeki bol ve kalın giysilere rağmen İvaylo hakikaten sıska, kambur oturuşuna rağmen Marlo da hakikaten iriydi. "Benimle bir el kart oynamaz

mısınız? Şu aptal oyunda kendimi geliştirmek istiyorum ama elime hiç fırsat geçmiyor."

"Hakiki rakipler istiyorsan neden Sera ve Arien'le oynamıyorsun? O ikisini kartların başında zafer dansı yaparken çok kez gördüm de masayı öfkeyle dağıttıklarını hiç görmedim."

"Onlar hile yapmadan oynamıyor," diye yanıtladım Marlo'nun sorusunu. İvaylo da başıyla beni onayladı. Hırsızlar kurallardan da düzenden de hiç hoşlanmazdı, söz konusu oyunlar olsa bile.

Fena bir sabah değildi aslında. Öte yandan İvaylo'yla kart oynarken ne görebildiğim kadarıyla Marlo'nun yüzünde ne de hissedebildiğim kadarıyla benim yüzümde biraz olsun neşe vardı. *Martes*'in güvertesindeki sayısız kavurucu yaz gününde, henüz öğreniyor olduğum bu oyunda bıkkın denizcilere ardı arkasına yenilirken şimdi olduğumdan çok daha hevesliydim.

"Bugün Maça'yı gördün mü?"

İvaylo başını iki yana salladı. "Kaptan birkaç saattir kamarasında. Hırsız Kral'la birlikte."

İki altılı ve bir beşli. Ben şanslı biri değilim.

İşe yaramaz kartlarımın üstünden gözcüye baktım, rüzgâr onu görmüyor gibiydi. İvaylo'nun saçları öyle dağınıktı ki rüzgâr, aralarına girerse pekâlâ bir daha çıkamayacağından korkuyor olabilirdi. "Öyle mi?"

İvaylo bakışlarını on bir parmağı arasındaki kartlardan ayırmadan başını salladı. Parmaklarının çokluğuna nazaran onun zihnindeki düşüncelerin toplam sayısı üç ya da beşti. Aynı anda aklında durabilen düşüncelerin toplam sayısı ise bir. Ve şu an da aklındaki, yalnızca elindeki kartlardı. Ne dediğini farkında olmadan, "Sürekli toplantı yapıyorlar," dedi. "Saatler sürüyor. Bir başlarına neyi konuşuyorlar bu kadar, hiç bilmiyorum. Parzival; bunun kaptanın itibarını zedelediğini çünkü diğer gemilerin mürettebatlarının ikisi arasında nahoş dedikodular çıkardıklarını söylüyor. Nahoş. Kötü yani."

Elbette. Kardeş olduklarını bilmiyorlar ki.

"Ne hakkında konuştuklarını Parzival biliyor mu?" diye soran Marlo'ydu. Sarı sakallı seyrüseferci kaba olsa da akıllı adamdı, Marlo ondan pek hoşlanmazdı ama bunun sebebi ya belirsizdi ya da hakikaten yoktu.

İvaylo kartlarını tümü yukarı bakacak şekilde masaya serdi. *İki on üçlü ve üç dokuzlu.* Yanındaki Marlo yerine doğrudan benim gözlerimin içine bakarak, "Hayır," dedi. Zihninde duran düşünce, kartları değildi artık. "Parzival ya da başkası... Kaptanın bilmelerini istemediği hiçbir şeyi bilmez."

"Biz biliriz," dediğim vakit Marlo aniden bana döndü. Başını hafifçe, öyle hafifçe ki keskin bakışlı gözcüye hissettirmeden iki yana salladı. Ela gözlerinde hiç korku yoktu da var olan neyse anlayamadım.

İvaylo kartları ustalıkla topladıktan sonra uzun bacaklarından birini masanın sabit oturaklarının öteki tarafına attı. "Ve belki bu çok da akıllıca değildir," dedi. Arkasını dönmeden önce de, "Benimle oynadığınız için teşekkür ederim," diye ekledi ve okyanusun olduğu tarafa hızlı olmayan ama uzun adımlarla yürüdüğünde soğuk esinti nihayet yüzüne çarparak saçlarını dağıtmaya karar verdi. İvaylo'nun söylediklerinden sızan bilgelik de kibarlık da sıradan bir günde ondan beklenmeyecek türdendi.

Marlo yüzünü batıya döndü, sabah güneşinde bile karanlık kalabilen sokakların, uzun binaların gövdelerindeki tuğlaların ve taşların ötesini görmek istedi belki. Bir başkası olsa bunu garip bulurdu çünkü korsanlar batıya bakmazdı. Özellikle gözlerinde yüzen böylesi bir beklentiyle, böylesi bir özlemle, asla...

"Sence mektup ona ulaşmış mıdır?" Sorum herhangi bir ucundan tutulamayacak kadar kırılgandı. Bir zamanlar yine Marlo'ya sorduğum, *"Sence Aldin'e varmış mıdır?"* sorusuna çok benziyordu.

"Yolda başına bir şey gelmediyse evet. Yazalı neredeyse bir buçuk ay oldu, Eira."

"Neden geri yazmıyor? Belki de yazmıştır ve onun mektubu bize ulaşmamıştır? Bir mektup daha yazsak ya? Ya da havalar iyice bozmadan Aldin'e gitsem? Sence Bast beni Aldin'e, Zaina'yla konuşmaya gönderir mi? Aslında bir..."

"Hey, Eira. Bir bak bana." Marlo başını öne eğmiş, sırtını iyice bükerek bakışlarını gözlerimin hizasına indirmişti. "Ben de senin kadar endişeleniyorum. Ama bugünlerde beni en çok endişelendiren şey ne, biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım, bunu yapmak bile nedense çok geldi.

"Sensin. Yeteri kadar uyumuyor ve Doktor'dan duyduğum kadarıyla doğru düzgün yemek yemiyorsun. Sürekli dalıp gidiyorsun ve sen dalıp gittiğinde aklının düştüğü yere kadar takip edemiyorum seni. Ben senin dostunum. Konuş benimle."

Yutkunduğumda ne zamandır hiç su içmemiş olduğumu düşündüysem de bunu Marlo'ya belli etmedim. "Ben..." Gözlerimin dolmaya başladığını hissedince başımı öne eğdim. Yaptıklarım yüzünden suçlu hissediyordum. Önüne yürüdüğüm sonuçlar yüzünden acıyı ve belki bir de başarısızlığın utancını... Nos'u yaşama, dostlarına döndürmekte başarısız olmuştum ve bunun ağırlığı omuzlarımı öyle eziyordu ki ağrıdan uyuyamıyor, yemek yiyemiyordum.

Çevredeki gürültüye sığınarak, "Nasıl devam edeceğimi bilmiyorum," dedim nihayet. Söylemeyi planladığım şey neydi emin değildim ama bu değildi. Burnum sızlamaya başladı. "Geride bir yerlerde takıldım kaldım ve şimdiye sürüklenip durmak istemiyorum, Marlo. Orada kalmak istiyorum. Onunla. Her şey mahvolmadan önce."

Marlo başını hafifçe yana yatırdığında kalın kaşlarının iç kısmı hafifçe yukarı kalktı. Gördüğüm gibi tanıdım bu ifadeyi.

Sonra pelerinime uzanıp başlığımı kafama geçirdi. Seslerin birazı kesildi ve rüzgâr beni terk etti. "Benim için üzülüyor musun, Marlo?"

Başını iki yana salladı. "Yalnızca endişeleniyorum. Sen onunla yeniden konuşacak, onu yeniden görecek şansı elde

ettin ve bana Nos'u mutlu gördüğünü söyledin. Ben buna yaslanarak önüme bakıyorum. Ama sen yaslanmak için bile olsa bu gerçeğe sırtını dönmek istemiyorsun. Anlıyorum."

"Olsa olsa beş gece önceye dek sen de pek farklı değildin, Doğrucu. Şimdi ne değişti?"

"Beş gecede hiçbir şey değişmedi. Hâlâ içinde sizin dolaştığınız kâbuslar görüyor ve ter içinde uyanıyorum. Ama şöyle bir düşününce yaşamım boyunca öyle korkunç şeylere alışmak zorunda kaldım ki yalnızca bana ait bu acıya alışmak hiç de zor gelmiyor. Zaina'nın güvende, Nos'un bizi beklerken mutlu ve senin düşebileceğin herhangi bir çukura uzanabileceğim kadar yakınımda olduğunu biliyorum. Annem ve babam evde; Kai, Sorin ve Lumi de öyle."

Başımı sallayarak dalgınca onayladım. "İyi olduklarını bildikten sonra sahip olduğun özlemle başa çıkmak kolay geliyor, biliyorum bunu. Aynısını annem, Kona ve büyükannem için ben de hissediyorum. Ama Nos'a olan özlemim bir başka, Marlo. Sanki kanlı canlı."

Marlo gülümsedi. "Hissettiğin özlem değil de hayal kırıklığı olmasın? Başarısız olduğunu düşünüyorsun. Aşmakta zorlandığın şey o gibi ama bu yük tamamıyla sana ait değil. Öyleyse neden hepsini taşımaya çalışıyorsun?"

Nos'un orada kalmış olmasında Marlo'nun payı yok. Velia'nın ölmüş olmasında da. O da biliyor bunu, biliyorum.

Marlo'ya baktım. Sabah güneşi de bulutların arkasından çıkmış bana bakıyordu. "Bilmiyorum. Henüz cevabını bilmediğim ve üzerine düşünmek istemediğim bir soru bu. En azından şimdilik."

"İstediğin kadar zamana sahip olabilirsin fakat ihtiyaç duyduğun zamanı toplamaya çalışırken kendini ihmal etmene izin veremem. Sen bana Zaina'nın, Lumi'nin olduğu kadar yakınsın. Bunu ne Veylinton değiştirdi ne Kovensay ne de Bataklık. Anlıyorsun değil mi?"

Yüzümü buruşturduktan sonra avuçlarıma gömüp sessizce ağlamaya başladığımda üşenmeden gelip yanıma oturdu ve

kollarını az önce getirdiği pelerinime doladı. Ceketi duman ve ahşap kokuyordu. İyi bir dosttu Marlo, en iyisi.

"Duygusallaşmak için erken bir vakit," dedi ama onun titrek sesi de sözcüklerine ihanet etti. Zaman zaman uygunsuz anlarda Marlo'nun gözleri de buğulanır, geminin bir tahtasına gözlerini dikmiş olduğundan Doğrucu söylenenlerin birini bile duymazdı. "Hiçbiri senin suçun değildi. Yalnızca yol böyleydi. *Bizim yolumuz.*"

Acaba Marlo'nun zaman zaman rüyalarında beliren o dev aynaya söylediği de bu mu?

"Bizim yolumuz," diye tekrar ettim yansımasıymışım gibi. Zaina'nın, Nos'un, onun ve benim. Velia'nın ve Oisin'in. "Ya bizim yolumuzun kalanında acıdan başka bir şey yoksa? Yine de yürümeye değer mi?"

Ne kadar aptalca bir soru. Elbette değer, ben zaten biliyorum bunu. Marlo'nun bunu söyleyeceğini de biliyorum. Yine de sordum işte. Belki bir de ondan işitmeye ihtiyaç duyuyorumdur.

"Başını kaldır da etrafına bir bak."

Başımı Marlo'nun göğsünden uzaklaştırıp çevremdeki tüm gürültüye baktım. Gürültü boğazımı yaktı, eğer böyle bir şey mümkünse. Ya da belki yalnızca toz ve sis... Aceleci adımlarla yürüyen feyler her yerde olduğundan sis yayıldıkça yayılıyor, etraf kırık kaldırım taşlarının arasından çıkan toza bulanıyordu çünkü.

"Görüyor musun? Onların da yolları devam ediyor ve önlerinde nelerin uzandığını hiçbiri bilmiyor. Ama geride durmuyorlar. Öyle ki yürüyecekleri yolun taşlarını dizmeye çalışmaktan yaşadıkları şehrin yollarının ne bozuk olduğunu uzun zaman önce unutmuşlar."

Elimin tersiyle burnumu yukarı ittim ve ardından Marlo'ya dönüp güldüm. "Dün gece ben hariç herkes uykusunda bilgelikle donatılmış sanki. Böyle lafları nereden öğrendin? Maça'dan mı?"

Doğrucu gülerek beni omzumdan ittiğinde bir saniye öncekı durgun hava sisc karışarak onu yoğunlaştırdı, yine de Marlo'nun yanaklarının kızardığı gözümden kaçmadı.

"Bu sabah hiçbir şey yemedim. Gel, Doktor'un mutfağında neler var, bakmaya birlikte gidelim."

Doğuya doğru attığımız sakin adımlardan sonra kendimizi aniden bir arbedenin göbeğinde bulduk. Önce iki, sonra dört adam bağrışmaya ve küfretmeye başladı. Kulaklarım havaya fırlatılan boğuk sözcüklerden hiçbirini yakalayamadı fakat gözlerim savrulan koca ve ağır yumrukları gördü.

Marlo'yu bileğinden tuttuğum gibi sıvışmaya hazırlandım ancak Marlo'nun aniden bir adamı kolundan çektiğini hissettim. Adam yumruğuyla karşı koyup yalnızca bir anlığına saçları dağılan Doğrucu'yu sersemletince ikisinin arasında çevrelerindekinden farklı ancak aynı kızgınlıkta bir arbede başladı. *Kuutamo*'yla *Marwolaeth*'i aynı anda çektiğim gibi eğilerek adamın sağlam alt bacaklarının ikisinde birden birer kesik açtım; acıtacak kadar derin, daha ilerisi olmayacak kadar yüzeysel... Bir adama karşı iki kişi çok da haysiyetlice davranmak sayılmazdı ama eh, Veylinton'du burası. Bu sivri çatılı, uzun binalar arasında yolsuzluk ve çürümenin aksine saygın davranışlar da renkler gibi hemen hiç görülmezdi.

Dengesini kaybedince Sera'nın az önce bilemekte olduğum hançeri çoktan adamın boynundaydı. Ben *Kuutamo* ve *Marwolaeth*'i adamın giysilerine silerken Marlo, "Geri ver," dedi usulca, sesi kulağıma eskiden bazı geceler Gümüştepe'de işittiğim yalnız kurtların hırlamaları gibi geldi. Ben bakışlarımı bir kez daha arkamda kalan batıya çevirdim. Ne sebepten olursa olsun sesi alçak olduğunda Doğrucu'nun gözlerine bakmak hayli güç olurdu.

Doğrucu Marlo, o zamanlar küçük bir çocuk olsa da önceleri hırsızdı. Şimdiyse bir korsan ve bir Ateşyutan'dı. Veylinton'da ondan tehlikelisi yoktu. Adamsa yanlış yerde bulunma aptallığına kapılmış sıradan bir hırsıza benziyordu ve belli ki bunu bilmiyordu.

Ben sırada olacakları beklemeye koyulmuşken Marlo, adamı birden bıraktı. Öylece. Ateşyutan'ın geniş elleri tarafından serbest bırakılan adam arkasına bile bakmadan koşmaya çalışarak ama büyük çoğunlukla tökezleyip, sekerek kalabalık kavganın arasında kayboldu.

"Hançerin?" diye sordum. Birkaç saniye boyunca bir adamın gittiği yöne, bir Marlo'ya baktım durdum. Peşinden koşmalı mıydım, onu anlamaya çalışıyordum. Adam, Marlo'nun altın sarmallarla bezeli güzel hançerini aldığı için onu bu kadar öfkelendirmişti ve belki kaçmıştı, serbest bırakılmış değil.

Marlo'nun bakışlarının başka bir yerde sabit durduğunu gördüğümde baktığının bir yer değil, *biri* olduğunu anladım. O tarafa dönüp bu gizemi çözmek istedim fakat ben oraya dönemeden Marlo bileğimi yakaladı ve birlikte az önce baktığı yöne koşmaya başladık. Bizi kavganın orta yerinden uzaklaştırmaya çalışan hızlı adımlarımıza koşmak denebilirse elbette.

Kavgayı geride bırakırken Marlo'nun kahkaha attığını duydum. Başımızın üstünde boş bir kasa uçtu ve düştüğünde birine isabet etmiş olmalıydı çünkü bağırışlara bir yenisi eklenirken kasanın patırtısı duyulmadı. Duyumsadığım rom ve ter kokusu midemi bulandırdığında buruşan yüzüme engel olamadım. Çok şükür üzerimdeki bir etek ya da elbise değildi.

Ancak tüm o kargaşa gerimizde kaldığında neler olup bittiğini sorabildim ama düşünceleri, az ötemizde kalan kavgadan daha gürültülü olacak ki Marlo hiç de beni duymuş gibi değildi. Sağ omzunun iki parmak altını ovuyor ve yine ileriye bakıyordu. "Bunca zaman sonra..." diye yüksek sesle düşündü ancak sonra bana döndü ve gözleri nihayet beni *gördü*. "Gel," diyerek başıyla ilerideki bir binayı işaret etti. "*Martes*'e dönmeden önce tanışacağın biri var." Doğrucu'nun yüzüne çok yakışan sırıtışı genişledikçe genişledi. "Ama aklını bıçaklarından bir an bile ayırayım deme."

Ben artık Bast'ın ekibine ait bir hırsız olsam dahi Marlo tırmanmakta hâlâ benden daha iyiydi çünkü eski alışkanlıklar kolay kolay ölmezdi. O yapının çatısında otururken bile bana bunu düşündürten, henüz düzene girememiş soluklarımdan başka bir şey duyamıyor oluşumuzdu.

Pazar Kulesi'ne ve çevresinde uçan kargalara bakıyordum. Güneş tenimizi eskiden olduğu kadar fazla yakmıyordu ama koyulaşan renklerimiz de henüz eski hâllerine dönmüş değildi. Elimi boynumun altına koydum ve "Hançerinin peşine düşmeliydik," diye söylendim. "O adamın öylece gitmesine neden izin verdin ki?"

Marlo başını iki yana belli belirsiz salladığında kısa saçları olduğu yerlerinde kaldı ve Doğrucu çatının ucuna ilerleyip dizlerini kırdı, aşağıya göz atarken de, "Hançerim artık onda değildi," dedi. Kaşlarımı çatarak anlamayı bekledim ve acele etmedim. Marlo sakindi, benim onun hançerinin durumu ya da konumu konusunda telaşa kapılmayışımın temel sebebi buydu. Marlo aşağı bakarken önce başını kaldırdı. Sonra ayağa kalktı ve olduğu yerden önündeki boşluğa, "Merhaba Çarna," diye seslendi.

Bu minik karşılama, üstünde durduğumuz yapının çevresinden tıpkı rüzgârın biraz önce yaptığı gibi dolaştı ve bulması gerektiği kişiye ulaştı. Yavaşça dönüp baktığımda görmeyi beklediğim ne ise gördüğüm de tam olarak oydu. Bizim yaşlarımızda olduğunu bilsem de Marlo ve benden çok daha genç gözüken, yüz hatları keskin, çekik gözleri küçük bir adamdı Çarna.

Çıtçıkarmaz Çarna. Tam olarak Aleph ve Marlo ondan bahsettiklerinde aklımda canlandığı gibi. Simsiyah ve basit kumaşlar içinde. Bir tek gözleri zihnimdeki gibi kara değil, o sapsarı gözleri öngörmek gerçeküstü bir isabet olurdu gerçi.

Çarna, alnını tümden örten siyah, temiz saçlarını geriye itti ama rüzgâr çok geçmeden açıktaki alnını görmek istemiyormuş gibi kalın kaşlarını tekrar örttü.

Marlo'ya öylece baktı bir süre. Neler düşündüğünü merak ettim ama bir başkasının ne düşündüğünü kim tam anlamıyla bilebilirdi ki? O başkası Çıtçıkarmaz Çarna iken üstelik.

Doktor'a borçlu olduğumu hissettiğim bir sırdı bu genç adam. Doktor'un birlikte Veylinton'a geldiği, adını hatırlamadığım ama Dragomir'in dövmeleri arasında yüzünü sürekli gördüğümden hiç unutmadığım o güzel kadını çatıdan düşüren Çarna'ydı, biliyordum bunu. Dikkatleri dağıtmakta uzman bir kargaşa ustasıydı o. İhtiyaç duyduğu hengâmeye, gökten hızla düşen bir bedenle ya da bu sabah olduğu gibi dört adam arasında çıkardığı bir kavgayla ulaşmakta sakınca görmüyordu. Belli ki tanıdığım çoğu feyin aksine onun ahlaki değerlerinin köşeleri çok daha fazla yontulmuştu.

Çarna öylece baktı ve ancak sonra temkini elden bırakmadan giysisinin karanlık katmanları arasından bir hançer çıkardı. Bu hançerin bıçak kısmındaki sarmallar ve şekiller tıpkı Çarna'nın sarı gözleri gibi parıldıyordu fakat tek bir farkla: Doğrucu'nun hançeri güneş gibi sıcak ışıldarken Çarna'nın küçük gözlerinin rengi bu sabahtan daha soğuktu.

Önce isteksiz olarak adlandıramayacağım fakat ağır adımları işittim ve sonra Marlo'nun yanımdan geçip gidişini izledim. Çarna da bize doğru birkaç adım yürüdü. Kiremitlere değen adımları neredeyse bir gölgeninkiler kadar, Bast'ınkiler kadar -belki ondan bile- sessizdi.

Birbirlerine bir kol mesafesi kadar yaklaştıklarında Çarna yukarı bakan iki elinin üzerinde tuttuğu hançeri Marlo'ya uzattı. Bunu yaparken başını hafifçe öne eğdi ve bakışlarını yere düşürdü. Bir borcu ödüyormuş gibi gözüküyordu böyle ama Marlo'nun olanı ona geri veriyordu yalnızca.

Doğrucu'nun çocukluk arkadaşları da onlarla olan ilişkisi de bir tuhaftı. Hâliyle yıllar sonraki karşılaşmaları da öyle tuhaf gerçekleşiyordu. Aleph'in dostumu çatıdan aşağı nasıl sürüklediğini dün yaşanmış gibi hatırlıyordum. *Aleph şimdi nerelerde acaba?*

Marlo isimsiz hançerini aldı ve onu kemerinde ait olduğu yere yerleştirdi. "O adam bıçağın ondan alındığını fark etmedi," dedi. "Daha fenası..." diye devam etti sonra. "Ben de fark etmedim. Hemen karşısında olmama rağmen."

Çarna gülümsediğinde gözleri daha da küçüldü ama parıltısından hiçbir şey kaybetmedi. Sonra ciddileşti ve güldüğünde teninde gözüken çizgilerin hiçbirinin yüzünde kalıcı izler bırakmamış olduğunu fark ettim.

"Evet, biliyorum. Uzun zaman oldu. İyi görünüyorsun, buna sevindim. Boyunun bu kadar uzamasını beklemiyorduk doğrusu." Marlo burnundan güldükten sonra taşıması zor gözüken bir ciddiyetle duraksadı. "Aleph'i en son ne zaman gördüğünü hatırlıyor musun?"

Çarna'yı görüşüyle aklına öteki dostunun gelişi bana hiç de tuhaf gelmedi çünkü nasıl ki benim zihnimde Nos, Zaina ve Marlo yan yana duruyorsa Doğrucu'nun zihninde de Aleph, Çarna ve Mavros yan yana ve birbirlerine hayli yakın duruyor olabilirlerdi. Yüksek ihtimalle gölgelerde, belki yağan son yağmur yüzünden sırılsıklam ama kesinlikle yırtık giysiler içinde, aç ve uykusuzken.

Sorusuna cevap olarak Çarna'nın başıyla onaylaması üzerine, "Onunla en son ne zaman görüştüğünü hatırlıyor musun peki?" diye sordu bu sefer. Ve Çarna başını iki yana salladı.

Belki bu kelimeyle, belki aynı anlama gelen başka kelimelerle, artık anımsamıyordum fakat Marlo onun sadık biri olmadığını söylemişti bir keresinde. Bunun onu ilk ve son görüşüm olacağını düşünüyor olmalıydı ki Çarna benden tarafa neredeyse hiç bakmıyordu. Şimdi yüzüne bakışım ilk olabilirdi ama son falan değildi. Ben o kadarını *kesinkes* biliyordum.

"Aç mısın?"

Çarna birkaç saniye sonra başını iki yana salladı. Yalan söyledi belki, Doğrucu bunu nereden bilecekti ki?

"Pekâlâ." Marlo ağırlığını bir ayağından ötekine verdi. "Hançerimi bana geri getirdiğin için teşekkür ederim. Seni gördüğüme sevindim. Ama lütfen..."

Çarna elini kaldırarak onun sözünü kesti. Ardından elini yumruk yaptı ve yalnızca işaret parmağını kaldırdı. Benim gibi Marlo'nun söylemek üzere olduğu isteği o da anlamış olmalı ki devam etmesini istemedi ya da gerekli görmedi.

Lütfen bizden uzak dur.

Çıtçıkarmaz Çarna elini aralarındaki boşluğa uzattığında Marlo ona tereddüt etmeden ancak hevesli gözükmeyecek kadar yavaşça uzandı. Biri hırsız, öteki korsandı ama bir zamanlar ikisi de yalnızca küçük çocuklardı.

Tokalaşmanın ardından Çarna'nın soğuk bal rengi gözleri beni buldu, bakışında arkadaş canlısı bir şeyler görmek mümkün değildi. Hırsız Kral'ın ekibinin yeni üyesinin karşısında durduğunu biliyor olmalıydı. Çenemi hafifçe yukarı kaldırdım ve yutkunurken dişlerimi sıktığımı fark ettim. Belki Marlo'nun Maça'dan kaptıklarından çok daha fazlasını ben de Bast'tan öğrenmiştim çünkü şimdi benim yerimde o olsaydı o da böyle yapardı. *Elbette hemen ardından sırıtırdı ama ben Bast değilim.*

Çarna, ifadesini bozmadan tekrar Marlo'ya baktı ve gerilemeye başladı. Hafifçe öne eğildiğinden saçları, gözleriyle aramıza girdi. Doğrulduğunda adımları hızlandıkça hızlandı, giysisinin kapüşonunu başına geçirdi ve zamanı geldiğinde kendini geriye atarak bedenini çatıdan aşağı bıraktı.

Onun ardından koşup taş yola bakmak için eğildiğimizde Çıtçıkarmaz Çarna, çoktan ruhuna cömertçe katılmış Veylinton sisine karışmış ve gözden kaybolmuştu. Üzerimdeki birkaç bozukluk ve hançerlerimin ikisi ise hâlâ benimleydi.

Marlo belli belirsiz yaşarmış ela gözlerle ve ucu hafif kızarmış bir burunla bana döndü.

"Üşüdün mü?"

Burnunu çekti ve başını iki yana salladı. "Ama açlıktan ölmek üzereyim."

"*Martes*'e öyleyse."

Marlo başıyla onaylarken dalgındı, gözlerinin hemen arkasındaki koca boşluktan anladım bunu. O boşluğun

derinliklerine göz atabilseydim karlarla kaplı çam ağaçlarına, kozalaklara ve iki katlı, sevimli bir eve duyulan özlemi görürdüm belki. Gördüğüm gibi de tanırdım. Dağınık bir kitaplığın önünde kitabın tekine kendini iyice kaptırmış soğuk saçlı genç bir kadını, kalan son tatlıyı bir türlü paylaşamayan iki kardeşi ve sessizce onları izleyen bir üçüncüsünü de öyle. Bir şeyler karalamaya dalmış Nos'u da.

Ama şimdi Marlo'nun gözlerinin arkasında tek görebildiğim; engin, karanlık suların işgal ettiği boşlukta gezinen bir gemiydi. Önünde ağzı açık kanatlı bir sansar heykeli olan o gemideki kıvırcık saçları uzun, kaşları çatık genç bir kadın ve ocakta kaynayan suyun buharına gömülmüş bir mutfaktı.

Doğrucu bir kez daha, bu sefer dalgınlığın zerresi olmadan başını aşağı yukarı sertçe salladı. "*Martes*'e."

2

VASİYET TEPESİ

Martes, gövdesinin genişliğine de yelkenlerinin uzunluğuna da alışmanın mümkün olmadığı bir gemiydi. Adını dile getirecek kadar cesur olanlar ondan *Muazzam Martes, Kanatlı Sansar* ya da *Dehşetsaçan* olarak söz ederlerdi. Veylinton'un flamasız dört büyük gemisinden biriydi; *Akoji, Hazard, Danos Brankos* ve *Martes*. Rotaları hemen her zaman farklı olan bu gemiler, birbirlerini Doğu Limanlar'dan uzakta hiç görmezdi.

Marlo ve ben aylar önce o gün Hazard'ın seyrüsefercisinden kaçmak için bir başka gemiye tırmanmış olsaydık o zaman neler olurdu, kim bilir?

Biz *Martes*'e yürürken diğer üç gemi limanda, tahta iskeleler de her zamankinden daha kalabalıktı. Küçüklü büyüklü diğer gemiler ve tekneler de oldukları yerde duruyor gibi gözüküyordu. Havadaki koku fena değildi, güneş ve rüzgâr birlik olup okyanusa böyle çarptıklarında kötü kokusunun birazını alır götürürlerdi. Mevsime rağmen yerdeki solmuş ve kurumuş yaprakların sayısı yok denecek kadar azdı çünkü çevrede ağaç namına hiçbir şey yoktu.

İskelelerin aksine *Martes*'in güvertesinde ancak uğursuz olabilecek bir sakinlik kol gezmekteydi. Maça'nın kamarasının

kapısı her zamanki gibi kapalı, perdeleri de dün gece ya da ondan önceki sabah olduğu gibi çekiliydi.

"Şu tahtalar..." Başımla kıç güverteyi işaret ettim. Maça'nın kamarasında konuşulanları duyabileceğimiz ince tahtalar vardı orada. Fakat Marlo ne söyleyeceğimi hemen anlamış olmalı ki başını iki yana salladı. "Ne konuştuklarını merak etmiyor musun?" diye sordum ben de.

"Elbette ediyorum. Ama Maça orada biri dinlediğinde bunu anlıyor. O yüzden kimse kamarasını dinlemeye cesaret edemiyor ya zaten." Başını iki yana sallarken bakışları kıç güverteyi buldu. "Geminin kaptanı o, biliyorum. Yine de nasıl anlıyor, bilmiyorum."

Omuzlarımı silktim. "Anlarsa anlasın. En fazla çıkıp ikimizi de bir güzel azarlar. Meraklılık ettik diye bizi kalasta yürütecek değil ya. Hele de seni..."

En iyi ihtimalle konuştuklarını duyarız, en kötü ihtimalle en az yedi günlük fazladan iş yaparız. Yaşadığımız onca şeyden sonra birkaç günlük fazladan iş ne ki? Taşıdığımız onca yükten sonra yedi günlük fazladan iş kollarımızı ve bacaklarımızı ne kadar yorabilir?

Maça merakıma yenik düştüm diye beni koyu sulara hiç düşünmeden atardı da Marlo'ya dokunmazdı. Yine de kuşku, Marlo'nun kaşlarının biraz altında takıldı kaldı.

"Pekâlâ, sen mutfağa in. Ben şansımı deneyeceğim." Ona güven vermek adına Doğrucu'nun omzuna birkaç kez vurduğumda kolum yoruldu. "Benim adımlarım hafif değil ama ağırlığım azdır, tahtaları pek gıcırdatmam. Çok geçmeden gelirim yanına."

Marlo'nun dudakları hafif renksiz, yüzü de biraz solgundu. Kollarını göğsünde kavuşturduğunda gömleği gözüme çok dar geldi. "Hırsızlar tahtaları *hiç* gıcırdatmazlar, Eira. Ama Maça yine de duyar onları."

Duyarsızlığın beraberinde getirdiği uyuşuklukla başımı yavaşça salladım. "Göreceğiz."

"Neden anlamıyorsun Bast?" Kaptanın yüksek olmayan sesinde yüzen şey her neyse huzurdan çok uzaktı. Hatta öyle uzaktı ki Maça, dikkatini bir araya toparlayamıyor olmalıydı şimdi. Bu yüzdendir ki tam tepesinde tuhaf görünüşlü kulağını kıç güvertenin tahtalarına dayamış biri olduğunu hemen fark etmedi. "*Beyaz Deniz* bu gemiyi bile öldürür. Ve *Martes* batarsa... Her şeyi kaybederiz. Duyuyor musun? Elde etmek için yıllarca çırpınıp durduğumuz her şey *Kanatlı Sansar*'la birlikte okyanusun dibini boylar. Ama biz hariç. Çünkü sen de biliyorsun ki her şeyi kaybettikten sonra hayatta kalacak kadar şanssızız biz. İstediğin gerçekten bu mu? Bir kez daha aynı şeyleri yaşamak mı?"

"Asıl sen beni anlamıyorsun." Bast gözümde kollarını göğsünde bağlamış duvara yaslanır ya da Maça'nın koltuğunda öne eğilip dirseklerini dizlerine koymuş bir hâlde canlandı. Sesine bakılırsa sinir bozucu bir küçük kardeşten farksızdı şimdi. "Doğuya gitmemiz gerekmeyebilir. Nereye bakmamız gerektiğini bilmiyoruz ama bu gemiye bir Şifacı lazım, bunu inkâr edemezsin. Eira'nın söylediğine göre bahsi geçen kız zeki ve..."

"Bir *Şifacı*," diye güldü Maça. "Kuşkusuz. Çürükler bir Şifacı olduğunu öğrenirlerse bizzat elleriyle taşırlar onu ölüme. Lanet falan dinlemezler. Korsan ya da hırsız." Maça'nın sesi bir fısıltı kadardı. Ben de burnumun kenarına ya da dudağımın üstüne çarpar da ses çıkarır diye soluğumu tutuyordum. "Hepsi nefret ediyor bizden."

Bizden. Çürük olmayanlardan. Doğal Denge'nin insaflı davrandıklarından.

"Doğrucu'dan nefret etmiyorlar."

"Doğrucu'dan korkuyorlar da ondan. Onun avucundaki güç, Veylintonluların akıllarına sığacak türden değil ama sıradan bir Şifacı'dan korkmazlar. Kendi bıçaklarımız önce bana

sonra da sana döner, Bast. Bu, göze alabileceğimiz türden bir risk değil."

Bu cümleyi takip eden sessizliğin içime düşürdüğü kurt büyük değildi ama onu düşünmeye devam edersem beni yer bitirirdi. Ben de çareyi adımlarımı kollayarak kıç güverteden ayrılmakta buldum. Yakalanmayı beklemeden gitmek en mantıklısıydı ve biraz daha orada kalsaydım Maça kesin enselerdi beni.

Şifacı Zaina... Cadı çırağı, nerelerdesin, neler yapıyorsun bugünlerde? Seni bize geri yazmaktan alıkoyan ne?

Martes'in mutfağının bana kendimi iyi hissettirmek gibi bir huyu vardı, ona ait olmamama rağmen hem de. Belki ona duyduğum, hiç geçmeyen minnettarlık da bundandı.

"Günaydın, çaylak." Doktor; önlüğü üzerinde, her zamanki gibi tencerelerinin başındayken bana bakmadı. Beyaz gömleğinin uzun kollarını koca dirseklerine kadar sıvadığından dövmelerinin nicesi bana bakıyordu şimdi. *Martes*, Doğu Limanlar'da uyurken o yalnızca birkaç kişi için yemek pişirirdi ve hırsızların, mutfağına adım atmasına katiyen izin vermezdi ama bu kuralı esnetmelerine izin verecek kadar değerli bulduğuna inandığım üç hırsızdan biriydim ben. O sabah Çarna'yı görmüşken aynı gözlerle Doktor'un yüzüne bakmak bana zor gelince kapı eşiğinde saçlarımı örerken başımı aşağı eğdim. Duyduğum, yalnızca okyanusun kıpırdatıp durduğu geminin gıcırdayan tahtaları ve ocakta fokurdayan suydu.

Uzun saçlarımın hiçbir tutamı serbest olmadığında mutfağa girdim ve masada Marlo'nun karşısına oturdum. Bunu yaparken kendim gibi hissetmedim, bedenimi yamuk sandalyeye taşıyan ben değildim sanki. Aynada görmeye alışık olduğum kahverengi saçları, kolları ve bacakları mutfağın öteki bir köşesinden izliyor gibiydim. Sık oluyordu bu.

Marlo ortadaki düz tabağı bana doğru nazikçe ittiğinde hiç ses çıkmadı. Ceketini çıkarıp sırtını yasladığı sandalyeye asmış olan Doğrucu, lokmasını çiğnerken minnetle ve biraz da beni yemeye teşvik etmek ister gibi gülümsedi. Dürüst olmak

gerekirse tabaktaki patates püresi de fasulye de pek iştah açıcı gözükmüyordu.

Hantal adımlarla yanımda dikilen Doktor da devasa ellerinde minicik gözüken bir bardağı tabağın hemen yanına bıraktı. Önce eğri parmaklarının bardağı terk edişini, sonra da bardaktan yükselen dağınık dumanları izledim.

"Ne yaptığınızı biliyorum." Gözlerim hâlâ bardaktaydı. Dumanın ilerleyişinde rahatlatıcı bir şeyler vardı. "Bana acıyorsunuz."

Marlo yutkunurken kaşlarını çattı, yüzünün buruşmasına bakılırsa lokması boğazında takılmış olabilirdi. O, başını aceleyle iki yana sallarken Doktor'un, "Bu acıma falan değil," dediği geldi kulağıma. Devam etmek üzereydi ki sözünü kestim.

"Merhametinizi de istemiyorum."

"Belli ki bizi kendinle karıştırıyorsun, Eira. Çünkü bu merhamet de değil. Sana ne olduğunu dosdoğru söyleyeyim: Kaygı."

Başımı salladım. "Pekâlâ. Benim için kaygılanmanızı istemiyorum, Doktor."

Doktor gülümsedikten sonra tezgâhına döndü. Köşedeki domatesler çok geçmeden çürümeye başlayacak gibi gözüküyordu. "Öyleyse ona göre davran. Tabağındakileri bitir, çayını iç. Çatılarda gezinmezken bile her an düşmek üzereymiş gibi gözüken bir hırsız kimsenin işine yaramaz."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bunun bana kendimi kötü hissettirmesi mi gerekiyor?"

"Bu sana kendini kötü hissettiriyor zaten. Sen de tıpkı benim gibisin, oradan biliyorum."

Ona benzediğimi düşündüğüm olmuştu daha önce. Öte yandan bu benzerliğin Doktor tarafından fark edilebilecek türden olduğu aklıma hiç gelmedi. "Ne demek istiyorsun?"

"Başımıza gelen her şeyin bir sebebi olduğuna inanmıyorsun ama gerçekleşmiş ya da gerçekleşecek her şeyin bir anlamı olsun istiyorsun. Bu anlamın, bu bütünün dışında kalmak fikri de seni ürkütüyor. Kendinden büyük bir şeylerin parçası

olmak ve işe yaramak istiyorsun. Şu günlerde Bast'ın ekibinin bir kısmısın ve buna uygun davranacaksın, bunu sen de biliyorsun ama yine de zorlanıyorsun çünkü bulunduğun yere uygun davranma arzusu ve başka bir zamana ait bir sen, içinde bir yerlerde birbiriyle kavga edip duruyorlar sanki."

Gözlerimin dolduğunu hissettiğimde başımı öne eğdim. Benim için kaygılanmasını hakikaten istemiyordum ama mutfağına girmesine izin verdiği bir hırsızın iyi oluşu hakkında kaygılanması çok doğal değil miydi?

Tezgâha arkasını döndüyse de masaya yaklaşmadı. "Bana bak, Eira. Şimdi de karşındaki Marlo'ya bak."

Marlo, yıllar önce onu Aster Gölü'nün kıyısında gördüğümden beri öyle değişmişti ki... Okyanus yakınında geçirilen bolca vakit yüzünden dalgaları artmış saçlarıyla ya da giydiği korsan giysileriyle ilgisi olmayan bir değişimdi bu. Sanırım Doktor'un onda görmemi istediği de bu olmalıydı şimdi.

"Ben bilge bir adam değilim ama beni iyi dinle şimdi. Geçmiş bizler, şimdide hayatta kalamazlar. Bu yüzden ölmeleri ve yerlerini yeni bizlere bırakmaları gerekir. Geri dönebilmenin bir yolunu bulsan bile şu anki sen olarak da oraya uyum sağlayamazsın. Şimdide var olmaktan korkmak da ancak kendini hiç tanımayanların işidir. Sen onlardan biri değilsin, Eira. Öyle olduğunu düşünerek kendinle aranı açma."

Olduğun kişiyi kendi özüne yabancı sayma. Velia'nın bana söylediği de buydu. Söz konusu ben, Velia ve Doktor olduğunda sınırlar öyle bulanıktı ki... *Siyah, beyaz ve gri gibi... Yalnızca ton meselesi.*

Doktor yeniden tezgâha döndüğünde ben burnumu çektim. "Nereden biliyorsun bunları?" diye sordum çünkü sözlerindeki haklılık payının göz ardı edemeyeceğim kadar büyük olduğunu adım gibi biliyordum.

Yüzünü hafifçe yana çevirdiğinde geniş omzunun üstünde belli belirsiz bir gülümseme gördüm. "Bence bu sorunun cevabına çoktan sahipsin çünkü hikâyesini daha önce dinlemiştin."

Elbette dinledim. Doktor, olan biteni bizzat anlattı bana. Anlaşılan o da bir zamanlar şimdi benim olduğum durumda buldu kendini. Belki o kadın öldükten hemen sonra. Pozzolona'daki Dragomir olarak, o kadının sevdiği Dragomir olarak kalmak istedi ama bu mümkün değildi. Böylece Veylintonlu Doktor oldu. Devam etti, önünde nelerin uzanmakta olduğunu bilmeden.

"Sen hiç zorlanmadın mı?" diye sorduğumda Doktor hayli süre cevap vermedi. Neyi kastettiğimi anlamamış olabileceğini düşündüm ama açıklamak da gelmedi içimden. Marlo hemen karşımda otururken Doktor'un da açıklamaya girişmemi istemeyeceğini düşündüğümden ben de onun kadar sessiz kaldım.

Dragomir mutfaktan çıktı ve kilerin olduğu tarafa dönerek Marlo'yla beni yalnız bıraktı. Doğrucu, Doktor'un kendine yöneltilen sorular karşısındaki kayıtsızlığına benim kadar alışık olmadığından bir süre kaşları havada bana baktı.

Omuzlarımı silktim. "Doktor işte," dedikten sonra yamulmuş çatalı içinde hiç büyük parça kalmayana dek dövülmüş patates püresine götürdüm.

Doktor, kollarında ağzı sıkıca bağlanmış çuvallarla döndüğünde tabağımın yarısı boştu. *Martes*'in aşçısı, çuvalları içleri tüyden başka hiçbir şeyle dolu değillermiş gibi taşıyordu ama onları bıraktığında yerdeki tahtalar kaba ve küt bir çığlık attı. Doktor, sonrasında Marlo'nun yanına geldi ve elini onun omzuna koyduğunda bedeni pek de ufak olmayan Marlo, bu devasa elin yanında küçücük gözüktü. Doktor'un kahverengi gözlerine bakabilmesi için başını gülünç derecede geriye atması gerekliydi ve Doğrucu bu zahmete girmedi. Yalnızca tuhaf, korkmuş bir ifadeyle bekledi.

"Onu Vasiyet Tepesi'ne götür, Ateşyutan. Kendine verdiğin isim buydu, değil mi? Pekâlâ, Vasiyet Tepesi'nin nerede olduğunu biliyor musun? Güzel. Eira ve sen bugün oraya gidin. Kaptana durumu ben izah ederim. Sanıyorum ki orası ikinize de iyi gelecektir. Geç kalmayın. Peşinizden birilerini göndermek istemiyorum hiç."

Mutfaktan kibar sözcüklerle kovulduktan sonra Sera'nın hançerini masaya bırakıp güverteye çıktığımızda ne Maça ne de Bast etraftaydı. Biz de bir kez daha Doğu Limanlar'a ayak bastık ve bir kez daha Veylinton'un kırık kaldırımlarına adım attık.

Veylinton'un zihnime yaptığı saldırıların azalmış olması, *acaba kendimi güvenli bir yere mi aldım yoksa farkında olmadan çoktan ona teslim mi oldum*, diye sık sık düşündürürdü beni. Belki artık yürüdüğüm dünyaya bütünüyle ait oluşum duruşumu sağlamlaştırmıştı, kim bilir? Kimsesiz değildim, üstünde dikildiğim dünya diğer herkese yaptığı gibi bana da sıkıca sarılıyordu ve Veylinton beni öylece çekip ondan alamayacağını kuşkusuz biliyordu.

Gökyüzünü gizleyen yüksek yapılar; değişen mevsime, boyandıkları soğuğa rağmen gözüme hâlâ çirkin geliyordu çünkü onların biçimsizliği ne çevrelerini saran boğucu havadan ne de tepelerindeki temiz olmayan bulutlardan kaynaklanıyordu. Her şeyden önce, onları oluşturan taşlar çirkindi; hatta öyle çirkin ki taşların arkasının bomboş olduğu hissi, gözlerim ne zaman üzerlerine düşse uzun süre peşimden gelirdi. Ruhsuz bedenlerden farksız bu binalar büsbütün kötülerdi işte. Hakiki çirkinlik bu değilse neydi?

Marlo'yla yürürken yine bakışlarımın başka bir yerden geldiğini hissettim. Biri uzun, öteki kısa iki bedeni uzaktan gördüm; yeşil ve ağır gözüken bir ceket, bilinmedik toprakları fethetmeye gider gibi hevesle yürürken hemen arkasında yükü yokmuş gibi gözüken kahverengi bir pelerin, renksiz binaların arasında en az onlar kadar ruhsuz ilerliyordu. İçi boşmuş gibi.

Bir süre ikisini izledim. Adımları uyumlu olmadığı gibi çizmelerinin zemine yaptığı baskı da benzer türden değildi. Ancak sonra yeşil ceketin hemen üstünde, gözüme güneş gibi gözüken altın sarısı saçlar dikkatimi çekti. Yeşil tepelerin, çamların, çimlerin ve bunların tümünü aydınlatan sıcak güneşin hemen önümde durduğunu fark ettiğimde bakışlarım yine kendi gözlerime aitti.

"Her şey yolunda mı, Gümüş Yürek?"

Başımla onayladım, etraf sessizdi. Veylinton'un kalbine yakındık sonuçta. "Ne kadar yolumuz kaldı?"

Marlo ona yetişmemi beklerken geniş elini saçlarının arasından geçirdi. "Doğrusunu istersen emin değilim. O tepenin varlığını bile unutmuşum. Tek hatırladığım bu yoldan gitmemiz gerektiği."

"Unutmuş musun?"

Marlo dalgınca başını salladıktan sonra yukarı baktı. Öyle ki küçüklü büyüklü binaların çatısındaki hafif adımları duyabiliyordu ve bu onu rahatsız ediyordu sanki. "Aleph oradan ilk kez söz ettiğinde Mavros'un birlikte gitmemizi istediğini hatırlıyorum. Nedenini hatırlamıyorum ama hiç gitmedik. Veylinton'u terk edene kadar da adını o kadar çok masalda duydum ki gerçek bir yer olduğu aklımdan tamamen çıkmış."

"Ne özelliği var ki?" Az öncekinden daha ağır adımlarla tekrar yürümeye koyulduk. "Doktor, tepenin hangi yönüyle bize iyi geleceğine inanıyor?"

Marlo, ceketinin düğmelerinden bir iki tanesini açmaya koyuldu. "Görünürde olmadığından ücra ama yüksekte olduğu söyleniyor. Yoğun olmayan hava, çimler ve ağaçlar... Bazılarının bir gölden bahsettiğini işittim. Nasıl bir yer olduğunu bilmek için gidip görmek gerek. Başka yolu yok."

"Eh," diyerek omuzlarımı silktim. "Eğer söylendiği kadar güzel bir yerse oldukça iç karartıcı bir adı var."

"Aslında isminin bir öyküsü var."

"Öyle mi?"

Ateşyutan, başını aşağı yukarı salladı. Onunla konuşarak yürümek bana iyi geliyor, yolun ne kadarını ne kadar sürede yürüdüğümüzü unutturuyordu. "Hırsızların hemen hepsi öldüklerinde oraya gömülmek isterler. Doğal Denge'nin bu tepenin varlığını unuttuğuna inanır ve buraya gömülürlerse hayatlarını öyle ya da böyle mahveden Doğal Denge'den sonsuza dek uzak durabileceklerini düşünürler."

Nedense bunu duyar duymaz aklıma az önce adı geçmiş kişilerden ilk Mavros geldi. "Mavros?"

Marlo yüzü düştüyse de sessizliğe bürünmedi. "Elbette. O da oraya gömülmek istiyordu. Nasıl bir yere benzediğini bilmiyor olmasına rağmen hem de. Umut tuhaf şey. Göğsünde çok değil, biraz daha fazlası olsaydı Mavros iyileşirdi belki de."

Sonraki sorumu ne kadar sormak istiyor olsam da aslında o kadar sormamam gerektiğini biliyordum. *Gömüldü mü peki? Kim gömdü? Oraya gömülmediyse Mavros'un minik, cansız bedenine ne oldu?*

Marlo gözlerimin arkasını görebiliyormuş gibi zihnimi meşgul eden soruları çekip aldı sanki. "Vasiyet Tepesi bir mezarlık değildir, Eira," dedi. "Şimdiye dek kimse gömülmedi oraya. En azından duyduğum kadarıyla." Soruların diğerlerini cevaplamadığı gibi onları bana geri vermedi. Şehrin sessizliği içinde yola devam ettik ve yol bitmek bilmedi.

Vasiyet Tepesi, Marlo'dan duyduğum söylentileri yalancı çıkarmayan bir güzelliğe sahipti. Elbette bu güzellik, Aldin'in ya da Kuzton'un sahip olduğu görkeme hiç de yakın değildi ama öyle olmasını kim, neden beklesindi ki?

Veylinton'da gördüğüm birkaç kurumuş yaprak bu tepedeki ağaçlardan düşmüştü belki. Ağaçlar öyle yalnızdı ki başta onlar adına üzüldüysem de hemen sonrasında Veylinton'un göbeğinde olmadıkları için şanslı oldukları aklıma düştü. Asıl üzülmem gereken yorgun çimlerin üstündeki varlıklarını rahatça devam ettiren bu sarı, neredeyse altın gibi gözüken yaşlı ağaçlar değildi.

"Vay canına..."

"Değil mi?" Marlo kendini yere attı ve o çimlerin üstünde uzanırken güneş, bir anlığına bulutların ardında saklandığı yerden çıkarak Doğrucu'ya; koşan rüzgâr da iki bacağının üstünde öylece dikilmekte olan bana baktı. Güneş, Marlo'yu; rüzgâr da beni severdi fakat şimdi Marlo'nun üstündeki bakışlar hoşnutlukla doluyken beni bulan bakışlar kınayıcıydı

sanki. *Sen neden yürümüyorsun artık*, diye sorar gibiydi. *Neden öylece duruyorsun?*

Sarı tepeden uzağa baktım, şehir öyle sisliydi ki renksiz bulutlardan başka hiçbir şey göremedim. Ne sivri çatılar, ne gemiler, ne de okyanus... Hiçbir şey yoktu. Bu tepe bu dünyaya ait değildi sanki. Düşüncelerim beni bir anlığına Kovensay'a taşıdı. Sonra da boşluğa. Vasiyet Tepesi ikisine de hiç benzemiyordu aslında.

"Hava gerçekten daha hafif, değil mi?"

"Tuhaf... Ama öyle. Veylinton'da değilmişiz gibi."

"Sisin hemen arkasında çamlar uzanıyormuş da biz eve uzun zamandır olduğumuzdan daha yakınmışız gibi."

Bu sarı ağaçların arasında minik bir kulübe kadar yalnızmışız gibi. Gri dağlar koca bir okyanus uzağımızda değillermiş gibi. Eve yakınmışız gibi.

Başımı salladım. "Evet."

Marlo gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldıktan sonra bir süre öylece uzandı. Göğsü telaşsızca inip kalkarken Doğrucu, uyuyormuş gibi gözüküyordu böyle. Biraz daha bu şekilde kalsa şüphesiz uyuyakalırdı. Bir kuşun belli belirsiz sesini duyar gibi oldum ama hakikaten duydum mu yoksa yalnızca anımsadım mı emin olamadım.

Anlaşılan o ki huzurun Veylinton'a hiç uğramadığını sanırken yanılıyormuşum. Bu adada ara sıra uğradığı, sevdiği, sarı bir tepecik varmış.

Rüzgârın *Gümüş Yürek*, diye fısıldadığını duyduğumu sandım. *Neden öylece duruyorsun? Senin doğanda da tıpkı benimkinde olduğu gibi devinip durmak var. Durgunluk, bana ne kadar yakışmıyorsa senin üstünde de o kadar çirkin duruyor.*

Sen Zaina gibi yere kendinden emin basan, koca, sağlam bir dağ değilsin.

Marlo gibi hepten kül olduktan sonra yeniden yeşeren, toprağa ve suya âşık bir orman değilsin.

Nos gibi karanlık gökyüzünde ışıldayan sakin, uysal bir yıldız değilsin.

Sen dağların ve ağaçların arasında esen, bir gün yıldızları öpmeyi düşleyen benden farksızsın. Onlar tüm ağırlıklarına ya da yeryüzüne yaptıkları o devasa baskıya rağmen kendilerini ileri taşımanın bir yolunu hep bulmuşken sen olduğun yerde durmayı nasıl kendine hak görebilirsin?

Yüzümü bir kez daha Marlo'ya çevirdim. Sonra da içinde nelerin olduğunu göremediğim sise, tam karşıya. Derin bir nefes aldığımda göğsümde bir delik varmış gibi soğuğu hissettim.

Pelerinimi çıkarıp yere bıraktım çünkü üşümek istedim. Soğuğun bilindik hissinin bana çarpmasını beklerken tepenin sert yamacına doğru birkaç adım attım. Gözlerimi yumdum ve buzdan farksız esinti, aklıma doluşmaya çalışırken burnumu yaktıysa da nihayet zihnime vardığında gerçekten içeride ne var ne yoksa hepsini dondurdu.

Yürüyeceğim, diye düşündüm, o an aklımdaki varlığını sürdürmeyi başarmış olan tek düşünce buydu. *Senin yanında, tıpkı senin gibi yürüyeceğim.*

Ama sonra yüksek sesle, "Yürüyeceğim," diye fısıldadım ki rüzgâr da beni işitsin. Ona verdiğim sözü duysun.

"Doktor buranın ikimize de iyi geleceğini söylerken yanılmıyormuş." Marlo'nun uykulu sesini işittiğimde gözlerimi açtım ve ona döndüm. Dirseklerinin üstünde doğrulmuş uzanmaya devam ederken ne düşündüğümü yoklar gibi bir hâli vardı, gözleri altın noktalarla ışıldıyordu. Her zamanki dağınık sarı saçları ve onunla görmeye alışık olduğum tondaki yeşil ceketiyle bugün; içinde bulunduğumuz bu anda, bu tepede olması gerekliymiş gibi gözüküyordu.

"Belki de aslında doğru zamanda, tam da olman gereken yerdeydin."

"Hayır." Başımı iki yana salladım ve ardından gülümsedim. Beni şaşırttı bu. "Yanılmıyormuş. Doktor işte..."

KIRIK KİLİT

Var olan durumumuz o gün değişmediği gibi o günü izleyen diğer günlerde de değişmedi. Sabah sisleri azalmadı, Doğu Limanlar sessizleşmedi, *Martes*'in fenerleri sönmedi ve Zaina'dan haber gelmedi.

Martes, limanlarda uyumadığı zamanlar hızlandığında güvertesinde yürümek hiç kolay olmazdı. Rüzgâr üzerimizdeki kıyafetlere dokunur, çaresizce bizi ister gibi kendine çeker ya da tam aksi, bizi bir daha görmek istemiyormuş gibi kendinden uzağa iterdi. Bu gibi zamanlarda küpeşteye yanaşmak da küpeştenin hemen yanında durmak da zor olurdu. *Martes*'in yılmaz mürettebatına sıkıntı vermeye yetecek kadar zor değil elbette. İvaylo, saçları uçuşurken bile kendine çarpan esinti yokmuş gibi kucağında taşıdığı artık her neyse onu düşürmeden yürürdü.

Batıburun'dan Veylinton'a olan dönüş yolculuğumuzda bazı zamanlar gözlerimi ayırmadan suyu izler, suyun başımı döndürmesine ve sıkıntılı düşüncelerimi tanıyamayacağım bir hâle getirmesine izin verirdim. Bazı zamanlar *Martes*'in gölgesi suya öyle düşerdi ki buruşuk dalgaların içinde koca gemi kadar hızlı ilerlemekte olan bir şeyler gördüğümü sanırdım. Bazen suyu iten geminin gürültüsünün, bazense rüzgârın kulaklarımı

sağır edeceğini düşünürdüm. Bazen suda tanıdık bir yüz seçer gibi olur, bazen de boşluk dışında hiçbir şeyi görmezdim.

Martes, rüzgârda herhangi bir yara açalı hayli zaman oluyordu. Bugünlerde koca gemi limanda uzanıyor, mürettebatı da ona sık sık körkütük sarhoş dönüyordu.

Kaptan kamarasının kapısı gürültüyle açıldığında ve çok geçmeden gürültüyle kapatıldığında güvertede oturan Doktor, Sera, İvaylo, Marlo ve ben sıradan bir akşamın çok genç vakitlerindeydik. Bir anlığına *Martes*'i sarsan okyanus değilmiş gibi geldi bana. İvaylo apar topar kalkarak tek kelime etmeden geminin öteki bir ucuna ilerledi. Maça, İvaylo'yu öz kardeşiymiş gibi gözetirdi fakat yine de -belki yapabileceklerine dair Bast'tan sonra en tutarlı tahminleri yapabilen kişi olduğundan- *Martes* üzerinde yürüyen kişilerden en çok İvaylo ondan korkardı.

Ayağındaki tokalı çizmelerin patırtılarına ve takılarının şıngırtısına aldırmadan sert adımlarla yürümeyi sürdüren Maça, batmakta olan güneş yüzünde olduğundan kaşlarını çatmış olabilirdi şimdi. Ya da öfkeliydi, daha büyük bir ihtimaldi bu. Maça, tahtaları paramparça etmek ister gibi yürüyecek kadar öfkeleneceği bir şeyleri hep bulurdu ama haksız çıktığı pek görülmezdi. "Doktor!" diye seslendiğinde sesindeki şey her neyse *Martes*'in aşçısına yönelen, en az sesin sahibi kadar hızla Doktor'a doğru yürüyen bir hiddet değildi.

Maça'nın neredeyse iki katı boyundaki Dragomir, hantal yapısından beklenmeyecek bir çeviklikle ayağa kalktı. Yerli yerinde duran bandanasının rengi bu sefer beyazın tuhaf bir tonuydu. "Kaptan."

"İkinci kaptanın konumu hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

"Korkarım yalnızca bilgi sahibi olmadığımı, kaptan."

"Öğrenebilir misin?"

Doktor kaşlarını çattı. "Elbette."

"Öyleyse o ayyaşı olabildiğince çabuk bulup buraya getir. Gerekirse sürükle ama ayık olduğundan emin ol. Fiorenzo, sen

ve Kalahan bu gece bana lazımsınız." Maça bize döndüğünde Marlo ve benim varlığım ömründe ilk kez o an gözüne çarpmış gibi gözüküyordu. "Sen de öyle, Ateşyutan."

Anlaşılan o ki Maça'nın Sera ve bana tek kelime etmemesi, yeni bilenmiş bıçağını bir o yana bir bu yana çevirip bıçağın üstünde dans eden kızıl güneşi izleyen Sera'yı hiç ilgilendirmedi. Öte yandan ben buna hakkım varmış gibi alındım. Marlo'nun içinde bulunacağı, kulağa pek de hayırlı gelmeyen durumun bir parçası olmamak beni sinirlendirdiyse de tek kelime etmeden durmayı başardım ve kırılgan sessizliğimle güverteye çıkarken kaptan kamarasının kapısına, ikizinden çok daha nazik davranan Bast'a, baktım. Görüşümün ucundaki Sera da başını kaldırdı.

Hırsız Kral, bambaşka bir dünyaydı. Onun hangi tavrının hakiki, hangi yüz ifadesinin sahte olduğunu anlamaz, aklında uçuşan düşüncelere üstümüze fırlattığı sözcüklerin ucunu yakalayarak bile ulaşamazdık. Kelimelerle arası başka kimseciklerin olmadığı kadar iyiydi, buna karşın ne kadar tehlikeli olabileceği bile koca bir gizemdi.

Üstünde basit ama kalın bir gömlek vardı şimdi. Sıradan bir pantolon, sıradan bir kemer ve hafif çizmeler... Bast, giysilerine dikkat eder gibi görünmez ama bir gün birdenbire fark ettiğim üzere onları özenle ve bulunduğu yere en iyi karışacağını bildiği şekilde seçerdi. *Martes* okyanusun ortasındayken onun sayısız kez tıpkı korsanlar gibi kırmızı ya da mor giydiğini görmüştüm. Veylinton'un bir köşesinde yok olması gerektiğinde nasıl renksiz giysilere büründüğünü fark etmek, onu bambaşka yerlerde görmeye alışmış biri için hiç de zor değildi.

Bast telaşsız adımlarla yanımıza vardığında, "Bir yere mi gidiyoruz?" diye sordum. Ne zamandır içimde bir yerlere gitmek isteği yoktu.

Bir cevap beklemiyordum, en azından ciddi bir tane. Ama Bast, her zamanki alaycılığı olmadan başıyla onayladı. Belli ki pek konuşkan hissetmiyordu şimdi.

Dönüp Sera'ya baktığımda o da beni izlemeye koyulunca Bast'ın sol kolunun bile olan bitenden haberi olmadığı hissine kapıldım. Ve bu beni öyle rahatsız etti ki başımı çevirip bakışlarımı küpeştenin ötesindeki okyanusa attım.

Vakit; yıldızların uyku mahmuru olacağı kadar erken, ortalığın hırsız kaynayacağı kadar da geç değildi ki Bast; Sera'yı, beni ve hırsızlardan genç ancak becerikli olduğunu çok iyi bildiğim Kazimir'i eski bir köprünün altına götürdü o gece. Köprü yüksek, hepten unutulmuş gibi gözüken iki dar sokağı birbirine bağlıyordu. Altında tek bir kemeri vardı ancak köprünün karanlıkta kalan ayağının hemen dibinde ikinci, yarım bir kemer vardı ki oradan gizlenmiş bir yol geçiyordu. Durduğumuz yerin bir tarafı yarım kemerin sütunu, öteki tarafı düz ve yüksek bir duvar olduğundan bana kısa, mantıksız bir tüneldeymişiz gibi hissettiriyordu.

Biz sırtımızı duvara vermiş beklerken köprünün altından akan su, cılız olduğundan içime endişe salmaya yetecek kadar sessizdi; yine de hepten çökmek üzereymiş gibi gözüken dar köprü, gözüme varlığı yanlışmış gibi gelmemişti.

Sabah yere çöküp feylerin kalplerini net gören Veylinton sisi, gördüklerinden ötürü gece olunca onlara tepeden bakardı. Bu yüzden hırsızlar sabah kaldırımlarda yürür ancak gece çökünce sisi takip ederek çatıları işgal ederlerdi. Hâliyle biz, karanlığa sığınarak dar sokaklardan geçerken yalnızdık. Solumda Bast, onun solunda da Sera yürüyordu. Başlıkları örtülü, yüzlerinin yarısı kapalı ve giysileri simsiyahtı. Bast, ona özgü bir tonu olan mor gözlerini gizlemekte başarısız olmaya alışmış olmalıydı. O gözlerini, Sera da sağ kolunun eksikliğini gözler önüne sermeyi önleyemiyordu. Karanlık, kim olduğumuzu bu iki ipucundan anladığından bizi iyi gizliyordu şimdi belki; Bast ve Sera'ya yanlış yapmak istemediğinden.

Gözlerim ikisini ayırt etmeye de alışkındı ama sağıma baktığımda Kazimir'i görmek için çabalamam gerekti. Kazimir, bronz tenli ve sırık gibi bir oğlandı; yaşamına dair bildiklerim ya üç ya beş taneydi ama karanlık -zamanında ona nasıl

haksızlık ettiysc artık- şimdi borçluymuş gibi kolluyordu onu. Maça için İvaylo neyse hırsız olmasalardı Bast için Kazimir de o olurdu belki. Gelgelelim bu genç adamların ikisi de hırsızdı ve söz konusu Hırsız Kral'ın ekibi bile olsa çatılarda yürüyenler için birbirlerine duydukları bağlılığın çizgileri, en az Veylinton sokaklarındaki bedenleri kadar görünmezdi.

Köprünün altında beklerken kimse, cılızlığından ötürü su bile, tek kelime etmek zahmetine girecek gibi gözükmüyordu. Sera yine bıçağına bakmakla ve kendi düşünceleriyle meşguldü. Kazimir benden pek hoşlanmaz, sağında ya da solunda duruyorsam sessiz kalmayı tercih ederdi. Bast'ın da bir orada bir burada duran bakışlarına rağmen çenesi kilitliymiş gibi gözüküyordu.

Neyi beklediğimize dair hiç fikrim olmadığından neyi beklediğimizi sorarak sessizliği ben bozdum. Ancak bağırsam sesim kulağıma aşağı yukarı bu kadar yüksek gelirdi.

Bast gözlerini devirerek bana döndü. "Neden bu kadar çok soru soruyorsun? Gerçekten?"

Bilmek istiyorum, diyesim geldi. *Bilmek istiyorum çünkü akıllanmadım. Ne kadar çok bilirsem kendimi o kadar çaresiz ve küçük hissedeceğimin farkındayım. Yine de bilmek istiyorum işte. Pek çok kusurumdan biri de bu.*

Ama sessiz kaldım ve önce benim sorumun yanıtlanmasını beklerken sabırlı davrandım.

Hırsız Kral, "Çok geçmeden öğreneceksin," dediğinde sorumu yanıtlamış olmaktan çok uzaktı. Fakat hakikaten birkaç dakika sonra sütunun arkasına baktığımda yolda yürüyen, içlerindeki koyu karanlığa iyice sarınmış beş bedeni gördüm. Marlo'nun varlığının benimkine yaklaştığını onu henüz görmeden hissettim. Doktor'u, onu görür görmez mesafeye ve seçilmeyen hatlarına rağmen yanındaki kimselerin arasında Veylinton'un meşhur Pazar Kulesi gibi gözükmesine yol açan iri yapısından tanıdım. Maça'yı kendine has, aksi ama sağlam yürüyüşünden; Fiorenzo'yu biraz daha yaklaştıklarında özenle kesilmiş saçlarından hemen tanıdıysam da beşinci kişinin kim

olduğunu o karanlık bilinmezliğin içinden tamamen çıkana dek anlayamazdım. Öte yandan bunun *Martes*'in ikinci kaptanı Kalahan olduğunu o akşamın erken saatlerinde şahit olduğum konuşmadan biliyordum.

Tepemizdeki köprüyü döven adımlar öyle sertti ki sesleri taşların aralarındaki dar boşluklarda huzursuzca yankılandı. Korsanlar taşların üzerinde yürümek için yaratılmamışlardı kuşkusuz.

Kalahan köprünün altına inmeye çalışırken birkaç kez tökezledi. Bir kez de dizlerinin üstüne düşünce Doktor ve Marlo kaldırdı onu. *Martes*'in ikinci kaptanının tuhaf ve dengesiz yürüyüşünün sebebi yamuk kaldırım taşları değildi elbette. Kalahan herkesin bildiği üzere sorumsuz bir adamdı, öte yandan şimdi yalnızca bir kez düşmesine bakılırsa her zamanki kadar sarhoş değildi.

"Maça bu adamı neden ikinci kaptan yaptı, hiç anlamıyorum." Dönüp baktığımda Kazimir'in gölgeli, etkilenmemiş bakışları da Kalahan'ın üzerindeydi.

Bast, genç hırsızın cümlesine karşılık, "Adamın ayıkken kendi acısından ötesini, sarhoşken de gemiden başkasını düşünemediğini duydum," dedi ve omuzlarını öyle gayretsizce silkti ki konu hakkında hakikaten hiç bilgisi yoktu sanki. "O ne yaptığını bilir," dediğinde kastettiği, *Martes*'in kaptanı olsa da ikinci olan değildi.

Korsanlar geldiğinde dokuz kişi olarak köprünün altına sığmadık, yalnızca bir benim bir de Doktor'un bedeni ay ışığının altında kaldı. İkimiz de şikâyetçi değildik.

Kuutamo'yu kayışından çıkardım ve ay ışığı, bunu hissetmiş gibi bulutların ardından çıkarak hançerimin üzerine neşeyle oturup ayaklarını çırptı. *Marwolaeth* ölümün donuk beyaz, kaba çirkinliğine sahipti. Öte yandan *Kuutamo* ölümün parlak beyaz ve ince güzelliğini onu tanıdığım günden beri gururla taşıyordu. Kim bilir benim yolum onunkiyle kesişmeden önceki yaşamı nasıldı? Nos bana onu ne zaman, nereden, nasıl ya da kimden bulduğunu hiç anlatmadı.

Bakışlarım hâlâ hançerimin üzerindeyken Maça'nın söze girdiğini duydum. "Bu kadar mı?"

Başta Bast ona karşılık vermedi sandım fakat kuvvetle muhtemel yalnızca başını sallamakla yetindi.

Nihayet dönüp Maça'ya baktığımda kaşlarından biri ortası keskince katlanmış havada duruyordu. "Gerçekten mi?"

"Ekibimden şüphe mi ediyorsun, Maça? Yıllar sana bundan daha iyisini öğretmedi mi?"

Maça akıllılık ederek buna cevap vermedi. Onun yerine, "Bugün sizi buraya getirmemizin geçerli sebeplerinin tümünü anlatmayacağım," derken bakışlarını denizcilerin ve bizim üzerimizde gezdirdi. Her gün gördüğü Marlo'ya bakarken oyalandı gibi geldi bana. "Bilmeniz gereken şu, yarın akşam bir tavernayı ziyaret edeceğiz."

"Pekâlâ?" diyen Kazimir'di. Kafası öyle karışmış gözüküyordu ki bakışlarını Maça'nın üzerinde tutmaya cesaret edememiş olacak ki gözlerini Bast'a çevirdi. "Ne için?"

Bast başını iki yana salladı. "Önemli bir şey değil. Temkinli olmanızı söylemek için çağırdık sizi buraya. Gerisi sizi ilgilendirmiyor. Diğerlerine haber etmeyin. Taverna istenmedik karşılaşmalarla doluşmasın."

Başımı salladım. Yarın akşam, hiç de hayırlı olacağa benzemiyordu.

Tavernalarda bulunmaya alışkın olduğumu söylesem yalan söylemiş olurdum. Nasıl ki göz kapaklarımın iç yüzü huzurlu uykulara aşina değildi, çizmelerimin altı da taverna zeminini döverek dans etmeye öyle alışkın değildi. Ama burada, kucağıma tanıdıklık hissi bırakan bir şeyler vardı. Belki sıcak ışıklar, belki duyduğumda şaşırdığım sakin müzik... Belki alçak tavan, belki dar masalar ya da belki şimdi bizzat kendi üstümdeki siyah giysiler... Ne olduğunu tam olarak bilmediğim bir

şeyler *Kırık Kilit* isimli bu tavernayı tanıdık bulmama sebep oldu. Ve bu durum beni pek de hoşnut etmedi.

Tavernanın havası kesinlikle kaygıdan tümüyle arınmış değildi. Öte yandan belki devrilen tüm o şişeler sayesinde endişelerin çoğu kapı dışarı edilmiş, yerlerini bambaşka sorunlara bırakmışlardı. *Bunun için saatin henüz erken oluşu kimsenin umurunda değil anlaşılan*, diye düşündüm ama buradakilerin ne tür vakitsel sıkıntıları olacaktı ki sanki?

İşitilen tek şey, yalnızca lavtanın anlattığı öyküydü. Tellerle buluşan parmakların belli belirsiz sesi bile gelmedi kulağıma. Sanki lavtayı konuşturan, hikâyesini anlatması için onu ikna eden bu genç adam değildi de lavtanın kendi bilinci, kendi özgür iradesi vardı. Sesi çok güzeldi, öyle ki hayli zamandır duyduğum en güzel şey olabilirdi. Bir anlığına sıcak yıldızların altında tek başıma oturmuşum da bir nehri dinliyormuşum gibi geldi bana. İyi geldi.

Kolumda hissettiğim dokunuşla sahneden öteki tarafa aniden çevirdim yüzümü. Gerçek, gürül gürül akan bir ırmak görmeyeli ne kadar zaman geçtiğini bilmediğimi de o an fark ettim. Marlo, başıyla bir masayı işaret ettiğinde zahmetsiz ve anlayışlı gözüktü.

Cılız yanan şömineden uzak düşmüş, uzun bir masaydı bu. Yine de masanın iki kenarına konmuş banklara sığmadık. Ayakta kalan Kazimir'in kolları birbirlerine dolanınca olduklarından daha kalın gözüktü ve genç adam omuzlarından birini tavanı destekleyen, masanın hemen yanındaki tahta kolona yasladı. Başlığı şimdi bile kapalı olduğundan ışıklar yüzüne varamıyordu, Kazimir de bu hâlinden hoşnut ve çok rahat gözüküyordu.

Zavallı Fiorenzo da yerini Doktor'a verdiğinden ayakta kaldı. Dragomir tayfaların korktuğu biriydi ancak ona bakarken Fiorenzo'nun gözlerinde korku değil, her daim saygı otururdu. Tuhaf adamdı Fiorenzo, bedeni incecik ama esnekti. Dişleri şaşırtıcı olsa da tam ve düzgün, burnu pembeydi. Uzun yüzünde bir de sivri, kızıl bir sakalı vardı ki yüzünü daha da

uzun, daha da sivri gösterirdi. Yeşil gözleri, masallarda insanları ayartan orman cinlerinden bir diğeriymiş gibi çılgınca ışıldardı. Gösterişli giysilerinin göğsünde her daim mor bir kuş broşu taşır, kavgalarından önce, "Haydi bakayım, gece kavanozum, güzel çobanaldatanım, görelim seni," derdi. Öyle iyi dövüşürdü ki diğerleri bu broşun büyülü olduğuna inanırdı. Gördüğüm kadarıyla en büyük eğlencesi iddia bahanesiyle birilerini dövmekti. Hâli vakti yerindeydi çünkü Fiorenzo, bu tür bir bahse tutuşmaya gönüllü olacak kadar onu tanımayan ya da yenileceğine ihtimal vermeyecek kadar kendini tanımayan birilerini hep bulurdu.

Maça bir el işaretiyle içeceklerimizi söylerken çevreyi izlemeye koyuldum. Bast'ın ya da Sera'nın üzerinde duran, çirkinlikleri mesafeye rağmen net olan bakışlara bakılırsa bu yer, hırsızlardan çok korsanların eğlenmeye geldiği bir tavernaydı. Buna rağmen ne Doktor ne de Fiorenzo huzurlu gözüküyor, Marlo da içeri adım attığımızdan beri kendine yabancı bir ateşin üstündeymiş gibi yürüyordu.

Hemen yanımda oturduğundan ona baktım. Ateşyutan'ın başında alnını örten kırmızı bir bandana vardı şimdi ama bugün bile gözlerinin elasına karışmış tek damla kırmızı yoktu. Dönüp bakışlarımı önümdeki masaya diktim. Marlo'nun yüreğinde yatan en büyük şey iyi olmak arzusu olmasaydı, ahlaki pusulası ona yönünü şaşırtacak kadar afallasaydı ya da Doğrucu'nun kafası birazcık olsun karışsaydı dünyanın hatta dünyaların sonunu getirebilecek güç vardı ellerinde. Ama Marlo'nun yüreği saf altındandı. Altından bir yürek, kendini değerini sorgulayıp dururken bulabilirdi, orası doğru. Zaman zaman da kararırdı belki fakat pek sık unutmazdı neyden yapılmış olduğunu. Doğrucu'nun yerinde başkası olsaydı güçlerinin onu ele geçirip aklını hepten yitirmesine sebep olacağından korkabilirdik elbette. Ama Ateşyutan'dan, Doğrucu'dan, Saksağan'dan, eski bir Çiftçi'den ya da korsandan önce Marlo'ydu o. Gözlerinin elasına karışan hiç kan kırmızısı yoktu.

Karşımda iki iri adam -Doktor'la Kalahan- ve aralarındaki ufak tefek Maça, zar zor sığmışlardı oturdukları tahtaya. Adamlardan birinin teni, gözleri gibi kapkaraydı ve kel başını örten siyah bir bandanası vardı. Dövmelerinin büyük çoğunluğu giydiği uzun kollu, sade gömleğin altında kaldığından gözükmüyordu.

Ötekinin kavruk teni güneşte fena yanmış gibiydi, omuzlarına gelen gür saçları dağınıktı ve Maça ile Doktor'un aksine ne altın küpeleri ne de zincirli kolyeleri vardı. Uzun sakalında beyaz renkte tek tel olmamasına rağmen genç gözüktüğü de söylenemezdi, çıkık elmacık kemikleri ve belki bir zamanlar kırılmış kemerli burnuyla bile. Kalahan'ın gözleri korsanların pahalı ceketlerinin hiç de ucuz olmayan düğmelerine benzerdi ama işin aslı, onun bakışlarının ardında hemen hiçbir zaman ederi fazla bir şeyler bulunmazdı. Şimdi de yalnızca çevredeki masaların üstünde unutulmuş şişelere bakıyordu. Öylece, bedeni doldurulmuş da gözleri camdan gözlerle değiştirilmiş gibi...

Sera ve Bast öyle kıpırtısızlardı ki bedenleri görüş alanımdan çıkınca bir anlığına varlıklarını unuttum; havaya karışıp, eriyip, gölgelere karışarak yok olmuşlar gibi geldi bana. Tıpkı sesi bu uzun masaya varana dek iyice inceldiğinden onu duymak istemedikçe işitemediğim müzik gibi bu iki hırsızı da görmek için çabalamadıkça göremiyordum şimdi.

Yeterince kalabalıktık. Ücra bir köşeye düşmüş bu masadaki varlığımız kimseye batacak gibi değildi ama üstümüzde duran ağır bakışları hissedebiliyordum. İçeceklerimizi getiren genç kızın bile yürürken parmak uçlarından bizim varlığımızdan kaynaklandığını düşündüğüm bir huzursuzluk damlıyordu.

Maça başını sağındaki Doktor'dan yana çevirdi ama baktığı, gemisinin aşçısı değildi. Onun hemen yanında dikilen Fiorenzo da değildi. Maça'nın gözlerindeki yangından ürkmeyip bakışlarını kaçırmayan; beş küçük masa kadar uzakta duran, ince dudakları mühürlü gibi sımsıkı kapatmış, orta yaşlı bir adamdı. Adamın giysileri de çevresini saran sessiz feylerin

giysileri gibi yalnızca beyaz ve en sıcak gününde Veylinton göğünün büründüğü maviden bile daha açık bir maviydi.

Bir keresinde Doktor bana Veylinton'un Doğu Limanlar'ında kendi şahsi kasabalarındaymış gibi dolaşabilen dört büyük gemiyi anlatmıştı. *Martes*'in güvertesinde halatlarla uğraşıyordu çünkü gemide Doktor'un kolları gibi kollara sahip bir tek Kalahan vardı ama eh, Kalahan'ın durumu belliydi. Doktor elbette o sabah da her zamanki gibi bir şeyleri anlatmaya hiç gönüllü değildi ama ben soru sormayı bizzat ondan öğrenmiştim. Ona *Akoji*'nin koca gövdesindeki işlemelerin anlamını bilip bilmediğini sordum. O da bu işlemelerin Pozzolona'nın turuncu ve sarı çadırlarla bezeli, curcunanın eksik olmadığı limanlarını süsleyen şekillerden oluştuğunu ve bizzat Pozzolonalı sanatçılar tarafından yapıldığını, bir de bu iş için onlara teklif edilen ücretin aklıma bile sığmayacağını söyledi. *Akoji*'nin güneydoğu bağlantıları kuvvetli olduğundan tayfası Pozzolona'da yürümeye hayli alışkındı.

Sonra Doktor'a dört geminin de karınlarının koyu renkli olduğunu ama Hazard'ın yapıldığı malzemenin renginin kömürden farksız olduğunu söyledim. Bir soru değil, yalnızca bir gözlemdi aslında. Kaptan Razvan'ın yüreğinin karanlık taraflarının renginin gemisine de sıçramış olabileceğiyle ilgili aklıma gelivermiş yersiz bir şaka yapmaktan vazgeçmiştim ki Doktor bana *Hazard*'ın gezindiği suların renginin de kömürden farksız olduğunu söyledi. *Hazard*, Batıburun'un kuzeyine, hatta benim de pek iyi bildiğim üzere bazen Avalon'a gidecek kadar yürekli ve diğer gemilerden aşağı kalmayacak kadar kalpsizdi.

O gün daha sonra gözüm *Danos Brankos*'a kaymıştı. Gövdesi diğerlerinden daha açık renkteydi, öyle ki henüz ıslanmamış kısımları bazen üstlerine kar yapışmış gibi gelirdi göze. Veylinton'un tepesinde duran bulutlar da hiçbir zaman onun yelkenleri kadar beyaz olmazdı. Zalimliği, onu gören herkese hemen soğuk fırtınaları andırır; *Danos Brankos* buzulların arasından geçerek Tayga'ya yakın suları rahatsız ettiğini böyle açık ederdi.

"Kaptan Vukasin." Sera'nın sesi, üstünde yüzen herhangi bir duygu olmadan varla yok arasında bir yerlerde tek başınaydı şimdi.

"*Danos Brankos*." Bast'ın sesi de sadece bana ulaşması için özenle kesilip kenarlarından kırpılmıştı sanki. Öte yandan ben onunla hiç tanışmamış olsam da biliyordum *Danos Brankos*'un kaptanının ismini. Yalnızca birkaç dakika önce yüzünü gördüğüm ilk an anlamıştım onun Vukasin olduğunu. Bu gemilerin kaptanlarında kendilerine özgü bir şeyler vardı, gözden kaçırması da adlandırması da zor bir şeyler. Nasıl ki o koca gemileri görenler baktıkları geminin hangisi olduğunu bilmek için bir bayrağa ihtiyaç duymazlarsa kaptanlarına şöyle bir bakanlar da öyle anlarlardı kime baktıklarını.

Kalahan ayaklanır gibi oldu, ben kalkmaya niyetinin olmadığını, yalnızca oturuşunu düzelteceğini düşündüm. Diğer yandan *Martes*'in ikinci kaptanını görmeyen Maça onun aptalca bir işe kalkışacağını düşünmüş olacak ki elini şöyle bir uzatışıyla Kalahan'ı ön kolundan yakaladı ve gerisin geri yerine oturttu. Koskoca bu adam, küçücük bir oyuncak bebekten farksızmış gibi...

Vukasin ilgisini yitirip neredeyse dilsiz olduklarına ikna olduğum tayfalarına döndüğünde Maça da başını bizden, kendi mürettebatından ve hırsızlardan, yana çevirdi. *Danos Brankos* sağlam bir mürettebata, dayanıklı bir gemiye, eşsiz bir rotaya ve kaliteli yelkenlere sahip olabilirdi ama Doğu Limanlar'a hükmeden o değildi. Tıpkı *Akoji* ya da *Hazard*'ın da olmadığı gibi.

Sol omzumun arkasında bir yerlerden, "Devasa adamlar," dendiğini duyduğumda irkildim ve bu beni biraz olsun şaşırtmadı.

"Devasa adamlar, orası öyle," diyerek Kazimir'e katılan Fiorenzo'ydu. Ağırlığını bir ayağından ötekine verdiğinde boynuna dolanmış ipin ucundaki tılsım giysisindeki bir metale çarparak şıngırdadı. "Ama kollarında hapsolmuş şiddetin yarısı akıllarında olsaydı işte o vakit bizim için dişli rakipler

olurlardı. O sarışın saçlarının altında samandan başka bir şeyin olmaması ne acı."

"Ne o, birazdan şiir okumaya mı başlayacaksın, Fiorenzo?" Bast yalnızca yarıya kadar açık ve arkası bomboş gözlerle Fiorenzo'ya bakarken Maça hayli zamandır sohbete dikkat ediyormuş gibi gözükmüyordu.

"Sen sanattan ne anlarsın, hırsız? Yazılmış yazılabilecek en iyi dörtlüğü okusam şiir bir kulağından dünya güzeli girer, ötekinden hilkat garibesi çıkar."

"Yavaş ol, korsan."

"Sakinleş, Sera. Fiorenzo bana hakaret etmeye çalışmıyor. Bunu yapmayacak kadar akıllı. Öyle değil mi, Fiorenzo?"

Bu soruya yanıt vermek yerine dişlerini sıkıp önüne döndüğünde Fiorenzo'nun yanından hızla geçmekte olan dikkatsiz bir kişi ona fena çarptı. Bu, herhangi bir tavernada olduğu gibi *Kırık Kilit*'te de kavga sebebi olmak için fazlasıyla yeterliydi. Çarpan kimse çarptığının kim olduğunu fark etmemiş olacak ki üstüne bir de hışımla geri döndü. Tüm suç Fiorenzo'daymış gibi ona baktığında çarptığının kim ya da en azından *kimlerden* olduğunu gayet iyi biliyor olmalıydı.

Doktor burnundan kuvvetli bir nefes vererek yavaşça ayağa kalktığında boyu bana öyle uzun geldi ki bir anlığına başının tavandaki tahtalara çarpacağını sandım. Dragomir aynı soğukkanlılıkla yanına döndüğünde adam ne Fiorenzo'ya ne de Doktor'a baktı. Elimde olmadan, *yürek yemiş*, diye düşündüm.

Giysilerindeki yırtıklardan bir hırsız olduğunu tahmin ettiğim adam sırıtarak, "Ne o, sen kalkmayacak mısın?" diye sordu.

Bakışları Hırsız Kral'ın kendisinin üzerindeyken, "Ne o, sen kalkmayacak mısın?" diye sordu ha? Yok, yürek falan yememiş. Düpedüz aptal bu adam. Belli ki yarınlarda gözü kalmamış. Ya da Kalahan'ın daha önce hiç olmadığı kadar sarhoş.

"Şaşırdım doğrusu. Sadakatini Korsan Kraliçe'nin yatağına serdiğini düşünmüştüm. Yanılmış mıyım yoksa?"

Bast başını öne eğerek gülümsedi. Hayır; Bast değil, Hırsız Kral. Bast, şimdi bildiğim özüne hem çok yakın hem de ondan çok uzaktı.

Kazimir öncc davrandı fakat Bast onu gölgeden farksız kolundan yakaladığı an tıpkı az önce Maça'nın Kalahan'a yaptığı gibi gerisin geri tahta kolonun dibindeki yerine çekti. Ardından da biraz önceki çevikliğine ters düşen bir yavaşlıkla ayağa kalktı. Onun şimdiki ağırlığı Doktor'unkine hiç benzemiyordu, *Martes*'in aşçısı atik bir adam değildi, aheste hareket etmekten başka türlüsünü bilmezdi. Öte yandan Bast'ın hareketlerindeki yavaşlık, doğasına aykırı ve bütünüyle onun tercihiydi.

Hırsız Kral, kendisi kadar uzun olmayan adamın karşısında bir kule gibi dikildi. Bast'ın sırtında ne içi dolu bir kın ne de sağında solunda görünür bir hançer vardı. Yine de öyle tekinsiz gözüküyordu ki tavernadaki sesler bile ürküp gitmişlerdi şimdi sanki.

Adam daha da ileri gitti ve Bast'a bugün sadakatini kimin yatağında unuttuğunu sordu. Sesi tüm tavernaya ulaşacak kadar güçlü değildi ama Hırsız Kral'a hiç söylenmemesi gereken sözlerdi bunlar. Fısıltı olarak ya da değil.

Bast gülümsemesini korudu. Ancak sonra, bir anda adamın sağ dizine sağlam bir tekme geçirdi. Öyle sağlamdı ki bu tekme, adam dizinde işe yarar kemik kalmamış gibi yere düştü. Belki de dizi hakikaten un ufak olmuştu. O vakit kalan hepimiz çoktan ayaklanmıştık.

Bast arkasına geçip omzuna gelen saçlarından çekerek adamın başını sertçe geri yatırdı ve kulağına doğru eğilerek ona adını sordu. Tuhaf kitaplarda unutulmuş tanrılardan birine sunulmak üzere sunağa çıkarılmış bir kurban gibi gözüküyor olmasına rağmen adamın yüzünde o an bile hiç korku yoktu. Bu bana neredeyse yanlış geldi.

Adam adını ya söyledi ya da söylemedi. Ben Bast'ın yüzüne bakarken içinde bulunduğum anı kaçırmıştım ama Hırsız Kral'ın yüzü başka yöne bakamayacağım kadar acayipti.

Güvertede geçirdiği öğlenlerden ötürü teni normal bir günde hiç soluk değildi ama ileriye dönük suratı kireç gibiydi şimdi, yanan mumların sıcak rengine saygısızlık edecek kadar beyazdı.

Hayır, Hırsız Kral da değil bu karşımdaki. Beyaz Kuzgun; hor görülen, öteye itilen, alay edilen...

Bakışlarımı yüzünden başka yöne çevirebildiğim vakit Bast, ne ara yerinden çıkardığını bilmemin mümkün olmadığı küçük bıçağını elinde tutuyordu. Minik, incecik bir fırlatma bıçağıydı bu. Daha önce bazen Sera'da, bazen Kazimir'de görmüştüm böylelerini. Hiçbirinin kullanıldığını görmedim ama.

Bast'ın bıçağı şimdiye dek gördüklerime pek benzemiyordu. Bir takımın parçası gibi değildi çünkü işçiliğinin kusursuzluğu kendine özgü ve bir başınaydı. Fırlatmak gibi hoyratça bir iş için yapılmamıştı sanki ve Bast da böyle düşünüyor olacak ki bıçağı fırlatmak yerine sıkıca tutup önündeki adamın yanağını bir uçtan ötekine kesiverdi. Ancak kızıl kanı gözükmeye başlayınca adam acıyla tısladı ve kendini bıçağın aksi yönüne çekmeye çalıştıysa da başarısız oldu. Bast, tuttuğunu pek kolay bırakmazdı; parmağının siyahını kanın kızılına öyle batırdı ki bunu yaparkenki hareketleri bana hür iradesi olmayan bir altıpatları hatırlattı. Bast küçük parçalardan oluşan, düşünmeden davranan, hissetmeyen bir makineymiş gibi adamın alnına kendi kanıyla koca bir ünlem işareti çizerken kolunu oynatan, parmaklarından kullanmadıklarını kapatan o değildi sanki. Yüzüne oturan da her neyse zevkten çok uzaktı. Usulca, "Git de geldiğin hâli herkese göster," dediğinde bile Hırsız Kral'ın sesinde duygu yoktu. "Olanları dolandırmadan, yalana bulamadan anlat. Adımı bir tanrın varsa onun isminden daha fazla dile getir yoksa dilini zincire geçirip boynuna asarım. Buna şaşıranlar olursa da işe yaramaz dilinin yanında o çok değerli parmaklarından birkaçına veda edersin ki yalvarmak için parmaklarını bir daha hiç bir araya getiremeyesin."

Bast'ın yanı sıra diğerlerinin sessizliği bana ürkütücü geldi ama ben de tıpkı onlar gibi öylece durmuş olan biteni

izliyordum, eminim ben de tıpkı onlar gibi sakin gözüküyordum. Öte yandan hiç de sakin hissetmiyordum ancak o sırada yapacak başka ne vardı ki?

Adam kendini sıkıca tutan içi siyah eller tarafından sertçe bırakıldığında patırtıyla öne düştü. Yüzünden akan kan önce boynuna sonra yere damlarken ayağa kalkıp tavernadan tökezleyerek çıkmaya çalıştığında yerde bir sıra kanlı çizme izleri, bir de doğrusal olmayan tuhaf bir çizgi bıraktı. Ama kendini güç bela da olsa dışarı taşıdı, aptallığının bir aptallık olduğunu artık çok iyi biliyor olmalıydı.

Herkes hâlâ kapıya bakarken ben de tıpkı Bast'la aramdaki Sera gibi Hırsız Kral'a döndüm. Bast bıçağını eklem yerleri bembeyaz kesilecek kadar sıkıca tutuyor ancak hançere sarılmamış işaret parmağındaki kanı yüzünde bir makinenin asla göstermeyeceği titrek bir tiksintiyle pürdikkat izliyordu. Nefeslerini kontrol etmekte başarısız olduğu hissine kapıldım çünkü parmağına bakarken omuzları sabit durmuyor, hızlı hareketlerle aşağı yukarı sallanıyordu. Yüzünde her zamanki yakışıklılığını gölgeye düşüren bir şeyler vardı sanki ve ben ne olduğunu bulmaya çalışırken Bast'ın teni yeşilimsi bir renk almaya başladı. Yeşil, Bast'a *hiç* yakışmazdı.

Sera ayağa kalktığı gibi Bast'ı sertçe iterek onu masadan uzaklaştırmaya çalıştı ama Hırsız Kral'ın çizmeleri, bastığı kana yapışmıştı da sanki onu olduğu yere hapsedivermişti.

Sera kuralcı bir öğretmenmiş gibi adını bağırdığında bile Bast tepki vermeden bayılacakmış ya da kusacakmış gibi öylece durmaya devam etti. Ancak o zaman Kazimir kollarını Bast'a doladı ve onu götürmeye çalışmak konusunda Sera'ya yardım etti. Ben de kendimi onlarla aynı çabanın içinde buldum ama bunda şaşıracak ne vardı ki? Ben de onlardan biriydim sonuçta.

Bast'ı tavernanın aynasız, alçak tavanlı ve kötü kokan tuvaletine götürdüğümüzde Sera bize dışarıda beklememizi söyledi. Kazimir ve ben de öyle yaptık. Ama nasıl ki kötü koku ta

buraya kadar olduğu gibi yürüyebiliyorsa Bast'ın öğürmeleri de kulağımıza yeteri kadar net varıyordu.

Herhangi biri Hırsız Kral'ı hiç böyle görmüş müdür acaba daha önce? Belli ki Sera görmüş. Ama etrafa sabırsız gözlerle bakan Kazimir de tıpkı benim gibi elini kolunu nereye koyacağını bilemiyor şimdi. Ara sıra tırnaklarını ağzına götürüyor. Bast için kötü hissettiğinden değil, Veylintonlular birbirleri için şöyle dursun kendileri için bile bir şeyleri zar zor hissederler. Ama Kazimir'in çatık kaşlarının altında dizginlemekte zorlandığı bir endişe var, o kadarını görebiliyorum. Kendi için endişeleniyor. Bast'ın görmesini istemediğini tahmin ettiğim şeyleri gördüğü için mi? Gelecekte Kazimir'i nelerin beklediğini kim bilir? Belki bizzat Bast'ın elinden bir ölüm bekliyordur onu ileride bir yerlerde. Belki bu yüzden endişelidir. Belki bu yüzden endişelenmekte haklıdır.

"Neden bu kadar gerginsin?" diye sordum aniden. Hırsızların sevmediği bir şey varsa o da dürüstlüktü. Dürüst cevaplardan çok da dürüst sorular.

"Ne?"

"Dudağını kemirip duruyorsun. Sakladığın ne?" Kazimir kendini savunmak adına bir şeyleri üstüne hiç düşünmeden reddetmeye başlamayıp kaşlarını daha çok çattığında doğru yolda olduğuma emindim. *Bir başka soru daha sor*, dedi içimden bir ses. *Ama bu sefer daha riskli bir tane.* "O adamla ilgili neyi saklıyorsun, Kazimir?"

"Kes sesini. Bir şey sakladığım yok."

"İşte *bu*, bir yalan." Dar koridorunun başında beliren kişi Ateşyutan Doğrucu'dan başkası değildi. Kollarını kavuşturdu ve bir omzunu yanındaki duvara yasladı. "Birilerinin gerçeği öğrenmek için yanında illa bir Doğrucu'nun mu olması gerek yahu?"

Kazimir kaçmak istedi, emindim bundan. Hırsızlar hep kaçmak isterdi. Onları sınırlandıran duvarların varlığını da tüm varlıklarını gözler önüne seren boş odaları da sevmez, nerede arkasına saklanabilecekleri ya da gölgesinde yok olabilecekleri

bir şey varsa orada dururlardı. Soruların sınırlarını ustaca belirsizleştirir ve kelimelerin arkasını kimseciklere hissettirmeden boşaltırlardı. Kapıları hiçbir zaman kapatmaz, bacaları ve pencereleri yakından tanır, hangi sövenin ne kadar dayanıklı, hangi pervazın ne kadar sağlam olduğunu onlara bakar bakmaz anlarlardı.

Ama Kazimir'in önünde kapı gibi bir Doğrucu, arkasında da elindeki *Kuutamo*'yla ben duruyordum şimdi. Kazimir beni sevmediği gibi benden korkmazdı da çünkü beni dövüşürken hiç görmemişti. Yine de tüm bedeniyle bana döndü ve bakışlarını *Kuutamo*'yu tutuşuma düşürdü. Yüzündeki korku değilse de ona yakındı.

"Kaçacak yerin yok. Söyle gitsin."

"Umursuyormuş gibi davranıyorsun ama Bast'a sık sık tüm hıncını ondan çıkarmak istiyormuşsun gibi bakıyorsun. Sen bizden biri değilsin. Öyleyse ne diye işime burnunu sokuyorsun şimdi?"

Bizden biri değilsin.

Kimi kandırıyorum? Elbette değilim. Hiçbir zaman o ya da bu olmak için yeterli gelemiyorum ki. Ama bu, eskiye kıyasla şimdi o kadar da önemli gelmiyor gözüme.

Bir şey, başımla solumdaki duvar arasında süratle vınladı ve hemen ardından Kazimir'in her zamanki sesinden daha şiddetli ve çok uzak bir gürültüyle bağırdığını işittim. Parmaklarını sağ koluyla göğsünün birleştirdiği yere hırsızlara özgü çabuklukla götürdü.

Dönüp baktığımda Bast'ın sol eli tüm solgunluğuyla ve tüm karalığıyla hâlâ havada duruyordu. Ben arkamdaki kapının açıldığını bile duymamıştım ama Kazimir de önündeki kapının açıldığını görmemişti işte.

Yeniden Kazimir'e döndüğümde tek düşünebildiğim fırlatma bıçaklarından birinin ilk kez bu işe uygun kullanıldığını sonunda görmüş olduğumdu.

Bast, katiyen ince yapılı biri sayılmazdı ancak benimle duvar arasında kalan boşluktan mum ışığı gibi geçti ve önümde

de upuzun bir gölge gibi dikildi. "Konuş," dediyse de Kazimir'i konuşmaya ikna etmek için başka şey söylemedi. İki yanındaki elleri titremiyor, omuzları artık sarsılmıyordu.

"O adam," dediğinde önümdeki Bast yüzünden yüzünü göremediğim Kazimir'in sesi hırıltılı ve alçaktı. Yine de içinde sadakate benzer tek bir şey yoktu.

Genç hırsız sözlerine devam edemeden tavernanın kalabalık tarafından canhıraş çığlıklar ve bağrışmalar yükseldi.

Kazimir, "Bir yemdi," diyerek cümlesini dürüstçe bitirdiğinde Hırsız Kral'ın ekibinin Veylinton hırsızlarından oluştuğu gerçeği bana, yüzüme fırlatılan bir kaya kadar sert çarptı. Birbirlerine güvenmek şöyle dursun, kendi yarasından akacak kanın renginin kırmızı olacağına bile güvenerek iş yapmayan feylerdi onlar. Bana yıllar önce aynı böyle söylenmişti.

Her şeyin sonu gelirdi. Öykülerin, maceraların, aydınlık gündüzlerin ve karanlık gecelerin... Hatta bitmeyecek gibi gözüken yaşamların bile. Belki Bast'ın mucizevi ekibinin miadı da çoktan dolmuştu.

KAVGALARIN KENDİLERİNE HAS ÇİRKİNLİKLERİ

Aptal olduğunu düşündüğüm o adamın ne tür bir yem olabileceğini sormaya da sorgulamaya da vakit yoktu.

Herkesten önce Marlo arkasına döndü ve diğerlerinin yanına koşarken çarptığı duvar bile onu yavaşlatmadı. Marlo'nun arkasından ben atıldım; önce Bast'ı, sonra Kazimir'i ittim. Kazimir dengesini kaybederek tökezledi, sonra da düştü. Bast'a ne oldu görmedim, içimden bir ses bizim peşimizden koşarak Sera'ya ya da ikizine varmak yerine sakince Kazimir'in başına yürüyeceğini ve bir ölüm meleği gibi onun başında dikileceğini söyledi. *Ya da ölümün kendisi gibi, kim bilir?*

Taverna, tam da olmasını beklediğim gibiydi. Bardaklar devrilmiş, şişeler kırılmış ve içecekler dökülmüştü. Yüzler çoktan morarmaya, giysiler şimdiden yırtılmaya başlamıştı. Kaptanın adını avazı çıktığı kadar bağırarak seslendiğinde bile Marlo'nun sesi benim kulağıma ulaşamadı.

İri ya da cılız, kısa ya da uzun bedenleri iterek ilerledik. Bir ara gözüme kısa bir kılıç çarptı, tanıdık bir parça. Çok geçmeden onun yakınındaki kısacık sarı saçları gördüm.

Sera.

Marlo'yu kolundan yakaladığım gibi Sera'nın olduğu tarafa çektim. Ancak o zaman, "O alçak!" diye bağırdı kız. "Bizi oyuna getirdi! Bu kavgayı başlatan o!"

Herhangi biri o kargaşanın arasında yüzümdeki ifadeye dikkat edebilirmiş gibi kaşlarımı çatarak başımı iki yana salladım. "Bizi oyuna getiren o adam değildi, Sera. Kazimir'di. Belli ki Hırsız Kral'ın ekibi çökmeye başlıyor. Bana şunu söyle, Hırsız Kral sana güvenebilir mi?"

Sera bir anlığına durdu, bu soruyu soracak cüreti nereden bulduğumu arar gibi etrafa bakındı. Sonra kılıcını yerine koyup onu tümden görünmez etti ve eliyle yüzüne gelen saçlarını geriye ittiğinde altın küpeleri daha çok gözüme battı.

Hayır diyecek, diye düşündüm. *Yine bir hayduttan fazlası olmadığını söyleyecek.*

Sera sessizliğini korurken başını bir yanına çevirdi. Ben de o tarafa döndüğümde tüm o kargaşanın hem içinde hem de dışında gözüken Bast'a baktık. Bast bizi görmedi, şimdi onun bakışlarının nerede ya da kimde durduğunu söylemek zordu. Fakat bir yere ya da birine bakıyordu, o kadarı kesindi.

Sera bana döndüğünde yüzünde tuhaf bir durgunluk vardı. Gülümsedi. "Sonuna kadar," dedi ve dediğini hakikaten kastettiğini anlamak için bir Doğrucu olmaya gerek yoktu. Ben de ona gülümsedim. Hırsız Kral'ın ekibi çöküyor falan değildi. Hele Sera onunla olduğu sürece.

Bast bir keresinde güvenilir olmanın sıkıcı olduğunu çünkü insanların bir sonraki an ne yapacağını kolaylıkla kestirebileceğini söylemişti. Bunu söylediği vakit, ölçüsünü bir türlü anlayamadığım kadar sarhoştu. O gece söylediği pek çok şeyde olduğu gibi bunun üzerine de daha sonraları çok düşünmüştüm. En nihayetinde tümden haklı ya da haksız olmadığında karar kıldım. Diğerlerinin sırtını kolaylıkla yaslayabileceği türden biri olmak bazen hiç de işe yarar bir şey değildi. Ama şimdi güvenilirliğim sayesinde, "Öyleyse benimle gel!" dediğimde küpeli hırsız bana karşı çıkmadı. Marlo gibi o da peşime takıldı ve önlerine çıkmak ahmaklığını göstermiş olanları bir

güzel benzetirken ikinci kez düşünmediğini şimdi onu görebilen herkese gösterdi. Ben yolu bulurken Sera da Marlo gibi beni gözetti. Çünkü onlardan biri olmadığımı söylerken Kazimir hiç de haklı değildi.

Biz Maça'ya ulaşana kadar taverna, onu ilk gördüğümden en az dört kat daha büyükmüş gibi geldi bana. Bast'ın ekibinden pek çok kişi doluşmuştu içeri. Sera'ya hançerini kaldıranların çoğu; bizzat tanıdığı, birlikte planlar yaptığı ve yemekler yediği kimselerdi. Nihayet Maça'yı gördüm, hemen çevresindeki üç devasa adamı da.

Doktor vaktiyle bana kaptanların yeterince onurlu olanlarının dibi görmeye giden gemilerinin yanında duracaklarını söylemişti. Kaptanlar gemilerini, mürettebatlar da kaptanlarını bırakmazdı. Elbette yeterince onurlularsa. Doktor, Kalahan ve Fiorenzo da kaptanlarına ölümüne bağlılardı.

Bast'ın ekibindeki çatlak yalnızca Hırsız Kral'ı ve ekibini değil, *Martes*'i de aşağı düşürmek istiyordu. Koca geminin gövdesini dolduran korsanların neredeyse hiçbiri burada değilken kaptanlarını avlamaya çalışmak ne kadar zor olacaktı? Şüphesiz gemide yapılacak bir katliamı planlamasından da uygulamasından da çok daha kolaydı böylesi.

Doktor, gözünün ucuyla beni görmüş olacak ki başını tam olarak benden yana çevirdi. Elinde kısa bir kılıç vardı ama bu pekâlâ yalnızca Doktor'un elinde kısa duran uzun bir kılıç olabilirdi.

"Kazimir!" diye bir çığlık koptu boğazımdan. Kulağa neredeyse ona sesleniyormuşum gibi geldi. "Çıkmamız gerek!"

Doktor demek istediğimi anladı ya da anlamadı. Ama ne yapması gerektiğini hızla kavrayabilen, zekasını hemen hemen hiçbir zaman kimseciklere belli etmeyen bir devdi o. Kılıcının kabzasıyla yanındaki adamın burnuna sağlam bir darbe vurdu. "Git!" dedi. Sanırım o tek kelimenin hedefi bendim.

Maça'nın bedeni hemen hemen benimki kadardı. Ama iyice koyulaşmış kahverengi gözlerinin koca bedenler arasından önce beni, sonra da Marlo'yu buluşunu izledim. Kendini

saran üç adamın arasından çıkmaya çalıştı. Önce başaramadı fakat birkaç denemenin ardından elinde kavisli bir kılıçla Marlo'nun olduğu yöne doğru hızla atıldı. İçimden bir ses bana Maça'nın o çemberden zaten çıkacağını ve cesurca çarpışacağını, Marlo'nun varlığının ona yalnızca gidecek bir yön gösterdiğini söyledi.

Sera'yı omuzlarının biraz aşağısından yakaladım. "Git!" diyerek Doktor'un bana olan sözünü onun kucağına attım. "Sen benden hızlısın. Mürettebatı çağır!"

"Bast," diyecek oldu.

"Ben onu kollarım! Acele et!"

Böylece Sera kapıya koştu, ben de Bast'ın olduğu tarafa doğru atıldım.

Fiorenzo, Hırsız Kral'ın yanındaydı. Giydiği gömleğin dirsekten aşağısı kana bulanmıştı ve ayaklarının dibinde sızıyla kıpırdanan en az iki adam vardı. Bast sıkılmış gözüküyordu, bunun beni şaşırtması gerekiyorduysa da biraz olsun şaşırtmadı. Hırsız Kral elimdeki *Marwolaeth*'e bakarken arkasından yaklaşan adamı görmedi. O hengâmede yere eğilip bulduğum çelik bir maşrapayı adamın kafasına fırlattım. Çok isabetli sayılmazdı fakat adamın canını yakarak dikkatini dağıtmak için yeterliydi. Gerisini Bast'a bıraktım.

Kavgaların kendilerine has çirkinliklerinin olduğunu biliyordum ama bu kavga *gerçekten* çok çirkindi. Yan yana uyumuş, belki aynı masaya oturmuş kişiler birbirlerine vurup dururken tek düşünebildiğim buydu. Bu düşünce aklımda ne kadar zaman geçirdi, bilemedim ama birbirini yıllardır bu kadar yakından tanıyan onca kişinin, aralarında arkadaşlığa benzer bir ilişkinin geliştirememiş olması bana uzun süre tuhaf geldi.

Bast'ı *Kuutamo*'yla kolladım. O da bir adı varsa da bana söylemeyeceği kalın kamasıyla kolladı beni. Fiorenzo, Doktor'u; Kalahan ve Marlo da Maça'yı gözetti. Ufak ama gücü yerinde, sağlam bir ekipti bu. Ahmakça hazırlanmış olsa da bu pusuya denk geldiği için kendimizi şanslı saymamız gereken türden bir ekipti çünkü karşı koyduklarımız şimdi yalnızca Bast'ın

ekibindeki çatlaktan sızan kimseler değildi. Fiorenzo'nun birini boynundaki altın kolyeden yakalayıp yere çaldığını, Marlo'nun yumruk attığı adamın sivri kulağında zangırdayan küpeleri bir anlığına da olsa net gördüm.

Çok sonra tavernanın kapısının açılışı dikkatimi çekti. *Ya Sera düşündüğümden hızlı koştu ya da Sera gideli düşündüğümden fazla zaman geçti ama küpeli hırsız Martes'i getirdi işte*, diye düşündüm. Tanıdık yüzleri ve bilindik dövmeleri görmeyi, rom kokusunu duyumsamayı bekledim. Ama kapıdaki, içeri geçmeden önce tereddütle etrafına bakınan bir bedendi yalnızca.

Ay Işığı
KİTAPLIĞI

DEĞERSİZ OLSA DA ÖNEMSİZ OLMAYANLAR

Tüm o kargaşanın kucağında beyaza çalan sarı saçları gördüm önce ve bir anlığına kar beyazı gibi gözüktüler gözlerime. Anılarımda Aldin öyle uzakta kalmıştı ki artık, bu göz alıcı beyazlık bana karlı dağlardan ve çamlardan önce kollarımın arasında sıkıca tuttuğum, kanına bulandığım ve şu günlerde bile rüyalarımda beni ziyaret eden, gözleri görmüyormuş gibi gözüken ama aklımın alabildiğinin ötesini görebilen birini hatırlattı. Bir anlığına o çıkageldi sandım. Hemen ardından bakışlarımın ellerimdeki ağırlığını hissettim.

Elbette ellerime bakacaktım, bizzat bu ellerle müdahale ettim o cadının yaşamına. Bizzat bu kirli parmakların tuttuğu Marwolaeth'le sonlandırdım onun öyküsünü. Zihnimde en üstte duran anılardan biri bu, olan biteni dün gibi hatırlıyorum. Elbette ellerime bakacaktım. Bunda şaşılacak ne var?

Ancak birkaç an sonra başımı tekrar kaldırınca bir çift geniş omzun üstündeki gri pelerini gördüm. Öyle bembeyaz falan değildi fakat uyuyan kışı buraya dek kucağında taşımış ve ancak içeri girince uyandırmıştı sanki. Ya da ben farkına varamadan Veylinton'a kar düşmüştü de biz tavernaya girdik gireli dışarıda kardan başka hiçbir şey yoktu.

Kış bana koşmuş ve beni sıkıca kucaklamış gibi ürperdim. Üşüdüm. Bataklıkta değildim.

Velia değil bu.

Yoo... Aklıma gelebileceklerin bile ötesi.

Zaina.

Hayal mi görüyorum? Yoksa zihnim gerçekleri tümden mi değiştiriyor artık? Uzun zamandır aklımı yitirdiğimden şüpheleniyorum ne de olsa.

Zaina da ileriye şöyle bir bakınca o keşmekeşin içinde beni gördü. Kısa boyuma, şimdi baktığı herhangi birinin üzerinde de görebileceği siyah giysilerime, diğer herkesinkine benzeyen dağınık saçlarıma ve gözlerimdeki kızıla rağmen. Bir anlığına göz göze geldiğimizde hakikaten rüyada gibi hissettim kendimi. Sesler dindi, hareketler yavaşladı. Soluk alıp vermeyi unuttum. Etrafımdaki herkes ve her şey birden değişecekmiş gibi geldi bana.

Zaina gülümsedi, güzelliği gerçek olabilirmiş gibi değildi, içimde bir eski bir de yeni yara iyileşti.

Bizim Zaina bu. Rüya falan görmüyorum.

Ben hissettiğim soğuktan olsa gerek donakalmışken Şifacı, bana doğru ilerlemek için atılınca gözlerim onu takip edemedi. Ama Zaina çok geçmeden buldu beni. Bulduğu gibi de kendine çekti ve dolgun kollarının yanı sıra tanıdık kokusu da bulandığı gece ve toprak kokusuyla birlikte tüm bedenimi sıkıca sardı. Benim kollarım onun belini çevrelediğinde duyduğum özlem dinmek ya da sönüp gitmek yerine üçe, beşe katlandı.

"Nasıl?" diye sormaya yeltendim ama etrafımız artık azalan bağrışlardan ziyade hırlamalar ve homurdanmalarla çok gürültülüydü ve Zaina'nın cılız sesimi işitemeyeceğini düşündüm.

Zaina omuzlarını silkti. Soramadığım soruyu yüzümdeki karışıklıktan anladığına inandım.

"Kargaşa seslerini takip ettim," derken onun sesinde çevresindekilerin aksine hiç telaş yoktu. "Siz ikiniz gürültüden uzak durmakta pek de başarılı değilsiniz." Sonra öyle gülümsedi ki buz mavisi gözleri üzerlerine güneş düşmüş gibi parıldarken

olağanüstü güzelliği arttıkça arttı. "Ama şanslıyız ki ben de değilim."

Sızlayan burnumu görmezden geldim ama nasıl ki konuşsam dengesiz sesime mukayyet olamazdım, gözümden yanağıma atlayıveren gözyaşına da öyle engel olamadım. Belki buğulu görüşümden, belki dağınık zihnimden bana vurmak üzere elinde tuttuğu uzun hançeri yarıya dek havaya kaldırmış adamı görmedim. Duygularım görüşümü engelleyecek kadar kalın bir duvar örmüşlerdi çevreme, orası öyle. Yine de ne kadar kalın olursa olsun, bu duvar beni darbelerden koruyamazdı.

Yanağıma çarpan, sert bir kabza değil de tuhaf alevlerdi sanki; öyle ya, geride kalan his soğuk değil, sıcacıktı. Anımsayabildiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Acıdan farklıydı bu his, neredeyse hak edilmiş bir tadı vardı. Kafam karıştı, dengem şaştı ve savruldum. Hazırlıksız yakalandığımdan ne ayaklarım beni taşıdı ne de ellerim işlevlerini hatırlayabildi. Ama Zaina bana pek benzemezdi. Ellerinin ikisini de yaratılışlarına uygun olarak yarıya dek kaldırdığı gibi ben neler olduğunu anlayamadan görünmez büyüsüyle adamın alnında, yanaklarında ve boynunda son derece görülür yaralar açtı. Ancak birkaç an sonra Zaina'nın kollarını tutuğum gibi ellerini iki yanına düşürmek aklıma geldi. Burası Veylinton'du. Adamın bağırışları diğerlerininkiler arasında kaybolmuş olsa da gözler kulaklardan daha hızlıydı.

Dönüp Zaina'ya baktığımda bunca zamandır parça parça değiştirilmiş olanın bir Marlo'yla ben olmadığımız fikri aklıma çarptı. Şifacı omuz silkti, bana iyi olup olmadığımı sorarken elini yanan yanağıma götürdü ve yanağım aniden soğumaya başlayınca buna sebep olanın Zaina'nın serin parmakları mı yoksa büyüsü mü olduğunu anlayamadım. Ona cevap olarak başımı salladım ya da sallamadım. Şifacı bakışlarını benden ayırınca yerde, yaralarından kan akmakta olan adama şöyle bir baktı. Onun için üzgün hissetmedi, bunu bilecek kadar

tanıyordum Zaina'yı. Belki de yanılıyordum gerçi. Ne de olsa onsuz nice bulutlu gün ve yıldızsız gece geçirmiştim.

Diğerlerinden apayrı, deyim yerindeyse bir böğürme işittiğimizde Zaina gibi ben de sesin geldiği tarafa çevirdim yüzümü. Zaina'nın eli hâlâ yanağımda ancak dokunuşu saniyeler öncesine kıyasla ılıktı. O vakit gördüklerim bana alışılmışın dışında geldiyse de Zaina'yı birazcık olsun şaşırtmadı. Tıpkı benim gibi afallamış olabileceğine inandığım biri daha vardı gerçi. *Danos Brankos*'un kaptanı yumruklarıyla yere serdiği hırsızın tepesinde dikilirken sırtı dik, dudakları hâlâ sımsıkıydı. Maça'ya bakıyordu fakat bakışlarında onu ait olduğu sularda boğmak ister gibi bir hâl yoktu. Bir kez başını yavaşça öne eğerek selam verdi. Çevresinde birbirlerine benzeyen gemiciler birbirlerine benzemeyen yumruklar ve tekmeler savuruyordu.

Benim şimdi olduğum gibi Kaptan Vukasin'e bakakalan, *Martes*'in kaptanının kendisinden başkası değildi fakat Maça şaşırmış görünmüyordu. Herkes ona, "Korsan Kraliçe" diyordu sonuçta. Ortada bir taç ya da taht olmasa da Doğu Limanlar'a *Martes* hükmediyordu. Ya da doğudaki suların gökyüzüne değdiği yerlere. Yıldızların kimsecikler bakmazken yıkanmak için indiği sulara. Maça'nın bire bir kavgada Vukasin'e karşı şansı belki vardı, belki yoktu ama Vukasin ayaklarıyla o kavgaya varamadan Maça'nın onu uykusunda boğazlayacağına şüphem yoktu. Hem de bizzat kendi gemisindeki, kendi kamarasındaki kendi yatağında belki, kim bilebilir?

Maça da başını bir kez salladı, Vukasin'in yaptığı gibi usulca değil, hızla. Boyun eğiyormuş gibiden ziyade onaylıyormuş gibi. Takdir eder gibi. *Yanımdaki duruşunu unutmayacağım*, der gibi.

Kavga, Martes'in mürettebatı *Kırık Kilit*'e varamadan sonlandı. Bast'ın ekibindeki hainler *Danos Brankos*'un katıldığını görünce apar topar kaçtı, kavga etmek için orada bulunmayan diğerleri de kargaşa dinmeye başlamışken birer ikişer ortadan yok oldu. En nihayetinde hırsızlar görülmekten hoşlanmaz,

becerikli parmaklarını yumruk yapmak için avuçlarının arasına pek gizlemezlerdi.

Tavernanın açık kapısından içeri *Martes*'in mürettebatının bir bölümü gürültüyle soluyarak girdi. Aralarındaki Sera göze gülünç denecek kadar cılız geliyordu. Çatık kaşlarla mahvolmuş tavernaya, Bast'a ve en son da korkup bir kolonun arkasına sinmiş kadehçi kıza baktı. Saçları dağılmış bu kızın önlüğü lekeli, gözleri kocamandı. Korkusunun devamı gerekli değildi şimdi, tavernada bir *Martes*'in bir de *Danos Brankos*'un mürettebatının birer parçası, bir de hırsızlardan yalnızca üçü kalmıştı.

Doğrucu'nun ela gözleri tavernada hemen yanımda duran gri pelerini kolaylıkla seçti. Onun zihni nasıl işledi, bilmedim. Benim aksime tüm bunların bir rüya olmadığını biliyor olacak ki Marlo, Zaina'yı görür görmez ona doğru atıldı. İkisinin kucaklaşması iki mevsimin birleşimi gibiydi fakat çevremizi saran mevsim o ikisinden biri bile değildi. Doğrucu, başını Zaina'nın omzuna düşürdü ve uzun süre kaldırmadı.

İşin doğrusu, Veylinton'un sıradan hırsızları korsanlardan, hele *Martes*'in korsanlarından, hemen hemen hiç çalmazlardı. Gel gör ki Doktor'un kısa meçi ve Kalahan'ın boynundaki değersiz olduğunu sandığımız ip kolye kayıptı şimdi. Kalahan yerli yerinde kalabilmiş son masayı da hışımla devirdi ve ellerindeki kana aldırmadan parmaklarını dağınık saçlarına daldırdığında çıkardığı ses, bedenine yara aldığı vakit çıkardığı sesten farklı ancak yine bir darbenin acısından doğmuş gibiydi. Anlaşılan o ki kolye değersiz olsa da önemsiz değildi, tıpkı Doktor'un geri alacağına yemin ettiği meçi gibi.

Martes'in mürettebatı kaptanlarıyla birlikte tavernayı öfkeyle, erken terk etti. O vakte dek Zaina ve Maça birbirlerini gördülerse de tanışmadılar. Vakit, bunun için hiç de uygun değildi. Doktor'un sıyrıklarının temizlenmesi, Fiorenzo'nun yediği iki yumruğun etkisini atlatması ve Maça'nın düşüncelerinin düğümü açılana dek odasına kapanması gerekliydi.

Bast çok bir başına ve dalgın gözüküyordu. Derin bir nefes göğsünü şişirirken omuzlarını ve sırtını dikleştirdi. O sırada *Danos Brankos*'un iri yapılı mürettebatı devrilen masaları çevirip gerisin geri yerlerine çekmekteydi. Kaptan Vukasin; Bast'a bakıyor, yanılmıyorsam mavi gözlerinde çekingen bir insafın ya da bilgece bir acımanın parçalarını taşıyordu. Bast, Vukasin'in bakışlarını görmedi. Böylesi daha iyiydi.

Henüz kimsenin taverna sahibi tarafından kovulmayışına bakarak ne tür bir kanıya varmam gerektiğinden emin olamadım. Zaina'nın koluna uzandım ve öylece dikildim durdum. Yüreğim daha hafif olsa da aklım karman çormandı.

Zaina'nın ismi Maça'nın kulaklarına götürülmeden önce Şifacı, işi başından aşkın Hırsız Kral'la tanıştı. Bast'ın gözlerindeki şimşekler Zaina'yı, Zaina'nın gözlerindeki buzullar Bast'ı hiç mi hiç korkutmadı. İkisi de bir zamanlar üstüne bastıkları topraklardan neredeyse geçmişin kendisi kadar uzaktaydı ve belki, o loş ışıkta birbirlerinde gördükleri de her şeyden önce buydu.

Tuhaf bir diğer ara sokaktaydık, çevrede kimse yok gibi gözüktüğünden Veylinton uzun zaman önce terk edilmiş bir kente benziyordu. Henüz akşama çok vardı, hava son zamanlarda hep olduğu gibi bulutlu ama aydınlıktı.

"Bir Şifacı olduğunu *Martes* ve benim ekibim dışında kimse bilmeyecek çünkü yalnızca onlar için çalışacaksın," demişti Bast. *Ekibim*, diyerek bahsettiği, ekibinden geriye kalanlardı. Kollarını birbirine dolamış, yanındaki duvara yaslanmıştı. "Hepsi tek işinin geminin Şifacı'sı olmak olduğuna inanacak fakat senin görevin çok daha başka. Eira bana aklı sivri, uğruna çabalayacak bir şey buldu mu azimli biri olduğunu söyledi. Sana ya da Eira'nın sözüne güvendiğimi sanayım deme, gözlerimle görmeden hiçbir söylentinin doğruluğuna inanmam.

Ama bir mektubuyla kalkıp gelişine bakacak olursak sen, Eira'ya canın pahasına güveniyorsun."

"Güveniyorum," demişti Zaina da. "Onun el yazısı beni buraya değil de ölüme çağırsaydı yine hiç düşünmeden yola düşerdim."

"Harika. Bana yalan söylemeye ya da gerçekleri benden gizlemeye çalışırsan olacakları o sana anlatabilir öyleyse. Maça'yla ben konuşacağım. Senin emrinde olduğun bir cadı varmış, öyle mi?"

Zaina pelerininin altındaki kollarını kavuşturup çenesini kaldırdı. "Emrinde falan değilim. Yalnızca çırağıyım. Cadı, kısa bir süreliğine yola çıktığımı sanıyor. Geçkin olsa da kandırması kolay biri değil, gerçeği öğrendiğinde beni ne bekliyor, kim bilir?"

Bast, Zaina'ya baktı; üstündeki ince kumaşa, kısa pelerinine, beyazımsı saçlarına... Belki hâlâ onun bir gemi için uygun olmadığını düşünüyordu. Belki Tayga'dan başka herhangi bir yerde yaşamak bir yana, yalnızca var olabilmesinin bile güç oluşuna rağmen bunu nasıl da başarabilmiş olduğunu.

"Neden Tayga'da değilsin?"

Zaina da Bast'a baktı. Mor gözlerinde benim şimdiye dek bulamadığım neleri ona bakar bakmaz gördüğünü merak ettim. "Beyaz görmekten içim sıkılmıştı," dedi sonunda. "Koyu maviyi daha çok severim."

Kaşlarımı çattığımda dudağımın bir köşesinin kıvrılmasına engel olamadım. Bu hiç de doğru değildi.

Şifacı sırıtırken Bast ciddiyetini bozmadı. "Son kararı verecek kişi Maça olacak. Kalmana izin verirse cadı konusunda neler yapabileceğime bakarım."

Daha sonra Zaina'yı *Martes*'e götürmeden önce batıya yola düştük çünkü Maça hiç tanımadığı Şifacı'yı doğrudan gemisine götürmek yerine onunla bir başka yerde görüşmek istemişti. Çok da şaşırtıcı olmayacağı üzere Korsan Kraliçe sessiz sakin, karmaşadan ve kargaşadan uzak bir yer seçmek konusunda hiç de iyi değildi. Hâl böyle olunca dün gecenin hayli

geç vakitlerinde Marlo ve ben ona Vasiyet Tepesi'nin yerini bildiğimizi, yürümeye gönüllü olursa yolu gösterebileceğimizi söyledik. Maça buna pek sıcak yaklaşmadı, gemisinden uzaklaşmak onu her seferinde gözle görülür bir sıkıntıya iterdi ama o anki tereddüdünün sebebi pekâlâ bizim bilmemizin mümkün olmadığı başka şeyler de olabilirdi. Yine de bu teklifimizi ondan ve Bast'tan başka bir tek yıldızlar işitti. Zaina, Bast'ın ayarladığı bir handa kalıyordu o gece.

Maça nihayet başını salladı ve bize Zaina'ya eşlik etmemizi, kendisinin daha sonra geleceğini söyledi. "Ha bir de," demek için bir iki adım atmışken arkasını döndü. "Söyleyin, başlığı başında olsun."

O ana dek hep Zaina ve Bast'ın birbirlerinin boğazına yapışacağını düşündüysem de Maça bunu söyler söylemez gözlerimi yumup dişimi sıktım.

Zaina ve Bast birbirlerini öldürmeseler bile kesin Maça ve Zaina birbirlerini bir güzel hırpalayacaklar. Şimdi değilse bile sonra. Er ya da geç. İkisi de zeki, ikisi de aklı başında kimseler, orası öyle. Ancak biri de tıpkı öteki gibi burnunun dikine giderken önünde neyin ya da kimin durmakta olduğunu görmeyecek kadar inatçı.

"Tasalanma." Gözlerimi birden açıp sesin sahibine baktığımda Marlo'nun omuzları taşımakta olduğu bir yükü henüz bırakmış gibi gevşek gözüküyordu. "Bizim bunu söylememize gerek kalmadan Zaina başlığını kaldırıverir. Yıllardır doğduğu topraklardan uzakta. Nerede ne yapması gerektiğini bilen biri varsa odur."

"Tıpkı sende olduğu gibi," dediğim an Maça'nın hızlı gözleri beni buldu. "Ona da ne yapması gerektiğini söylemek yararsız."

Bunu iyi bir şey olarak söylemiştim ama sanırım Maça böyle anlamadı. Asık yüzü olduğu gibi kalırken kaptan başını sallamamıştı.

Zaina, Vasiyet Tepesi'ne vardığımızda gri pelerininin ince başlığını indirdiği gibi etrafa şöyle bir baktı, derin bir nefes aldı ve gözleri yaşlarla dolduğunda başını iki yana salladı. Belki yorgunluktandı şimdiki hâli, belki başka bir şeydendi. Ama az ilerlediğinde sırtının üst kısımlarına vuran saçlarının uçlarında artık hiç siyah tutam kalmamış olduğu dikkatimi ancak o zaman çekti.

Vasiyet Tepesi'ne kadar olan kısa yolculuğumuz zorunlu bir sessizlikle sarılı olduğundan beni huzursuz etmişti. Biz yan yanayken konuşmadan, birbirimizin koluna girmeden yürümeye alışkın değildik ki. Zaina'ya anlatmak, Marlo'dan dinlemek ve sessiz kaldığımda bunun zorunluluktan değil, benim tercihimden doğmasını istiyordum ben. Aramızda usulca oturan sessizliğin rahatlığını özlüyordum ama şimdiki sessizliğimiz başkaydı. Nahoştu, İvaylo'nun da söylemeyi çok sevdiği gibi.

Ağaçların gövdeleri çevremizi iyiden iyiye kapattı, Zaina bir hışımla Marlo ve bana döndüğünde ikimiz de yerimizden sıçradık.

Önce Marlo'ya koştu, ışık olsaydı ancak bu kadar hızlı varırdı onun yanına. Kollarını Doğrucu'nun boynuna sardığında kaşları çatılmış, gözleri sımsıkı yumulmuştu. Marlo'nun Zaina'nın belini saran tutuşu da öyle sıkıydı ki gri pelerin kırıştı, pek çok küçük kat izine boyandı. Böyle bakınca etrafları çamlarla sarılıykenki hâllerinden hiç de farklı gözükmüyorlardı. Vasiyet Tepesi bir kez daha gözüme Veylinton'dan bambaşka geldi. Üçümüzün de yalnızca bize ait bir ana çok ihtiyacı vardı.

Zaina, Marlo'dan uzaklaşınca dostunun yüzünü ellerinin arasına aldı. Ona bakarken gözleri küçük bir yolculuğa çıktı; duyulmayanı görmek, görülmeyeni anlamak istedi sanki. Belki Marlo'nun kalın kollarına rağmen zayıflayan yanaklarını fark etti; belki göz renginin nasıl biraz olsun değişmemiş olduğunun, belki saç kesiminin yamuk ve düzensiz olsa da ona yakıştığının farkına vardı. Ancak başparmaklarından biri usulca Marlo'nun yanağını okşadıktan sonra ellerini düşürerek

Doğrucu'nun gitmesine izin verdi. İkisinin de gözlerinde parıldayan minik göller vardı.

Zaina sonra bana döndü, nefesim boğazımın gerilerinde bir yerde takıldı. Kaşlarımın buruştuğunu hissettiğim gibi yaşlar gözlerimden, büzülmüş yanaklarıma aktı. Zaina'nın bakışları gözyaşlarımı takip eder gibi boynuma düştü. "Sana verdiğim kolyeyi hâlâ takıyorsun."

Atılıp Zaina'ya sımsıkı sarıldığımda hıçkırarak ağlıyordum. Belki kötü hissettiğimden, belki değil ama ona söylemek zorunda olduklarım arasından hangisinin şimdi başımı daha fazla ağrıttığını bilmeden.

Zaina çam ya da gece gibi kokmuyordu artık. Üstüne sinmiş olan koku ateşe hiç yaklaşmadığını bilmeme rağmen ise ve pasa daha çok benziyordu. Benden ayrıldığı vakit ne olduğunu henüz bilmediğim bir şeyler söylemek üzereydim ki ellerime uzandı ve başını iki yana salladı. Zaina'nın şifacı parmakları benim cani ellerime dolandı. Başımı kaldırıp yeniden gözlerine baktığımda yer yer kurumuş gözyaşları yüzümü kaşındırdı.

Sarı ağaçların gölgeleri Zaina'nın yüzüne bir tuhaf vurmaktaydı. "Beni dinleyin. Takip ediliyorum, adım gibi eminim buna," dediğinde çevremizde kimsecikler olmamasına rağmen Zaina'nın sesi kısılmış, sırtı da bize doğru hafifçe bükülmüştü. İnip kalkan omuzlarının ritmi de hayli düzensizdi. Bizzat söylediklerini inkâr eder gibi başını iki yana salladı. "Kim olduğunu bilmiyorum ama biri beni takip ediyor, adım kadar eminim."

Bedenlerimizle bir ucu eksik bir daire oluşturmuştuk. Marlo kaşlarını çattı. "Veylinton burası. Elbette takip ediliyorsundur sevgili Zaina. Hırsızlardan biri peşini bıraksa öteki düşer arkana. Güzel saçların yerli yerinde, çantan olduğu gibi ağır iyi gelmişsin buralara kadar. Ancak peşindekinin en az iki ayrı kişi olabileceğini ayırt edemedin belli ki."

Şifacı bu sefer başını şiddetle, hevesle iki yana salladı. Gözlerinin buz mavisi küçücük gözüküyordu şimdi, güneş tüm

yaz boyunca uzaktaki bizi oyalarken onun bakışlarını boyayan buz dağlarını eritip götürmüş gibi neredeyse.

"Hayır, Marlo. Takip edildiğim hissi yüreğime Veylinton'a ayak bastığımda düşmedi. Aksine, Veylinton'a vardığımda arkamdaki her kimse artık sıkılıp vazgeçtiğini düşündüm çünkü ancak o zaman aynı bakışları üzerimde, aynı nefesi ensemde hissetmemeye başladım. Ancak ayaklarım bu adanın taşlarına değene dek ağaçların arasında belli belirsiz bir hışırtı, havada garip bir kıpırtı vardı. Bazı zamanlar geri dönüp baktığım yerde benimkinden büyük ayak izleri gördüm ama kurduğum tuzaklara düşen kimse olmadı. Büyüyle izlerimi gizlemeye çalıştım, yine de inan bana, tepeleri beyazlamaya başlamış çamların arasında yalnız olmadığımı bilecek kadar iyi biliyorum bir başına olmayı. O ormanlarda gözlerimin gördüğü yalnızlık olsaydı eğer, onu tanırdım."

Marlo çenesini sımsıkı kilitledi. Zaina da o da bunu pek sık yapmazdı. Birbirlerine böyle ciddi baktıkları da çok sık görülmezdi gerçi. Birinden biri ciddiyeti illaki bozar, gülmeye başlayınca ötekini de güldürürdü. En azından benim şimdiye dek alışmış olduğum buydu.

"Aklımın sorularla dolu olmadığını düşünmeyin," diye devam etti Zaina. Nos'un varlığının bizim yanı başımızda olmayışının ona nasıl hissettirdiğini bilemiyordum, öte yandan fark ettiği ilk şeylerden biri olmalıydı bu. "Ama şimdi çevremizde birileri yok. Olsaydı onu görebileceğimiz türden bir tepe burası. Şimdi buna güvenerek dinlemek istediğim her şeyden önce söylüyorum size bunları."

Yüzümü geriye, sırtımızı verdiğimiz ağaçlara çevirdim. Öfkeli rüzgâr yaprakların nicesini gözlerimin önünde yere savurdu. "Doğru diyorsun, şimdilik burada bizden başkası yok." Tekrar ona döndüğümde turuncu, biçimli bir yaprak pelerinine takılmıştı ama Şifacı bunu fark etmiş gibi gözükmüyordu. "Öte yandan Veylinton'da gölgelerde gizlenmek kolaydır, Zaina. Sakinliğini kaybetme. Fakat onca zaman peşindeki her kimse... Şimdi vazgeçtiğini hiç sanmıyorum."

Marlo, Zaina'nın tam karşısında dikildi. "Endişe etme, artık yalnız değilsin," dedi ve o vakit Doğrucu'nun alevden kanatları ortaya çıktı. Her zamanki gibi muhteşem görünüyorlardı. Onu ilk gördüğümde çevrenin alevlerle ve sarı renkle değil de karla ve beyazla boyanmış olduğu gerçeği bana bir tuhaf geldi. "Peşine düşen kimse, bizimle tanışma vakti de yakındır."

Zaina gülümsemesini gizlemediği gibi titremeyen bakışlarını dostunun kanatlarına da dikmedi. Marlo'nun yüzüne baktı; bir sağ gözüne, bir sol gözüne bakarken kendi yüzüne ziyadesiyle yakın alevler de hâllerinden hayli memnunlarmış gibi onu hiç rahatsız etmediler. Zaina önce, "Değişmişsin," demekle yetindi, başı hafif yana yatıktı. Fakat sonra bana döndü ve "Değişmişsiniz," diye mırıldandı. "Başka bir şey sarmış yüzünüzü."

"Bizi tanıyamayacağın kadar fazla mı?" Sorum ağaçlara çarptı ya da çarpmadı ama rüzgâr onu tekrar kulaklarıma taşımadı, sanki yuttu. Öyle ki Zaina'ya da ulaşıp ulaşmadığından emin olamadım. Ancak sonra kaşları çatılmış, gülümsemesi genişlemiş Zaina başını iki yana salladı. Biz onun cevabını usulca beklerken o yavaşça bir kez daha ciddileşti.

"Asla." Bize doğru yürüdü, yeteri kadar yaklaşınca bir kolunu Marlo'ya, bir kolunu bana doladı. Ben de elimi Zaina'nın sırtına yerleştirdim. Marlo'nun eli de benimkinin üstüne kapandı. "Şimdi size sarılan şu iki elim kanda olsa ya da yarın sabah başka bir bedende uyanmış olsanız bile tanırım sizi. Sakın ola aksini düşünmeyin."

Marlo kıkırdayarak uzaklaştı. "Yaşlı biri gibi konuşuyorsun." Ancak sonra ciddiyet ona hızla döndü. Aklına uzak topraklardaki kimseler geldi, bakışlarındaki kavuşma sevincini saygısızca kaldırıp yerine oturan özlemden anladım.

"Merak etme," dedi Zaina. Önce Marlo'nun taşıyıp ayaklarının dibine bırakmış olduğu çantasını aldı oradan. Ağır adımları yaprakları ezerken en yakındaki ağacın dibine ilerledi ve oturduktan sonra eliyle bize de oturmamızı işaret etti. Az önce pelerinine takılmış olan yaprak artık üstünde değildi. "Herkes

iyi. Yalnızca sizi çok özlüyorlar ve haksız da sayılmazlar. Lisabel sana getirmem için kalınca bir mektup teslim etti bana Marlo. Söz konusu sen olunca duygulanmadan anlatamıyor hiçbir şeyi, ondan yazmak istedi." Zaina yanına döndü, elini çantasının derinliklerine daldırdı. Biraz kurcaladı, her ne arıyorsa onu hemen bulamadı. Ancak sonra çıkardığı koyu kırmızı ciltli kitabın boyu hemen hemen eli kadardı. "Bu sana," dediği vakit solundaki bana dönüşüne şaşırmadan edemedim.

"Bana mı?" Kitabın arka yüzü yukarı bakmakta olduğundan kitaba dair hiç tahmin yürütemeden, "Bu nedir?" diye sordum.

"Bir kitap elbette. Tanrı aşkına, okyanus zihninizi şimdiden çürütmüş olamaz, değil mi?"

Gülerken başımı öne eğdim ve burnumu çektim. Rüzgâr yere dönük yüzümü görmek ister gibi saçlarımı geriye attı. O an kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar, tamamen güvende hissettim. "Demek istediğim, ne kitabı bu? Önünü çevir de bir bakayım. Anlayamıyorum böyle."

"Ben sana söyleyeyim, harika bir macera öyküsü. Sorin sana getirmemi rica etti, yeni okumuş ve çok hoşuna gitmiş. Senin de beğenebileceğini düşünmüş. Bana kalırsa gerçekten çok seveceksin. İlk sayfasında Sorin'in sana yazdığı bir not da var." Zaina kitabı bana uzatırken yanakları güneşin doğuşuna benzedi. Hafifçe omuzlarını silkti. "Yolum uzun ve sıkıcıydı. Kitabın kapağı da ilgimi çekti."

Kitaba uzanıp onu dünya üzerindeki en değerli hazinenin kırılgan bir parçasıymış gibi dikkatle tuttum. Kapağında, yuvarlak bir çerçevenin içinde masmavi gökyüzünün altında, uzaktaki silik dağların önünde duran boynuzlu atının tepesinde pelerini kırmızı biri vardı. Etrafında kanatlı yaratıklar uçarken kılıcını havaya kaldırmış, gurur duyduğu bir zafer kazanmış gibi gözüküyordu.

"*Wayfarer'in Dönüşü* mü?"

Kitabın durumu hayli iyiydi, yalnızca köşeleri biraz soyulmuştu, o kadar. Yaralı köşesinden tutarak kalın kapağı

kaldırdım ve hemen ilk sayfasının boş kısmına yazılmış ince el yazısı karşıma çıktı.

Wayfarer'ı okumak *seni görmek gibiydi Eira, okuyunca göreceksin, o da senin gibi güçlü ve kaybolmuş ama yolculuğu sırtlanmaya her daim hazır.*

Seninle kitap okuduğumuz zamanları özledim, burada olsaydın kitabı sana anlatabilirdim fakat değilsin. Bu yüzden sen kitabı okumalısın ve ben kitap hakkında konuşmak için dönmeni beklemeliyim.

— S. Ç.

Zaina, "Bir de ben bakmazken demircilikle ilgili bir kitap atmış çantama," dediğinde yanağımdan düşüp mürekkebi dağıtarak Sorin'in yazısını mahvetmek üzere olan gözyaşını fark ettim. Fark ettiğim gibi de onu kenara itiverdim. "O neyin nesi bilmiyorum, macerayla ilgili olanı okudum da diğeri bana çok sıkıcı geldi."

"Demircilik mi?"

Zaina başını sallarken düz saçları bir deniz gibi dalgalandı. *Zihnimi meşgul edip duran Beyaz Deniz gibi.* "Size getirmem için herkes bir şeyler vermek istedi. Öyle ki tümünü kabul etseydim şimdi bu çanta kapanmaz olurdu. Bir kitapları, bir mektupları bir de Lumi'nin yaptığı kolyeleri getirebildim."

Marlo kollarını kendine doladı. "Lumi'nin..." Cümlesini tamamlamadan gözlerini kaçırdı fakat Zaina'nın onu anlaması için sesini işitmesine gerek yoktu. Şifacı başını iki yana salladı.

Lumi'nin güçleri henüz ortaya çıkmadı.

Zaina, bakışları Marlo'nun bileğine düşünce tek kaşını yukarı kaldırdı.

"Ona daha çok ihtiyaç duyacak birinde," diye açıkladı Marlo. İkisinin de birbirinin sesiyle taşınan soruları duymaya ihtiyacı yoktu.

O vakit elimdeki kitabı sıktım. Zaina'ya her şeyi anlatmaya hazır hissediverdim kendimi birden. Ona tüm yolculuğumuzu

anlatmak için yanıp tutuşuyordum. *Martes*'i, Merza'yı, Kovensay'ı, *Hazard*'la olan vuruşmayı, Nos'u... Nos'un onu ne çok özlediğini... Marlo'nun nasıl bataklığa saplanıp az daha çıkamadığını... Velia'nın kulübesinden yıllar önce ruhunu satmak için parmak bastığı anlaşmayı çaldığımızı, Velia'nın kim olduğunu çok iyi bildiğimizi ve İlk Cadı artık yaşamadığından anlaşmaya ne olduğunu ya da ne olacağını bilmediğimizi... Velia'nın yaşamını sonlandıranın bir zamanlar Zaina'dan başka bir Şifacı tarafından iyileştirilen ellerim olduğunu... Lanetimi, Nos'u geri getirmekte neden başarısız olduğumu ve hâlâ hemen her gece gördüğüm kabusları... Bizi *Martes*'e ve Bast'ın ekibine bağlayan sözleri... Tümünü anlatmak istedim Zaina'ya. Önce tümünü anlatmak ve sonra ona avuçlarımı gösterip geleceğimde ne gördüğünü, ne yapmam gerektiğini bana söylemesini istedim.

Ama Vasiyet Tepesi'nin bize sunduğu soyutlanmanın süresi dolmuştu. Zaman da tıpkı ağaçların arkasında yaklaşan seslerini duyduğumuz Maça ve Bast gibi bize yaklaştı ancak o ikisinin aksine yanımıza vardığında yavaşlayıp durmadı.

ARANANLAR ve BULUNANLAR

Korsan Kraliçe'nin belini saran ağır bir elbise, başında da taşlı bir taç, yüzünün ve sırtının şimdiki duruşuyla birlikte hiç sırıtmazdı. Çenesi yukarıda, bakışları kısık ve omuzları geri-deydi. Normal bir vakitte korsesi bile sırtını bu kadar dik tutamıyordu ama şimdiki duruşu ne sıkı korsesinden ne de tokalı, topuklu çizmelerinden kaynaklıydı. Bu duruşun tek sorumlusu hemen yanımdaki Şifacı'dan başkası değildi.

Zaina, Maça'nın aksine, olmasını beklediğim kadar onunla zıtlaşmak üzereymiş gibi görünmüyordu. Yüzü sakin, renkli dudakları kıpırtısızdı. Çenesi gevşek, kaşları serbestti. Kolları da iki yanında öylece duruyordu. Maça'yı kibarca selamladığında sesi benim kulaklarıma hiç de acayip varmadı. İçinde bulunduğumuz durum hiç garip gözükmüyor olsa da bana bir tuhaf geldi.

Maça'nın kaşlarının biraz olsun düzeldiğine, omuzlarının azıcık dahi olsa gevşediğine yemin edebilirdim. Gözlerindeki alevler yerli yerindeydi, orası öyle ancak karşısında gördüğü sıradan, gemisinde istemediği, aksi bir Şifacı'dan ziyade

Zaina'ydı sanki şimdi. Arkadaş canlısı, güçlü, sıcakkanlı Zaina. Yalnızca Zaina. Olduğu gibi.

"Demek bahsettikleri Şifacı sensin."

Şifacı başını belli belirsiz indirip kaldırdı. "Sen de kaptan olmalısın. Pek de hayal kırıklığına uğramış gibi gözükmüyorsun. Bu iyi."

Zaina temkinliydi, onu aynadaki yansımamdan iyi bildiğimden bu kadarını söyleyebilirdim. Yine de ne kadar rahat ve kendinden emin gözüküyor olsa da gergindi belki. Onu tam olarak anlayamıyordum şimdi.

Maça burnundan güldü ve kaskatı gözüken elini aralarındaki boşluğa uzattığında yüzü yeniden ciddileşti. Yamuk parmakları birbirlerine yapıştırılmış gibi sımsıkı kapalı, parlak yüzükleri de sayıca fazlaydı. "Maça."

Korsan Kraliçe değil. Kılıçdiş değil. Smilodon ya da onu çağırdıklarını duyduğum diğer göz korkutucu isimler değil. Yalnızca Maça. Bu iyi.

Zaina, Maça'nın eline ne çabuk ne de saygısızca sayılacak bir süreden sonra uzandı. Maça'dan çok daha uzundu, yine de ondan büyük durmuyordu.

"Daha önce Veylinton'da bulundun mu?" Kaptanın soruları planlıymış gibi işitiliyordu fakat bu sorunun temelini kavrayamadım. Kendimin de aralarında bulunduğumu çoktan unutmuştum, izleyen bir çift gözden fazlası gibi hissetmiyordum. Soru soracak bir sesim ya da fiziksel herhangi bir müdahalede bulunabilecek bir bedene sahip değildim sanki.

"Gezmeye vakit kalmayacak kadar kısa bir süreliğine."

Maça başını salladı, kaşları çatıktı. "Öyleyse burada durduğun süre boyunca ne kadar zorlanabileceğini az çok biliyorsundur."

Korsan Kraliçe'nin yere oturmak ister gibi gözüken kaşlarının aksine Zaina'nın kaşları alnını sıkıştırarak havaya kalktı. "Ne o, kaptan, benim iyiliğimi mi gözetiyorsun yoksa?"

"Hayır, hayır... İşler zorlaştığında bırakıp gidemezsin. Her şeyden önce bunu anla diye uğraşıyorum. *Martes* yarım kalan işleri hiç bilmez."

Zaina kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ben işler zorlaştığında çekip giden biri değilim."

Maça bir kaşını kaldırdı, Zaina'nın söylediğine inanmadı belli ki. "Öyle olduğunu söylemedim."

Zaina sessiz kaldı, onun sessizlikleri pek hayırlı olmazdı. Maça da bunu hissetmiş olacak ki devam etmeye niyetlendi fakat ikizi ondan hızlı davrandı. "Veylinton'da hainlere ne olur biliyor musun?"

Zaina yüzünü buruşturdu ama iğrendiğini göstermiyordu şimdiki hâli. "Veylinton'da hainlere ne olduğu umurumda mı sanıyorsun?" dediğinde sesi az öncekine göre daha yüksekti. "Marlo ve Eira için Aldin'den geldim. Her şey aynı olsaydı fakat ben şimdi olduğum kişi olmak yerine İnutil Çölü'nün canavar kurtlarla dolu kumunun üstünde yaşayan bir yabani olsaydım yine de çıkar gelirdim." Şifacı işaret parmağını Bast'a yöneltti ve başını belli belirsiz öne eğerek ona bakmaya devam etti. "Sana daha önce de söyledim, Hırsız Kral, o ikisi beni ölüme çağırsalardı yine çıkar gelirdim. Belli ki benim aksime sen dostluk nedir bilmiyorsun. Geride kalmak çok zorken bile onların iyiliği için geride kalmasını bildim ve benim bu kararıma bir kez olsun saygısızlık etmediler. Ben onların kararlarını, anlaşmalarını hiçe sayar mıyım şimdi sence?"

Bast buna yanıt vermedi. Yalnızca -neden bilinmez- sırıttı ve ikizine döndü. Ben de kendi bedenime döndüm, kollarımın uzunluğunun farkına vardım, bacaklarımın üstünde durduğumu hatırladım. Maça, Zaina'nın gözlerinde ne bulmaya çalışıyordu, bilmek mümkün değildi. Ben de varlığını anımsadığım çatlak sesimle sordum.

"Ne arıyorsun, Korsan Kraliçe?" Sorum aklımda canlandırdığımdan daha kaba oturdu aramızdaki boşluğa. "Şifacı'nın zihnine girmek için gözlerine böyle bakmak yetmez. Ne

aradığını söyle, orada var mı yok mu, ben anlatayım sana. Ya da Doğrucu anlatsın. O senin mürettebatından ne de olsa."

"Ne arıyorsun diye değil, ne buldun diye sorman gerek, Köprü. Şifacı, düşünceleriyle duygularını gizlemekte herhangi bir Veylintonlunun olduğunun yarısı kadar bile iyi değil. Gemide kendi gibi düşünür, kendi gibi konuşur ya da kendi adımlarıyla yürürse üçüncü güne sağ çıkamaz. Ben mürettebatıma mukayyet olurum da... Hırsızlara sözümü geçiremem."

Bast'a baktım. Vaktinde davranışlarının sorumluluğunu üstlenmediği bir gruptu onun ekibi. Aralarından sözünü dinleyenler kuşkusuz çıkardı ama Bast'ın da olduğu gibi ekibinin de sağı solu hiç belli olmazdı.

"Zaina'nın canı tehlikeye girerse... Hele de sırf bir Şifacı diye... O vakit ya bildiklerimi döküverir, çok kıymetli Hırsız Kral'ın bir Darka olduğunu açık ederim..." Bast'ın bana bakan gözlerinin hemen üstündeki kaşları çatıldığında mor şimşekler tenimde bulabildiği her yeri yaktı. "Ya da..." diye ekledim. Tüm bu konuşmadan şimdiden sıkılmıştım, bir an önce bitsin de Zaina'ya anlatmam gerekenleri anlatayım istiyordum. Bencilce bir istekti benimkisi. Ama bildiklerimi taşımaktan bitkin düşmüştüm. "Ya da Şifacı'yı bizzat ben korurum. Onun canı nice hırsızınkine denktir, böylesine kıymetli bir canı korurken kaçını heba edeceksem... Varsın öyle olsun. Anlaşma anlaşmadır ve sözler tutulmak içindir, orası öyle. Ama öyle şeyler vardır ki yepyeni düşmanlar edinecek olunsa da anlaşmaları bozmaya değer."

"Kendin gibi konuşmuyorsun, Eira." Maça başını iki yana salladı. "Kimin canının hangisinden daha kıymetli olduğuna ya da olmadığına karar vermek ne senin üstüne vazife ne de benim üstüme. Bunu benim kadar sen de biliyorsun. Çünkü onurlu bir savaşçısın. O yüzden şimdi saçmalamayı bırak."

"Bu söylediğine gerçekten inanmıyorsun. Sen de tıpkı benim gibi bir katilsin, Maça. Ne kadar onurlu olursan ol, kendini kandırma."

Cümlem bittiği an Zaina'nın sessiz soluklarının durmuş olabileceğini düşündüm. Dönüp ona bakmaya cesaret edemedim. Dönüp ona baktığımda bulacaklarımı görmeye azıcık olsun hazır değildim.

Maça neden öylece kaldı anlamadım ama sessiz kaldı. Gözleri Marlo'nun üstündeydi, bir süre bakışlarını ondan ayırmadı. Uzun bir konuşmayı başından yakalamış da elindeki biçimsiz parçayı tanıyamadığından onunla ne yapacağını bilemiyormuş gibi gözüktü gözüme. Ancak sonra ellerini serbest kılmaya karar verdi ve Zaina'ya döndü. "Farklısın ama farklı olduğundan daha çok gözü karasın, orası kesin," diye mırıldandı. "*Martes* geceleri hiç sıcak olmaz. Hele de bu mevsimde. Fakat öğlen vakti başının çaresine bakman gerek."

Zaina gülümser gibi oldu. "Başlığımı kapatır, başımın çaresine bakarım."

Bast da sırıtır gibi oldu. "Şüphesiz."

Vasiyet Tepesi'ni ağaçlara çarpıp duran, haylaz, enerjik fakat huzursuz bir sessizlik doldurdu. Hepimize tek tek dokundu. Hepimizi tek tek dondurdu.

Sessizlikten sıyrılmayı ilk başaran elbette Korsan Kraliçe'ydi. Rüzgârdan ve okyanustan sonra en hareketli olan oydu. Bize arkasını döndü, ezilmiş çimlerle oluşmuş izleri aksi yönde takip ederek geldiği tarafa doğru ilerlemeye başladı.

Ona doğru hareketlendim ancak koluma sarılı çabuk parmaklar beni durdurdu. Ona döndüğümde Marlo başını iki yana salladı. Gözleriyle bana beklememi söyledi. Ben de bekledim.

Birkaç adımdan sonra Maça'nın sesi ağaçların arasındaki sessizliği yuttu. "Gemidekiler sana kuralları anlatır. Nerede uyuyacağını da." Ardından ona gülümseyerek bakan Marlo'yu omzunun üzerinden bana neşeli ve içten gelen çabuk bir el hareketiyle yanına çağırdı. Güvertede ya da Doğu Limanlar'da, korsanların her zaman kalaslar üzerinde yapacak işleri olurdu. Maça, bugün için Zaina'ya kıyak geçiyordu. Omzunun üstünden kendine doğru gülünç bir tempoyla koşmakta olan

Marlo'ya baktı, ardından da bana. Diğer hırsızlardan bir Sera bazen ona *kaptan* diye hitap ederdi. O da istediğinden değil, bazen boş bulunur, bazen öylece ağzından kaçırırdı çünkü Maça hakiki bir kaptandı. Ona bakınca akla, adından çok önce *kaptan* kelimesi gelirdi.

Maça'ya gülümseyerek başımı eğdim. *Sonra görüşürüz, kaptan*, demekti bu. Maça benim kaptanım değildi fakat kahrolasıca Doğal Dengeler biliyor ya, çok iyi bir kaptandı.

O da bana gülümsedi ve başıyla selamladı beni. Sonra da kısacık bir anlığına Marlo'yla uzaklaşmalarını izledik. Adımlarının birbirlerine olan uzaklıkları fazla değildi, öte yandan Marlo, Maça'nın yanında neredeyse tepesi sarı ağaçlardan bir diğeri gibi gözüküyordu, boyları öyle farklıydı.

Kendinden emin bir tutuş kolumu sardı. Zaina beni kendine çektiği gibi de göğsüne gömüldüm. Üstüne sinen koku onun kokusundan çok başkaydı. Yine de bedeninin yanı başımdaki varlığı, eskiden görüp durduğum fakat artık görmediğimden özlediğim bir rüya gibiydi. Kollarımı Şifacı'nın beline sardım ve ikimiz de çocuklar gibi kıkırdamaya başladık. Artık birbirimizden habersiz uyuduğumuz geceler yoktu. Zaina'nın Vasiyet Tepesi'ndeki varlığı bir rüya değildi.

Zaina'dan uzaklaşıp etrafa baktığımda Bast'ın hâlâ yanımızda olduğunu hatırladım. Sessizlikten son sıyrılan elbette Hırsız Kral'dı. Ağaçların gövdelerinden ve uzun binalardan sonra en dingin olan oydu. Şimdi durmuş, aynı dinginlikle bize bakıyordu. Kıpırtısızlığı burada göze batıyordu. O da bunu fark etmiş olacak ki gitmek üzereymiş gibi hareketlendi, ağırlığını bir ayağından ötekine verdi, sonra da bastığı yapraklar uygunsuz ya da beklenmedik bir gürültü çıkarmış da onlara kızması gerekliymiş gibi başını ayaklarına doğru eğdi.

Veylinton'un kısa yolları sohbet ederek yürünecek sokaklara çıkmazdı. Bu yüzden Zaina başlığını kapattı, Bast somurttu ve

ben gözlerimin gördüklerinin anılarım değil de önümdeki taş kaldırımlar olması için uğraştım durdum. Yanımızdaki Hırsız Kral'ın kendisi de olsa başımıza gelebilecekleri kestirmek bugünlerde pek mümkün değildi. *Martes*'e dek sessizlik içinde, kendimizden büyük bir dikkatle yürüdük.

Doğu Limanlar'da havadaki esinti temizdi, çok geçmeden hava kararmaya başlayacak ve yıldızlar peşlerindeki soğuk havayı istemeden de olsa buraya taşıyacaktı.

Zaina'nın *Martes*'e çıkışıyla nice yüz ona döndü fakat kimse tek kelime etmedi. Ne de olsa Maça bizden önce gemiye dönmüştü. Zaina her biri değişik renkteki bu bakışların tümüne gözlerinde o rengin aynısıyla cevap verdi.

Şimdi bu feylerin baktıklarının, gözlerine ne kadar da tuhaf gözüktüğünü düşündüm. Onlar için Zaina'ya bakmak, suda değil de havalanıp bulutların arasında yüzen bir gemi görmekten farksızdı belki. *Veylinton'da bir Taygalı. Korsan Kraliçe'nin Çürüklerle tepeleme doldurulmuş gemisinde elini kolunu sallaya sallaya yürüyen bir Şifacı. Hangisi ötekinden daha garip, kim bilir?*

Zaina'nın koluna girdim. "Gel, herkesten önce seni tanıştırmak istediğim biri var. Memleketinden uzak düşmüş, sevdiğini talihsizce kaybetmiş, diğer korsanlardan daha güvenilir biri. Bence senden hoşlanacak ama bunu belli edebilecek kadar kendini rahat hissetmesi için ona ihtiyaç duyacağı vakti tanımalısın. Ara sıra sabrının sınırlarını zorluyormuş gibi hissedebilirsin. Pek konuşmaz, kendine soru sorulmasından da hoşlanmaz fakat onun sorduğu soruları senin enine boyuna düşünüp cevaplaman gerek. Bir de... Bırak batıl inançları onun olsun. Geçmişinden getirdiği ve hâlâ tutunabildiği üç beş şeyden biri olduğundan onlara çok düşkündür."

Ben Doktor'u anlatırken dostum Zaina'nın aklında canlanan kişinin neye benzediğini ancak tahmin edebilirdim. Ve tahmin edebildiğim kadarıyla bu sözcüklerle anlatmayı seçtiğim Dragomir; hiç de sert kolları dövmeli, koyu teni yara

izleriyle bezeli ve aklı bıçaklarından da sivri, çam yarması bir adamı değildi.

Mutfağa indik. İçerisi Zaina için fazla sıcak olabilirdi. Öyle olmadığı zamanlarda orada vakit geçirmekten hoşlanacağına inanıyordum. Zaina zaman zaman küçük ve sakin alanları büyük ve kargaşayla sarılı olanlara tercih ederdi.

Ocakta fokurdayan bir şeyler ya da küçük mutfağı ısıtan bir ateş yoktu şimdi içeride. Doktor da görünürde değildi. Zaina büyük ölçüde kirlendiğinden artık beyaz olmayan pelerinini çıkardı ve masaya oturdu. Hava güneşli değildi, Şifacı pencerenin önünde otururken dışarı bakan çıplak omzuna parlak sarı bir ışık vurmuyordu. Kollarını masaya gelişigüzel uzattığında üstünden hatırı sayılır ölçüde ağır bir yük kalkmış gibi sırtı birden kamburlaştı. Bir anlığına başını kollarının üstüne bıraktı. Çok değil, belki bir tam dakika böyle dursa uyuyakalırdı. Fakat artık bir cadı çırağı olan Şifacı Zaina, biz dostlarının çok iyi bildiği üzere özünden gelen beklenmedik, taşkın davranışlarıyla meşhurdu. Aniden başını kaldırdığında saçlarının dolaşık bazı tutamları birbirine takıldı. Zaina yüzünde koca bir gülümseme, gözlerinde de haylaz bir parıltıyla bana baktı ve "Sence bu mutfakta hiç mantar var mıdır?" diye sordu.

Her ne kadar o masada Zaina'ya her şeyi anlatmak istediysem de her şeyden önce usulca onun oturduğu sandalyeye ilerledim. Zaina meraklı olduğunu düşündüğüm gözlerle beni izledi. Bende ne gördüyse artık, gülümsemesi solup yitti.

Sandalyesinin dibine oturduğumda tahtalar gıcırdadı ve başımı Zaina'nın kucağına dayadığım gibi ağlamaya başladım. Zaina da benim üstüme kapanıp ağladı. Sırtımı sıvazlayıp, başımı okşayıp ağladı. Uzun zamandır ağlamıyormuş gibi ağladı, belki hakikaten ne zamandır tek bir gözyaşı döktüğü yoktu. Ben de öyle ağladım ama en son böyle ağladığımın üstünden çok vakit geçmemişti.

Başımı kaldırmak için hareketlendiğimde üstümdeki ağırlığını çekti. Yüzüme yapışmış saçlarımı bir kenara itti ve elleriyle yanaklarımı tutup, "Ne oldu?" diye sordu. Kendi yanakları da

ıslaktı. Geride kalmış olmaktan nefret etmiş olmalıydı. Benim de ileride bulduklarımdan bir o kadar nefret ettiğimi bilmiyordu.

Başımı taşıyan Zaina'nın elleriydi. Bir anlığına, çoktan elde ettiğim huzurun fazlasını göz kapaklarımda bulurum belki diye gözlerimi yummak gafletine düştüm. Ama karanlığı gördüm, boşluğu gördüm, Nos'u gördüm, Velia'yı gördüm. Her şeyi elime yüzüme nasıl ustaca bulaştırdığımı gördüm. Gözlerimi bir kâbustan şimdi uyanmışım gibi açtım. Bakışlarım Zaina'nınkilere tırmandı.

"Öyle korkunç şeyler yaptım ki..."

Zaina, bir kez daha, ben olanların tümünün benim suçum olduğunu sayıklarken sıkıca tuttu beni. "Anlat bana."

"Bana kızma." Burnumu çektim. Bunu yaptıklarımdan hangisi için söyledim, emin olamadım. "Yalvarırım."

"Söz veriyorum; ne anlatırsan anlat, sana kızmayacağım. Hatta işte..." Zaina serçe parmağını dudağına bastırdı ve bana uzattı. "İnsan sözü."

Güldüğümde bir damla yaş, yanağımda ilerlemekte zorlandı. Zaina'nın bunu hatırlıyor oluşu beni şaşırttı, biraz yanlış hatırlıyor oluşuysa sevimliydi. Zaina bunu sevimli bulmazdı gerçi. Serçe parmağımı onunkine doladım. Hemen arkasından Şifacı, bileğini büktü.

"Kilitledim. Sözüm burada kalacak. Bozmayacağım."

Nereden başlayacaktım ki? Olanların tümünü anlatmaya biri, nereden başlardı? Hem de konuşmaya takati yokken?

Elim eski bir alışkanlıkla önce boynumdaki kolyeye gitti. Sonra üstümde taşımakta olduklarım bir bir aklıma geldi. *Kuutamo*, *Marwolaeth*, değersiz bir yüzük... Ancak elim, aklıma şimdi üstümde duran o eski kâğıt parçası geldiğinde ona uzandı. Ona dokunabilmiş kimselerin sayısı azdı. Bir yemindi sonuçta, herkesin görmesi için değildi. Ama ben ve Marlo onu görmüş, ona dokunmuştuk. *Zaina'nın anlaşması. Öteki ucu Velia'ya ait olan anlaşma.*

Biz boşluktayken Marlo o yüksekçe kulübeye girmiş, yıllar sonra çalacağı ilk şey olan o kavanozu benim tarifimle eliyle koymuş gibi bulmuştu. O zamanlar bunu ne olursa olsun kimseciklere yakalanmadan yapması gerektiğine ve Velia'nın kavanozun eksikliğini fark ettiğinde öfkeden deliye döndüğü zaman başımıza geleceklerden nasıl kurtulacağımızı sonra düşünceğimize karar vermiştik. Ama cadı Velia; o antik, acılı ruh, kulübesinden çalınanların olduğunu anladıysa da ondan alınanın ne olduğunu hiç bilmedi. Öte yandan bu durum Zaina'nın sözleşmesini etkiledi mi, biz de onu bilmedik.

Atan kalbimi boynumda hissederek korsemle bedenim arasındaki gizli cebe uzandım. Parmaklarımın ulaştığı kâğıt katlanmış değildi ama sıkışık bir yerde rulo hâlinde durduğundan biçimsizce düzleşmişti. Öyle ki bir kâğıttan ya da minik bir bozukluktan başkası sığmazdı oraya. Zaina baktığımızın ne olduğunu kâğıdın şimdiki hâline bakarak anlamadı.

Kâğıdı Şifacı'ya uzatmak için yukarı kaldırdığımda yalnızca onu tutan parmaklarım değil; ellerim, kollarım ve yerde duran bacaklarım titredi. Zaina ona uzanırken sapasağlamdı.

Ruloyu yavaşça açtığında yüzünün yalnızca bir kısmını görebildim. Ardından dostumun büyük harflerle solumasını ve bu solukların birbirlerine nasıl da yakın durduklarını işittim.

"Zaina..."

"Nasıl aldın bunu?" Zaina bakışlarını bana yönelttiğinde ellerini omuzlarıma koydu. Koyu renkli, kurumuş kandan oluşan parmak izi onun eliyle benim omzum arasında buruştu. "Nereden buldun?"

"Beni bir dinle, ne olursun. Sana her şeyi anlatacağım. O kör cadı... İsmi Velia... Bunu ondan çaldık. Ben Velia'yı... Velia... O artık yaşamadığından anlaşmana ne oldu bilmiyoruz. O yüzde-"

"Ne yaptınız siz?"

Zaina'nın yüzü de sesi de öyle büyük bir kafa karışıklığı tarafından esir alınmıştı ki onu bu ikisine bakarak tanımak mümkün değildi şimdi. Buz mavisi gözleri yüzümün bir

ucuyla ötcki ucu arasında mekik dokuyor, aklında koşuşan düşünceleri takip etmemi zorlaştırıyordu.

"Zaina... Lütfen... Anlatacaklarımdan önce bunu söylemeliydim sana. Çünkü sen artık bir cadı çırağısın. Yıllar öncenin aksine şimdi cadılıktan anlıyorsun. Bu anlaşma, Velia ölmüş olsa da geçerli mi? Öyleyse bu anlaşmayı nasıl bozarız, biliyor musun?"

Zaina telaşla başını iki yana salladı. Sanki böyle yaparak aklındaki düşünceleri silkeleyerek düşürebilirdi. "Anlaşmayı bozar umuduyla bir cadıyı mı öldürdünüz?"

"Ne? Hayır... Elbette hayır. Dur. Durumu bir düğüm hâline getirmekten başka şey yapmıyoruz şimdi. Lütfen önce soruma cevap ver, sonra sana olan bitenin tümünü anlatacağım. Kalan sorularını da bir bir yanıtlayacağım, söz veriyorum. Senden saklamak niyetinde olduğum hiçbir şey yok."

Zaina başını geriye atarak derin bir nefes aldı. Onu bunca zaman sonra da olsa telaş içinde görmek tuhaftı. "Pekâlâ. Şöyle ki cadı öldüyse... Tanrım... Cadı öldüyse anlaşmaya ne olur bilmiyorum. Bu tür bir anlaşma... Bilen çok kişi yoktur..."

"Eira!" Mutfak kapısını on bir parmağıyla tutarak hızını kesmeden önce az daha yere kapaklanacak olan, körpe İvaylo'dan başkası değildi. Yüreğimin ritmi, ani ses yüzünden bir anlığına öyle bozuldu ki kalbim duracak sandım. Fakat çabuk toparlandım, İvaylo'nun heyecanının Zaina'yı görüşüyle kesintiye uğradığını fark ettiğimde gözcüyü söylemeye geldiği neyse onu söylemek konusunda cesaretlendirmeye çalıştım.

"Sorun yok, İvaylo, nedir seni böyle telaşa sokan?"

İvaylo gözlerini Zaina'dan ayırmadı, şimdiki dik bakışının kaba olabileceğini fark edecek türden biri değildi o. "Doktor..." dedi sonra usulca. Dikkati, sözcüklerinin üstünde değil, Şifacı'nın hâlâ solgun olan yüzündeydi.

"Ne olmuş Doktor'a?"

Herkesin "Atmaca" olarak bildiği genç gözcü, "Doktor..." dedi tekrar. Bakışları nihayet beni bulunca, "Gemide bir sıçan

yakaladı. Herkes onu görmek için etrafında toplandı," diye ekledi.

"İvaylo..."

Genç korsan başını hızla iki yana sallarken yüzünü buruşturdu. "Bir çocuk, demek istiyorum. Kaptan bana seninle konuşurken bazen seçtiğim kelimeleri anlamayabileceğini söylemişti. Çocuk. Gerçek bir sıçan değil yani. Gerçek bir sıçan olsa bu kadar heyecan verici olmazdı. Neden olsun ki?"

"Bir çocuk mu?"

İvaylo kapı kirişine daha sıkı tutundu, heyecanlı gözüküyordu böyle. "Evet! Ortalık karıştı. Kaptan henüz gelmedi ama. O geldiğinde neler olacak görmek istersin belki."

"Nerede bu çocuk?" Maça'nın gemisine izinsiz girenleri nelerin beklediği konusunda bana temel oluşturabilecek düşünceler arasında hiç de hoş şeyler yoktu. "İvaylo? Çocuk?"

Körpe gözcü yanıt vermeye vakit bulamadan güvertedeki bağırış sesleri mutfağa indi. İşitebildiğim sesler kavgaya pek benzemiyor, kulağa bir kavgadan çok daha vahşi geliyordu.

Ben kapıya fırlayıp az önceki sohbetimizi tamamen unuturken Zaina da İvaylo gibi peşimden geldi. Benimkilerin az yanındaki gürültülü adım seslerinden anladım bunu. Zaina'ya durmasını söylemek istedim; geride, mutfakta kalmasını, beni burada beklemesini istediğimi. Belki söyledim, belki söylemedim. Zaina peşimden geldi. O an benim dudaklarımdan düşen sözcükler ne olursa olsun Şifacı'nın geride kalmak yerine ardıma düşeceği hissine kapıldım.

Güvertenin tahtaları hafif nemli, çivileri her zamanki gibi yerli yerindeydi. Öte yandan bu kadar çok feyi hayli zamandır *Martes*'in direklerinin hemen altında görmemiştim. Şimdi görmek bana bir acayip geldiyse de aslında *Martes* tam da böyle gözükmesi gereken bir gemiydi. Yaratılışında yalnızlık yoktu.

Korsanların arasından bir hayaletmişim gibi hırsızlara yakışır bir ustalıkla sıyrılarak geçtim. Kimse varlığıma aldırış etmedi. O an bir kişi bile hemen arkamdaki Zaina'nın varlığını

fark etmedi. Öyle ki Zaina'yı gözlere görünmez kılanın ona siper olmuş kendi ufak tefek bedenim olduğunu sandım.

Ben tüm dikkatin birikmiş olduğu fırtınanın orta yerine varana kadar vücuduma sanki dört mevsim çarptı. Ama nihayet Doktor'un kollarından tekine arka arkaya yumruklar geçirirken bile devasa adamın zapt etmekte hiç zorlanmadığı çocuğu gördüm. Benim onu görüşümle feylerden oluşan halkanın karşı ucunun açılması, ardından *Martes*'in kaptanıyla Ateşyutan Doğrucu'nun girdabın orta yerinde belirmeleri bir oldu.

Arkamdaki Zaina, ani duruşumu kestiremediğinden hızını ayarlayamayıp sırtıma çarpınca öne doğru tökezledim. Şifacı beni tuttu tutmasına ancak ben boşluğun ortasına doğru tökezleyince dikkati dağılan çocukla göz göze geldik. Çocuk çırpınmayı ve "Bırak beni!" diye sayıklamayı ancak o zaman bıraktı.

Üzerindeki tüm bu bakışlardan hoşlanmadığını düşündüğüm Doktor'un koca bedeni arkasında kalan Marlo'nun yüzünü göremedim ama ela gözlerinin aldığı hâli az çok hayal edebiliyordum. Zira şimdi Doktor'un ellerinden ziyade dövmeli, koca kollarının arasında hapsolmuş biçare "çocuk", okyanusun kendisinden daha mavi olan gözleri kocaman açılmış Kai Çırpıkanat'tan başkası değildi.

ÇİRKİN AMA SICAK BİR ÇAY

Marlo'nun hemen arkasında dikilmekte olan ve tahminimce ağabeyinin donakalmış olduğunu bilmeyen Kai'nin Zaina'ya bakışında mahcubiyet diye adlandırma cesaretini göstereceğim parçalar vardı. Bundan olsa gerek, Kai diğer her şeyden önce benim adımı seslenerek çırpındı. Ne bir çocuk ne de bir yetişkin sayılırdı. Körpeydi. Korkmuştu belki. Kim bilir, belki de yüzüme baktığında aklına adımdan başka hiçbir şey gelmemişti.

Adımı duyan korsanlar bana döndü, her birinin yüzünde aynı soru vardı. Ancak kaptanın kendisi tek bir tok adımla öne çıktığında dikkatler benim üzerimden çekilivermişti.

Doktor, Maça'ya döndüğünde Kai'yi de döndürdü. O vakit, esasen bir Darka olan ama şimdi bir Çürük gibi davranan akıllı Kai ağabeyiyle yüz yüze geldi. Yüzlerinin aldığı şekli görmedim. Kai mahcup olabilirdi de olmayabilirdi de. Marlo belki şaşırmıştı. Belki de ne zamandır beklediği bir karşılaşmaydı bu. Sonuçta Kai'nin doğduğu topraklar da onunkiyle aynıydı.

Tahminimce Zaina da Çırpıkanatların yüzlerini görmedi ancak benim aksime o, bir ihtimal ikisinin suratını işgal eden ifadeyi doğru tahmin edebiliyordu.

Maça'nın sesiyle kulağıma ulaşacak, karanlık, zalimce ama tek bir sözcük işitmeyi bekledim. *Kalas. Ölüm. Şimdi.* Hangisi olursa.

Ama Maça tepeden tırnağa incelediği çocukta yıpranmış çizmelerden ve yamalı bir ceketten öte, sevdiğine inandığım birinden hatırı sayılır sayıda çok parça görmüş olmalıydı. Sarı-kahverengi, kıvırcık saçlı bu çocuk karşısında sessizliğini koruyarak bir süre hiçbir şey söylemedi. Önce Marlo'ya ait olabilecek bir iki adımı işittim, ardından adımlar aniden durdu. Hayır, durduruldu.

"Çocuğu odama götür, Doktor."

Doktor başıyla bir kez onayladı. Kimse Maça'ya çocuğu bekleyen akıbetle ilgili soru sormadı. Kaptanlarının kararlarına güveniyor ya da çocuğun akıbetinin ne olacağını çoktan biliyor olabilirlerdi. Belki her ikisi de.

Dragomir, Kai'yi Maça'nın kamarasına götürürken Kai gözlerini Marlo'dan nasıl ayırmadıysa Marlo da kamaranın kapısı kapanana dek öyle baktı kardeşine. Gözlerini bir kez bile kırpmadı.

Ben dönüp Zaina'ya baktım ve ne düşündüğünü ilk kez bu kadar net anladım. Öyle ki bir anlığına Zaina'nın zihnini okumuşum gibi geldi bana. Zihnimde onun öfkeli sesini duydum. *Sanırım bunca zaman peşimde olanın kim olduğunu artık biliyoruz*, diyordu.

Marlo ve Maça kaptan kamarasına ilerlerken gözlerimle Maça'ya yalvardım. Zaina ve beni burada bırakmasın diye, içeride olmak hakkına biz de hatırı sayılır ölçüde sahibiz diye, Kai'nin söyleyeceği ne varsa duymaya, Maça'nın onun hakkında varacağı hükme şahit olmaya hakikaten ihtiyacımız olduğu için o odada olmamıza izin versin diye. Fakat Maça bana bakmadı. O ilerlerken korsanların sivri sakallarıyla yamuk burunları bize döndü. Renkli etekler ve deri korseler kıpırdamadı, küpeler şıngırdamadı ve topuklar tahtalara vurmadı. Öte yandan Zaina'yla omuzlarımıza, yaşananların yükünün yanında onlarca bakışın ağırlığı bindi.

O vakit kaptanın, "Şifacı ve Yaratık Avcısı," dediğini duydum. Maça yalnızca bize seslendiyse de yüzlerin tümü seslendiği onlarmış gibi kaptandan yana döndü. "Çocuğu konuşturmak için var olan yaralarını kapatmak ya da onda yeni yaralar açmak gerekebilir. Bir de... Duruma bakılırsa Yaratık Avcısı'nın yolu daha önce bu çocuğunkiyle kesişmiş. Siz ikiniz benimle geleceksiniz."

Maça ve Marlo'nun arkasında sert adımlarla yürüdük. Yanaklarım ateş içinde, gözlerim her an buharlaşacakmış gibi hissederken Maça'nın kapısından geçtim ve kapı, arkamdan yavaşça kapandı.

Kaptan kamarasının boyutları devasa, tavanı neredeyse gemininki kadar yüksekti; yine de Maça'nın odası kırmızı halının üstünde duran kimselerle birlikte gözüme çok küçük, çok dar geldi.

"Çocuğu bırak, Doktor."

Doktor beklediği ya da hiç beklemediği bu emri ikiletmedi. Marlo serbest kalan kardeşine, Maça'nın masasının olduğu tarafa koştu, onu omuzlarından tuttu önce. Tutuşu öyle sertti ki Kai ağabeyiyle birlikte arkasındaki koltuğa düşecek gibi oldu. Alelacele, "Yaran mı var?" diye sorarken sesi titredi.

Kai kaşlarını çatıp başını telaşla iki yana salladı. Solukları gürültülü; bacakları, duruşlarına bakılırsa güçsüzdü.

"Çocuğun bir şeyi yok. Şifacı da gelsin diye öyle söyledim." Maça, Zaina'ya baktı. "Hata mı ettim?"

Zaina başını öne eğdi. "Teşekkürler, kaptan."

Marlo, Kai'yi göğsüne sımsıkı bastırdı. Yüzünü onun başının üstüne koydu. "Kai... Ne işin var burada, seni ahmak?"

Kai'nin solukları henüz düzene girmiş değildi. Hâl böyle olunca odaya onunkinin yerine Maça'nın huzursuz sesi doluştu. "Veylinton'daki gemilere izinsiz adım atanlara ne olur biliyor musun?"

"Maça..." Marlo, Kai'den ayrılıp kaptana döndü. Kardeşine sırtını dönmüşken ona kalkan olmaya hazır gözüküyordu. En nihayetinde Kai, Veylinton'da doğmuş olsa da onu terk

ettiğinde hâlâ bir çocuktu. Anlaşılan o ki ona dair anıları da şimdi Veylinton'da nasıl davranması gerektiğini bileceği kadar canlı değildi.

"Bu mesele seninle ilgili değil, Ateşyutan." Maça bedenini yana doğru belli belirsiz eğdi. Bir eli karnının eğildiği yönün ters kenarında, boş olmayan deri palaskasının üzerindeydi. "Kai, adın bu, değil mi?"

Kai başıyla onayladı. "Bilmiyorum," dedi sonra. Bakışları Maça'nın eline düştü. "Öğrenecek miyim?"

Maça başını yavaşça geriye yasladı. Sırtı dik ve duruşu sağlam olsa da yandan görebildiğim kadarıyla kısık gözleri kendinden o kadar emin değildi şimdi. Eli kemerini sıkıca kavradığında eklemleri tüm kanı çekilmiş gibi bembeyazdı. Şimdiki hâli bana hiddetli hummaya canla başla karşı koyan biri izlenimi verdi. Odasında hiçbirimiz olmasak Maça titreye titreye masasına kadar zor yürürdü sanki. "Hangi cüretle gemime sızdın?"

Marlo'nun hareketli çenesinden dişlerini sıktığını anladım. Kai da bakışlarını kaptandan ayırmadı. Bugün gördüğü onca korsan arasından kaptan olanın o oluşuna şaşırdıysa bile bunu hiç belli etmedi. Akıllı çocuktu ama cevabı dudaklarına yeteri kadar hızlı varmadı.

"Korsan Kraliçe'nin gemisine," diye üsteledi Maça. "*Martes*'e. Aklından ne geçiyordu, çocuk? Söyle bana."

Kai'nin burun delikleri bir küçülüyor bir büyüyordu. Nihayet, "Onun peşinden geldim," dediğinde çenesiyle önündeki Marlo'yu işaret etti. "Küçük bir sandalda da olsa, Korsan Kraliçe'nin gemisinde de olsa ağabeyimi yalnız bırakmamak için geldim."

"Ağabeyin zaten yalnız değildi," diyen Zaina'ydı. Sözcükleri kulağıma, onu eşek sudan gelinceye kadar dövmek istiyormuş da Kai bunun için fazla büyükmüş gibi geldi.

Oğlan burnundan güldü. Onun yerinde Zaina olsaydı durum şimdiden pek de farklı olmazdı, Kai eminim çok iyi biliyordu bunu, sonuçta Zaina'yı yıllardır tanıyordu. "Kaptan,"

diyerek Marlo'nun arkasından yavaşça çıktı. Gözlerinde yalnızca deneyimsiz kimselerde bulunan cesaret vardı. O aptal cesareti, bir zamanlar nasıl olduğunu hiç bilmediğim, korkunç bir yaratığın karşısında dikilirken benim gözlerimde de bulunduğuna emin olduğum türden. "Ben ağabeyimi bir kez kaybettim. Bir kez daha kaybetmeyeceğim. Boyumdan büyük laflar ediyormuşum gibi işitebilirsin bu söylediklerimi. Sana anlamsız ya da aptalca gelebilir. Ama sana bu kadarını söyleyeyim."

Burnundan gülme sırası Maça'daydı. Ancak ciddiyet, kaptanın yüzüne çabucak döndü. "Kardeşine kavuşmak umuduyla onca yol geldin ve bir gemiye sızdın, öyle mi?"

"Öyle."

Maça sesli bir nefes aldı, eli artık palaskasında değildi. Oğlanın üstündeki gözlerini uzun zamandır neredeyse hiç kırpmamıştı. "Bana tanıdığım birini hatırlatıyorsun, Kai. Ondan içindeki hiç de yeni yetme olmayan öfkenin çocuksu yüzünü kararttığını görebiliyorum neredeyse. Kaç yaşındasın? On beş? On altı?"

"Önümüzdeki bahar on sekiz olacağım."

"Burada, kamaramda dururken *Martes*'in senin koca cebini dolduran bir parçası var mı?"

Doktor; kollarını göğsünde kavuşturmuş, sırtını arkasındaki duvara vermeden bacaklarını omuz genişliğinde açmıştı. Sesinde büyük bir telaşsızlıkla araya girdi. "Onu ensesinden yakaladığımda henüz bir şey çalmaya fırsat bulamamıştı," dedi. Tam karşımda duruyor, net görebildiğim gözlerindeki duygu noksanlığını gizlemeye çalışmıyordu.

Kai kaşlarını çatınca bir anlığına gözüme hem Marlo hem de Maça gibi gözüktü. "Ben buraya hırsızlık yapmaya gelmedim. Ceplerim de boştur. İsterseniz şimdi nerede olduğunu bilmediğim çantamın her gözüne, sırtımdaki ceketin her cebine göz atın. Kalmak niyetinde olduğum bir gemi bu, siz de kabul ederseniz. Hepten işe yaramaz değilim; çok kitap okumadım, kelimelerle aram iyi değildir ama çabuk öğrenirim.

Tek dileğim o üçüne yakın olmak. Onların yanında bana vereceğiniz hiçbir iş, onlardan uzakta uyumaktan daha zor değildir."

Maça ciğerlerini alabildiğine nefesle doldururken bir eliyle gözlerini ve sıkıştırdığı burun kemerini ovdu. "Gemimde kalmanız için sizle anlaşmaya vardığım gün başıma açacağınız belaları bir bilseydim..." diye söylendi.

"Bizi gemiden aşağı mı yuvarlardın?" Marlo, Maça'ya acımasızca baktı, onu tanımakta zorlanıyormuş ya da nasıl biri olduğunu yeni yeni öğreniyormuş gibi. "Yoksa bizi yapabileceğini söylediğin gibi *Hazard*'a mı satardın?"

Kaptan ise Marlo'ya uzun uzun baktı. Hiçbirimiz sesimizle onun bakışlarını bölmeye cüret etmedik. Söylemek istediği şey neyse onu hepimiz kamarasında dikilirken söylemeyecekti, biliyordum bunu.

Maça'nın bakışları yeniden Kai'ye döndü. "Duruşun biraz güçsüz ama sıska değilsin, kolların da yaşına göre kalın sayılır. Seni İvaylo'nun yanına vereceğim. Halatlarla ilgilenecek, İvaylo'nun sana yapman gerektiğini söyleyeceği şeyleri yapacaksın. Onun sözünden bir an olsun çıkmayacaksın. Sabahları erken kalkacak, İvaylo atmaca yuvasındayken gözünü ondan ayırmayacak ve gemideki zaman çanından sen sorumlu olacaksın. İvaylo sana tümünü anlatır, ne kadar hızlı öğreniyormuşsun, hep birlikte göreceğiz." Ancak sonra Dragomir'e döndü. "Benimle gel, Doktor. Diğerlerine borçlu olduğumuz açıklamayı yapalım, o zamana dek diğer herkes burada kalsın."

Doktor başını eğdikten sonra kaptan ve aşçı, gürültülü ama öfkeli olmayan adımlarla kamaradan çıktı. Maça'nın, söylemek istediklerinin yarısını bile söylemediği hissine kapıldım.

Onlar çıkınca bir boşluk, bir sessizlik sardı çevremizi. Zaina ve ben hâlâ Kai'ye bakmaktaydık, benim kollarım öyle güçsüzdü ki omuzlarım durduğu yerde yıkılan bir bina gibi kollarımın üstüne çökse şaşırmazdım.

Kai usulca arkasına; kirli camın, dağınık masanın olduğu tarafa döndü. Marlo'ya, Zaina ve benim olduğumuzdan daha

yakındı ama soluklarını o bile duyamıyordu belki. Dişlerini sıktı, yutkundu, alt dudağının seğirişine karşı koyamadı. Kolları iki yanında duruyor, tıpkı Marlo'nunkiler gibi geniş elleri on yedi yaşından çok daha yaşlı birine aitlermiş gibi gözüküyordu. Ağzından derin, kesik bir nefes aldı.

O sırada Korsan Kraliçe'nin sesi öyle gürdü ki kapalı kapıdan varla yok arası bir hayalet gibi geçerek bize vardı. "Kanatlı Sansar'ın kudretli mürettebatı," diye seslendiğini işittik. "O çocuk bir hırsız olmadığı gibi *Martes*'ten hiçbir şey çalmak aptallığında bulunmadı. Göze beceriksiz geldiğini fakat gerçek bir Veylintonlu olduğunu söylediğimde kaptanınıza inanın. Nasıl ki İvaylo bu gemide..."

"Kızdın mı bana?" Bakışları titreyen Kai'nin sorusu az önceki sözcüklerin tümünün aksine ince halının üstüne düşüp orada kalmadı. Yolunu buldu ve bize varana kadar hiç incelmedi. "Kızacağını tahmin ediyord-"

Marlo, Kai'yi tuttuğu gibi aniden kendine çekti. Hüngür hüngür fakat ses çıkarmadan ağlamaya başladı. Burnunu çekti durdu, yanakları parladı, kaşları kırıştı, gözleri sımsıkı yumulu kaldı.

Kai de kollarını Marlo'nun bedenine doladı. Ağabeyinin sırtındaki parmakları kocaman açılıp kıvrılmış, göğsündeki yüzü onun giysilerine iyice gömülmüştü.

"Hem de ne kızmak Kai!" dedi Marlo, kardeşinden uzaklaştığında kollarını tutmayı bırakmadı. "Annem biliyor mu? Gelmende gönlü yoktur, yoksa ondan habersiz mi düştün yola?"

"Merak etme, annem biliyor. Gelmemi nasıl istemediyse beni durdurmaya çalışmayı da o kadar istemedi."

"Tüm bunları nasıl planladın, Kai?" Zaina ona öfkeliydi ya da değildi, şimdi sesinde yalnızca merak işitiliyordu.

Kai ilk kez tam anlamıyla Zaina'ya karşı mahcup gözüktü gözlerime. Bakışlarını yere düşürdü, ağırlığını bir ayağından ötekine verdi. "Seni Eira'nın mektubunu okuduğun gölgede gördüm. Sonra bakmadığın bir zaman mektubu bulup kendim

okudum. Gideceğini biliyordum. Sen kapıdan çıkıp ağaçların arasında kaybolmadan çok önce ben zaten hazırdım."

"Kendini benden nasıl böylesine ustaca gizleyebildin?"

Kai bu sorunun ardından kısacık bir süreliğine kaşlarını çattı. Başka bir cevap da vermedi. Onun adımlarının sessiz, bakışlarının hızlı olduğunu hepimiz biliyorduk. Ama bundan da ötesi, bir Veylintonlu ve bir Darka olduğunu biliyorduk. Gizlenmenin bir yolunu bilen varsa ondan başka kim olacaktı?

Kai bana seslendiğinde zihnim, gözlerimin gördüğünün ve kulaklarımın işittiğinin üstüne süratle kondu. "Seni belaya sokmadım ya?" diye ekledi sonra.

Kendimi gülümserken buldum. "Elbette, hayır." Birkaç adım yürüyüp, kollarımı ona doğru kaldırarak araladım. Kai da hiç alışık olmadığı üzere hafif eğilerek uzun kollarını bana doladı. Boyu da şimdi buradaki kendinden emin duruşu da zamanın nasıl hızlı geçtiğinin zalim bir hatırlatıcısıydı.

"Sormaya korkuyorum ama..." diye söze girdi. "Nos?"

Tutuşum gevşedi, ben Kai'den ayrılırken soruyu yönelttiğinin kim olduğunu umursamayan Marlo kardeşini, "Nos bizimle değil," diye yanıtladı. "Bir süre de olmayacak."

Yavaşça dönüp omzumun üstünden Zaina'ya baktım. O da bana baktı. Ne düşündü, doğru ya da yanlış tahmin edemedim. Sonra o da Kai'ye sarıldı.

Yapılması, konuşulması gereken öyle çok şey vardı ki... Yalnızca düşüncesi bile beni yormaya yetiyordu. Sırtımda taşıdığım yüklerin üçünü yere koyabilmeyi başarabilsem beşi gelip beni buluyor, saygısızca omuzlarıma çıkıyordu.

O an alnımda biriken ter damlaları beni rahatsız edince yüzüme basan sıcaklığı fark ettim. Hemen arkasından okyanusun sesini işitir gibi oldum; boğuk, midemi bulandıran, ne olduğu anlaşılmayan bir sesti bu. Marlo'nun yüzünün düştüğünü gördükten hemen sonra da görüşüm dıştan içe yok olmaya başladı. Sanki kuvvetli eller tarafından beni hiç de ürkütmeyen bir karanlığa, sakin bir hiçliğe doğru çekildim.

Gözlerimi henüz açmamıştım ki bilincim bana yavaş yavaş döndü. Üstümde ince, battaniye olduğunu hissettiğim bir örtü vardı. Başımın duruşu canımı yakmıyordu. Sırtım da boynum da acımıyor, bacaklarım sızlamıyordu. Ne zamandır uyuduğum çatılardan da hamaklardan da başka, daha yumuşak, çok daha rahat bir yerde uzanıyordum. Gözlerimi örten ılık, ağır bezi tüm bunlardan sonra fark ettim. Bir anlığına Bayan Çırpıkanat'ın pişirdiği ekmeğin ve çorbanın kokusunu duyumsadım. İçinde bulunduğum şu an ikisi için de neler vermezdim ki!

Hafifçe kıpırdandıktan sonra nazik parmaklar yüzümdeki bezi acele etmeden kaldırdı. Nerede olduğumu, günün hangi vakti, yılın hangi zamanı olduğunu bilmemek şimdi bana çok iyi geldiğinden gözlerimi hemen açmaya hiç gönlüm yoktu.

Nazik o ellerden biri avucunu yanağıma yaslayıp usulca kaşlarımdan tekini okşamaya başladı. Sonra duymayı sevdiğim bir sesin, "Hadi bakalım, tembelliğin hanımı seni," dediğini işittim. "Uyan artık, saatlerdir uyuyorsun. Maça'nın ikimizi de buradan kovduğu an pek de uzağımızda olmamalı."

Kaşlarımı çatıp gözlerimi açtığımda Maça'nın kamarasındaki koltukta uzanmış olduğumu gördüm. Oda şimdi çok daha büyük, tavan ben yukarı bakarken çok daha uzaktaydı. Koltuk da tahmin ettiğimden rahattı doğrusu. Zaina yanımda oturuyor, önünde koca bir tepsi dumanı tüten mantar varmış gibi gülümsüyordu.

Üstümdeki örtüye daha fazla sarınmaya çalıştım ama Zaina örtüyü sımsıkı tutarak buna engel oldu. Ona üşüdüğümü söyledim. O da bana ateşim olduğunu söyledi.

"Öyle yorulmuşsun ki... Bedenin sonunda tüm o yorgunlukla baş etmektense kendini kapatmayı makul görmüş." Elini alnıma koydu, şimdi belli belirsiz çatılan kaşlarının arasındaki ince çizgide endişe vardı sanki. "Ama iyi olacaksın."

Yüzüm serinler gibi oldu. Nasıl ki suya batırılmış fırçaya tutunmayı bırakan boya dört bir yana dağılır, o ana dek fark etmediğim baş ağrım da öyle dağılmaya başladı.

"Daha iyi hissediyor musun kendini?"

Başımı sallarken uzandığım yerde doğruldum. Sırtımı Maça'ya ait olduğunu tahmin ettiğim yumuşak yastığa dayadım. O sırada kamaranın kapısı açıldı, kapının ötesindeki karanlığı ve perdelerin ötesindeki yıldızları ancak o zaman fark ettim. Bast elinde ufak bir bardakla içeri girdi.

Tek kelime etmeden bardağı bana uzattığında içindeki sıvının yüzeyi kıpırtısızdı. Bast masaya gittiğinde sırtına bakakaldım. Henüz bizden tarafa dönmemiş Hırsız Kral, "Aval aval bakacağına soğutmadan iç," diye seslendi. "Aslında Doktor getirecekti ama odasına girmek konusunda izin almak için Maça'yı gemide bulamayınca..."

"Teşekkürler, Bast." Keskin kokusu korkunç olan sıcak çaydan aldığım ilk yudumla yüzümün buruşması bir oldu. "İğrenç bir şey bu."

Bast ancak o zaman bizden tarafa dönüp avuçlarıyla kalçasını masaya dayadı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ne o, önemsediğinden mi soruyorsun bunu?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Elbette hayır. Artık Şifacı da burada olduğuna göre halletmemiz gereken işleri konuşmaya ve sana sahip olduğumuzu söylediğim görevin detaylarına çalışmaya başlayabiliriz. Bunun için sana Maça'nın koltuğunda hasta hâlinle bitki çayı içerken değil, elinde hançerlerinle iki ayağının üstünde sağlığın yerinde dururken ihtiyacım var. Ondan soruyorum."

"Ona toparlanması için fırsat ver, Hırsız Kral. Eira güçten düşmüş. Yoksa hasta falan değil."

Bast derin bir nefes alıp verdi. Dişlerini sıktığı çenesinden belli oluyordu. Nihayet konuştuğunda, "Bugün hırsızların hiçbiri gemide olmayacak," dedi. "Sen burada kal. İkiniz de burada uyuyun. Ben Maça'yla konuşurum ama kaldığınız süre boyunca hiçbir yere dokunmayın." Burnunu kaşırken durdu.

"Sakın ola, iyilik yaptığımı düşünmeyin. İyileşmek için bir gecen daha var Eira. Sonraki gün hepimiz bu masanın başında olacağız."

"Acelen ne?"

Bast, Zaina'nın sorusunu görmezden geldi ve kapıya yürürken onu izledik. Saçları, omuzlarına dökülecek kadar uzun olsa o yürürken kahverengiye boyanmış mermerden gibi gözükür; hafif adımlarıyla birlikte biraz olsun kıpırdamazlardı.

Ben Bast'ın acelesinin ne olduğunu az çok biliyordum fakat elbette, Zaina hemen hiçbir şey bilmiyordu. Bast'ın ekibinin çürümeye çoktan başladığını ve yer yer ufalandığını nereden bilecekti ki?

Bast kapıyı araladıktan sonra yüzünü bir kez daha bize döndü. Kendine has gözleri şimdiki ışıkta hiç de mor gözükmüyordu. Bana baktı ve bakışında gizlenmiş olduğunu gördüğüm neyse tam da Hırsız Kral'ın gözlerinde olmasını bekleyeceğim türden parçalardı. "Bir gece daha," dedikten sonra kaptan kamarasından ayrıldı. Hırsızları nereye götüreceğini, onlara ne söyleyeceğini ya da neler yapacağını Bast dışında kimse, fey dünyasının tuhaf, acımasız Doğal Denge'sinin kendisi bile bilemezdi.

"Tavrı hep böyle midir bunun?"

Burnumdan kuvvetli bir nefes vererek güldüm. "Böyledir ama niyeti kötü değildir. En azından çoğu zaman. Ellerindeki karalıkla suçlaması epey kolay biri. Hemen herkesin hikâyesinde kötü karakter olmak fikrine alışmış." Başımı iki yana salladım. "Ama benimkinin değil. Yine de ona güvenme, Zaina. Bast da Maça da kavgalarında kendi durumlarının iyileştirilmesi konusundan başka neredeyse hiçbir şeyi adamakıllı ciddiye almazlar."

Zaina'nın havadaki tek kaşı bir süre orada kaldı. "Neredeyse mi?"

"Maça'nın gemisi ya da Bast'ın bir başına uyanık kaldığı bazı geceler dışında hiçbir şey onların nezdinde yeteri kadar kıymete sahipmiş gibi gözükmez. Öte yandan elbette, bazı

zamanlar başka şeyleri umursadıkları da oluyor." Yüzümü sıkıca tutan gülümseme gerçekti. "Bu *şeylerden* birinin de Marlo'nun kendisi olduğunu söylesem ne düşünürsün, Şifacı?"

Zaina başını öne eğerken kalkan kaşlarının ikisi de alnını kırıştırdı. "Şu bizim Altın Çocuk?" Sonra bakışlarını duvarlara taşıyıp kulağıma müzik gibi gelen bir kahkaha attı. "Bak sen! Bakışları kaptanın üstündeyken Marlo'nun yanakları da pembeye çalıyor mu bari?"

Oturuşumu biraz daha düzeltirken coşkuyla, "Hem de nasıl!" dediğimi işittim. Sonra yüzümün her zamanki hâlini aldığını hissettim. Yüzüm öyle düşmüştü ki normal bir günde fazlasıyla somurtkan gözüküyor olmalıydım. "Yine de..." diye ekledim. Artık üşümüyordum ama bu kamarada bir şömine kendine yer bulabilseydi ne güzel olurdu. "Maça hissettiklerinin gerçekçiliğinden korkuyor gibi geliyor bana. Diğerlerinin gözleriyle görebildiği bu duyguların yoğunluğunu kendisi anlayamıyor belki. Maça onlara karşı koyup kendini vazgeçirmeye çalışıyor olabilir."

Zaina başını iki yana salladı. "Dilediği kadar denesin, Eira."

"Ama Marlo'ya olan hislerinden vazgeçerse..."

"Vazgeçsin."

"Pekâlâ, herhangi bir günde Marlo'yu Maça'ya bakarken görmediğinden böyle söylüyorsun. Ama görseydin..."

"Maça hislerinden vazgeçti diye hisleri onu terk etmeyecektir, Eira." Zaina parmağıyla işaret ederek çayımı içmemi hatırlatınca bardağı dudaklarıma götürdüm. "Eğer bu duygular söylediğin kadar, diğerleri tarafından görülecek ya da işitilecek kadar somutsa, Maça eninde sonunda o duygulara sarılacaktır."

Seslice yutkundum. "Ya sarılmazsa?"

Zaina elini düz ama dolaşmış saçlarının arasından geçirdi. "Aptal birine hiç benzemiyor."

Gülümsedim. "Değil. Bu arada... Marlo ve Kai nerede?"

Zaina omuzlarını silkti. "Hiç bilmiyorum. Ama birlikteler. Nerede olduklarının bir önemi var mı?"

"Kai'ye göz kulak olmamız gerekecek, biliyorsun."

"Kai bir çocuk değil artık."

"Değil. Ama kendi kararlarını alabilecek kadar büyük de sayılmaz, değil mi? Hele de hırsızlarla, rom kokan kumarbazlarla ve sahtekârlarla dolu bir gemide?"

"Haklarını yiyor olmayasın, Eira? Şimdiye dek gördüklerim pek de fena kimseler değillerdi. Elindeki çayı yapan mesela."

"Doktor."

"Doktor. Sert gözüküyor, hakikaten öyle belki, elleri yaralı. Ama anlaşılan o ki bilge ve umursayan bir yanı da var."

Derin bir nefes aldım, çayın çirkin kokusu belli belirsizdi artık. "Ah, Zaina... Bir kimse pek de fena gözükmeyip yine de korkunç biri olabilir. Hainleri diğer sahtekârlardan ayıran, onları daha fena yapan da aldattıkları insanların güvenlerini çoktan kazanmış olmalarıdır. Bu gemidekileri tehlikeli yapan tam da bu. Sırtını hiçbirine yaslayamazsın. Öte yandan... Nasıl ki Marlo bir istisnaysa *Martes*'te yürüyen istisnalar da yok değil elbette. Bahsettiğin Doktor, adı Dragomir ve gerçek bir doktor değil, hariç tutulması gerekenlerden biri o. Bir Veylintonlu değil, damarlarındaki kanı katılaştıran topraklar da buraların pis çamurları değil."

Zaina bana uzun uzun baktı. Bir şey söylemesine gerek kalmadan aklından geçenleri anladım. Zaina'nın ruhu, benimkine neredeyse bedenimin olduğu kadar yakındı.

"Merak ediyorsun. Ama şifacı gönlün olan biteni sormaya elvermiyor."

Zaina gülümsedi. Gülümsemesi de kendi gibi, yüreği gibi şifacıydı.

Derin bir nefesin ardından, "Sana olan bitenin tümünü anlatacağım," dedim. "Olur da sesim bana ihanet etmeye kalkarsa ya da canım yanmasın diye bazı detayları atlar, boğazıma batmasın diye bazı kelimeleri söylemezse... Sormaktan çekinme. Çünkü korkarım sen üstüme gelmedikçe bazı şeyleri anlatmak benim için imkânsız olacak."

Zaina elime uzandı. "Seni güçten düşüren, doğrudan doğruya kendi duyguların," diye fısıldadı. "Sözcükler boğazına

batsın, o dert değil. Çirkin ama sıcak bir çay boğazı kolayca iyileştirir. Diğer yandan gönlünde gizlenmiş duygu bırakma, Gümüş Yürek. Şimdi anlatırken de... Anlattıktan sonra da."

Maça'nın yarı karanlık kamarası da ben Şifacı dostuma her şeyi anlatırken beni dinledi. Hem de her şeyi. Sandığım kadar uzun sürmedi anlatması. Ama olacağını düşündüğümden bile zordu. Deyim yerindeyse olan biten her şeyi önüme kustum. Tüm çirkinliğiyle. Tüm çıplaklığıyla. Bazı zamanlar Doğu Limanlar'da başımı düşürüp suda gördüğüm yansımama bile dillendiremeyeceğim acımasızlığıyla. Ben uykumu almış olduğumdan hiç esnemedim, Zaina da yaklaşan uykusunu hissetmemiş olacak ki bitirene dek can kulağıyla dinledi beni. Zaman zaman gözleri doldu. Zaman zaman ürktü. Zaman zaman sıkıntılı nefesler aldı ve zaman zaman rahat soluklar verdi.

En nihayetinde sustuğumda, "Keşke ben de onu bir kez daha görebilseydim," dedi. "Yaşananların tümüne rağmen hayatta olduğunuz için kendini şanslı saymalısın. İkinizden biri bir başkası olsaydı şimdi dinlediğim ya çok başka bir hikâye olurdu ya da ortada hikâye falan olmazdı."

Burnumdan dolu dolu bir nefes verdim. Yanaklarımın şişliğini, dudaklarımın çevresinin kırmızılığını ve göz kapaklarımın ağırlaştığını hissedebiliyordum. "Şans mı?" diye sorduğumda sesim ağlayışım günlerdir bir anlığına olsun kesilmemiş gibi çıktı. "Tırnağının içini doldurabilecek kadar şansa sahip olanlardan bile değilim, Zaina. Sen de biliyorsun bunu."

Bakışları ellerimin üstünde duran Zaina avuçlarıma bakıp bakamayacağını sordu sonra. "Fal bakmakta geliştim," diye ekledi. Başarısızlığımdan ötürü beni suçlamadı. "Nevae acımasız bir öğretmen ama çok bilge biri. Ve dürüst olmam gerekirse alışınca düşündüğümüz kadar da fena değilmiş."

Başımı iki yana salladım. "Gözlerinin beyazı çok kızardı. Uyumalısın artık."

"Çok konuşma da ellerini uzat. Uykusuz kalmaya alışkınım ben. Seninle biraz daha vakit geçirmek istiyorum. Ne kadar vakit olursa."

Dediğini yaptım. Zaina yukarı bakan ellerime odaklanırken ben onun güzel yüzüne baktım.

"Söyleyeceğin bir şey yok mu?" diye sordum sonra. "Şanslı olduğumuzu düşündüğünden başka?"

Zaina başı aşağıda dururken gözlerini bana doğru kaldırdı. "Eira..." dedi şefkatle. Sesindekinin şefkat olduğunu onu duyar duymaz anladım çünkü eskisi kadar sık duymuyordum. Belki bazen Doktor'un kalın sesinde ama her zaman değil. "Ben Nos'u aklımın alabileceğinin ötesinde özlüyorum. Orli Hala'mı, biricik Misha'mı nasıl özlüyorsam öyle, her gün özlüyorum." Bir saniyeliğine yukarı bakıp gözyaşlarını kovarken duraksadı. "Bu özlem benim bir parçam. Kucaklamayı öğrendiğim, sahip çıktığım ve bunu yaparken bazen bitkin düştüğüm bir parçam. Elbette üçünü de geri getirebileceğim bir yolun ayrımında duruyor olsaydım o tarafa yürürdüm ama değilim. O yan yolu bulmak için tıpkı daha önce yaptığımız gibi bir kez daha çabalayabilirim. Belki kadim dili bilen bir başka cadı vardır, belki Doğal Denge'yi aldatmanın bir yolunu bulabilirim. Ama nasıl ki Nos'u geri getirmek fikri aklımıza düştüğünde yokluğuna alıştığımdan Misha'yı geri getirmek gönlümden geçmediyse Nos'un yokluğuna da öyle alışmaya başlıyorum artık. Onu özlüyorum, hep özleyeceğim. Duyduğum bir ses ya da aldığım bir koku bana onu hatırlattığında gözlerim dolacak. Onun hoşlanabileceği tabloları o olmadan görmek bana müthiş bir keder getirecek ama alışmak zorundayım. Sen de zorundasın. Öteki türlü Velia'nın dönüştüğü şey her neyse ona dönüşürüz. Ben onu gözlerimle; kim olduğunu, ne yaşadığını bilmeden gördüm, Eira. Ve sarınmış olduğu acının kokusunu, çevredeki ölü ağaçların ruhlarına, bataklığın her şeyi yutan hainliğine rağmen aldım. Yaptığın şeylerden pişmanlık duyuyormuşsun gibi konuştun, belki de yaptıkların senin gözüne doğana çok aykırı gözüküyordur. Ama o cadı, yaşadığı onca zaman içinde en çok minneti senin gösterdiğin merhamete duymuştur, eminim."

Duyduklarımın arkasından gelen, bizzat bana ait sessizlik yaralayıcıydı.

"Alışmak sana ihanet gibi geldiğinden kızdın değil mi bana?"

Başımı salladım. "Biraz."

"Vefasız bir dost olduğumu mu düşünüyorsun?"

Kaşlarım belli belirsiz çatıldı. "Asla."

"Kötü bir refakatçi?"

"Hayır, Zaina. Yalnızca yılmazlığın bana yabancı geliyor, yoksa yanlış ya da kötü olduğu falan yok."

"Bu yılmazlık değil, güzel kızım. Nos'un yokluğunun bende açtığı yaranın ilk zamanlar nasıl kanadığını sen de biliyorsun. Ama o yara kapanıyor artık. Geride kendi kadar koca bir iz bıraktı elbette. Fakat Nos, benim için yıllardır yok. Sense onu tekrar, daha yeni kaybettin. Tam anlamıyla kapanmamış yaran yeniden deşildi, yine oluk oluk kanıyor. Cadının sevdiğine tutunup, onun gitmesine izin vermeyerek yaptığı da buydu. Velia'nın aksine sen zamanın var olmadığı kulübesinde, kendi yalnızlığına sarılmış bir cadı değilsin. Alışmak, yürümek ve yürümeye devam etmek zorundasın. Tıpkı Marlo ve benim de zorunda olduğumuz gibi. Birbirimizin koluna girdik, birimiz düştüğünde onu kaldıracak olan yine kalan ikimiziz. Çünkü aynı yolu ayrı ayrı yürümek bize de dostluğumuza da yakışmaz."

Marlo da böyle söylemişti. Diğerlerinin de yollarının devam ettiğini ve ne olursa olsun geride durmadıklarını söylemişti. Başımı sallarken aklımdaki düşünce buydu. Başımı neden salladığımdan da emin değildim ama sanırım Zaina'nın her zamanki gibi haklı olduğunu biliyordum. Marlo'nun da söylediklerinde haklı olduğunu bildiğim gibi. Bilmediğimse duyduğum özleme alışabilmem ya da kanayan yaramın biraz olsun kapanması için bu haklı sözcükleri daha başka kimlerden ya da kaç kez duymam gerektiğiydi.

Zaina avucumdaki bir çizgiyi parmağıyla takip etti. "Bak, şu çizgiyi görüyor musun, Eira? Şans çizgisi bu. İlginç... Daha

önce avucunda bunu gördüğümü anımsamıyorum. Tiwaz dediğin cadının iyileştirdiği yara burada, böyle mi uzanıyordu?"

Başımı iki yana salladım. "Hatırlamıyorum."

Zaina bir anlığına dudaklarının kenarlarını aşağı çekiştirdi ve düşünür gibi mırıldandı. "Belki de hep buradaydı da ben yeterince dikkatli değildim. Ya da fal bakmakta yeteri kadar iyi olmadığımdan göremedim, kim bilir. Ama bariz bir şans çizgisi bu. Belki de haklısın, tırnağının içini doldurabilecek kadar şansa sahip olanlardan değilsindir." Bakışlarını bana kaldırıp gülümsedi. Gözleri; uzaklarda gözüken karlı, mavi, özlediğim dağlar gibiydi. "Belki de sende ondan çok daha fazlası vardır."

8

ÖĞRENMEK, ANLAMAK, BİLMEK

"Hayır, öyle olmaz! Tekrar anlatıyorum, bu sefer iyi dinle. Bir vuruş tektir, ardından başka vuruş gelmez. Gelecekse iki vuruşla başlaman gerek. İki-iki-iki-bir! Yedi! Bir-iki-iki-iki saçma ve aptalca oluyor!"

Martes'in güvertesi artık olmasına şaşırmadığımız üzere o sabah da pek sıcak değildi. Rüzgâr bizi geminin bir köşesine itmek isteyecek kadar kızgın değildi ama bıkkınlıkla yüzümüze üfleyip duruyordu. Benim aksime Doktor'un üstünde kalın sayılabilecek, Tanrı bilir kimin ördüğü bir hırka yoktu. İvaylo saçlarını yolmak ister gibi iki elinin arasındaki başını sıkıca tutuyor, gemideki yeni çaylak Kai Çırpıkanat'a sade, bronz saat çanının nasıl işlediğini anlatıyordu. İvaylo'yu tanıyan herkes şimdiye dek iyi bir iş çıkardığını gönül rahatlığıyla söylerdi ama Kai, onun sabrının sınırlarını yokladığının farkında olarak ya da olmayarak İvaylo'nun anlatmaya çalıştığı şeyi bir türlü anlamıyordu.

Doktor kıkırdadı; şimdi niye güvertede benim yanımda, sırtını ortalık yerde bırakılmış büyükçe bir sandığa vermiş oturduğunu kendinden başka bilen çıkmazdı. Ben de ona

soracak değildim. Gülümsedim ve önüme döndüm. Bakışlarım elimdeki *Kuutamo*'ya denk gelince hançerimi sağa sola çevirdim. Sivri bıçağı, vakit gece olduğu zamanki kadar çok ışıldamadı. *Dilediğimce bilediğim hâlde hiç kısalmıyor*, diye düşündüm. Onu ilk tuttuğum zaman elimin üstünde kapladığı alanı hatırıma getirmeye çalıştım. *Yoksa bana mı öyle geliyor?*

Bast gündüzleri hırsızların nerede, ne yapmakta olduklarını pek bilmezdi; çoğunun bir yerlerde sızmış uyuyor olduğunu tahmin ederdim. Öte yandan ben *Martes*'te oturur, ya gün geçtikçe hırçınlaşan suyu izler ya da etrafta yapabileceğim işler olup olmadığına bakardım. Maça bana ne yapmam gerektiğini hiç söylemezdi. Fakat bazen Doktor'un soyacağı patateslerin oluşturduğu dağ gözüme büyük geldiğinden, bazen Marlo'nun ortalıkta koşuşturuşuna üzüldüğümden onlara yardım etmeye gönüllü olurdum. Belki tam da bu sebepten ötürü hırsızlar, yanlarında oturan ben olduğumda sohbet başlatmaya pek hevesli olmuyorlardı.

Marlo'yu güverteyi paspaslarken görmüyordum artık; Doğrucu bazen Maça'nın hızlı elçisi oluyor, bazen gemiye gerekli görünen küçük şeyleri almak için Veylinton sokaklarının yolunu tutuyordu. Hırsız olmasını da korsan olmasını da bilen biri olan Marlo'yu sokaklarda halledilecek işler için göndermek şüphesiz akıllıcaydı. Öte yandan, ateşten kanatları olduğu söylenen bir Doğrucu'yu o dar sokaklardaki işleri halletmeye göndermek hiç de akıllıca değildi.

"Neler oluyor burada böyle?" Sera, bedenini Doktor'un yanına sertçe bıraktı. Sırtı sandığa çarptığında bir patırtı çıktıysa da Bast'ın sol kolu, sızlanmak şöyle dursun, yüzünü buruşturmadı bile. Bugünlerde dahi kolsuz bluzlarını giyiyor; omuz zırhının metalinin ısıran soğuğuna alışmış olduğundan olsa gerek, okyanusun soğuğunu bedenlerimize doğru usulca iten rüzgârdan pek şikâyet etmiyordu.

Doktor ondan yana döndü. "Tüm eğlenceyi kaçıracaksın diye endişeleniyordum. Gel de şu şamatayı izle. İvaylo klasik sistemi anlatmaya başlamadı bile."

Birkaç saniyenin ardından Sera'nın, "Maça'nın gemiye aldığı kimseler hep çok ilginç oluyor," dediğini işittim. "Şikâyet ettiğimden değil. Eğlenceli oluyor böylesi."

"Bast nerede?" diye soran elbette bendim. "Ne zamandır çok sessiz, ortalıkta da pek dolanmıyor."

Sera'nın bugün onu hiç görmediğini söylerken omuzları gevşek, sesi ilgisizdi. O ikisi, birbirini diğer herkesten iyi tanıyordu belki ama birbirlerine karşı bir o kadar da kayıtsız davranıyorlardı. Sanki Bast yarın ortadan kaybolsa Sera da hiçliğe karışır; Bast'ı aramak ya da nerede olduğunu merak etmek yerine kendine basacak yeni çatılar bulur, yiyeceği birkaç parça ekmeği başka yerde, bir başına yerken aklına mor gözlü, kahverengi saçları dağınık, avuçları kömür gibi olan genç bir adam uğramazdı.

Sağıma soluma baktığımda Zaina'nın sesinin yakınlarda olmadığını fark ettim. İşitebildiğim tek ses ellerini gözlerine bastırmış homurdanan İvaylo'ydu. Zavallı Kai'ye, "Son kez söylüyorum bak! Bu sefer gerçekten son!" diye bağırıyordu.

"Peki, Şifacı'yı gören oldu mu bugün?"

Sera başını iki yana salladı. "Onu görmedim ama diğerleri ben yanlarından geçerken Şifacı'nın mutfakta olduğunu konuşuyorlardı."

Öne doğru eğilerek Doktor'un koca bedeninin gizlediği Sera'yı adamakıllı görmeye çalıştım. "Mutfakta mı?"

Gözümün köşesiyle yüzünü kontrol ettiğim Doktor, işittiklerinden huzursuz olmuş gibi gözükmedi. Kalın ve alçak sesiyle, "Onu orada bir başına bırakmak akıllıca değil belki," dedi. "Ama kız öyle güzel ki kendileri gibi çalışmıyor oluşundan ya da varlığından rahatsızlık duymayanların dikkatini fena dağıtıyor. Oturup kızı izlemeleri işleri aksatır."

Bir keresinde Doktor'a ondan en az Maça'nın olduğu kadar iyi bir kaptan olacağını söylemiştim. *Martes*'i öyle önemsiyordu ki bana kalırsa ikinci kaptan Kalahan değil, Doktor olmalıydı. Ama Dragomir söylediklerimi duyunca duyduklarından hoşlanmamış, *"Tayfanın akıllısı geminin dümeninden uzak*

durur, Eira," diyerek konuyu kapatıvermişti. Fikir ayrılığına düştüğümüz ilk konu değildi bu. Eminim son da olamazdı.

"Kızın yemek yapmaktan çok yemeye ilgisi var, hâliyle etrafı dağıtmıyor," diye ekledi Doktor. "Bir kitap bulmuş; nereden ya da kimden, bilmem. Eteğinin dibinde sürekli onu gezdiriyor. Mutfakta da okuyordur herhâlde şimdi. Diğerleri ona alışana kadar mutfağımda bir başına okuyabilir, diye düşündüm."

"Diğerleri onun Şifacı oluşuna bile alışır. Ama birinin bile güzelliğine alışacağını sanıyorsan yanılıyorsun, *Estendur*. Güzelliği alışılacak türden değil onun," diyerek başını iki yana sallayan Sera'ydı. Dragomir'e *doktor* anlamına gelen türlü türlü kelimeyle hitap ederdi, *Estendur* da bunlardan biriydi. Doktor, aynısını yapan Sera'dan başkası olsa yüksek ihtimalle yumruğunu arkasına gizlemezdi, gel gör ki küpeli bu hırsıza bir kere göz devirdiğini dahi görmedim. "Rüya gibi bir kız..."

Gülümsedim. "Öyle."

Sonra birden geminin gövdesi en az dört Darka'nın görünmez büyüsüyle aynı anda vurulmuş gibi geldi bana. Tahtalar, bir gülle ana direğin tepesinden güverteye bırakılmış gibi sarsıldı. Sadece bir anlığına ama. Yalnızca iri ve sarhoşluğu yersiz denizcilerden biri kendi adımına takılıp düşmüş de olabilirdi. O vakitlerde gemi oyukmuş gibi; geminin tahtaları, çivilerin uçları öteki taraftan gözükecek kadar inceymiş gibi titrerdi.

"O da neydi?"

Sera dudaklarını aşağı çekiştirirken omuzlarını silkti. "Biri düşmüştür," dedi.

Fakat bu cevap Doktor'u hiç de tatmin etmemiş olacak ki Dragomir telaşla ayaklandı. "Belki de," dedi sonra. "Ama ses sanki mutfağımdan geldi."

Apar topar aşağı indiğimizde mutfağa orada bulacaklarımızdan habersiz ilerledik. Ancak mutfağın açık kapısının önünde durduğumda gördüklerim alışılagelmedik olsa bile bana hiç de saçma gelmedi.

Tencerelerin bazıları yerde, bazıları tezgâhta olmamaları gereken yerlerdeydi. Tahta kaplar dağılmış, kulpsuz teneke bardaklar mutfağın uzak köşelerine yuvarlanmıştı. İki hırsız zeminde, kısmen birbirlerinin üzerinde iki seksen uzanmış sızlanıyor; Zaina da başlarında ölüm gibi dikilmiş, onları yüzünde gizlemeye gerek görmediği bir ayıplamayla izliyordu. Çok geçmeden başını yana yatırıp dilini şaklattı. "Bana saldırmaya çalıştılar," dedi. Sesinde -ayırt edebildiğim kadarıyla- ufacık da olsa şaşkınlık yoktu.

Adamlardan biri yattığı yerden, "Cadı!" diye bağırdı. Uzun saçları birbirine girmiş, gri tuniği iyiden iyiye yırtılıp kana bulanmış Flint'ti bu. Sıradan bir günde bu kadar ahmak davranmazdı ama anlaşılan o ki güzel bir kadın karşısında sağduyusunu yitiren adamlardandı. "Sen kaltak bir cadısın!"

Zaina kıkırdadı. "Cadıyım, orası doğru," dedi, adama hâlâ kelimenin tam anlamıyla tepeden bakıyordu. Sonra ellerini dizlerine koyup Flint'e doğru eğildi. "Ama bana bir kez daha kaltak dediğini duyarsam Tanrı şahidim olsun bu sefer birkaç dikişle ve o devasa kafanın arkasında kocaman bir şişlikle kurtulamazsın elimden. Kaybol şimdi." Şifacı ayağıyla öteki hırsızı da dürttü. "Sen de. Gözüm görmesin bir daha ikinizi."

Doktor kollarını göğsünde kavuşturdu, hırsızların çıkmasını sessiz bir sabırla bekledi. Beklerken alt dudağını kemiriyor, hâliyle uzun zamandır yapmak zorunda kaldığı en zor şey şimdi beklemekmiş görünüyordu.

Flint, bir eliyle tuniğinin kolunun kana bulanmış kısmını, öteki eliyle de başının arkasını tutarak mutfaktan çıktı. Diğer hırsızın adını da yüzünü de çıkaramadım. Onun giysileri siyah, bedeni ince, boyu da daha kısaydı. Topallıyordu ancak görünür yarası yoktu. Gözüme Korsan Kraliçe'nin mürettebatından iki kişiyi fena kızdırmış olduğunu anlamış ve dersini almış gözüktü fakat kim bilir, belki de yalnızca öyle olmasını umuyordum.

Ancak adamların ikisi de mutfaktan birkaç adım uzaklaşınca Zaina mahcup gözüktü. Vakit kaybetmeden yerdeki

tencereleri kucağında biriktirmeye koyuldu. Bluzunun bej rengi kollarıyla koyu mavi korsesi arasındaki omuzları açıktaydı. Mutfağın pek de sıcak olmadığını o zaman fark ettim. "Üzgünüm, ben ortalığın bu kadar dağılacağını düşünemedim. Ama etrafa hiç kan değmedi, yemin ederim."

Doktor'un dişlerini sıktığını oynayan çenesinden anlayabiliyordum. Sert kollarından birine usulca uzanıp yumuşakça dokundum. Doktor kaşlarını çattı; kolundaki dokunuşuma değil, doğrudan gözlerime baktı. "Kızgın değilim," dedi. "Bazı zamanlar Bast'ın kuralsız hırsızlarına hadlerini bildirmek gerekiyor. Bu da o zamanlardan biriydi." Zaina'yı izlemeye koyulunca da, "Yine de bunu daha düzenli bir şekilde yapabilirdin," diye ekledi. Yüzünü buruşturma biçimi bana biraz komik geldi.

Zaina tencereleri tezgâha bırakıp bardakları toplamaya başladı. "Öyle yaptığımı sanıyordum. Ama o aptallar öyle büyük tepkiler verdiler ki... Çam yarması olan büyülü acıyı duyunca kolunun ve bacağının kontrolünü kaybedip boyunu da hesaba katamayınca gitti kafasını şurada asılı olan tava tutacağına çarptı. Öteki de yumruğum çenesini bulduğunda yere altınla dolu bir keseymiş gibi düştü."

Doktor gülümsedi. Tezgâhta ne var ne yoksa hepsini tek seferde kaldırıp, tek tek yerlerine yerleştirirken ellerindeki tavaların ölçüleri absürt duruyordu, öyle ki kuruyup katılaşmış çamurdan yapılma oyuncaklar kadar minik gözüküyordu.

Sera masanın çevresindeki sandalyelerden birine sakince kurulurken dokunduğu tahtaları gıcırdattı. Doktor dostu olsa da mutfağı, onun endişeleri arasında yer almıyordu. Yanındaki yuvarlak pencereden hırsızın yüzüne çarpan ışık merhametliydi. Sera bacaklarını birbirine doladıktan sonra, "Hırsızlar işte," deyip göz devirdi ve buna hepimiz katıla katıla güldük.

Ancak birkaç dakika geçmişti ki kapıda uğursuz, sessiz bir gölge belirdi. Tavalarla tencereler yerlerine dönmüş, Zaina ve Sera karşı karşıya -biri gölgede olacak şekilde- oturmuş birbirlerinin Şifacı bir cadı ya da *Martes*'teki bir hırsız olmakla ilgili

sorularını cevaplarken Doktor daha sonra pişirilmek üzere ayıklanacak balıklarla uğraşıyor, ben de salamura için soyulup doğranacak ne sebze varsa onlarla cebelleşiyordum. Eskiden yaptığım gibi dar tezgâhta oturuyordum, rahattı böylesi. Yer yer çürüyen tezgâhın çok geçmeden yenisiyle değiştirilmesi gerekecekti.

Hepimiz kapıdan yana döndük. Bast, siyah avuçlarının ikisini de kapı çerçevesinin başının üstündeki kısmına dayadığında tok, hoş bir ses çıktı. Hırsız Kral'ın üstünde sade ama kalın giysiler vardı; krem rengi, bol kollu fakat bilekleri dar bir gömlekle kahverengi, uzun bir yelek. Bir de göğsündeki kalın bir kemer ve çizmelerinin içine soktuğu, kendine biraz bol olan bir pantolon.

"Ne diye öyle kapıda duruyorsun?" diye soran elbette Sera'ydı. Ondan başkası Bast'ı içinde bulunduğumuz dar mutfağa davet etmezdi. Etseydi de Bast bu davete yanıt olarak içeri girmezdi sanıyorum.

Bast bir anlığına sessiz kaldı, kıpırtısız yüzünden ne düşündüğü belli olmuyordu. "Şifacı ve Eira," dedi sonra. "Benimle gelin." Tek kelime daha etmeden ellerini kapı kirişinden çekti ve arkasını döndüğü gibi geldiği yönde kayboldu. Gizemli olmak hoşuna giderdi gitmesine ancak şimdiki hâlinden pek de hoşnut gözükmüyordu sanki.

Yüzümü Zaina'ya çevirdiğimde o da kaşlarını çatmış bana bakıyordu. Bast'ın olur olmadık vakitlerde beni yanına çağırması şaşılacak şey değildi. Öte yandan şimdi Zaina'yı da yanında istediğine göre ortada hakikaten ciddi bir durum vardı. Hırsız Kral'ın boyundan da uzun bir durum...

Zaina ve ben bir kez daha kendimizi kaptan kamarasında bulduk fakat bu sefer yalnız değildik. Maça; masasının başına kara bulutlar gibi çökmüş, kıvırcık saçları yüzünü dört bir yandan gölgeye düşürürken Marlo da masaya sırtını dönerek

koltuğa oturmuştu. Doğrucu, bizi görünce tek kaşını kaldırıp omuzlarını silkti.

Ben bana bir şey söylenmesini ya da benden bir şey istenmesini beklemeden Maça'nın yanına yürüdüm. Yanına vardığımda kaptan başını kaldırdı ve güzel yüzünü bana çevirdi. Gözlerinde, her zamanki alevler kıpır kıpırdı. Gülümser gibi olduysa da yüzündeki sıkıntı, yerinden edilmemek için kaskatı kesilmişti; Maça da bunu biliyor olacak ki tebessüm etmek için zorlamadı kendini.

Baktığımda masadakinin; üzerine pek çok çizik atılmış, yersiz mürekkep lekeleriyle kirlenmiş, büyükçe ve eski olduğunu fark ettiğim bir harita olduğunu gördüm. Yazı oluğunu düşündüğüm semboller bana anlamsız geldiğinde şaşırmadan edemedim, fey dünyasında tek bir dil konuşulurdu.

"Yazılanları anlamak için boşuna uğraşırsın, Eira." Maça'nın üzerindeki lacivert, güzel elbisenin renksiz yenleri, bilek çevresini sıkıca sarıyor olsa da ellerinin üstüne gelen kısmı epey genişti. Kaptan, parmaklarına kadar kumaş altında kalmış ellerini haritanın üzerinden çekmedi. "Bir Bast, bir de ben biliriz bu dilin kurallarını."

"Okumaya çalışmıyordum." Yalnızca bu masadaki bir haritaya son baktığımda gördüğüm kentler ve kasabalar onların gördüklerinden farklıyken şimdi Maça neye bakıyorsa ona baktığıma ve Maça neyi görüyorsa onu gördüğüme şaşırıyordum, o kadar. "Nedir bu harita? Neden bu kadar oynanmış üstünde?"

"Yakından bak, Eira." Maça'nın her zamanki üç köşeli şapkası yakınlarda değildi. Niye olacaktı ki? Güneş eskiden olduğu kadar kendinden emin bir şekilde bakmıyordu artık yüzümüze. "Sen de öyle, Şifacı. Gel de haritaya bir bak. Ne görüyorsun burada, söyle bakalım."

"Marlo biliyor mu görmemiz gerekeni?" diye sorduğumda Maça başını iki yana salladı. Onu tanıdığım günden bu yana neredeyse hiç uzamamış saçları başının hareketleriyle rüzgâr vurmuş gibi salındı. "Onunla paylaştıklarım siz ikinizle

paylaştıklarımdan fazla belki. Ama Ateşyutan da bu konuya dair henüz hiçbir şey bilmiyor. Ondan çağırdık üçünüzü buraya. Haritada görmeni gerektiren bir şey de yok zaten, yalnızca sizin gözlerinizin şimdi neler bulacağını merak ettim, o kadar."

Bast da sessiz adımlarla gelip masanın yanında bir çam gibi dikilirken ben haritayı doya doya inceledim. Saçlarım ince bir iple bağlı olduğundan haritayla arama girmedi.

Harita, detaysız değildi. Kentlerin tümü okuyabildiğim dilde adlandırılmış, Veymut'taki çamdan tut, Nazavya'da görkemli bir kule ya da sıradan bir taverna olabilecek bazı noktalara kadar nice yer işaretlenmişti.

Bundan başka bir de üstü kırmızı mürekkeple çizilen ya da aynı mürekkeple daire içine alınan pek çok konum vardı. Kırmızı mürekkep değerliydi, mavi ya da siyah yerine onunla çizilmesi gerektiğine göre önemliydi bu yerler. Ya da belki de en canlı mor renkli kumaş nasıl ellerinin altındaysa kırmızı mürekkep de korsanlar için o kadar ulaşılabilirdi.

Harita eski fakat güzeldi. Kenarları incelmiş, yukarı doğru kıvrılmıştı. Tayga'nın kentlerinin isimleri bile yazılmıştı: Darnviç, Rutoram, Skavo... Zaina'nın geldiği şehrin şimdi isimlerini gördüklerimden hangisi olduğunu bilmediğimi fark ettim ancak bakışlarımı kaldırdığımda Şifacı'nın masmavi gözlerinin Tayga'nın yakınlarında bile gezinmediğini gördüm. Doğduğu soğuk toprakları biraz olsun özlemediğini biliyordum. Diğer yandan Aldin'i özlemeye başlayacağı kadar uzak kalmamıştı ondan daha ama işte... Şifacı'nın masmavi gözleri Aldin'in doğusuyla batısı arasında geziniyordu.

Bast gömleğinin kollarını sıvarken onu izledim ama yüzüm hâlâ haritaya dönüktü. Hırsız Kral, kollarının birinde, tanıştığımız günden kalma tatsız bir iz taşıyordu.

Gözlerimi yeniden haritaya çevirdim. Maça ya da Bast kucağıma o vakti bıraksa bu haritayı birkaç saat izlerdim. "Birinin izini..." diye düşündüm sonra ama pekâlâ yüksek sesli düşünmüş de olabilirdim. Zira Bast'ın da Zaina'nın da yüzü

bana döndü. Maça zaten beni izlemekteydi. Başımı kaldırıp Korsan Kraliçe'ye baktım. "Birinin izini mi sürüyorsun?"

Maça gülümsedi. "Belki de seni en başında Parzival'ın yanına vermeliydik. Haritalardan bu kadar iyi anlıyorsan..."

Bast kollarını göğsünde kavuşturdu. Ben de başımı iki yana salladım. "Ben bir kartografa yakın bile değilim," diye belirttim. Bu kelimeyi Parzival'dan öğrenmiştim. Haritacılara böyle deniyordu. Bu bilginin zihnimde yer edinmiş olduğuna şaşırdığımı söyleyemezdim. "Yalnızca aklıma ilk geleni söyledim."

Hâlbuki tahmin falan değildi. Babam ava pek sık çıkmazdı ancak bir keresinde bir avın izlerini sürerken buna benzer işaretlemeler yaptığını görmüştüm. Onun haritası çok daha küçük bir alanı gösteriyordu. Kırmızı mürekkebi de yoktu. Anlaşılan o ki Maça neyi avlamak niyetindeyse o, bir geyikten ya da tavşandan çok daha başka, çok daha önemliydi.

Zaina izleri arayan bir gözle haritaya bir kez daha bakmış olacak ki, "Elmord'da başlamışsın," diye ekledi, bakışlarını Maça'ya kaldırınca bir tür onay bekliyormuş gibi gözüktü fakat sonra tekrar haritaya döndü. "Ama sanki çok geçmeden izleri kaybetmişsin. Ya da alakasız gözüken parçaları uyumlu olacakları herhangi bir şekilde bir araya getirememişsin. Çok dağınık bu işaretlemeler, küçük bir çocuk gelip haritada istediği yerleri boyamış gibi."

Marlo bir Maça'ya bir Zaina'ya, bir bana sonra bir daha Maça'ya bakarken yorulmuş olacak ki oturduğu yerden kalkıp yanımıza yürüdü. Hemen bir şeyler söylemeyi gerekli görmedi, bana baktığında bir an kadar önceki yalanımı yakalamış olabileceği ihtimali aklıma geldi.

"Biri değil. Bir grup," diyen Maça değil, Bast'tı. "Peşinde olduğumuz yalnızca tek bir kişi değil." Bana döndü. "Üçünüzün yardımına ihtiyaç duyduğumuz konu bu."

"Ne grubu?" Marlo'nun çatık kaşlarının altındaki çeşit çeşit renge bir de endişe katılmıştı şimdi.

"Bir tür rehinci çetesi. Resmin tümünü zihninizde canlandırabilmeniz için nedeni de dâhil olmak üzere nice detayı

biliyor olmanıza hiç gerek yok. Yıllar içinde topladığımız bilgiler bu haritadan ibaret değil."

"Tam olarak ne konuda yardım istiyorsunuz bizden?" diye sordum. Çatık kaşlarımın burun kemerimin yukarı kısımlarını sıkıştırdığını hissedebiliyordum. "Bizi neye benzediğini bilmediğimiz isimsiz kimselerin peşine mi göndereceksiniz?"

"Hayır, Eira. Onların nerede olduğunu, isimlerini ya da yüzlerini biz de bilmiyoruz. Sizi elimizde hiçbir şey olmadan bir ipucuna çarparsınız umuduyla öylece gönderecek değiliz. Ama Veylintonluların bulmacalardan anlamadığını sen de biliyorsun. Senin zihnini örten sis henüz bütünüyle dağılmadı belki ama tanıdığım çoğu kimseden daha keskin bir akla sahip olduğunu biliyorum. Şifacı'nın da öyle olduğunu söylediğinde sana inandım, doğru olanı yapmışım. Haritaya şöyle bir bakmanızla bile gemideki hırsızların yedi gecede bulamayacaklarını buldunuz. Bizim göremediğimiz neyse siz üçünüzün onu görebileceğini düşünüyorum."

"Sen Veylintonlu değilsin, Bast."

Başını iki yana salladı. "Değilim." Maça'yla yüzleri birbirlerine pek benzemiyordu fakat onları birbirinden asıl ayıran bakışlarıydı. İkisi de sert ve yakıcıydı gerçi. Yine de benzemiyorlardı, nasıl olduğunu anlayamıyordum. "Ama onların arasında öyle çok vakit geçirdim ki..."

"Gemide bizden başka Veylintonlu olmayanlar da var, biliyorsun."

"Öyle. Ama benim birilerine güvenmem her zamankinden daha da zor şimdi. Sen de biliyorsun bunu, o tavernada sen de vardın. Kendi gözlerinle gör diye aldım seni de yanıma."

Hissettiğim şaşkınlıktı fakat kaşlarım yukarı kıvrılmak yerine daha da aşağı kırıldı. "Kazimir'in kargaşa çıkaracağını biliyor muydun?"

"Elbette biliyordum," dediğinde dahi Bast gülümsemedi. Başka zaman olsa öngörebilme yeteneği ona gurur verici geldiğinden çenesini kaldırıp omuzlarını iyice geri atar, dudağının

tek tarafı ileri görüşlülüğünden ötürü kıvrılıverirdi. Ancak şimdi değil.

"İyi de neden?.."

Bu sefer başını iki yana salladı. "Çıkacak kargaşada benim tarafımda duracak olanları görmek istedim. Hırsızların sadakati diye bir şey yok sanılır ama vardır. Ancak yalnızca belli bir süreliğine. Ben aptal bir hayalci değilim. Kazimir de hepten salak değil. Kimsenin yanımda kalmayacağını umuyordu." Okkalı bir küfür savurdu. "Dolduğunu sandığı sürenin sonu henüz gelmedi. Ama ekibimin ölümü yakındır." Bir süre sessiz kaldı. Ancak sonra, "Ben onları korsanlar gibi kaliteli kumaşla giydirip, roma boğarken bile bana ihanet edeceklerini biliyordum," diye ekledi. "Doğalarında var bu. Er ya da geç... On yıldan biraz fazla ya da biraz daha az... Bu yüzden sahip olduğum kaynaklar hâlâ elimdeyken o çeteyi bulmalıyız. Anlıyor musun?"

Yüzümün buruştuğunu hissettim. Tam olarak anladığım söylenemezdi. "Korsanlardan..."

Bast sözümü kesti. "Ne korsanlar ne hırsızlar biliyor peşinde olduğumuz çeteyi. Bilmeyecekler de. Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte buraya gelecek, her detayı gözden geçireceksiniz. İhtiyaç duyduğumuz parça sizsiniz, eminim buna."

Zaina'nın burun kemeri kırıştı. "Kulağa harika bir plan gibi gelirdi... Elbette yazılanları okuyabilseydik."

Bast gözlerini kıstığında duyduğu rahatsızlık gözle görünür bir hâl aldı. "Sizin anlayacağınız şekilde düzenlerim, dert etme. Fazla zamana sahip olmadığımızı anlayın, yeter. Gerekli gördüğünüz her şeyi ayaklarınızın dibine kadar getireceğime şüphen olmasın."

"Bu mu yani?" diye sordum. "Bu bağlantıları bulursak mı gemideki üç yılı bitirmiş olduğumuzu sayacaksınız?"

Maça burnundan güldü. "Elbette hayır. Ne zaman o Tanrı'nın cezası çeteyi hepten yok edersek ve o zaman üç yılınız henüz dolmadıysa anlaşmanız feshedilecek."

"Onları öldürmek mi istediğiniz?" diye sordum bu sefer ve sesim öyle duygudan yoksun işitildi ki kulaklarımdaki bizzat benim olan sesi tanıyamadım.

Maça göğsünün derinliklerindeki bir nefesi serbest bıraktı. "Sahip olduğum tüm altınla bile ulaşamadığım ancak her şeyden çok istediğim bazı cevaplar var. Doğrucu'nun yardımı inanıyorum ki aktif bir şekilde o zaman devreye girecek." Kaptan sorumu ustalıkla görmezden geldi.

Zaina hararetle araya girdi. "Doğruculuğu onun rızası dışında böyle kullanamazsın. Olduğu şeye aykırı bu, izin vermem. Marlo'nun bir anlaşması olabilir Maça ama senin oyuncağın değil o. Kimsenin değil."

"Aslında..." Maça, Marlo'nun tam karşısında duruyordu şimdi. "Çırpıkanat bana yardım etmeye gönüllü olur diye umuyordum. Bir Doğrucu'ya rızasına aykırı şeyler yaptırtacak türden biri değilim."

"Onları öldürmek mi istiyorsun?" Marlo'nun sesi yumuşaktı ama anlayışlı değildi. Maça doğruları söylemekten kaçabilirdi. Fakat Marlo'dan kaçamazdı.

Bir anlığına kaptanın bakışları titredi gibi geldi bana. Ancak nihayet konuştuğunda her zamanki kendinden emin sesiyle, "Evet," dedi. Maça'nın gözlerindeki harlı ateşin sebebinin ölüm bulaştırmak arzusu olabileceğini düşündüm. Bu tür bir arzu yerini çok sık terk etmezdi. Öte yandan bu tür bir arzu kişinin gözlerine kolay kolay oturmazdı da.

Nedeni de dâhil olmak üzere, demişti Bast, *nice detayı biliyor olmanıza hiç gerek yok.* Yoktu da. Fakat ben çoktan biliyordum.

Doktor bir keresinde bana dinlemek istediğim öyküler için sormam gereken soruların farklı ve riskli olduğunu söylemişti. Cevaplara ulaşmayı çok iyi biliyordum ama şimdi Bast'tan ya da Maça'dan beklediğim, bir cevap değildi.

"Öğrenmeyi dilediğin öyküyü düşün ve bu sefer bana doğru soruyu sor."

Maça'ya dair bildiklerim, Bast'a dair bildiklerimin yanında bir hiçti. Bast bana uzaktı uzak olmasına, yine de bir keresinde

bana, *"Belki de sen ve ben, Eira,"* demişti. Cümlesi o günkü sesiyle, yavaş vurgusuna kadar aklımdaydı hâlâ. *"Olmamızı umduğun kadar farklı değilizdir."*

"Ailenizin katilleri onlar," dedim sakince. Kendimden eminmişim gibi. Aslında çok büyük bir risk aldığımı düşünmediğimden söylediklerimden biraz emindim. Elbette yeteri kadar değil. Söz konusu Veylinton'un Korsan Kraliçe'si ve Hırsız Kral'ı olunca bir şeylerden emin olmak imkânsıza her daim daha yakındı. Tam da bu yüzden şimdiki kendime güvenimin bir kısmı sahteydi.

Bast'ın mor gözlerinde bir anlığına parıldayan can yakıcı bir şimşeğin memnuniyetle dolu olduğuna yemin edebilirdim. Fakat öyle hızlıydı ki... "Sana bilmemenin daha iyi olduğunu söylemiştim."

Gülümsedim, dişlerim dudağımın iç kısmına battı. O söylemese de benim zor yoldan, acılarla dolu bir yoldan öğrenmiş olduğum bir sırdı bu. Ama en büyük kusurum da buydu işte: Bitmek bilmeyen öğrenmek ihtiyacı. İçimde cayır cayır yanan, hiçbir soğuk acının söndürmek şöyle dursun azıcık bile kora dönüştüremediği, hiçbir güçlüğün deşerek dağıtamadığı bir *anlamak* ateşi. "Ben de sana eninde sonunda öğreneceğimi söyledim. O zamandan beri biliyorsun bunu."

Bast şaşkın değildi. Üzerinde her zamankinden farklı olarak o hantal kibir de yoktu sanki şimdi. Belki de ilk kez bu kadar net görülmüş hissediyordu, kim bilir. Belki görülmüş hissettiğinden rahatsızlık duyuyor, belki duymuyordu. "Kimseye söyleyemezsin," dediğinde Zaina ve Marlo'nun da işiteceği ölçüdeki sesi nasıl hissettiğini ele vermedi.

"Söylemeyeceğim." Bir anlığına duraksadım. Gözüm Maça'ya takıldı ve yüzüklerinden biriyle oynayan kaptan, *Kanatlı Sansar*'ın kaptanı, gözüme ilk kez üstündeki zırhın yokluğunu kanlı canlı korkunç bir canavarmış gibi hisseden ve duyduğu dehşete dayanamayan bir şövalye gibi gözüktü. *Ne diyecektim*, diye düşünürken söylemeyi hiç de düşünmediğim bir soru çıktı keskin dişlerimin arasından. "İstediğin intikamı

nihayet bulduğunda... Memnuniyet duyacağını mı sanıyorsun?"

Soru kimeydi bilmiyordum. Belki Bast'a, belki Maça'yaydı. Belki Doktor'a, belki bizzat banaydı.

Bast ortaya bırakılmış soruma cevap vermek yerine, "Gönüllü olmayacağını tahmin ediyordum," dedi. Bunu söyleyişi kendi gibi değildi. Bir anlığına aklı başında, konuştuğumuz dili konuşabilen bir yılan, bedenini ele geçirmiş gibi geldi bana. "Ama bana bunu borçlusun, hatırlatırım."

"Borcumun farkındayım, Hırsız Kral. Ona sadık kalacağımı da bilesin. Ama intikam, siz ikinizin gözünü kör ederse biz üçümüzün farklı farklı renklerdeki gözlerimizin ne gördüğünü söylediğimizde bize güvenecek misin? Yoksa şimdi bizi buraya çağırma amacınızı yadsıyıp da senin göremeyip bizim görebildiklerimizi inkâr mı edeceksin? Bilmem gereken bu."

İki kalp atışım arasındaki kadar bir süreliğine aklımda *Hazard*'ın kaptanı Razvan durdu. Razvan'ın içinde yanan intikam ateşi harlıydı fakat etrafı aptallık edeceği kadar belirsizleştiren kara dumana boğmuyordu. Razvan yapacağını söylediği gibi önüne bakmasını bilmiş, ucu Reino isimli o gence dokunan her şeyden ve herkesten intikam almak gibi bir çabaya girmeyerek kendi deyimiyle, arkasında kalan suları yıllar sonra da olsa nihayet rahat bırakmıştı.

Bast çenesini yukarı kaldırırken Maça ağırlığını bir ayağından ötekine verdi. Hırsız Kral'ın kucağı, kaybetmeyi göze alamayacağı nice şeyle doluydu, öyle ki zaman zaman adımını atacağı yeri bile göremiyordu. Fakat Korsan Kraliçe'nin, kardeşinden de çok kaybedecek şeyi vardı.

Bast hareketlendiğinde yapmak istediği bu konuşmanın amacından saptığına kanaat getirdiğini düşündüm. Oysa benim ona saldırmak gibi bir hedefim olmadığından söylediğim hiçbir şeyi ona karşı bir hamle olsun diye söylememiştim. O, kapıya yürürken tahtaları isyan ettiren adımları bana ilk kez gürültülü geldi. Öte yandan Zaina, uzun zaman sonra ilk kez bu kadar sessizdi.

"Bekle," diyerek Bast'ı durduran Marlo gözünü bile kırpmadan ona bakıyordu şimdi. "Yalan söyledin."

Bast omzunun üstünden Doğrucu'ya bakarken kaşlarını çattı. Belli ki söylediği yalanı anımsayamamıştı.

"Peşinde olduğun çeteyi kimsenin bilmediğini söyledin. Yalandı."

Hırsız Kral gülümseyince geniş omuzları da gevşedi. "Yalnız Sera biliyor. Eklemeyi unutmuşum."

"Ona bir hayat borçlusun, Bast," dedim. Bast'ın ona güvenip güvenemeyeceğini sorduğumda *sonuna kadar*, dediğinde Sera bana hiç de Hırsız Kral'a olan sadakatinin bir süresi varmış gibi gelmemişti.

"Biliyorum," dedi mor gözlü hırsız. Çıkmadan hemen önce de, "Ondan yanımda duruyor ya zaten," diye ekledi. Ama nasıl ki benim içimdeki Maça'ya ve Bast'a yardım etmek isteği tümüyle yaptığım anlaşmadan kaynaklı değilse Sera'nın Hırsız Kral'ın yanında duruyor oluşu da tümden şimdi söylediği sebeptenmiş gibi gelmedi bana.

SEBEP OLUNANLARIN SORUMLULUĞU

Bu geminin üstünde geçirdiğim, dayanılmaz yaz sıcağıyla doldurulmuş, vaktin akışının anormal olduğu günlerde bir kâğıdım ve kalemimin olmasını dilediğimi çok iyi hatırlıyordum. Çarpık bir mizah anlayışına sahip Doğal Denge, istediğim şeyleri vermek konusunda bana öyle can sıkıcı şakalar yapıyordu ki öfkelenmemem için Aldin'deki dağlardan biri olmam gerekirdi.

Masadaki kömür parçasını tuttuğum gibi karşıdaki duvara fırlattım. Hatırı sayılır derecede bir gürültü çıktı ama şimdiki patırtı, öfkemin sesi olsa onun yanında bir hiç kalırdı.

"O kalemi böyle kıramazsın, biliyorsun." Zaina başını, cam gibi gözlerini dikmiş olduğu sararmış kağıtlardan kaldırmadı. "Grafitten yapılmaymış. *Akoji*'den pazarlıkla ama yine de çok paraya satın almışlar." Nihayet başını kaldırıp aval aval yüzüne baktığımı fark ettiğinde omuzlarını silkti. "Levazımatçıdan duymuştum. Gemidekileri dinlemek pek eğlenceli değil ama işe yarar bir şeyi kaçırmayı da göze alamam."

Yalnızca tek bir kâğıt sahibi olmuş olmayı dilediğim o günlerden çok sonra, içinde bulunduğum şu anda önümde kâğıttan başka hiçbir şey yoktu. Kaptan kamarası şimdi tüm

bu kağıtlar yüzünden bir kütüphane gibi kokuyordu. "Levazımatçının canı cehenneme," dedim. Öfkemin birazı o doğru düzgün tanımadığım adama sıçrayınca sakinleşip cümlem biter bitmez söylediklerimden pişmanlık ve suçluluk duydum. "Öyle demek istemedim."

Burun kemerimi ovduğumda Zaina bunu yapmamamı çünkü yüzüme de kömür bulaştıracağımı söyledi. Benim gömleğimin ve Zaina'nın açık renkli elbisesinin bilek kısımları günlerdir olduğu gibi bugün de dağınık, koyu gri lekelerle doluydu.

Kendimi Maça'nın sandalyesine sertçe bırakıp masaya dirseğimi koyduktan sonra yanağımı avucuma aldım. Küçük parmağımın dibindeki kömür kokusu her zamankinden de keskindi.

Beni sırtımdan vuran güneş artık hemen hemen hiç ısıtmıyordu. Yeterince aydınlattığı da söylenemezdi zira şimdi önümüzdeki sayfaları ve haritaları güneşten çok masaya koyduğumuz fenerler aydınlatıyordu. İçerisi havadar olmadığı gibi sıcak da değildi. Kış tam anlamıyla geldiğinde tahtaların arası ısınmak için pek de uygun bir yer olmayacaktı. O vakit hırsızlar burada uyumazdı belki ama Bast beni yine burada isteyecekti, emindim bundan.

"Oturduğumuz yerden birilerinin nerede olduğunu bulmaya çalışmak yaptığımız en boş işlerden biri olabilir," diye homurdandım. Birini arıyorsanız gitmeniz ve görmeniz, gördüğünüz ayak izlerini takip etmeniz, sormanız, soruşturmanız gerekirdi. Ama biz okyanusun üstünde sallanıp durduğu için midemizi bulandıran bir geminin üstünde oturmuş kâğıtlara bakıyor, kim olduğunu bilmediğimiz kimselerin nerede olduğunu anlamaya çalışıyorduk.

"Bir şeyi atlıyoruz," diyen Marlo'nun bizden çok kendiyle konuşuyor gibi bir hâli vardı. Saçlarının sarısı mumlara ya da fenerlere -ya da Maça'ya- çok yaklaşmadıkça uçuk, neredeyse sıcaklıktan tamamıyla yoksun gözüküyordu. "Ama neyi?"

"Bir şeyi atlıyoruz, orası kesin. Hem de günlerdir. Şu aptal yazıları ezberimden doğru okuyabilecek duruma geldim. Nevae'nin öğrettiği büyülerin tariflerinden en kolay olanları ezberlemem bile bundan çok daha uzun sürmüştü."

Başımı iki yana salladım. "Eksik parçalar var sanki. Elmord'da başlanmış, Nazavya'ya dair bildiğimiz neredeyse hiçbir şey yok. Sahip olduğumuz ve kesinliği şaibeli olmayan bilgilerden biri, bu çeteye mensup kimsenin Veylinton'da olmadığı. Haritada Kovensay yok. Ya aranan kişiler Kovensay'daysa? Ya da Kovensay gibi daha başka adalar varsa? Veylinton'un kuzeyindeki adaya dair de bildiğimiz hiçbir şey yok. Doğru olduğunu düşündüğümüz ne varsa onların doğruluğunu teyit etmek için bile yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Bu kişiler sürekli yer değiştiriyor bile olabilir. Oturduğumuz yerden ne yapabiliriz ki?" Avuçlarımla masaya vurduğum gibi ayaklandım. Şimdiki hâlimi gören; dünyaya hiç bakmamış, hevesli bir çocuk olduğumu sanırdı. "Bu böyle olmayacak. Birimizin Bast'a ya da Maça'ya elimizdekinin yeterli olmadığını söylemesi gerek."

"Ya yeterliyse?" Zaina çenesini kaldırmış, titrek gözlerle doğrudan benim gözlerime bakıyordu. Acaba onu buraya sürüklediğimiz için hayıflandığı ya da alışmış olduğu yatağından çok daha konforsuz bir hamakta uyanmaktan pişmanlık duyduğu oluyor muydu hiç? "Ya yeterliyse ve hakikaten biz gördüğümüz parçaları birbirlerine yakıştırmakta zorluk yaşıyorsak? O zaman ne olacak?"

Koltuğun önüne geçip odada volta atmaya başladım. Çizmelerimin altındaki kırmızı halı dikkatimi dağıttı, çime basmaktan da tahta kalaslarda yürümekten de daha farklı bir hisli bu. Nihayet kendimi koltuğa ağzına kadar dolu bir kamp çantası ateşin yanına nasıl düşerse öyle bıraktım. *Tanrı'm... Yıldızların altında çatırdayan bir ateşin yanı başında uyumayı öyle özledim ki... Aynı ateşin başında Nos'la ettiğimiz dingin sohbetleri de öyle.*

"Pekâlâ, bir kez daha baştan başlayalım. Ama gözden kaçırdığımız bir şey varsa ve onu bu sefer de bulamazsak..."

"Gider Bast'la konuşursun."

Tek kaşım havaya kalktı. "Ben mi?"

"Elbette sen," dedi Zaina. "Ben Maça'dan da Bast'tan da pek hoşlanmıyorum. Sanırım onlar da benden pek hoşlanmıyorlar."

Marlo başını iki yana salladı. "Maça senden hoşlanmasaydı emin ol bunu bilirdin, Zaina. Hoşnutsuzluğu ondan iyi dile getirebileni görmedim daha önce."

Zaina kıkırdadı. "Onda ne buluyorsun, hiç anlamıyorum."

Doğrucu başını yana yatırıp hayretle, "Gerçekten bilmek istiyor musun?" diye sordu. Sesinden biraz da alaycılık seziliyordu.

"Elbette istiyorum, sen benim dostumsun."

Marlo başını yavaşça geriye yatırıp tavana çekingence baktı. Bir anlık sessizlikten sonra, "Vilovna'yı dinlerken gözlerini devirip duruyordun ama," dedi. Sesi bir fısıltıdan ötesi değildi.

"Ne olmuş yani? Maça'yı dinlerken de gözlerimi devirip duracağım. Bu, dinlemek istemediğim anlamına gelmiyor. Anlat bakalım, Korsan Kraliçe'de görüp de beğendiğin, görmeyip de sevdiğin nedir?"

Konunun dağılışına sevinir hâlde bakışlarımı tekrar önümdeki çizili, karalanmış, bazıları buruşturulmuş kâğıtlara çevirdim. Geç saatlerde, herkes uyuduktan sonra Maça ve Bast'ın şimdi benim sahip olduğum yılgınlığın ve hayal kırıklığının katbekat fazlasıyla, bu kâğıtların başında, tıpkı benim durduğum gibi dikildiklerini hayal ederken Marlo'nun sesini işittiysem de söylediklerini duymadım. Marlo ve Zaina'yı yeniden birlikte görmek benim için büyük bir mutluluk kaynağıydı. *Öyleyse neden gönlümün pencerelerinin açıldığını, içeri temiz hava dolarken yüreğimin hafiflediğini hissetmiyorum?*

Bast o gün dinlenmeme izin vermişti çünkü hissettiğim, yalnızca kollarımla bacaklarımı etkileyen bir kırgınlıktan biraz daha fazlasıydı. Zaina soğuk algınlığımın, değişen havayla ne kadar ilgisi varsa kendimi yoruşumun ve belirsiz uyku düzenim ile beslenmemin zavallıca oluşunun da o kadar ilgisi olduğunu söylemişti. Bu bana öyle acayip gelmişti ki... Dalları yerlere uzanan koca çamların arasında, parmaklarımızı kaskatı kesen soğuğun içinde ayaklarımız kara bata çıka yürürken ve en az şimdiki kadar zavallıca beslenirken ya da uyurken hastalandığımı hatırlamıyordum.

Güvertede düşüp kaldığım akşamüzerinin geç saatleriydi. Başta yere kapaklanışımı gören herkes tahtalardan birine takılıp düştüğümü ya da ayağımın kaydığını sanmış olacak ki hemencecik gerisin geri ayağa kalkmamı beklediklerinden kimse yanıma gelmedi. Bense yerde uzanmış, sis kokan saçlarım yüzümün üstüne yayılmışken Doktor'un ve Zaina'nın bana kızmamasını umuyordum.

O gece, ben hamağımda iki büklüm uzanırken Zaina elini yanağıma koymuş, başımın ağrısını da hâlsizliğimi de çekip almıştı. Yine de iyileştiğimi pekâlâ bilen Bast ertesi sabah yataktan çıktığım gibi çalışmaya dönmemi istemedi. Kaldığım kamaraya ömrü boyunca belki de ilk kez o sabah gelmişti.

"Bugün biraz uzan," dediğinde sesi her gün olduğundan daha kalın, her gece olduğundan daha alçaktı. "Yarın sabaha dek." Ve ardından hamakların olduğu kamaradan çıkmak için ilerledi. Çıkarken bir kez arkasına dönüp tekrar bana baktı, yüzünü aydınlatan ışık onu hiç de ürkütücü göstermiyordu. Sonra gözden kayboldu.

Gün boyunca kalınca bir örtünün altında uzandım ve Sorin'in okumam için göndermiş olduğu kitabı, *Wayfarer'ın Dönüşü*'nü okudum. Kitabın okuduğum kısımlarını hakikaten çok beğendim, söz konusu kitaplar olduğunda Sorin ve benim zevklerimiz büyük ölçüde benzerdi zaten. Yine de her cümleyi kontrolü elimde olmayan bir sıkıntıyla okuduğumdan güzelliği müthiş bu cümleler zihnimdeki çetrefilli yollardan

geçerken yavaşladı durdu. Başımı sık sık iki yana salladım ve kendime gelmeye çalıştım, sayfayı aydınlatan mum -çünkü kamara, vakit geceymiş gibi karanlıktı- titremekten bir hâl oldu. Keşke şimdi uzandığım, dar bir hamak değil de geniş bir çayır olsaydı ve bir yanımda Zaina, öteki yanımda Nos ile Marlo, eski zamanlardaki gibi uyukluyor olsaydık.

Kamaranın girişi uzun bir gölgeyle kıpırdandı. Çok geçmeden elini kolunu nereye koyacağını bilemiyor gibi gözüken Kai ortaya çıktı. Lumi'ninkilere benzeyen gözleri önce büyük kamaranın boş noktalarını buldu, birkaç an sonra da beni. Benim hamağım kapının sağında kalıyordu ama ona uzak sayılmazdı.

İvaylo'nun mola vermesine izin verdiğini söyledikten sonra içeri gelip gelemeyeceğini sordu. Ben de onu elimle yanıma davet ettim. Kai bu kamarayı pek görmezdi çünkü hâlâ tıpkı İvaylo gibi çarmıkların yanında uyuyordu. O ikisinin ortak özellikleri İvaylo'nun bir elinin parmaklarını geçmezdi belki fakat araları hiç de fena değildi.

Ben kitabı kapatırken Kai, Marlo'nun uyumaya alıştığı hamağa beceriksizce tırmandı. "Sorin de okudu o kitabı."

Gülümsedim. "Biliyorum," dedikten sonra kitabı bacaklarımın üstüne koydum. Sesim hayli zamandır konuşmamaktan çatallı çıkınca boğazımı temizledim. "Bizzat onun kitabı."

O da gülümsedi, öfkesi ağabeyininkine pek benzemezdi fakat güldüklerinde dudaklarının aldığı hâl o kadar da ayrı değildi. "Sana gönderdiğini bilmiyordum." Ancak sonra çocuksu sevinci yüzünü terk etti ve yetişkinlere özgü bir ciddiyet hızla bürüdü çehresini. Kaşları daha kalın, omuzları daha geniş gözüktü. "Nasılsın?"

"Bilmiyorum." Ellerime baktım, ellerim zihnimden bile daha hızlı yaşlanıyordu. "Bedensel olarak iyi hissediyorum ama göğsümdeki sıkıntı beni yoruyor."

Kai derin bir nefes aldı. "Biliyor musun..." diye söze girdi. "Sorin tüm yaz boyunca bir çiçek bahçesi oluşturdu. Sizin için. Türlerini ben bilmiyorum ama elbet Sorin biliyordur.

Aralarında bir sürü koyu mavi çiçek var. Lumi ona senin en sevdiğin rengin o olduğunu söylemiş."

Gülümsedim, biliyordum çünkü Zaina söylemişti. Çiçeklerin ne güzel olduklarından bahsederken sesinde Tayga'nın ne kadar çirkin olduğunu anlattığını duyar gibi olmuştum. Öte yandan Lumi'nin en sevdiğim rengin lacivert oluşunu hâlâ hatırlıyor olması hakkında en ufak fikrim yoktu.

"Bu arada Lumi o bahçede oyunlar oynamaktan kolyeler yapacağını söylediği taşların tümünü bulamadı," diye ekledi Kai. Sonra da burnundan güldü.

İkimiz de birbirimize bakmadan sessiz saniyeler geçirdik. Sonunda nedendir bilinmez, "Senin bize eşlik etmene izin vermediğimiz için kızgın mısın hâlâ?" diye sordum. Değilmiş gibi gözüküyordu ama bahsi geçen, Kai ya da Maça gibi kimselerse öfkelerinin sönmüş gibi gözükmesine aldanmamak gerekirdi.

Genç Çırpıkanat başını iki yana salladı. Yavaş uzayan buklelerinin boyu onu *Martes*'te ilk gördüğüm günkü hâllerine eşitti neredeyse. O da, "Sen çıkıp geldiğim için kızgın mısın?" diye sordu.

Ben de başımı iki yana salladım, kardeşlerin taşıdıkları kanın renginin benzerliğini, vaktinde kendime has sandığım ama büyüdükçe Kona'da da gördüğüm özelliklerden biliyordum. Marlo'daki fedakâr Çırpıkanat kanının aynısı Kai'de de vardı, dolayısıyla gelişi beni şaşkınlıkla sarsmamıştı. Böyle bir şey için Zaina ona kızardı, Marlo bile kızardı belki ama ben kızmazdım. O da biliyordu bunu, belki o yüzden şimdi benim yanımdaydı. Sahi, Kai neden mola vakti gelip beni görmek istemişti?

"Seni buraya getiren nedir, sormamın sakıncası yoksa? Yalnızca iyi olup olmadığımı kontrol etmekten fazlası olduğunu hissediyorum, yanılıyor muyum?"

Kai sorumu yanıtlamadan önce arkasını dönüp kapıdan tarafı kontrol ettiğinde *işte şimdi yandık*, diye düşündüm. Tam olarak bu sözcüklerle değil ama belli ki bir bela getirmişti onu buraya. Benim bilmem gereken bir bela.

"Eira..." diye başladı. Lafı dolandırmadı. "Ben bir şey çaldım."

"Kimden?" Gümüş yüreğim, göğsümü döverken onu sarıp sarmalayan kemikleri kırmak umurunda olmazmış gibi debelenmeye başladı. "Neden?"

Duruşu da sesi de yakın zamanda utanç içinde boğulup gidecek türden birine ait değildi. "Bir dinle beni; aslında çalmadım, düştüğünü gördüm ve almış bulundum."

"Kimden, Kai?" Ona doğru eğildim. Benden korkmasını hiç istemiyordum, hele de güvenebileceği biri olduğumu düşünüp, gelip bunları bana anlatırken, asla.

"Mor gözlü olandan," diye fısıldadı.

Şimdi adını zikretmek istemediğinden.

Panikle ıssız olduğunu bildiğim sağımı solumu kolaçan ettim. Kai içinde bulunduğumuz durumun güvensizliğini anlamadığından korku duymuyordu anlaşılan ama benim ellerim titriyordu şimdi. Önce, "Ne çaldın?" diye sordum. Sonra, "*Martes*'in üstündekilerden çalanlara ne yaparlar biliyor musun, Kai?" diye sordum. "Köpekbalıklarına yem ederler onları."

Kai'nin tuniğinin göğsü de hızla inip kalkmaya başladı. "Çaldım dedim ama pek çalmak gibi değil bu. Bak, Eira." Kai pantolonunun cebine uzandı. Çıkardığı, yalnızca küçük bir kâğıt parçasıydı. Bast'tan çalabilecekleri arasından en kötüsü buydu belki, belki de değildi. "Daha bu sabah üzerinden düştüğünü gördüm. İvaylo her zamanki yerinde olduğu için ben de çarmıkların dibindeydim. Eğilip kâğıdı aldım ve niyetim ona hemen geri vermekti ama merakıma yenik düştüm. Kâğıdı sakladım, şimdi de götürürsem..."

"Tamam, tamam, dur. Saatler sonra şimdi hiçbir şey olmamış gibi geri götüremezsin. Çok önemli bir şeyse onu üzerinden almaktan daha fazlasını planladığını düşünebilir... Gerçi ne yazıyor ki kâğıtta? Önemli olsa okuyabileceğin bir şey olmazdı muhtemelen."

"Hiçbir şey yazmıyor, yalnızca kötü bir çizim. Al, kendi gözlerinle gör."

Kai Çırpıkanat'ın bana uzattığı kâğıtta çizili olan; biçimsiz, tuhaf, detaysız bir kuzgundu. Kenarları da en az kuzgun kadar kötü çizilmiş bulanık bir şeylerle sarılıydı. Aklıma gelen ilk ihtimaller gülünç olduğundan gönlüm bir anlığına hafifler gibi oldu, korkum gözüme yersiz gözüktü. Belki de Bast, çizim yapmaktan hoşlanıyordu ve boş zamanında karalamış olduğu bu resmi kaybetmiş olduğunu fark etmeyecekti bile.

"Sence önemli midir?" Kai'nin sorusu kırılgan bir ümitle doluydu. *Hayır*, dememi dilediği, gözlerinde okuyabildiğim dilde yazıyordu. *Önemli bir şeye biraz olsun benzemiyor.*

Ama Kai ve ben, iki dosttuk. Ve dostlar birbirlerinin içini rahatlatmak için yalan söylememeliydi. "Bilmiyorum."

"Ne yapacağım?" diye sorduğunda kalbimin her nasıl olduysa sağlam kalabilmiş bir kısmı yalnızca benim duyabileceğim bir gürültüyle üstüne basılmış ince buz gibi çatırdadı. Duruma el atmam umuduyla gelmemiş miydi yanıma? Öyleyse neden bu işte yalnız olduğuna inanıyormuş gibi konuşuyordu şimdi?

Gülümsemeye çalıştım fakat uzun zamandır hissetmemiş olduğum bir korku parmaklarını boğazıma sarınca öksürdüm. Bast'ın o tavernadaki yüzü gözümün önüne geldi. Bu görüyü elimle geçiştirip, "Ben icabına bakacağım," dediğimi işittim. "Sen dert etme, Kai."

Kai gözüme hiç de rahatlamış gözükmedi fakat işin boyunun, kendi boyundan uzun olduğunu anlayabilecek kadar yetişkin; işi halletmesi için bir yetişkine ihtiyaç duyacak kadar çocuktu. Teşekkür edip ayaklanacağını düşündüğüm vakit Kai, üzgün olduğunu söyledi ve yerinden kıpırdamadı.

"Üzgün olmalısın. Burada bu tür merakların cezaları tutarsızdır. Bir kâğıt parçası için canından olabilirsin Kai. Marlo da olabilir, Zaina da. Ve ben de. Aynı kâğıt parçası yüzünden. Anlıyor musun?"

Kai başıyla onaylarken göz kapakları titredi. Marlo ve Zaina dostlarının yardımlarına ulaşabileceklerini bilerek uzun süre yaşamışlardı. Fakat Kai ne zaman, kimden, ne yardım alabileceğini bilmiyordu ki. "Anlıyorum. Teşekkür ederim, Eira. Başın derde girecek gibi olursa..."

"O zaman hiçbir şey demeyeceksin."

"Ama..."

"Kai. Bu seni ilgilendiren bir mesele değil artık. Başım derde girecek gibi olursa hiçbir şey bilmiyormuşsun gibi davranacaksın. Tamam mı?"

"Ama Eira..."

"Lütfen."

Kai derin bir nefesi kuvvetle bıraktı. Öyle ki nefesi bana ulaştı ve saçlarımın ön tutamlarını arkaya savurdu. Ardından bacaklarını aşağı doğru iyice uzattı ve çizmelerinden birinin tabanı nihayet tahta zemini bulduğunda kendini hamaktan kurtardı. "Başın derde girmesin, Eira," dedi. Bu bir nevi, *o vakit geldiğinde nasıl davranacağımı bilmiyorum, sana da hiçbir şeyin sözünü veremem*, demekti sanki. Üstü örtülü olsa da en azından dürüsttü. Doğrucu bir ağabeyle büyümenin getirilerinden biriydi belki bu, kim bilir?

Kai kamaradan çıktığında şimdi dizlerimin üstündeki ağırlığını belli belirsiz hissettiğim kırmızı kitaba baktım ve Kai'nin ruhunun ne ölçüde Veylinton'a ait olduğunu düşünmemeye çalıştım. Bir kez daha *Wayfarer'ın Dönüşü*'nün kapağını kaldırdım ancak canım, kaldığım sayfayı okuyarak öyküye devam etmek istemiyordu. Onun yerine ilk sayfaya baktım, bir kez daha Sorin'in el yazısıyla birbirimizi gördük. Bu sefer gözlerim, ilk cümlenin üzerinde biraz daha uzun süre durdu. "*Wayfarer'ı okumak seni görmek gibiydi Eira, okuyunca göreceksin, o da senin gibi güçlü ve kaybolmuş ama yolculuğu sırtlanmaya her daim hazır,*" yazıyordu. Okuyunca gördüğüm, gerçekten de Wayfarer'ın benim gibi kaybolmuş ve yolculuğu sırtlanmaya her daim hazır olduğuydu. Öte yandan Sorin nasıl oldu da benim Wayfarer gibi güçlü olduğumu düşündü, anlayamadım.

Çirkin çizimi henüz okumadığım iki sayfanın arasına attım ve kitabı kapattım.

Birkaç gün, belki birkaç hafta boyunca yürüdüğümüz yol bizi hiçbir yere çıkarmadı. Gün geçtikçe *Martes*'in gövdesinde ya da güvertesinde uyuyan hırsızların sayısı azalıyordu. Hırsızlar, Bast'ın onlara sağladığı ayrıcalıklardan vazgeçiyor, Bast sayesinde sahip oldukları ne varsa onları da yanlarına alıp çatıların altında ya da taş binaların üstünde bir yerlerde öylece kayboluyorlardı. Hırsız Kral bu nankörlüğün bedelini onlara ödetmek için geceleri peşlerine düşüyor, kimi zaman dağınık saçlarla ve birkaç morlukla sabaha karşı geri dönüyor, kimi zaman birkaç gün boyunca gemiye uğramıyordu. Ama döndüğü her sefer giysileri sağlam, bıçakları tamdı.

Zaina'nın mutsuzluğu, güzel yüzünden düşen bin parçadan anlaşılıyor; Marlo'nun huysuzluğu, kalın sesine yansıyordu.

Martes'in güvertesi eskiye kıyasla daha tenhaydı. Ne var ki başka kimseciklerin olmadığı yürüyüşlerin hatırası canımı sıkıyor, *Martes* şimdi bile bana çok kalabalık hissettiriyordu. Ondandır ki kendimi sokağa attım. Henüz öğlen olmuştu fakat sıcak rengini iyiden iyiye kaybeden güneş, tenime bizzat dokunduğunda bile ısıtmıyordu artık.

Benim çatılarda gezinmek gibi bir sevdam yoktu, tırmanmakta çok iyi değildim zaten. Ben de yürüdüm. Yürümek bana kendimi iyi hissettirir sanmıştım, yanılmışım.

O an bir şeyin farkındaydım, mutsuzluk tuhaf şeydi. Kayıtsızlaştırıyordu; önce hissedilen mutsuzluk, sonra kişinin kendisi, ardından diğer her şey kişinin gözündeki önemini yitiriyordu. Ben de sırtımdaki ağırlığına alışmış olduğum mutsuzlukla, zihnim bıçaklarımın üstündeyken süratli adımlarımın beni Pazar Kulesi'ne getirmiş olduğunu fark etmemiştim.

Pazar Kulesi; çoğu kudretli yapının da olduğu gibi yakından çok daha büyük, çok daha ihtişamlıydı. Sayılması olanaksız

siyah katmanları, *uğursuz* dendiğinde herkesin aklında belirecek biçimdeydi. Bu katmanlar tırmanması imkânsız gözükmüyordu ama öyle yüksekti ki... Oymaları yüzünden hangilerinin gerçekten pencere, hangilerinin yalnızca bir dekor olduğu anlaşılmıyordu. Çatısı küçüklü büyüklü fakat tümü bıçak gibi sivri parçalardan oluşuyordu. Ana çatının ucu bulutların arasında kaldığından amansız bir bıçakla kesilmişe benziyordu. Mesafe yüzünden ufacık duran kargalar ona tapıyormuş gibi binanın etrafında uçuyor; dönüşleri neredeyse içgüdüsel, oluşum anlarından beri doğalarında var olan ve karşı koyamayacakları bir şeymiş gibi gözüküyordu. Sesleri çirkindi. Gerçi bu, Pazar Kulesi'yle ilgili değildi.

Bembeyaz bulutlar gözlerimi yakıp yaşartınca bakışlarımı indirmek ihtiyacı hissettim ama yapamadım. Gözlerim doldu ve bir yaş yanağımı yukarıdan aşağıya ıslattı. O vakit karşımdan gelen ve hızla yürümekte olan biri sol omzuma çarpınca istemsizce bakışlarımı çekip arkamı döndüm. Kızıl, kıvırcık saçları uzun, benim boylarımda, genç bir kadındı. O da dönmüş, saçlarıyla aynı renkteki gözlerini bana dikmişti. Benim şaşkın bakışlarıma rağmen onunkilerde mahcup bir hâl vardı, gülümsedi ve yoluna devam etti. Ben çabucak üzerimdekileri kontrol ettim.

Kadın bana çarptıktan sonra bakışlarımı tekrar Pazar Kulesi'nin olduğu tarafa çevirdiğimde akıllılık ederek binanın tepesine bakmadım. Onun yerinde koca binanın dünyayla buluştuğu yere dönmüş buldum kendimi. Şans bu ya, tam bakışlarımı çevirdiğim noktada tanıdık bir gölgenin ilerlemekte olduğunu gördüm. Yürüyüşünden tanımazdım onu. Saçlarından ya da simsiyah giysilerinden de. Ancak içeri girmeden önce arkasını dönüp etrafı kolaçan ettiğinde sarı gözlerini gördüm.

Çarna.

Gözleri nasıl da bir zamanlar uykularımda beni rahatsız etmeye gelen o canavarınkilere benziyor. Öte yandan görünüşü bir canavarınki gibi değil. Hem de hiç.

İçimden bir ses onu takip etmem gerektiğini söyledi, gönlüm onu gördüğüm pek çok sefer olduğu gibi yine onu takip etmek istedi. Ama yapmadım. Döndüm ve Veylinton'un sokaklarında bir kez daha çalınan yüzükleri, bunu yaparken soğuktan titreyen parmakları ve kaybolan bedenleri görmezden geldim. Bu şehir, Marlo'nun da bir zamanlar dediğini anımsadığım gibi, kurtarılamazdı; o kadarını anlıyordum artık.

Bir ara çıkmaz bir sokakta buldum kendimi çünkü dikkati, yola vermeden yürümek Veylinton'da hem en güvenli hem de en riskli işti. Uzun zamandır ilk kez hissettiğim yalnızlık karşısında paniklemedim. Geldiğim yöne dönüp *Martes*'e yürümeye devam edebilirdim fakat duvardan başka hiçbir şey göremediğim çevremi izledim. Sağda kalan duvarın dibindeki çöp kutusu bomboştu. Burası ya olduğunu sandığım kadar tenha değildi ya da sandığımdan bile tenhaydı. İkincisi olduğunu umarak insan dünyasına uzandım. Eskiden olsa *gel, beni al*, diye seslenirdim. Yalvarırdım. Beklerdim. Ya da daha sonraları yaptığım gibi beni anlayan boşluğa emreder, dünyaların köşelerini bulmam için bana yardım etmesini söylerdim. Artık bunlara gerek yoktu. İnsan dünyasına uzanmak istedim ve uzandım. Öylece. Ben bir köprüydüm. Bacakları her iki dünyaya, dünyalara ait olmayan çivilerle çakılmış bir köprü. Aynı anda ikisine de ait olan ama ikisine de ait olmayan bir köprü.

Bu, benim buradaki ilk seferim değildi. İnsanlar buraya Polianthes diyordu. Aldin ve Gümüştepe birbirlerine ne kadar benziyorsa Veylinton ve Polianthes birbirlerine o kadar benzemiyordu. Veylinton'un kasvetli, göz korkutucu havasına karşılık Polianthes rengârenk ve cıvıl cıvıldı. Önceki ziyaretimde etraf, yaklaşan soğuk havaya karşın çeşitli renklerde sümbüllerle ve sümbülteberlerle doluydu.

İlk gelişimde de farklı bir yerde olmaya çaresizce ihtiyacım vardı, yine de ziyaretçisi bol bir ada olduğundan o zaman da birilerine yakalanmak korkusunu yaşamıştım. Birileri ortalıkta ince havanın ortasından çıkagelen, bulunduğu kente uygun giysiler giymeyen kirli beni görse durumu onlara nasıl izah

edecektim? Yüksek ihtimalle panikle Veylinton'a hemencecik geri dönecek, insanların kendilerini gördüklerinin bir sanrı olduğuna ikna etmelerini ve bu olağanüstü karşılaşmayı düşünüp durarak akıllarını kaybetmemelerini umacaktım.

Polianthes'in şehir planlaması birazcık bile Veylinton'unki gibi değildi. Çatıları Lumi'nin ev çizimlerindeki çatılara benzer; sokakları geniş ve açık renkli taşlardan, binaları sarı ya da beyazın açık tonlarından oluşurdu. Kıyı şeridini ve limanlarını hiç görmemiştim ama oranın da Batıburun'a benzediğini, renkli çarşı çadırlarıyla dolu olduğunu ve kıyıya vuran köpüklü dalgaların uysal, okyanusun renginin hoş, şeffaf bir mavi olduğunu tahmin ederdim.

Yine de şimdi içinde bulunduğum sokak, geldiğim çıkmaz sokağa benziyor sayılırdı. Sokağın temiz, uzun duvarlarındaki taşların arasından bitkiler büyümüş, sarmaşıklar uzanıp taşlara tutuna tutuna yukarı çıkmıştı ama hiçbiri yeşil yapraklarla dolu değildi.

Karşıdaki taş duvara birkaç adımda vardım. Yüzümü geldiğim yola, sırtımı duvara dönüp yere oturdum, zeminin soğuğu bir anlığına kemiklerimi sızlattı. Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Bembeyazdı ama hoşuma giden bir beyaz değildi bu. Şimdi o beyaz göğün uzak bir ucunda öten kuşları duyabiliyor olsam bile.

Sonra ağladım. Doya doya ağladım. Tam olarak ne için olduğunu anlayamadan ağladım. Başlarda ses çıkarmamaya uğraştım fakat önemi yoktu. Önemi olmadığını anladığımda hıçkırarak ağladım. Kim bilir, belki içten içe hiç tanımadığım birinin beni o hâlde bulmasını ve sorunun ne olduğunu sormasını istemişimdir. Fakat beni kimse bulmadı. Bulsaydı sorunun ne olduğunu sormazdı. Sorsaydı da ben anlatmazdım.

Bast'ı *Martes*'e varmadan çok önce, demircinin birinin önünde otururken buldum. Dükkân sahibi olduğunu

düşündüğüm genç adamla konuşuyor, bir pazarlığa varmaya çalışıyor gibi gözüküyordu. Sera'dan öğrendiğim kadarıyla hırsızlar, demircilerle ancak özel bir parça siparişleri varsa konuşurdu. Hâlihazırda var olanları çalmak kolay olduğundan gerçekten değer verdikleri bir silahları varsa genelde onları kendileri yaptırmış olurlardı. Özel bir parçaya sahip olmak bir nevi güç göstergesiydi. Yalnızca pahalı olduğu için değil, ayrıca diğer herkesin göz koyduğu bir parçaya sahip olmak cesurca ve kendine güvenenlerin işi olduğu için.

Bast beni görünce adamla olan sohbetlerini bitirmiş gibi gözüktü ve bir an kadar sonra saçları da sakalı da kısa, uzun boylu, geniş omuzları ve iri bedeniyle kirli giysilerinin üstüne geçirilmiş deri bir önlüğü olan bu genç adam, dükkânının karanlığına dönerek gözden kayboldu. Görebildiğim kadarıyla içerisi bana çok tanıdık geldi.

Bast yanıma acele etmeden yürüdü, vardığında bir şey söylemedi.

Uzayan sessizlikten rahatsızlık duyduğumda, "*Martes*'e yürüyordum," dedim.

Bana eşlik edip edemeyeceğini sordu.

Ne kadar süre, kaç adım sessizlik içinde yürüdük emin değildim. Şimdi Bast'ın yanımdaki varlığına minnettardım çünkü o gün ilk kez etrafıma gelişigüzel bakarak ve hançerlerimden başka bir şeyler düşünerek yürüyebiliyordum. Yine de çevremdekilere karşı hepten duyarsız değildim. Bast, Hırsız Kral olsa da son zamanlardaki durumu belliydi. Bunu dillendirirsem Bast'ın incinip incinmeyeceğini düşündüm. Ancak sonra, "Bir şey itiraf etmem gerek," dediğimi işittim.

Bast, kaşlarından biri havada, başını yanındaki bana doğru eğdi. İlgilendiğini gizleyecek değildi, sonuçta itiraflar hepimizin dikkatini çekerdi, belki ondan bu şekilde dile getirmiştim şimdi. "Dinliyorum."

"Bir çıkmaza vardık. Zaina, Marlo ve ben. Elimizdekiler... Korkarım yeterli değil. Öyle olsaydı çoktan bir yere varmıştık. Şimdi yalnızca daireler çizip duruyoruz."

Bast dişlerini sıktığında çiğnediği havayı yutamıyormuş gibi gözüktü. Yanakları serin hava yüzünden çenesine dek pembeleşmişti. Hayal kırıklığına uğramış gözükmesini beklemiştim ama o, dudaklarını büzüp başını salladı. "Elbette..." diye mırıldandı. "Elbette..."

"Anlayamıyorum... Ben... Her detayı defalarca gözden geçirdik ama... İşe yaramaz bu."

Bast birden önüme geçip beni durdurdu. O, karşımda dururken aklıma birden Velia'nın Karaçam'ı geldi. En son o yalnız ağacın önünde böyle hissetmiştim. Küçük. Önemsiz. Gelip geçici.

Fakat boyları ne kadar uzun olursa olsun, ağaçlar bile devrilirdi.

Sırtımı dikleştirdim, gözlerindeki yıldırımların canımı yakmadığını düşündüm. *Bast kim ki yıldırımları bana dokunacak? Üç tam yıl bile kalmadı, eğer o sürenin bitimine dek hayatta kalırsam onu bir daha göreceğimden şüpheliyim.*

Bast bana bakarken yüzü, gözüme düşünceli geldi fakat bu düşüncelerin ne olduğunu bizzat görsem bile biçimlerinden ne olduklarını anlayamazdım sanki. Hiç çekinmeden, "Ne arıyorsun?" diye sordum.

"Ne arıyorsun diye değil, ne buldun diye sorman gerek, Eira." Ben bu cümleyi daha önce de duymuştum ama o zaman kulağıma böyle gelmemişti. "Ve sorulardan başka... İlk kez cevap olabilecek kırıntılar görüyorum gözlerinde. Belki bunca zaman sonra bile seni hafife alıyorumdur."

Bast yürümemiz gereken yöne değil, sola dönünce arkasından nereye gittiğini sordum. Sesimi fazla yükseltmeden çünkü Bast'ın kulakları kadar iyi işiten kulaklar görmemiştim daha önce.

"Benimle gel," dedi o da. Onun sesi benimkinin aksine yüksek olduğundan birkaç kişi bir anlığına dönüp Bast'a baktı. Ben de yarı koşar adımlarla yanına yürüdüm. "Sana göstermem gereken bir şey var... Hatta bunun için *Martes*'e

varmamıza gerek yok." Böylece Bast, bir tünele sürükledi bizi. Girişi gizli bir tünele.

Dürüst olmam gerekirse giriş herhangi bir taş duvara benziyordu. Veylinton'da onlarcası, yüzlercesi, belki binlercesi vardı bu duvarlardan. Kirli, kırık taşlardan oluşma, eski... Hâliyle önünde iki ahmak gibi durup duvara öylece baktığımızda Bast'ın neyin peşinde olduğunu anlayamamıştım. Tam sormak üzereydim ki Bast, hançerlerinden birini çıkardı. Hayır, hançerlerinden biri değil, daha önce gördüğüm ve bir takımın parçası olamayacak kadar debdebeli olduğunu düşündüğüm fırlatma bıçağıydı bu.

Bıçağı orada olduğunu göremeyeceğim kadar dar bir gediğe soktuktan sonra sapını sol eliyle sıkıca tutarak çevirdi. Küçük bıçağı taşın içinde çevirmek bilek gücü isteyen bir iş gibi gözüküyordu ama Bast bunu yapmaya alışmış olacak ki *klik* sesini işitmemiz ve taş duvara gizlenmiş kapının belli belirsiz aralandığını görmemiz fazla zaman almadı.

Ben omzumun üstünde hissettiğim soluklar ve sırtımda hissettiğim gözler yüzünden sağa sola baktım. Her ne yapıyorsak gizli olmamız gerektiği izlenimine kapılmıştım ancak tepemizde bize göz kulak olacak ay ve yıldızlar yoktu şimdi.

Bast, içi siyah parmaklarını duvarın açılan kısmına götürdü. "Merak etme," dedi sonra. "Sera bizi gözlüyor."

Başımı kaldırıp yukarı baktığımda yerden katlarca yüksekten aşağı bakan Sera'nın ince bedenini ve rüzgârda salınan kısacık saçlarını ya gördüm ya gördüğümü sandım ya da gördüğümü umdum. Hangisi olduğunu Tanrı bilirdi.

Bast kapıyı çekerken kasılan kolları giydiği solgun siyah tuniğin kumaşını zorluyordu. Böylece ben de kapıya uzandım ve birlikte ağır, taş kapıyı çektikten sonra içeri girdik. Önden giden bendim. Ardımızdan kapıyı elleriyle değil, Darka büyüsüyle kolayca çekip kapatan ise Bast'tı. Onu hemen her gün gören biri olarak benim, Bast'ın esasen bir Darka olduğunu unutmam ne kadar da kolaydı!

Tünelin içi, dışarıdaki aydınlığa rağmen zifiri karanlıktı. Kötü kokusu benim bedenimden daha somuttu. Bast, eliyle koymuş gibi bulduğu bir meşaleyi yaktı ve yolu bilen kişi olarak önüme geçti.

Şu günlerde nasıl ki bazen kendimi bedenimin dışarısından görüyorsam zaman zaman söylediklerimi de bir başkası söylüyormuş gibi hissediyordum. İçimden Bast'a nereye gittiğimizi sormak geldiyse de, "Ateş güzel kokuyor," derken buldum kendimi. Meşalenin dumanı bana koşuyor, tatlı olan bu hoş koku giysilerime ve saçıma siniyordu.

Bast burnundan güldü. "Beğenmene şaşırmadım," derken sesi bir tür oyun oynuyormuşuz gibi önce duvarlara, ardından bana dokundu. "Reçineye batırılmış bir meşale bu. Çam reçinesi. Aldin'den gelmiyor ama sana evini hatırlatıyordur belki."

Ev... Evi düşünmeyeli öyle uzun zaman oldu ki... En son hangi günün ilerleyen vakitlerinde kırıntılarla dolu bir masada dünden kalma sarımsaklı ekmeği yediğimi, hangi öğleden sonra taze sebze toplamak için bahçeye çıktığımı ya da hangi sabahın erken vakitlerinde dumanı tüten çayı içerken acele etmeden, bir şeycikler düşünmeden kahvaltı ettiğimi hatırlamıyorum.

Ama öyle özlüyorum ki... Hem yolda hem evde olmayı özlüyorum. Yine iki şeyi aynı anda istiyorum. Lanetlerimden bir diğeri de bu.

"Onu Kazimir'e fırlattığını sanmıştım," dedim çünkü dikkatimi dağıtmam gerekliydi. Sesim duvarlara çarpınca katılaşıp kalınlaşmış, belki bir de soğumuş gibi geldi kulağıma. "Kazimir'i bir daha görmeyince onu da tekrar görmeyeceğimi düşünüyordum. *Yazık oldu*, diye düşündüğümü de hatırlıyorum. *Güzel bıçaktı.*"

Bast homurdanır gibi alçak bir ses çıkardı. "Güzel bıçak, orası öyle. Ayrıca bir bıçaktan fazlası. Kazimir için feda edemeyeceğim kadar değerli."

"Ne oldu ona?"

Bast tünelde ne kadar sessizce ilerlerse ilerlesin; tünel, doğası gereği ona ihanet ederek ayak seslerini acelesi varmış gibi

taşıyıp duruyor, adımlarımızı bulunduğumuz yerden başka yerlere götürürken bizden hızlı davranıyordu. Bir kez sağa saptık, içerisi bir labirent sayılmazdı.

"Kazimir'i soruyorsan muhtemelen bir yerlerde düşüp gebermiştir. Ona saplanan bıçak ölümcüldü, Eira. Zehir vardı ucunda. Kazimir'in bunu biliyor olması gerekirdi. Ve eminim biliyordu da."

Adımlarım yavaşladı ve nihayet durdu. Bast uzaklaşırken ışığı da götürdü ve ben karanlıkta kaldım. "Onu öldürdün mü yani?"

Adım seslerimin noksanlığını hissetmiş olacak ki çok geçmeden o da durdu. Arkasını döndü, meşale yüzüne fazla yakın değildi ama zalim yüzünü aydınlatmakta az önceki solgun güneşten daha başarılıydı. Bast başını iki yana salladı. "Onu ben öldürmedim."

"Eh, tabii. Zehir öldürdü, değil mi?" Başımı iki yana salladım, çatılan kaşlarım başımı ağrıttı. "Siz feyler öyle ikiyüzlüsünüz ki... Bir şey doğrudan ellerinizden çıkmadıkça dolaylı olarak sebep olduklarınızın sorumluluğunu başka şeylere yıkıp duruyorsunuz. Kolay, değil mi böylesi?" Bast ağzını açıp göğsünü nefesle doldurdu fakat konuşmasına izin vermeden devam ettim. "Bak sana ne diyeceğim, Bast... Kazimir'i *sen* öldürdün. Kabul etsen de etmesen de. Velia'yı da hançerim değil, *ben* öldürdüm."

Sesimin söndüğü andan sonrası sessizlikle sarılacaktı belki fakat soluklarım; mutlak sessizliğin, içinde bulunduğumuz taş tüneldeki varlığına izin vermedi. Hararetli soluklarım omuzlarımı sarsıyor, göğsümü kaldırıp indiriyor ama Bast'ın elindeki meşalenin ateşini titreştiremiyordu. Başımı eğip elimi göğsüme yerleştirdim. Ardından kendimi yavaşça geri ittim ama bu, kendimi sakinleştirebilmek konusunda hiçbir işe yaramadı.

Işığın arttığını, çevremdeki karanlığın sönüp giderken aydınlığın bana yaklaştığını hissettim. Göğsümde kalakalmış

çirkin elime bakıyordum ama ışık öyle parlaktı ki ben doğrudan ona bakmazken bile gözümü aldı.

Işık kıpırdamayı bırakmadı ama büyümeyi kesti. Yerin altındaki soğuk bir tünelde olsam da üşümüyordum.

"Başını kaldır. Sana söylüyorum, Eira. Başını kaldır, rica etmiyorum."

Ancak başımı kaldırıp yüzümü Bast'a çevirdiğimde ışık beni o kadar rahatsız etmedi. Gözlerim dolmuştu, ya parlak meşale yüzünden ya da bambaşka bir sebepten ötürü.

Bast bana bakarken yakışıklı yüzü, uyanıkken olduğu kadar gergin ya da uyurken bazı zamanlar olduğu kadar gevşek değildi. "Söylediklerin doğru. Kelimelerimi düzeltiyorum: Haklısın, Kazimir'i ben öldürdüm. Velia'nın canını da sen aldın."

"Ben de öyle dedim ya!"

"Hayır, sen bu sözcükleri söyledin ama kastettiğin başkaydı." Yüzünde görmeye alışık olmadığım bir ifade yokladı Hırsız Kral'ın çehresini. Geçici ve hızlı olduğundan ne olduğunu anlayamadım fakat hemen sonra yine kendine benzedi. "Neyi kastettiğini burada durup sana anlatacak değilim, benim işim değil bu," dedi. "Sen er ya da geç anlarsın ama şimdi ağlamayı kes de yürümeye devam edelim."

Burun deliklerimin öfkeyle açıldığını hissettim. Dişlerimi sıktım ve "Önüne dön," dedim. Sonra yürümeye devam ettik.

Çok geçmeden bir başka kapının önüne vardık, bu kapı bir önceki gibi bir hançerden ziyade gören herkesin anahtar olduğunu anlayacağı paslı bir anahtarla açılıyordu. Bast kapıyı açtı ve "Bir keresinde bana nerede uyuduğumu sormuştun ya, Eira?" dedi. "İşte, *Martes*'te değilken uyuduğum yer burası. Evime hoş geldin."

Bast'ın evi bir ev olmaya öyle uzaktı ki Aldin ve Bataklık Bölgesi bile bunun yanında birbirlerine yakın kalırdı. Yanan

ilk fener sayesinde görebildiğim, içerinin oraya buraya atılmış eşyalardan oluştuğuydu, odalardan değil.

Hırsız Kral ikinci feneri yakmaya çalışırken ağız dolusu sövdü. "Bunun gazı bitmiş."

Sonra feneri elinin tersiyle itip oturmam için uzun divanı işaret etti. Renkler silikti ve içerisi soğuktu fakat bir mağara gibi değildi burası. Tavan tahtaydı, taş duvarlardaki fenerler ve mumlar sönüktü. Bast sırayla mumların tümünü yoklarken ben etrafı dinledim. Zemin tahta döşemeydi, altından fareler geçiyorsa da sesleri işitilmiyordu.

Duvarlardan birinin dibinde dağınık bir yatak, iki üç küçük sandık, bir de minik bir masa vardı. Bir başka duvarın dibinde büyükçe, dağınık bir masa, masanın üstünde de mumlarla, şişelerle ve tonla ıvır zıvırla dolu raflar vardı. Fıçılar ve kasalar da cabası... Issız bir evden çok bir tavernanın işlek bölümüne benziyordu.

Bunların hiçbirini gördüğümde şömineyi gördüğüm kadarki kadar şaşırmadım. *Bir şömine*, diye düşündüm. *Burada?*

Bast, "Elbette," diye yanıt verdiğinde yalnızca düşünmemiş olduğumu fark ettim fakat dert değildi.

"Yerin altında değil miyiz?"

"Öyleyiz. Yine de küçük bir şömineyi bana çok mu göreceksin, Köprü?" Ben ayaklanıp şömineye yürürken Bast'ın gözleri beni izledi.

"Yakabilir miyiz?"

Kaşları çatık durdu bir süre. Sonra başıyla sertçe onayladı, hepten erimiş mumların ve gazı uçmuş fenerlerin derdine düşmemize gerek yoktu.

Hırsız Kral'ın koyduğu odunlarla çıraları yakışı, göz kırpsaydım kaçıracağım kadar çabuktu. Çünkü Bast elini uzatınca çıralar alev alıvermiş ve büyüsü, gözüme bir anlığına Marlo'ya has bir şeymiş gibi gözükmüştü.

"Darka büyüsü," diye söze girince bir şeyler açıklayacak sandım ama Bast cümlesini, "Tuhaf şey," diye bitirdi.

"Nasıl yaptın?"

"Sürtünme, baskı, tekrar... Diğer herkes nasıl ateş yakıyorsa öyle. Yalnızca uzaktan."

"Diğer herkes gibi ateş yakmaktan kolay mı?"

"Her zaman değildi."

Bast, divanın üstündeki iki geniş minderi şöminenin önüne koyarken aklımda bir kez daha Nos vardı. İki Darka'nın kendilerini geliştirdikleri büyüler de tıpkı oldukları diğer her şey gibi yaşamları tarafından şekillendirilmişti.

Alevler bir şenlikteymiş gibi dans edip dururken neşelerini kıskandım. Bast da buraya ne için geldiysek onu unutmuş gibi ateşi izlemeye daldı. Ancak birkaç an kadar sonra, "Sana bir şey göstereceğim," dedi. Ardından gözlerinin keskinliğini körelten bir tür tereddüt yaladı geçti yüzünü. "Bildiklerinin azıcığını bile başkasından duyarsam, Eira... Kazimir'inkinden çok daha kötü bir son bekliyordur seni, bunu bilesin."

"Beni tehdit edip durmaktan sıkılmadın mı, Bast? Ağaçlardan bile daha ketumum ben, tanıyamadın mı hâlâ beni?"

Bast dişlerini sıkıp siyah tuniğini saran renksiz kuşağının altını yokladı. Ellerini gövdesinde kontrol edercesine gezdirdi fakat aradığı neyse onu bulamadı, kaşlarını çattığı vakit bir de hafızasını yokladığını anladım. Sonra neyi arıyor olabileceği kafama dank etti.

Aradığını bulamama sebebi pekâlâ şimdi aradığı o çizimin onun değil, benim üstümde olması olabilir.

Yok daha neler. Saçmalama, Eira. Kuruntu ediyorsun.

"Bir saniye bekle," diyerek ayaklandı ve kilidini ustaca açtığı sandıklardan birinin yanı başında dizlerini kırıp sandığın derinliklerine gömüldü.

Nabzımın şakaklarımda attığını hissettim. Sonra da boynumda. Müthiş bir andı, durduğum yolun hemen önümde çatallaştığını görebiliyordum da hangi tarafa doğru yürümeye karar vereceğimi o, saatler gibi geçen anda kestiremiyordum. Birden yolların olası sonuçlarını hızla değerlendirirken buldum kendimi. Kafamın içindeki her minik parça öyle hızlıydı ki uzun zamandır aklımın böyle faal olduğu bir başka anı

anımsayamadım. Yorucuydu, çok yorucuydu hem de. Şöminenin içindeki ateş gelmiş de arsızca yanaklarıma oturmuş gibi hissettim. Ama fark ettiğim bir şey vardı; tehlikenin yakın olabileceğini sezdiğim vakit, tekrar kendim olmuştum.

Ben korseme iyice sıkıştırılmış kâğıdı çıkarırken Bast beni görmedi, işi başından aşkındı sonuçta. Ayağa kalkıp şömineye sırtımı döndüm; ateş, şimdi görmeyi istediği yüzüme bakamadı.

"Aradığın bu mu yoksa?" diye sordum. Hırsız Kral başını çevirince kâğıdı tepesinden, tek eliyle tutmuş, kaba çizimi ona çevirmiş beni gördü. Yavaşça, gizlemediği bir hayretle ancak iki ayağının üstünde sağlamca doğruldu. Bir gölgeydi, siyah omuzları inip kalkan, göremediğim soluğunu pek iyi duyabildiğim bir gölge. "Bana öyle bakma, Bast. Ruhumda hırsızlık olduğunu söyleyen sen değil miydin?"

Hırsız Kral; benden yalnızca birkaç adım ötede, elleri bedeninin iki yanında öylece dikiliyor, belki beni çok iyi tanımış olduğunu, belki de beni hiç tanıyamamış olduğunu düşünüyordu.

Fakat ben seçtiğim yoldan duyduğum gururla sırtım dimdik ve sıcakken Bast'a bakıyor, tıpkı Kai Çırpıkanat'a söylediğim gibi artık onu ilgilendirmeyen bu meselenin icabına bakıyordum.

ZAMAN CAMI

Bast ve ben, ikimizin elinde de bir parça kağıtla karşı karşıya dikilirken bir anlığına aynaya bakar gibi oldum. Hatırası uzaklarda kalmış bir rüyayı belli belirsiz anımsadım. Sonra yerin altında olduğumuzu hatırladım, soğuk bir bodrum aklıma düştü. Ama sırtım yanmaya başladı.

"Evet," dediyse de başka bir şey söylemedi. Şaşkın gözükmüyordu, elimde tuttuğum kâğıdı ilk ne zaman gördüğümü ya da ne zamandır tuttuğumu sormadı. Kendi dikkatsizliğine kızdıysa bile ben bunu bilmedim. Bana doğru yürüdü, kâğıdı elimden öfkeyle çekip değil; sakince, neredeyse kibarca aldı. Ardından şömineye yürüdü ve döndüğümde alevleri, Kai'nin, benim, Zaina'nın ve Marlo'nun sonunu öylece önümüze serebileceğini düşündüğüm kâğıtla besledi.

Anlaşılan o ki Kai'ye kâğıdın önemli bir şeye biraz olsun benzemiyor olduğunu söylemeliymişim.

Ancak sonra Bast yerine dönerken bana gerisin geri oturmamı işaret etti. Bacaklarını kavuşturunca dağınık saçları ve kambur sırtıyla çok eğlendiği bir oyundan yeni dönmüş bir çocuğa benzedi, elimde olmadan *çocukken bir kez olsun böyle gözükmüş müdür acaba*? diye düşündüm. Kucağında az önce kül ettiği resmin aynısını gösteren, doymayan ateşin çaresizce

uzanmaya çalıştığı, köşeleri kıvrılmış kâğıt uzanıyordu; bu çizim de baştan savmaydı, gerçi Bast'ın başında dikildiğim yerden görebildiğim kadarıyla karganın arkasındaki çiçekler en azından yaprakları seçilecek kadar daha düzgündü. Öncekinin aksine bunlar ayırt edebildiğim çiçeklerdi: Gelincikler.

Oldum olası çoktan bitmiş anlar zihnimde kendilerini belli etmek için çırpınır dururlardı. Aklım bir yerle başka bir yeri eşleştirir, birini başka birine benzetir, bir şey gözlerimin arkasına bambaşka bir şeyi getirirdi. Kimi zaman Nos'un ateş başındaki dalgın ama güzel yüzü, kimi zaman Kona'nın kahkaha atarken ellerini karnına koyuşu, kimi zaman annemin, babamın, Bayan Çırpıkanat'ın, Sel'grag'ın eski görüntüleri... Bir bıçağın üstünden yansıyan ışık, bir karanlığın koyuluğu ya da bir havanın kokusu... Aklımda daha önce içinde bulunduğum anların hatıralarını canlandırırdı. Hep böyle olmuştu bu. Fakat o çiçekleri ayırt edebildiğim an, zihnimde aniliği beni korkutarak beliren görüyü nasıl anlatırdım ki bir başkasına? Kendimi çoktan ölmüş bir anının içinde buluşum, aniden insan dünyasına geçmişim gibi hissettirirken ve bu hissi benden başka kimsecikler bilmezken?

Lanetli bir salon bu... Ancak o zamanlar koskoca ve yuvarlak masalar dışında bomboş oluşu dışında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum ona dair. Öyle güzel ki gören kimse lanetli olduğuna inanmaz. Altın renkli kabartmalı tavan, altın renkli ışık, altın kolyeler, küpeler, bilezikler... Kalabalık, yükselen güzel müzik, üzerimdeki rengârenk bakışlar... Önemsiz detaylar bunlar, asıl önemli olan hemen önümde duruyor. İşte, altın işlemeli beyaz bir gömlek; eğilmiş, neredeyse bana itaat ediyor gibi gözüküyor. Hayır, karşımdaki bir gömlek değil, bir adam. Birazdan diz çökse şaşırmam. Ama diz çökmeyecek. Çünkü bu an çoktan yaşandı ve o, karşımda dizlerini yere değdirmedi.

Genç bir adam bu. Saçları koyu kahverengi, gözleri bulanık. Bu an öleli uzun zaman oldu, bazı detayları hatırlamıyorum. Belki bu genç adam da ölmüştür ama içinde bulunduğumuz o

gürültülü anda kanlı canlı. Tıpkı karnında dikildiğimiz Salvor Köşkü'nün de o zamanlar olduğu gibi.

Adam önümde eğilmiş, beni selamlarken giysisi ona ihanet ediyor. Birkaç kalp atışı kadar süreliğine açığa çıkan derisindeki bir karartı dikkatimi çekiyor, yüreğindekinin aksine güzel bir kararti bu, kolunda.

Göz alıcı bir kuzgun ve kenarlarını süsleyen gelincik çiçekleri.

Bast, başını kaldırıp bana baktı; ancak o zaman döndüm içinde bulunduğum zamana. "Başımda dikilecek misin öyle?"

"Nedir bu?" diye sorduğumda sesim kulağa öyle geldi ki göğsümdeki, yumruğum kadar büyük bir delik yüzünden ölmek üzere olsaydım yine böyle işitilirdim. Bir yandan Bast'ın cevabını beklemeye koyulmuşken diğer yandan dövmenin sahibinin adını durduğu üstü tozla kaplı yerden çekip çıkarmak için çabalıyordum. Aptal zihnim Gölge Sarayı'nın altın kabartmalı, uzun tavanlarını dün gibi hatırlıyordu da bizzat konuştuğum adamın adını bir türlü hatırlayamıyordu.

Finley diyesim geliyor. Ama Finley ne?

"Aradığımız çetenin mührü bu." Bast'ın sesi Gölge Sarayı'nın içinden geliyordu sanki. Ta Veymut'tan. Yok, daha uzaktan. Anılarımdaki Gölge Sarayı'ndan. "Bu elimdekini Maça çizmişti. Şimdi kül olmuş olan da benimkilerden biriydi. Bir yer dışında hiçbir yerde görmedik daha bu sembolü, ondan sizin bilmenizin gerekli olmadığı kanısına vardık."

Fenwick. F harfiyle başlıyordu, eminim. Fran... Kibirli gözleri ne renkti acaba? Yüzünü tam anlamıyla gözümün önüne getirebilsem adı da onunla birlikte gelecek sanki. Gözlerimi kapatsam tuhaf mı olur? Olmaz gibi.

"Veylinton'un altını üstüne getirdim, Maça da gittiği her kıyıdaki taşları kaldırdı durdu. Kırıntısı bile yok. Arayıp da bulamadığımız neyse diğer detayların arasında olduğunu düşündük."

Belki de F harfiyle başlamıyordu... Kahretsin, ateşe düşen düşsün, gözlerimi kapatacağım. Yüzünü görmem gerek. Rivan, Livan, Livas, Silas... Selas.

"Ben hata ediyor olabileceğimize inanmaya başlayalı birkaç gün oluyor. Sen de bir yere varamadığınızı söyleyince... İyi misin, Eira? Renklerin dağıldı sanki. Yine bayılacaksan şimdiden söyleyeyim..." Bast'ın sesi tam karşımdan geliyordu şimdi ama söylediklerini yakalamak için fazla meşguldüm. Yüzüme doğru eğildiğini burnuma ve dudağıma çarpan sıcak nefesinden anladım. "Hey..."

"*Finian.*" Adın ucuna uzandığım an onu tuttuğum gibi buraya, Veylinton'da yerin altındaki bu küçük eve sürükledim. Ta Veymut'tan buraya. Anılarımdaki Veymut'tan. Çok uzaklardan. Gözlerim aniden açıldı. Bast'ın yüzü, titrek mor gözleri görebildiğim her şeydi. "*Selas Finian*!"

"Ne?"

Kalbim; kelimenin tam anlamıyla gümbürdüyor, nabzım çıkıp sevinçle Bast'a sarılmak ister gibi boynumun kalın derisini zorluyordu. Ne ara karşımda dikildiğini bile bilmediğim Bast'ı dirseklerinden yakaladım.

İrkildikten sonra tekrar, "Ne?" diye sordu. Şaşkınlık, onu sinirlendirdiğinden yüzüne pek yakışmıyordu doğrusu. Bedeni de benden uzaklaşmak ister gibi geriye doğru yatmıştı. Bunu fark edince dirseklerini bıraktım.

"Bast... Tanrı'm..." Kontrolsüzce gülmeye başladım. Kendimi minderin üzerine düşecek gibi hissettim, kısmen düştüm de. Ama Bast benim az önce onu tuttuğum gibi beni tutarak düşüşümü yavaşlattı. Bir anlığına normal sayılabilecek bir günde birbirine *günaydın* ya da *iyi uykular* diyen kimselermişiz gibi gözüktük, emindim buna.

"Anlamıyorum, Eira."

"Buymuş. Aradığımız parça... Sizin de aradığınız parça... O kadar saçma, o kadar gülünç ki... Geçmişle geleceğin ortasındayız sanki. Yani galiba zaten öyleyiz aslında ama..."

"Ne diyorsun be?"

Derin bir nefes aldım ki aklıma temiz hava dolsun. Yine de Selas'ın adını sıkıca tutuyordum ne olur ne olmaz diye. Onun bir yere gittiği ya da gideceği yoktu. Başımı hafifçe öne

eğip Bast'a aklımdakileri tane tane açıklamayı denemeye hazırladım kendimi. "Ben bu kuzgunla gelincikleri gördüm daha önce." Kâğıda uzandım; ona bakarken zaman denilen şey, dizimin yanlarında bir yerlerde parçalarına ayrılırken hiç ses çıkarmadı. Nasıl ki uykumuzda ziyaret ettiğimiz mekânlarda vakit namına pek bir şey yoktur; geçmiş, şimdi ve geleceğin sınırları da öyle birbirine karıştı, kendimi rüya görüyormuşum gibi hissettim. "Veymut'ta. Yıllar oldu ben onu göreli."

Bast bir sağ gözüme bir sol gözüme baktıktan sonra kaşlarını çattı ama bakışlarındaki mor yıldırımlar küçülüp inceldi sanki. Boynu, aldığı her nefesle kıpırdıyor, sanki seğiriyordu. "Nerede gördün?"

Bacaklarımın üstünde duran koluma baktım. "Bir adamın kolunda. Selas Finian'ın dövmesi bu. Adı bu. Zengin züppenin teki. Kibirli, kıskanç ve açgözlü. Senin, benim olduğumuz kadar genç. Kurnazlığının boyutu belki seninkinden de fazla fakat katiyen benimkinden az değil."

"Başka? Başka ne biliyorsun ona dair?"

"Korkarım bundan fazlasını değil." *Nos olsaydı o çok daha fazlasını anlatabilirdi.* "Yüzünü görsem hatırlarım ama sesini çıkaramam. Eminim ki bilfiil o sebep olmamıştır a..."

Bast elimdeki kâğıdı kapıp masalardan görece daha dağınık olana şöminedeki ateşin ışığıyla aynı anda vardı. Hareketleri, adımları, solukları öyle hızlıydı ki onun şimdiki hızıyla karşılaştırabilecek belki bir Darkaların büyüsünün sürati vardı. Masanın üstündeki dağınıklığı bir o tarafa, bir bu tarafa ittikten sonra kâğıdı masaya tokat atar gibi koydu, dipteki cam hokkanın içinden mürekkebi kâğıda götürene kadar her yere damlatan ıslak bir kalem çıkardı. Kâğıda değen kalemin suçlu, yazının acımasız sesi; alevlerin ürkmüş çıtırtılarına karıştı.

Bast yazmayı bitirince kaldırdığı kâğıda öyle baktı ki ikizi, akıllara gelebilecek en mide bulandırıcı, en tiksindirici çizimi ortaya koymuş olsaydı ona yine böyle bakardı.

Kalktıktan sonra birkaç adımda masaya varıp Bast'ın yanında durdum. Baktığımda kâğıttaki yazı bir infaz kararı gibi

geldi gözüme. Ya da bir savaş ilanı. Oysa yalnızca bir isimdi. Genç bir adamın ismi...

Selas Finian.

"Veymut mu demiştin?"

Başımı salladım. "Evet."

Bast, mürekkebin dağılabileceğinden endişe etmeden kâğıdı katlayıp onu giysilerinin arasında bir yerde yok etti. "Nereye bakacağımız belli öyleyse. Hırsız ekibinden benimle gelecekler arasında sen de varsın, şimdiden bilesin."

Başımı iki yana sallayışımla Bast bir kez daha kaşlarını çattı. Ama bu sefer yüzünü de belli belirsiz öte yana döndüğünden Hırsız Kral bana kafası hayli karışmış gözüktü.

"Ben nasıl bir Datura Avcısı, bir Köprü, bir Hançer Ustası'ysam o kadar da bir gezginim, Bast. Ve yoldan yeterince uzak kaldım. Elbette geleceğim. Ama yalnızca bir hırsız, senin hırsızın olduğumdan değil, sen de bunu bilesin."

Yol yine çağırıyor beni. Belki özlediğinden. Belki son kez. Öyleyse onu nasıl yanıtsız bırakabilirim?

Bırakamam.

Yolun son şarkısını doya doya dinleyeceğim. Çünkü yolculuğu sırtlanmaya her daim hazırım. Tıpkı Wayfarer'ın da olduğu gibi.

O akşam *Martes*, yıldızlar kadar sessizdi. Gideceğimizi bilenlerin sayısı bir elin parmağını geçmezdi ama sanki tüm mürettebat, nedenini bilmeseler de kaptanlarının uzaklaşacağını hissediyordu. Maça gibi kimselerin ruhları bedenlerinden önce mesafeye alıştırırdı kendini. Veylinton, zekâları sivri adamlarla kadınlardan oluşmazdı ancak *Martes*'in mürettebatı, kaptanlarının ruhunu görmeye çok alışkındı. Hâl böyle olunca hepsi fark etti Maça'nın ruhunun günbegün uzaklaşarak ufukta küçüldüğünü.

Martes, ne kadar süreliğine olduğunu bilmeden demir atacak; gemi, ikinci kaptanı Kalahan'a ve seyrüseferci si Parzival'a emanet edilecekti.

İvaylo bizle gelmek istedi, kaptanın gönlü de pek elvermedi genç gözcüyü geride bırakmaya. Fakat İvaylo da Doktor gibi gemide kalmalı ve varlığına alışmış olduğu Kai'ye bir süreliğine veda etmeliydi. *Martes*'in göz kulak olunmaya ve bunu yapmaları için kendinden çok kaptanına sadık tayfalarının üstünde yürümesine ihtiyacı vardı şimdi. Hırsızlardan da bir Sera ve ben Bast'ın yanında yürüyecektik, buradan ayrılıp okyanusun öteki tarafında adım atacak daha fazla ayağa gerek yoktu.

Serin gece ilerledi durdu, daha fazla yıldız doğurdu ve daha fazla yıldız öldürdü.

Ben hançerlerimi pek çok kez kontrol ettim, Maça da dürbününden ve kısa kılıcından gözlerini alamadı. Evden uzaklaşmak fikri bir zamanlar beni nasıl korkuttuysa sanki onu da pençesine öyle sıkı aldı ve bırakmak bilmedi. Ben duyduğum korkuyu kendime nasıl yediremediysem aynı korku, kudretli bir kaptan olan Maça'ya da öyle onur kırıcı gelmiş olmalıydı.

Güvertedeydik. Korsanların hemen hepsi içmeye ve oyunlar oynamaya çıkmıştı. Yalnızca birkaçı aşağıdaki hamaklarda uyuyordu. Maça'nın yanına geçip bir elimi omzuna koymak cesaretini gösterdim, gözlerindeki alevler titreşti fakat omzu, dokunuşum dondurucuymuş gibi kaskatı kesildi. Çivit mavi, sade elbisesi vatkalı ya da karpuz kollu değildi ama Maça'nın omuzları, öyleymiş gibi geniş duruyordu şimdi. Bakışları kemikli omzundaki elime düştü, ardından yüzüme tırmandı.

"Endişe etme," dedim. Maça kaşlarını çattı. "Belki her geminin olduğundan daha azdır ama *Martes*'in giremeyeceği yollar da var."

"Ne saçmalıyorsun, Eira?"

Elimi çektim. Koca kasalardan birinin üstüne gelişigüzel koymuş olduğum keten örtüyü katladıktan sonra küçük iğneleri kontrol ederek çantamı hazırlamaya döndüm. Fenerler parlaktı, kancaların üstünden seken ışık bir anlığına gözümü

aldı. "Sen geminden daha kudretlisin. Dalgaların yerini yollar ve gölgeler aldığında *Martes* sana yetişemez, Maça. Ama sen bir kaptansın, yol sana yabancı olsa bile cesaretini de rotanı da kaybetmezsin."

"Kaybolmaktan korkmuyorum."

"Şüphesiz. Öyleyse neden korkuyorsun?"

Maça dişlerini öyle sıktı ki çıkan gıcırtı kulaklarıma kadar hız kaybetmeden koştu. Ancak kaptan, soruma yanıt vermedi. Belki cevabı kendi de bilmiyordu, belki dillendirmek istemiyordu.

Ben onun kaybolmaktan değil, kaybetmekten korktuğuna inanıyordum. Cesaretini, rotasını ya da amacını... Dürbününü, kılıcını ya da gemisini... Mürettebatını, ikizini, Marlo'yu ya da kendini... Artık hangisiyse. Hangileriyse...

Dürbünüyle kılıcını da yanına alarak kamarasına gittiğinde ben hâlâ çantamı hazırlamakla meşguldüm. Serin gece bir kez daha sessiz ve sakindi. Kılıçdiş Maça, benim aksime, kaybedebileceği şeylerin onlarcasını yolda kaybetmemişti. En azından henüz.

"*Martes*'i, Parzival'a ve Kalahan'a emanet etmek ne kadar akıllıcadır?" sorusu günlerce tartışılabilecek bir soruydu elbette fakat geride bırakılanlar hepten iş bilmez adamlarla kadınlar değildi. Yine de Maça'nın içi uzunca süre bir türlü rahat etmeyecekti.

Maça, Doğu Limanlar'da dikilirken, dönüp bir kez daha demir atmış koca gövdeli gemisine göz atmış, yağmaya başlayan yağmuru görmezden gelip bir süre öylece evine bakmıştı. Aramızda bunu yaptı diye ona kızacak olan yoktu. Aslında gerçek şuydu ki onu tanıdığım süre boyunca kaptan, *Martes*'in kaptanı, daha önce gözüme bu kadar fâni gelmemişti belki de.

O gün gökyüzü hüzünlüydü. Dalgaların yanı sıra yağmur damlaları okyanusu dürtüp duruyor, onun daha da hırçınlaşmasına sebep oluyordu.

Bast arkasını dönüp gitmeye, sokaklarda yürümeye ya da koşmaya ne kadar alışmışsa Maça bunların tümünü -ve fazlasını- o kadar yabancı buldu. Henüz Veylinton'dan çıkmamıştık ki Marlo'nun onu uyarmasına fırsat kalmadan Maça büyükçe, kırık bir kaldırım taşının ağır kısmına basarak üzerine su sıçrattı. Zaten öfkeli olan Korsan Kraliçe bunun üzerine kollarını göğsünde kavuşturup, ayaklarını yere daha sert vurarak adım atmaya koyuldu. Güldüğümü görmesin diye başımı öteki tarafa çevirip öne eğdim. Sanırım gülerken bir Bast'a yakalandım. Onun gözlerindeki şimşeklerden kaçmak, imkânsıza yakındı ne de olsa.

Terra'ya ayak basabilmek için Veylinton'un batısında bulduğumuz kayık, Marlo ve benim Veylinton'a gelirken bindiğimiz kayık olmadığı gibi kayıkçı da aynı kayıkçı değildi. Adam karşısındakilerin kim olduğunu biliyordu; telaşla sarılı hareketlerinden, her an utanmasa yarıya dek eğilecekmiş gibi, diz çökecekmiş gibi gözüküyor oluşundan anladım. Maça adama geçiş ücretini sormadı, yeterli gördüğü kadar altınla ödedi ve bu miktar yeterli gelmiş olacak ki adam tek kelime etmeden koca eliyle yelkenli kayığı işaret etti.

Bu kadar kişiyi taşıyacak bir kayığın kürek çekecek en az iki kişiye daha ihtiyacı vardır, diye düşündüğümde yanılıyordum. Adamın geniş elleri tahta kürekleri itip çekerken ona başka birileri değil, sanki dalgaların kendisi yardım etti. Aniden zihnimde çoktan solmaya başlamış, koyu renk teni ışıltılı ve kıvrımlı sudan boynuzları kıpır kıpır olan olağanüstü güzel bir yüz belirdi. Korvina çok uzaklardaydı şimdi ve Tanrı bilir ne hâldeydi.

Adam tek kelime etmeden bizi öteki kıyıya taşıdı. Biz de tek söz söylemedik. Yağmur çekip gitmişti ama bulutlar hâlâ kızgın ve gürültülüydü.

Çıktığımız kıyının arazisi taşlık değil, topraktı fakat toprağın üzerinde neredeyse hiç ağaç yoktu. Unutulmuş, verimsiz, tuhaf bir yerdi burası; yalnız ve sessizdi. Değişik türden sessiz.

"Çöl mu burası?" diye soran Sera'ydı. "Ben ömrümde çöl görmedim ama Doktor anlatırken kafamda aynı böyle canlanırdı."

Bast başını iki yana salladı. "Çöl desen değil, kumsal desen değil... Dağ, tepe hiç değil."

"Kıraç Topraklar'dayız." Marlo da herkes gibi çevresine baktı. Onun harita bilgisi gerek Veylinton'un sokaklarında kaçarak büyümüş oluşundan gerek Nos'la geçirdiği yıllardan hiç de fena sayılmazdı. "Dünya üzerinde olmak için en kötü yer değil. En iyisi de denemez gerçi."

Maça, Doğrucu'ya döndü. "Burada binek bulabilir miyiz? Ya da konaklayacak bir yer?"

"Şanslıysak buluruz, sevgili kaptan. Hepten terk edilmiş değil buralar. Ama talihsiz halkı fakirdir. Ticaretten çok..." Yan bir bakış attı. "Hem de çok iyi anlarlar."

Öyle bir ekipti ki oluşturmuş olduğumuz, hayatta kalmak için birbirimizden başka pek bir şeye ihtiyacımız yoktu. Bundan olsa gerek, çıktığımız bu yolculuk bana pek de hakiki hissettirmedi. Sanki tehlikeden çok, çok uzaklardaydık. Fakat bu, elbette doğru değildi.

O zamana dek yolculuk ettiğim kişiler yolun bizzat kendisi için seçtiği kimselerdi. Hâliyle ateş bedenimizi kavurmasın diye ondan ne kadar mesafe uzakta uyumamız gerektiğini, yürürken bacaklarımız çizilmesin ya da giysilerimiz yırtılmasın diye seçtiğimiz uzun ve sağlam daldan değnek yapmasını bilirdik. Öte yandan Kai vahşi çocuktu, el becerisi hiç yok değildi ama aklı, hiçliğin arasında yürümeye devam edebilmek için yeteri kadar yol üretemiyordu. Bast başını geri yaslayıp görebildiği ağaçların kuru dallarına bakıp duruyor, tahminimce ya takip edildiğimizi görmeyi bekliyor ya da okyanustan başka bir yerin tepesini örten gökyüzünün bu kadar geniş olmasına şaşırıyordu. Maça zaman zaman bir çalıya ya da taşa takılıp

tökezliyor, diğerleri kadar sorun yaşamayan Sera da canı hayli sıkılmış gibi oflayıp duruyordu. Uzun lafın kısası; şimdi Marlo, Zaina ve ben dışındaki kimse bizim yolculuğa dair hâlihazırda bildiklerimizi bilmiyordu.

Keçi gibi inatçı kimselerden oluşan bu ekibin üyelerinden biri bile mola talebinde bulunup durmadığından yağmur yağmadığı vakitlerde hızlı ilerliyorduk. Su geçirmez çizmelerimiz ağır değildi, ilginçti ama Maça'nınkiler bile değildi. Tokalı olmayan, sade bir çizmeyi onun ayaklarında ilk görüşümdü bu. Korsan Kraliçe ihtiyaç duyabileceğimiz her şeyi karşılarken eli açık davranmıştı. Hepimizin sırtında renksiz bir yağmurluk, elinde de açıldı mı mantara benzeyen koca şemsiyeler vardı şimdi.

Yağmur, verimsiz toprakları büyük bir ümitle suluyor ve bunu yaparken öyle çok ses çıkarıyordu ki herkes birbirinden ayrı, kendi sessizliği içinde yürüyordu. Fakat çok geçmeden yağmurun sesinden başka bir ses işitildi. Marlo daha önce duymadığım bir şarkıyı mırıldanıyordu. Sözleri hoştu; öte yandan Marlo'nun sesi, onu bastırmak için canla başla çalışan yağmura rağmen hiç de hoş değildi.

Ormandır ait olduğumuz yer.
Bizi özler, bizi ister, bizi çağırır.
Hepsi burada saklanır,
Aşıkların, gizlerin, canavarların.
Çünkü ağaçlar ketumdur,
Tutar tümünü sırların.

Maça ofladı. "Keşke Fiorenzo'yu da yanımızda getirseydik," diye söylendi. Çamur herkesten önce bir onun, bir de Zaina'nın dizlerine kadar sıçramıştı. "Onun sesi fena değildi en azından."

Marlo, "Yanımda çalacak müzik aletim yok da ondan böyle düşünüyorsun," diyerek kendini savundu. Sesinin fenalığının pekâlâ farkındaydı aslında. Ama Maça'yla uğraşabileceği kadar alışmıştı kaptan ona. "Bu şarkı, bir lavtanın eşliğiyle çok daha güzel olurdu."

"Taşırım dersen sana gördüğümüz ilk lavtayı alırız, Doğrucu. Çalmayı biliyor musun da?"

Arkaya, Marlo'ya döndüğümde başını iki yana sallıyordu. Ateşyutan, hayatı buna bağlı olsa müzik yaparak kendini kurtaramazdı.

"Bizim çalmayı bildiğimizi unutmuş değilsin herhâlde, kaptan?" diye soran Sera'ya bakıp gülümsedim. Ortalarda bir yerlerde olduğumdan herkesi göreceli olarak daha iyi duyabiliyordum.

"Lavta çalmaktan bahsediyorlar, Sera," diye araya Bast girdi. Bast benden hızlı, Sera'dan yavaş yürüyordu. "O tür bir çalmaktan değil."

Sera'nın başı şemsiyesinin altında bir yerlerde kaybolmuştu. Arkasına dönüp yüzünü açığa çıkarmak için şemsiyeyi eğdiğinde şemsiyenin üstünden bolca su kayıp yere düştü. Sera'nın yüzü buruşmuş, kaşları çatılmıştı. Kısacık sarı saçlarının uçları bile nasıl olduysa ıslanarak koyulaşmıştı. "Lanet yağmurdan ne dediğinizi duyamıyorum ki!"

Kıraç Topraklar, haritalarda gördüğümde aklımda canlanana pek benzemiyordu. O kadar fena değildi en azından. Hele de gün, bizden çok uzaklarda bir yerlerde devrilirken.

Güneş batarken gökyüzü öyle çeşitli renklere büründü, birlikte yürüdüğüm kimselerin saçlarını ve giysilerini öyle canlı tonlara boyadı ki bir anlığına bize yaklaşanın kış olmadığı fikrine kapıldım. Güneş tepedeyken bile böyle hevesle renklendirmiyordu etrafı artık. Öyle ki biz, durmamız gereken vakitlerde yarı kuru ağaçların gölgelerine sığınmamıştık.

Kıraç Topraklar'daki ilk geceyi, kuru çalılıları topladıktan sonra Marlo'nun yaktığı ateşin yanı başında geçirdik. Gece, etrafı kendi gibi olanlarla dolu yıldızlardan birinde uzanıyormuşuz gibi sessizdi. Alışkın olduğumuz tahta gıcırtılarını, huzursuz dalgaları ya da birbirlerine çarpıp duran metal halkaları

duymayı elbette hiçbirimiz beklemiyorduk. Martıları da öyle... Fakat uluyan kurtlar ya da oradan oraya ilerlerken minik ayaklarının toprağı ezdiğini işittiğimiz küçük hayvanlar da yoktu. Hışırdayan yapraklar, uzaklarda sonu hiç gelmeyecekmiş gibi akan bir nehir ya da vızıldayan, kanat çırpan, öten böcekler... Bunların hiçbiri yoktu. Yalnızca rüzgâr, rüzgârın rahatsız ettiği kuru çalılar ve dallar, hepsi bu.

Zaina çantasından çıkardığı ince örtüyü uykusunda kaşlarını çatmış Kai'nin üstüne örttü; ateşten uzağa gitti ve batıdaki yerle bir olmuş gökyüzünün, yeryüzünün üstüne kapaklandığı topraklara döndü. Şimdi elinde tuttuğu hançeri ona Doktor vermişti. Zaina hançeri kabul etmeden önce uzun uzun ona bakmış; nihayet kendi bıçaklarından daha parlak, daha sivri gözüken bu hançeri eteğinin altına saklamıştı.

Aldin'de ağaçların arasında yürüyüşe çıktığımız bir sefer Zaina, *Kuutamo*'nun yaklaşan geceyle güzelleştiğini görünce bana Misha'dan kalma hançerine el konduğunu söylemişti. Sokaklarda yaşadığı zamanlarda neyi var neyi yoksa hepsini ordu almıştı ama Şifacı'nın anlattığına bakılırsa bir tek o güzelim hançerin gidişi onu derinden yaralamıştı. Bahsettiği hançerin sapı tahta, bıçağı çelik, kalkanlığı ve tepe taşı demirdendi. Demem o ki maddi değeri yok sayılırdı, tahminimce Zaina'dan başka kimsenin gözleri için ayırt edici falan da değildi. Ancak Asatkra acımasızdı, Zaina oranın adını zikrettiği her sefer Tayga'dan bahseder gibi güzel yüzünü buruşturur, başını iki yana sallardı. Tayga'nın donmuş dağlarına mı yoksa Asatkra'nın gri kayalarına mı daha çok nefret duyar, hiç anlamazdım.

Sağımda kalan Maça; sırtını çantasına vermiş, dizlerini kendine çekmiş otururken iki eliyle sıkıca tuttuğu haritası, yüzüyle ateş arasında perde olmuştu. Kaptanın sıkıntılı solukları sesli, çizmelerinin ipleri gevşek olmasına rağmen hâlâ bağlıydı.

Sera sırtını ateşe, yüzünü batıya dönmüş uyuyor; Marlo uykuya karşı koyuyormuş gibi gözükürken ela bakışlarını uzaktaki Zaina'da tutuyordu. Çatırdayan ateş, uyuyanlarla

uyumayanlar arasında bir sınırdı şimdi. Kai uykusunda huzursuzca kıpırdandı.

Sessizlik kimlere iyi geldiğini ya da kimleri rahatsız ettiğini bilmeden bir süre aramızda gezindi; ancak çok sonra, Maça haritayı buruşturup, "Keşke çayımız olsaydı," dediğinde apar topar uzaklaştı. Maça, yanımızda gerekli yeşil bitkiler olsaydı dahi suyumuzu idareli kullanacağımızı kesin biliyordu gerçi. Belki gemisinin şimdiki durumunu düşünmek istemediğinden gemisinden apayrı bir sohbet başlatmaya çalışıyordu, kim bilir?

"Sözüm olsun, sevgili kaptan."

Zaina kaskatı durdu. Önce, *Marlo'nun sesinde duymaya alışık olmadığı duygudandır*, diye düşündüm fakat Şifacı ağırlığını beline verip öne doğru eğildi.

"Nedir o?" Sorum bittiğinde çoktan Zaina'nın yanındaydım. Ateşin sayısız koluyla bile sarılamadığı karanlık soğuktu. Ben Zaina'nın yanına gittikten sonra Bast da Şifacı'nın öteki yanında belirdi, karşıdaki neyse onun ne olduğunu anlamak için bir tek kendi gözlerine güvenirdi. "Ne gördün?"

Görebileceğimiz en kötü şeyin yıldızsız, kocaman kanatlar olduğunu düşündüm. Başka ne olacaktı? Açık topraklardı burası; üstüne kaçabileceğimiz hiçbir yer, altında saklanabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Zaina'nın gördüğü bir Datura'ysa eğer, canımız için savaşmak zorunda kalacaktık. Çıplak ellerimizle.

Hepimiz. Birlikte. Ancak grubun Yaratık Avcısı olarak en çok ben. Yakın ve uzak geçmişe ait o sesler zihnimde hâlâ midemi bulandırıyor, yakın ya da uzak gelecekte onları yeniden bulmak fikri de öyle. Yine de eskisi kadar korkmuyorum. Ama kaçmak gerekirse... Bunca kişiyi tutup güvene çekebilir miyim? Bir köprü, üstündeki kişilerin ağırlığıyla çökebilir ne de olsa. Peki ben? Aynı gözüken fakat belki daha verimli topraklara taşıyabilir miyim hepsini?

Zaina'ya bakarken gözlerim onun yanındaki Bast'a takıldı. Hırsız Kral da bana bakmaktaydı ve sanki onun gözlerinde

de aynı sorunun dolaştığını görebiliyordum. *Yapabilir misin, Eira?*

"Emin değilim." Şifacı parmağıyla bir yeri işaret ettiğinde bakışlarımla parmağını takip ettim. "Karanlıkta seçmek zor ama sanki duman tütüyor orada. Bir daha düşününce, en hafif bulutlar da böyle hareket edebilirler gerçi. Söylemesi güç."

"Ben bir şey göremi... Dur bir dakika... Doğru diyorsun." Bast'ın bir koşu Maça'nın teleskobunu kapıp gelişi bir tam dakika sürmedi. Korsanlar bu hoş teleskopa *yolgözü* ya da *uzakların aynası* gibi pek çok isim vermişlerdi. İleride bizi bekleyeni ona bakarak az çok görebildiğimizden -söz konusu bir fırtına ya da sakin dalgalardan ötesi değilse elbette- ben en çok *zaman camı* adını severdim. Üzerindeki pirinçten yapılma su canavarları ve sansar motifleriyle bana büyünün neye benzediğini bilmediğim zamanlarda büyülü olduğunu sandığım kâhin tılsımlarını anımsatırdı.

Bast uzun tüpün içinden uzaklara baktı. "Ay da yıldızlar da net görüş için yeterince parlak değil," diye söylendi. "Ama baktığımızın yalnızca dağınık bir bulut olduğunu sanmıyorum."

"Ben de bakayım," diyerek Bast'ın elindeki teleskobu heyecanla çeken Marlo'ydu. Bunu yaptığı için Maça ona kızmadı ama Bast, kısacık bir anlığına elinden oyuncağı çekip alınmış küçük bir çocuk gibi ters ters baktı Doğrucu'ya.

Bizi bekleyenin ne olduğunu bilmek için zaman camıyla önümüzde uzanan çorak araziye bakmama gerek yoktu. Bana kalırsa önümüzdeki minik tepeye kadar olan gelecek, batıda karanlığa gömülmüş çalılardan daha netti şimdi.

Bir bulut falan değildi. Bulutlar böyle dikine bir hevesle yıldızları tutup söndürmezdi. Büsbütün kamp ateşiydi bu. Bizi bekleyen de yeni kimselerle tanışmak; belki bıçaklarımızı çekip kavga etmek, belki ihtiyaç duyduğumuz atları nihayet bulabilmekti. Şanslıysak barış içinde yürümek, birkaç yeni şey öğrenmek ve çok geçmeden Veymut'a varmaktı. Dönüş yolumuzun gidiş yolumuzdan uzun olmamasıydı.

"Bulut değil," dediğimi işittim. Ateşe sırtım dönük olduğundan gözlerim karanlığa alışmıştı ama tenim soğuğu sindiremedi. "Sabah şafaktan bir an kadar önce yola düşelim. Herkes hançerleriyle kılıçlarını iyi saklasın. Ne kadar iyi olursa."

"Hiç tanımadığımız kimselerin gözlerine savunmasız mı görünelim?" Korsan Kraliçe'nin sesi uzaktan gelmedi. Belki çizmeleri yüzündendi, belki de zemin yüzünden fakat sivri kulaklarım ilk kez adımlarının sesini yakalayamamıştı. Maça, ömründe bir tehdit gibi gözükmek zorunda kalmadığı ufacık bir an geçirmiş miydi acaba hiç?

"Evet. Bela istemeyen insanlar için zararsız olduğumuzu gösterelim. İyi bir ilk izlenim yaratalım çünkü biz de bela istemiyoruz, değil mi?"

"Silahlarımızı saklamak yeterli olmayacak, Köprü." Bast ellerini kalın, deri kemerine dayadı. "Ne taraftan bakarsan bak, yalnızca Kıraç Topraklar'dan geçen bir avuç fey gibi yürüsek bile..." Maça'ya baktı. "Bizim güvenilir gözüken bir yanımız yok. Doğrucu'yla ikiniz gidin. Sera da gölgeniz olarak gelsin ama kalanlar gizlensin."

Zeki biri, dedi zihnimdeki Nos'un sesi. Öyle ki bir anlığına bakışlarımı sesin geldiğini sandığım yere çevirdim. Ama tıpkı yüreğim gibi kıpır kıpır ateşin öteki tarafında oturan ya da karanlığın içinde bana bakan, sevdiğim bir karanlık yoktu. *Tüm taşları aynı yere konumlandırmamak her zaman akıllıcadır, sevgili Eira. O da öğrenmiş bunu.*

Bir süre boşluğa bakıp düşündükten sonra başımı iki yana sallayıp tekrar Bast'a döndüm.

Bast'tan çok zihnimdeki Nos'la görüş ayrılığına düşmüşüz gibi hissederek, "Olmaz," dedim.

"Alışmak zorundayım," demişti Zaina. Sonra eklemişti: *"Sen de zorundasın. Öteki türlü Velia'nın dönüştüğü şey her neyse ona dönüşürüz."*

"Gizlenirsek ve gizlendiğimiz ortaya çıkarsa asıl o zaman güvenilir gözükmeyiz. Bir şeyler sakladığımızı ya da onlara pusu kurmaya çalıştığımızı düşünebilirler."

"Kaç kişi olduklarını bilmiyoruz."

"Kaç kişi olduklarını tahmin ediyorsun, Bast?" Dumana baktım, yaktıkları ateş yeterince büyük olmamalıydı. "Bana kalırsa bizden ya birkaç baş kadar daha fazla ya da o kadar daha azlar."

"Eira doğru söylüyor." Marlo batıya doğru bir adım daha attı. "Şimdi kim olduğumuzu açık edip milleti korkutmak da kim olduğumuzu gizleyip şüpheli duruma düşmek de işimize yaramaz. Binekleri varsa iki türlü de bizden esirgerler. Kıraç Topraklar'da yırtıcıların sayısı belli ki çok değil ancak Veymut sınırına varıp etrafımız yeniden sık ağaçlarla sarıldığında gecelerimizi şimdikiler gibi yavaş geçiremeyiz. Bu yüzden önceliğimiz binekler olmalı."

"Katılıyorum." Zaina sessizliğini bozdu. "Yolculuk kısmını çabuk atlatmamız gerek ki kış tam anlamıyla varmadan dönebilelim. Çünkü Veymut'a varmak sizin planlarınızın kökünü kurutmayacak, o kadarından eminim."

"Hayır." Maça kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ama Veymut bir başlangıç. Ve oyalanmamamız gerektiği konusunda haklısınız. Öte yandan Bast'ın haklı olduğu nokta da tehlikeye karşı gözlerimizi dört açmamız gerektiği. Hızla ilerlersek tehlikenin bize yetişemeyeceğini düşünmek aptallık olur. O ateşin başındakilerin tümü kopuk Feral Darkalarsa bizim grubumuzun sakladığı silahlarının şansı nedir?"

Burnumu buruşturdum. "Bizi hafife alıyorsun, Maça. Bu ekipte; Şifacı bir cadı, Doğrucu bir Ateşyutan, Köprü bir Yaratık Avcısı var. Hırsız Kral, Korsan Kraliçe ve usta bir hırsız var. Üstelik bu sıfatların hiçbiri yokken bile hayatta kalabilmiş kimseler bunlar. O ateşin başındakilerin tümü Feral Darkalar olsa ve bizden hiç hoşlanmasalar bile bizdeki büyünün benzerini daha önce hiç görmediler. Hem... Bizde de Darka büyüsü olduğu bir gerçek."

"Eira." Bast adımı beni uyarmak ister gibi söyledi. Sonra başını iki yana salladı. "Hırsız Kral da Korsan Kraliçe de

Veylinton'un hemen hemen hepsi gibi Çürük'tür. Bunu herkes bilir."

"Elbette. Zaten kastettiğim Maça ve senin buradaki herkes tarafından pekâlâ bilinen büyünüz değildi. Ona bel bağlamamam gerektiğini biliyorum. Yalnızca elimizde avucumuzda hiçbir şey olmadan ölümün kıyısına sürüklenirsek işimize yarar sizin büyüleriniz, farkındayım." Yüzümü ateşe döndüm, bakışlarım hâlâ uykusunda olan Kai'yi buldu. Gölgedeki yüzü ve şimdi başının altına koyduğu küçük çantanın üzerine yayılmış dağınık saçları ağabeyininkine çok benziyordu ama suretinin çizgileri çok daha acımasız, saçlarının uçları kıvrımlı buklelerine rağmen çok daha sivriydi. Nasıl ki ateşe hükmeden Marlo, hakiki bir Doğrucu; nasıl ki cadı Zaina kudretli bir Şifacı'ysa Kai Çırpıkanat da öyle, inkâr edilemez bir Darka'ydı. Hâlâ bir çocuk sayılırdı ama kardeşleri gibi yürekliydi; vakti geldiğinde gücünü geri tutmak, biraz olsun ona göre değildi. "Korkacak hiçbir şeyimiz yok."

GEZBEDEN

Sabah soğuktu. Kış gibi değil, çirkin geceler gibi soğuktu fakat şimdi tepemizdeki gündüz hakikaten güzeldi. Ateş sönmüş, nöbetteki Sera bulduğu ince bir çubukla verimsiz toprağa değişik şekiller çizmişti. Rüzgâr bu şekillerin nicesini dağıttığından Sera'nın üstünde her zamanki gibi kolsuz giysilerinden biri yoktu.

Uzunca bir süre yemek için durmayacağımızdan gezginler için pek de mütevazı sayılamayacak bir kahvaltı yaptık. Bayatlayan ekmekleri közde hızlıca kızartırken birazını yaktık, ekşi peyniri bölüştük, yulaf yerine dayanma gücümüzü artıracağını bildiğimizden getirdiğimiz arpa lapasını kaşıkladık. Peynir ve zeytinler ne kadar tuzluysa lapa o kadar tatsızdı. Zaina bir ara, "Keşke yaban mersini ya da kuru üzümümüz olsaydı," diye sızlandı.

Maça da buna karşılık, "Asıl koca yemiş reçeli ya da balımız olsaydı keşke," dedi. Elbette Korsan Kraliçe'nin zengin zevkleri çok daha arıtılmıştı.

Öğleden sonra da akşamüzeri de hava hiç ısınmadı. Akşam çökmeye başlarken ilerideki, dibindekinin ateş olduğuna kuşku bırakmayacak bir dumandı.

Ancak ertesi gün sesleri işitebileceğimiz kadar dumanın yakınına gelebildik. Ortalık ağaçlık falan değildi ama sert çalılar sıktı, arkalarında kıpırdamadan durursak durduğumuz yerde hayaletlere benziyorduk.

Bast, zaman camını kolunun altına sıkıştırıp, kara avuçlarının ikisini de bizden tarafa çevirip parmaklarını açtı. Sonra işaret parmaklarını ortalarından birbirlerine dokundurdu. *On. Ya da daha fazla.*

"Eğer bu hançer büyülü falan değilse..." Konuşan erkek ya da kız olduğunu ayırt edemeyeceğim bir çocuktu. Sesi öteki taraftan fakat bize diğerlerinden daha yakından geliyordu. "Neden bana böyle bakıyor?"

"Hançer sana bakmıyor, sersem!" Bu ses daha büyük bir çocuğa aitti. Bir kızdı. "Hançerlerin gözleri olmaz."

"Sanırım bu hançer beni sevmiyor."

"Saçma sapan konuşmayı kes artık, Nayla. Niyetin dersten kaytarmaksa seni babana şikâyet edeyim de gör."

"Hayır! Ciddiyim, baksana hançer elimi tutmuyor ki!"

Etrafta bu iki çocuğun sakin seslerinden başka işitilecek hiçbir şey olmayışına tam alışmıştım ki aniden boğuk, ızdırapla dolu bir haykırış yükselince yerimden sıçradım. Öyle bir bağırış ki başta kime ait olduğunu anlayamadım fakat kulaklarım, işittikleri sesin bizim aramızdan geldiğini anlayabilecek kadar çalışıyordu. Sesin Kai'ye ait olduğunu anlamam ve ona dönmem, bir yansımanın göle düşüşünden de hızlı oldu. Döndüğümde gördüğümü algılamam o kadar kısa sürmedi ama. Sanki zamanın akışı değişmiş ve bizi saran hava telaşlanmıştı. Çalılar kaçmak ister gibi kıpırdanmış fakat doğaları gereği şuradan şuraya gidememişlerdi. Kardeşinin adını bağırırken Marlo'nun sesinin aldığı tehlikeli hâli duydum.

Kai'nin omzuna saplanmış ince, uzun bir ok vardı. Okun ucunun Kai'nin bedeninin öteki tarafında gözükmediğini fark edince önemli önemsiz bir sürü düşünce, duygulardan çok daha önce bana yetişti. Ama nasıl ki adamakıllı hissetmek için vakit yoksa düşünmeye de yoktu. Bir koşu Kai'yi tuttum ve

sağlam kolunu yakaladığım gibi onu da koşmaya sürükledim. Ne yapacağımızı ya da nereye gideceğimizi bilmeden geldiğimiz yöne, doğuya dönmeye başladık. Bu bana kendimi, en iyi tabirle, berbat hissettirdi.

Kai'nin koşamayacağını tahmin ediyordum ama çok geçmeden gerilemeye başladığında ona ayak uydurdum. En nihayetinde de durduk. Diğerleri de durdu. Bast ve Sera bile. Sonra etrafımız sarıldı. Ve Kai yere düştü. Yığıldığı yere baktığımda gördüğüm, renksiz toprak üzerinde sapsarı kesilmiş çocuksu bir yüzdü. İs yüzünden iyice koyulaşmış mavi ceketinde büyümekte olan kan lekesi, ceketiyle aynı renk olan gözlerini çoktan örtmüştü.

Etrafımızın sarılışına rağmen Marlo ani bir koşuşla Kai'nin yanında diz çöktü, ucu bize dönen gözlerin, okların, kılıçların farkında değildi sanki. Okun sapına davrandı.

"Dur!" diye bağırdım, herkes üstüne alınmış gibi kıpırdamadan bana baktı. Ellerimi yarıya kadar kaldırdım, kaskatı avuçlarımdan biri Marlo'ya, öteki de en yakınımdaki feye dönüktü. Marlo kendisine baktığımı anladığında söylemek isteyip söyleyemediğimi anlayarak parmaklarını oktan çekti. Ben de tekrar önüme döndüm.

Karşımdaki uzunca adam ne çok yaşlı ne çok gençti. Deri zırhı, bedenini hiç de ötesine erişilmesi zormuş gibi göstermiyordu fakat tutuşuna bakılırsa elindeki avcı bıçağını kullanmayı ona bir önceki gecenin yıldızları öğretmemişti.

"Zararsızız." Maça'nın elleri de benimkiler gibi yarı yarıya havadaydı. "İki gece önce ateşinizi görüp geldik. Yalnızca çarpışmaya itilirsek karşılık veririz. Şimdi bu genci bir an önce tedavi etmemiz gerek. İzin verin, bunu yapalım."

Benim tanıdığım Maça ortalığa tehditler savurur dururdu. Ama benim tanıdığım Maça zekiydi de. Şimdi tehditler savurmanın da tehlikeli gözükmenin de işimize yaramayacağını biliyordu.

"Ne diye böyle sinsice yanaştınız?" Adamlardan bir diğeriydi bu. Uzun kılıcını sımsıkı tutuyordu. Bedeni belki Doktor'unki

kadar iriydi. Üstündekiler bir zırh olmak şöyle dursun, kaşlarının aksine kalın bile sayılmazdı.

"Kim olduğunuzu bilmeden kendimizi ortanıza atacak değildik." Bast, adama kendi gövdesi onunkinden yapılıymış gibi bakıyordu. Bunu yapan Hırsız Kral'dan başkası olsa gülünç gözükürdü ama Bast için durum katiyen bu değildi. Bir anlığına algılarım şaştı, belki Bast şimdi karşısındaki bu adamdan hakikaten daha iriydi. "Çocuğu vurduğunuza göre iyi de yapmışız böyle."

Adam dişlerini sıkarken gözünün ucuyla Kai'ye baktı. "Çocuğu tedavi etmenize izin vereceğiz ama bizim otlarımızla merhemlerimizi kullanamazsınız," dedi.

Aşırı korumacı, kapalı bir topluluk; tam da olmaları beklendiği gibi. Ama insafsız değiller.

Bu tek cümle onlarla ilgili çok fazla şey söylüyordu.

Marlo bir hışımla ayağa kalktı. Soluğu gürültülü, çenesi mühürlenmiş gibiydi. "Sizin merhemlerinize kalmadık," dedikten sonra Kai'yi kucakladı. Zavallı Kai hâlâ baygındı. Acıyı duyumsamasındansa böylesi daha iyiydi.

"Dur bakalım, genç adam." Adamın hiddet parçaları taşımayan sesi Marlo'yu durdurdu. "Ne diye takip ettiniz ateşimizi?" Gözleri Zaina'yı buldu. "Karma ekibinizin konuk sevmeyen bu çorak topraklarda ne işi var?"

"Kai'yi tedavi etmeden uzun uzadıya konuşmayacağız." Binek aradığımızı itiraf etseydim cebimizdeki altının peşine düşebilir, oracıkta bizi soymaya kalkabilirlerdi. Maça bana *iyi dedin*, der gibi bakınca bundan aldığım cesaretle, "Onu iyileştirir iyileştirmez soracağınız ne varsa yanıtlarız," diye ekledim.

"Çocuğun iyileşmesi zaman alır. Sizi güneşin birkaç kez battığı kadar süre misafir edemeyiz. Belki çocuk ölürse..." Adamlardan bir diğeri hançerini kan duymuş bir Datura'nın saldıracağı kadar hızlı çekti. Tiz çınlama yükseldi ve alçaldı, adam bu süre içinde Marlo'nun kucağındaki Kai'nin başına varmıştı. "...o zaman konuşmaya fırsatınız olur."

Gel gör ki hız konusunda kimse Bast ve Sera'ya yetişemezdi. Hırsız Kral kendini Marlo'nun önüne attığında hemen yanında sol kolu vardı. "Hele bir dokun..." diye fısıldadı. O sırada Maça da Marlo'nun yanında, Kai'nin taşıyamadığı başının hemen dibindeydi.

Hançeri tutan adam aniden acı bir çığlık atarak hepimizi yerinden sıçrattı. Hançerini, sapı kızgın ateşten yeni çekilmiş gibi yere fırlatıverdi ve bir an kadar önce hançerini tutan elini bileğinden yakalayarak parmak uçlarına bakmaya başladı. O an Zaina'nın kolunu indirdiğini gördüm. Şifacı usulca iri adamın karşısına yürüdü. "Benim ellerimin çocuğu iyileştirmesi hiç de uzun sürmez," dedi. Ardından ekledi. "Alev gözlü olan, size yalnızca çarpışmaya itildiğimizde karşılık vereceğimizi söylemişti. Yerinizde olsam söylediklerini dikkate alırdım çünkü onun sözlerinin bilgeliği, yaşadığı yılların sayısıyla orantılı değildir."

"Bir Şifacı..."

Zaina gülümsedi. "En iyisi. Şimdi uzaklaşın, Kai'yi iyileştirmemiz gerek."

"Bekle!" Adam arkasına dönmeye yeltenmiş Zaina'yı açıktaki bileğinden sertçe yakaladı. Sonra olanların tümü öyle hızlı oldu ki neler olduğunu uzaktan dikkatle izleyen biri varsa o bile anlayamamıştır.

Bir an öylece duruyordum. Sonraki an, adam ayaklarımın dibinde, sırtı bana dönük şekilde bir dizinin üstündeydi. Adamın boyu şimdi bile çok uzundu ama omuzlarına gelen koyu kumral renkli kısa saçlarını tutup başını geriye yatıran benim ufak ellerimdi. Sonra ne zaman çektiğimi bilmediğim *Marwolaeth*'i boynuna dayadığımda bakışlarım eli ileride duran Maça'yı buldu. Maça kolunu indirdi. Büyüsüyle adamın bacağında açtığı kesiği o zaman fark ettim. Yaylar gerildi, soluklar tutuldu. Oklardan en az biri bana kavuşmak üzere yola çıkacaktı ki önümdeki adam, "Durun!" diye bağırdı. Bağırıştan çok bir sesleniş gibiydi bu. Bir emirdi.

"Bir şey söyleme," diye fısıldadım. Diğerleri elimdeki hançere doğasının ne olduğunu anlamışlar gibi bakıyordu. "Benim hançerlerim senin sözlerinden hızlıdır." Sonra ucu sivri kısa kulaklarım gerilen yayı işitti. Öyle ki vınlamasına ramak kaldığını anladım. Neyse ki ben de oklardan daha hızlıydım.

Adamı tuttuğum gibi onu kendimle birlikte insan dünyasına sürükledim, ardından ikimizi de hemen geri getirdim. Parmaklarım saçlarına gömülmüş adam için çevremizi saran bedenler kayboldu, çalıların biçimleri, gökyüzünün rengi ve havanın kokusu değişti. Ama ikimizin üstündeki gözler için görünüşümüz bir anlığına titreşti. Durduğumuz yerde kılıçların vurabileceği bir tek hafif hava kaldı. Adamla ben yok olup tekrar var olduk. Varoluştan bütünüyle silindik ve tastamam yeniden oluştuk. İsabetli ok, hedefi dünyadan bir anlığına silinince amaçsızca boşlukta ilerledi, sonra arkamda bir yerlerde çalıların arasında kayboldu.

Başımı iki yana salladım. "Neyle uğraştığınızı şu kadarcık bilmiyorsunuz. İstersem nereye bakarsanız bakın, ömrünüzü onu bir kez daha görmeye adasanız bile bulamayacağınız bir yere saklarım bu adamın cesedini. Şimdi indirin silahlarınızı."

Yayların ve kılıçların yavaşça, hayretle inişini izledim. Önümdeki adam, "Çocuğu götüreceğiniz vagonu size göstersinler," dedi. Kanayan bacağına rağmen duyumsadığı acı, sesine biraz olsun yansımıyordu. Korku da öyle. "Biraz uzanması için."

Bir kadın eliyle Marlo'ya yolu gösterdi. Marlo önce kucağındaki Kai'ye, ardından bana ve Zaina'ya baktı. Başımı belli belirsiz eğdim. Sanırım Zaina da aynısını yaptı ve böylece *git*, dedik ona.

Marlo kadını takip ederken Maça ve Sera da Doğrucu'nun iki yanında yürüdü.

Zaina bana yaklaştı. Diz çöktü ve elini önümdeki adamın bacağına doğru kaldırarak yarasını kapattı. Adamın dişleri arasından keskin bir ıslık çıktı, başı öne düşmüştü. Yara kapanmış olsa da düşen kan yitirilmişti.

Şifacı, "Merhemleriniz de otlarınız da kapatamazdı bu yarayı," diye mırıldandı. Sesinin iki adım uzaklaşacak hâli yoktu sanki.

Adam, kuruduğunda pantolonunun kumaşını sertleştirecek kana dokundu. Tek söz söylemedi.

"Ne diye kolumu tutarak durdurdun beni? Aklında bir Şifacı'ya muhtaç kim var?"

Adam ancak o zaman başını kaldırdı. Bakışları az öncekinden çok farklıydı, sanki başkası oluvermişti. İnsan öykülerinde kahramanın savaşa gitmeden önceki hâli aklımda onun şimdiki görüntüsüne benzer canlanırdı: Genç, umutlu, kendinden başka bir sorumluluğu olmayan... "Mertliğiyle bilinen, yürekli bir adam," dedi. "Ne zamandır bir zehrin pençesinde. Her geçen gün teni daha da soluyor, dudakları daha da kararıyor ve..."

Zaina başını sallayarak elini kaldırınca adam sustu. Şifacı dostumun, yaşlı cadı Nevae'den öğrenmiş olduğu tek şeyin cadılık olmadığını gördüm bu hareketinde. "Kai'yi görmeye gideceğim," dedi. "Sonra beni ona götürürsün."

Kai; sinirli olmadığı nadir zamanlarda Marlo'ya, sessiz kaldığında ya da bir şeyi anlamayıp kaşlarını çattığında Lumi'ye benzerdi. Ama gözleri kapalıyken kardeşlerinden en çok Sorin'e benziyordu. Üzerinde uzandığı yatak, boyuna göre hayli küçüktü; vagonun içinde ayaklarının sarkacağı yer de olmadığından yastıkların üstündeki başı yüksekteydi. Bu vagona ben, Kai, Zaina ve o ince yapılı kızdan başka kimse sığmazdı. Kalmakta direttiyse de Marlo'nun kalmasına izin vermedik; onun bedeni büyüktü, yine de belki bir de Marlo, kardeşinin kanadığı vagona sığdırırdı kendini.

Okun çıkarılması gerekiyordu. Öyle ya da böyle. Zaina ardından açılacak olan yarayı kapatırdı da oku çekip çıkaran kişi olmak istemedi.

Yüzünü buruşturarak şöyle bir baktıktan sonra Şifacı, "Yok," dedi. "Ok kemiğe saplanmamış. Dayanmış ama. İterek çıkaramayız. Keserek de. Çekmek gerek." En nihayetinde de yutkunduktan sonra oku çıkarması gereken kişinin ben olduğumu söyledi. Kaşları hâlâ çatıktı. "Sen silahlardan daha iyi anlarsın," dedi. "Bay Çırpıkanat senin kılıçlara ve hançerlere, oklara ve mızraklara dair bilgileri öğrenme hevesinin, onları aklında daha uzun süre canlı tutacağını söylerdi."

Haksız değildi. Ancak elbette bir oka dair ne varsa bilmek bile onu çekip saplanmış olduğu yerden çıkarmak için yeterli değildi.

Yine de şimdi bu sıkışık vagonun içinde, Kai'nin uzanmış olduğu yatağın köşesinde oturan bendim. Gözlerimi açıktaki sol omzuna dikmiş, ihtiyaç duyduğum cesareti kollarımda ve ellerimde toplamaya çalışıyordum. Başımızda o ince kız -Nayla'nın eğitmeni- ne demeye dikiliyordu, bilmiyordum. Eirdis, kızın adı buydu. Ve Eirdis yaşına rağmen kolay lokma değildi ama gücü, tek başına Zaina ve benden birimize bile yetmezdi.

"Okçunun gözleri keskinmiş." Yüksek sesle düşünüyordum. Oysa oyalanmanın lüzumu yoktu. "Ok, Kai'nin kemiğine denk gelmediyse belki de kullanılan yay kısaydı. Ya da belki okun ucu zırh sayılabilecek giysileri delmek için değil, avlanmak için yapılmıştır. Böylesi daha olası."

Zaina'nın sıkıntıyla dolup taşan bir nefes aldığını duydum. Kendi nefesi onu boğacak kadar kuvvetli oturdu Şifacı'nın göğsüne sanki. "Avlanmak için yapıldıysa ucu çok daha geniştir."

"Öyle. İçeriyi fena dağıtmış olabilir ama daha kötüsü... Çıkarması çok eziyetli olacak. Kai duyduğu acıyla uyanacaktır." Dönüp Zaina'ya baktım, onun bakışları da oğlanın üzerindeydi. Keşke ok; yüzeye az daha, en azından onu keserek çıkarabileceğimiz kadar yakın olsaydı. "Kalıcı sakatlıkları iyileştirebilir misin, Şifacı?"

Olur da oku çıkarmaya çalışırken ben sebep olursam?

Zaina başını iki yana salladı ama *hayır* demedi. Onun yerine, "Bilmiyorum," dedi. Kısacık bir süre sessizlik içinde geçti. "Acısı uzun sürmeyecek," diye devam etti. "Oku çıkardığın gibi yarayı içeriden dışarıya kapatacağıma emin olabilirsin, Gümüş Yürek. Kan kaybından ya da ateşten yitip gitmesine de izin vermeyeceğim." Dalgın bakışlarını bana taşıdı. "Ben onu tutarım," dedi sonra. Zaina, Kai'yi kollarının sağlam yerlerinden yakalarken Maça'nın da dışarıdaki Marlo'yu böyle sımsıkı tutacağını umdum.

Yutkundum ve göğsüm kasılırken parmaklarımın ucunu birden oka doladım. Soluklarım hızlandı, hızlandı ve hızlandı. Sırtım eğilip büküldü, omuzlarım titredi. Okun tahta şaftı, Kai'nin yavaş soluklarını bana taşıdı. Ardından oku çekmeye başladım. Aniden değil, yavaşça. Dokulara verilebilecek zararı en aza indirmeye çalışarak; değdiği her bir damarı, her bir bağlantıyı hissetmeye çalışarak ki nerede durmam gerektiğini bileyim. Sorin'in gönderdiği o demircilikle ilgili kitapta yalnızca silahların yapımı değil, onlarla baş etme yöntemleri de yazıyordu. Yoksa Bay Çırpıkanat'ın bize okları ve yayları bu denli öğretmişliği yoktu. Sorin'in aklı öyle iyi çalışırdı ki bir şekilde neye ihtiyaç duyabileceğimizi çok iyi biliyordu işte.

Ama eminim, aklına gelenlerin gerçekleşmeyeceğini ummuştur. Zavallı Sorin, kim bilir uykuları nasıl huzursuzdur şimdi.

Kai öyle bir bağırdı ki sesini ilk kez böyle gür duydum. Ok çıkmak üzereyken ıslak yanaklarımı arkaya çevirdim. Vagonun açık kapısında Nayla duruyordu. Gözleri meraklıydı; Kai'ye değil, buruşmuş yüzüme, bana bakıyordu. Bakışlarında meraktan çok... Korku vardı.

Yemin ederim ona zarar vermek istemiyorum, demek istedim. *Ona zarar vermek için yapmıyorum bunu, bunu yapıyorum çünkü... Çünkü mecburum. Benden başka yapacak kimse yok. Acı çekmesini istemiyorum.*

Okun serbest kaldığını hissettiğimde önüme döndüm. Benim parmaklarım okun ince gövdesine yapışmış gibi kalırken Zaina'nınkiler oğlanın omzu üstüne kapanarak kızıla

boyandı. Akan kanın rengi normaldi, parmaklarımda ya da ön kollarımda hissetmediğim ıslaklığa bakılırsa fışkırmamıştı da. Elimde olmadan geriledim. Zaina'nın boğazından bir hıçkırık koptu. O vakit bunu ilk kez yapmadığını hatırladım. Ucunun neye benzediğini merak ettiğim oku ona bakmadan yere attıktan sonra şimdi Kai'nin yanına oturmuş Zaina'ya yürüdüm. Onu önce omuzlarından tuttum sonra önüne düşmüş saçlarını elimle bir araya toplayıp ensesine doğru, kendime doğru; yavaşça çektim. Zaina'nın saçlarını tutan ellerim beyaza o tutamlardan daha yakındı şimdi.

Kai artık bağırmıyordu. Ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Zaina'nın başı Kai'nin göğsüne düştü. Oğlanın omzundaki iz biçimsizdi. Zaina'nın gücü ötesine yetmemişti ama yara kapanmıştı. Tamamen. Geriye yatağın örtüsündeki kan kalmıştı. Tamamen kapalı bir yaraya ait olamayacak kadar taze ve ıslaktı.

Şifacı, "Meşe ya da söğüt kabuğunuz var mı?" diye sordu. Ancak o zaman Eirdis'in varlığı yeniden aklıma düştü. Kız, hemen yanıt vermedi. Zaina dönüp kıpkırmızı olmuş gözlerle ve şimdiden şişmeye başlamış göz torbalarıyla kıza ters ters baktı. "Sana bir soru soruldu, kız," dedi. Sesi de en az gözleri kadar kanlıydı.

Eirdis'in bakışlarındaki ifade bir tuhaftı. Sanki ilk kez Şifacı büyüsü görüyordu. Kai'ye bakakalmışken korkmuştan çok... Büyülenmiş gibiydi. Belli ki kendi dünyasına bir parça yabancıydı.

"Meşe ya da söğüt, Eirdis," dedim. Herhangi birine ulaşabileceğimizden şüpheliydim.

Kız, adını duyunca bana bakıp başını salladı, dudaklarını birbirine bastırdığından ağzının kenarındaki minik gamzesi ortadaydı. Belindeki kemerden iki küçük kahverengi şişe çıkardı. "Hangisi?" diye sordu ve yutkundu. "Hangisini tercih edersin?"

"Söğüt. Söğüt daha iyi olur. İltihap önleyici etkisinden çok ağrı kesici ve ateş düşürücü olması için söğüt kabuğunu ça-"

Zaina lafını bitiremeden Eirdis çoktan koyu kahverengi talaşla dolu şişeyi yerine koymuş ve küçük ocağa yönelmiş, kenardaki testideki suyu bir kaba boşaltıp kaynatmaya koyulmuştu.

Zaina, "...çay olarak tüketmesi gerek," diye tamamladı cümlesini. Zaina kızın yanına hızlı adımlarla yürüdü. Uçları lekeli eteği yüksek sesle hışırdadı. Boyu, eğik sırtına rağmen gözüme normalde olduğundan daha uzun geldi. "Bir cadınız var," dedi sonra.

Eirdis başını iki yana sallarken Zaina'ya değil, Kai'ye bakıyordu. "Bir cadımız yok. Bir şifacımız var. Bitkilerden anlar."

Başını iki yana sallama sırası şimdi Zaina'daydı. "Yalnızca benim gibilere Şifacı denir. Sizin cadı kendine ne isim veriyorsa versin, bir cadı olduğu gerçeğini değiştiremeyecek. Yapabildiğinde beni ona götürür müsün? Ne kadar kudretli olduğunu kendi gözlerimle görmek isterim. Huysuzsa da dert değil, huysuz bir cadıya ilk denk gelişim olmaz."

Eirdis bakışlarını bir kez daha Kai'den uzaklaştırıp gülümseyince gözüme çekingen geldi. "Huysuz değildir," dedi.

Zaina da gülümsedi ama sanki gülümseyebilmek için içinde kalan son kuvveti harcamıştı, kolları yanlarından yere düşüverecekmiş gibi gözüküyor, sırtı gittikçe daha eğik duruyordu. "Bak bu, huysuz olmayan bir cadıya ilk denk gelişim olur işte."

Zaina'ya zehrin etkisinde olan o adamdan sonra cadıyı da görmeye gidebileceğini söyledim çünkü Zaina, cadının görmeye değer olduğunu düşünüyordu. Böyle bir yerde söğüt ve meşe kabuğu temin edebilmiş olmaları onun için ilginçti. Cadının öncelikleri barizdi ve bu öncelikler, Zaina'nın ahlaki değerlerine göre hiç de fena değildi. Vagondan çıkmadan önce Zaina'ya tek söylediğim, "Yanında birini daha götür," oldu. "Maça, Marlo, Bast ya da Sera, fark etmez ama bu vagonlar arasında bir başına gezinme."

Ben Kai'nin başında durdum. Çayı demledim. Eirdis, Zaina'yla çıktıktan sonra vagona dönmediğinden Kai ve ben yalnızdık ama vagonun çevresi meraklı gözlerle doluydu. Geçerken pencereden içeri göz atmak için oyalanan kimseler gördüm, içimden onlara kızmak gelmedi.

Çayı demledikten ne kadar sonraydı bilmiyordum ama Kai uyandı. Düşündüğümden daha çabuk gözlerini açmıştı. Biraz sızlandı, gözlerini tam açamazken Marlo'yu ve Zaina'yı sordu, aç olduğunu söyledi. Hakikaten Marlo'nun kardeşiydi.

Yanımda birisi olsaydı onu Marlo'yu çağırması için gönderirdim fakat yalnızdım ve Kai'yi bir başına bırakacak değildim. Ben de yanımdaki erzakla karnını doyurdum. Yavaştı ama bayat ekmeği yeni pişmiş gibi hiç şikâyet etmeden yedi. Yutkunurken zorlandı.

Ardından Zaina'nın hafif bir yemek sonrası içmesi gerektiğini söylediği çayı doldurup ona uzattım. *Açken içerse karnını rahatsız eder*, demişti. Kai, içi çamurlu suyla dolu gibi gözüken ahşap maşrapaya yalnızca sağ eliyle uzandı. Maşrapayı dudaklarına götürüp bir yudum aldıktan sonra da, "Beklediğimden de acıymış bu," dedi. Sesi sakindi. "Annemin yaptığı o zerdeçallı karışımdan da kötü."

"Üzgünüm Kai, tatlandıracak balımız yoktu." Kısa bir sessizlik oluştu. "Kai..."

"Bir şey söylemene gerek yok, Eira."

"Canını yakmak istemedim."

"Biliyorum. Ama bak..." Bakışları onları takip ettiğimde gözlerimi sol elinin üzerine götürdü. Kai parmaklarını oynattı. "Hepsi hâlâ yerinde. Bunu sana ve sanırım bir de Zaina'ya borçluyum."

"Üzgünüm."

"Beni kurtardın diye mi? Vay canına, Eira, demek o kadar sevmiyorsun beni."

Gülümsedim. "Seni baş belası, onca kişinin arasından oku yiyen kişi olarak nasıl seçildin acaba?"

Kai kıkırdadı. Kıkırdaması aniden kesilmediğinden acısı olmadığını düşündüm ama yine de sordum.

"Canın yanıyor mu?"

"Hayır, aslına bakarsan hiç yanmıyor. Sadece yorgun hissediyorum, hepsi bu."

"O çayı bitirdiğini görene dek başında duracağım. Sonra dilediğin kadar dinlenebilirsin. Eminim kaptan, ihtiyacın olan sürenin uzunluğunu sorun etmeyecektir."

Bir kaşını kaldırdı. "Emin misin?"

"Elbette. Söz konusu kardeşler olduğunda Maça'nın başka biri olası geliyor. Pek kimseler tarafından bilinmese de onun gibi biri için büyük bir zaaf bu. Ve böyle bir zaafı olduğu için kendini şanslı saymalısın. Yoksa Doktor seni *Martes*'in üzerinde yakalar yakalamaz Maça'nın emriyle suya atıverirdi."

Kai çayından büyük bir yudum daha aldı. "*Martes* üzerindeki kişiler hiç de göründükleri gibi değiller."

"Bu yalnızca *Martes* için geçerli değil. Dikkatli bakarsan diğer her yerde de bu durumun geçerli olduğunu görebilirsin. Bugünkü o kumral adam başta çok korkutucu görünüyordu. Belki çoğu zaman gerçekten de korkutucudur ama kampa doğru birlikte yürüdüğümüzde onun çaresiz bir adam olduğunu fark ettim."

"Öyle mi?"

Başımı salladım. Kai çayından bir yudum daha aldı. "İsmi Kael'miş. Uzun zamandır bu küçük topluluğun şefiymiş. Surhilian isimli bu topluluk, Veylinton'da hayatta kalamayacak onurlu Çürüklerden oluşuyormuş. Bana öyle bakma; benim değil, bizzat onun kelimeleri bunlar."

Kai gözlerini devirdi.

"İhtiyaçlarını satın alarak hayatta kalabiliyorlar yalnızca. Çünkü kendileri oluşturamıyor ya da hırsızlık yapmıyorlar. Yaşadıkları bu yerde onları kimse rahatsız etmiyor ama yine yaşadıkları bu yer yüzünden odunculuğu, marangozluğu ya da duvarcılığı bilmiyorlar. Bu yüzden bir gün evlerde yaşamanın hayalini kuruyor ancak şimdilik vagonlarda ve çadırlarda

uyuyorlar. Kael'in omuzlarında onlarca kişinin hüznünün yükü var."

"Hiç mi Çiftçi yokmuş aralarında?"

"Varmış ama neredeyse Çürük sayılabilecek Çiftçilermiş bunlar. Marlo'nun Çiftçi olduğundaki güçlerini hatırlıyor musun? Onun o zamanki güçleri bu feylerinkinin yanında kuvvetli kalırdı sanırım."

Kai, elinde tutmakta olduğu maşrapaya baktı ve onu hafifçe yukarı kaldırdı. "Bu iğrenç şeyi nereden bulmuşlar?"

"Ayıp ediyorsun, Kai."

Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim."

"Satın almışlardır diye tahmin ediyorum."

"Buna verecek parayı nasıl elde ediyorlar o zaman?"

"Avlanmayı öğrenmişler. Sattıkları da yalnızca yiyecek değildir."

Kai'nin kaşları çatıktı, kardeşlerinden birinden ziyade yalnızca kendine benziyordu şimdi. Başını iki yana salladı. "Kıraç Topraklar'da avlanacak pek bir şey yok. Daturalar bile yoktur burada."

"Bu, tehlikeli bir varsayım. Daturalar umulmadık yerlerden çıkabilir. Ama doğru, bu topraklarda avlanacak hayvanlar yok. Kael avcı gruplarının sürekli değiştiğini, bazı grupların gidip haftalarca dönmediği zamanlar olduğunu söyledi. Demek istediğim, şu taraftaki kamp ateşinin çevresinde gezindiğini göreceğin herkes birer avcı. Öyle gözükseler de... Gözükmeseler de."

Kai dalgınca başını salladı. Şimdilik ona grupta müzisyenlerin de olduğunu söylememe gerek yoktu.

"Şanslıyız ki kiraladıkları atlar var. Pek gürbüz değiller, yapılarına ve tüylerine bakılırsa pek de iyi beslenemiyorlar ama bizi Veymut'a kadar götürürler. Sen gücünü toplamaya bak."

Kai çok geçmeden uyuyakaldığında akşamın çökmesine hâlâ epey vakit vardı. Vagonun önündeki ufak taşları tanıdığım adımlar kıpırdattı. Marlo kardeşinin başına geldi ve onun huzurla uyuduğunu gördüğünde omuzları, yüreği hafiflemiş

gibi öne düştü. Bu kadar süre uzak durabilmiş olması mucizeydi.

"Zaina?" diye soracak oldum.

Marlo gülümsedi. "Merak etme." Sesi yalnızca bir fısıltıydı. "Maça'yı aldı yanına. O ikisi birlikteyken kendi adımıza endişelenmek onlar için kaygılanmaktan çok daha mantıklı." Geniş elini kardeşinin alnına ve saçlarına attı. Belki ateşi olup olmadığını kontrol etmek istedi ama Kai'nin yanakları hiç de pembeleşmiş değildi. "Ne baş belası ama..."

"Öyle söyleme. Şanssız sadece. Kai olmasaydı da bir ötekimiz olacaktı."

Marlo başını sallarken dalgın gözüktü.

"Kael'i görmeye Zaina ve Maça'yla birlikte gitmelisin, biliyorsun. Adam çok konuşuyor ama ne kadar doğru konuştuğunu bilmemiz gerek."

Ateşyutan başını salladı. "Sen de Bast'la birlikte atları yakından görmeye ve seyisle konuşmaya gitmelisin. Ya da Sera ve Bast gitmeli ve sen Kai'yle kalmalısın. Yedi at saydım. Kaçını alabiliriz ya da herhangi birini alabilir miyiz, onu da bilmemiz gerek."

Başını sallama sırası bendeydi. Ardından bir süre sessiz kaldık.

"İyi bir iş çıkardın, Eira. Seninle gurur duyuyorum."

Anlamayarak kaşlarımı çattım. "Ne için söylüyorsun bunu?"

Marlo omuzlarını silkti. "Yaptığın ve olduğun her şey için söylüyorum. Hepimizin omuzları büyük sırları taşımak konusunda kuvvetlendi belki ama en büyük kararları taşıyabilecek olan belli ki senin omuzların." Alnıma bir öpücük kondurdu. "Bunun için sen de kendinle gurur duymalısın."

Dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsedim.

"Ben Sera'yı çağıracağım. Kai'nin başında dursun diye. Böylesi senin için uygun mu?"

Başımla onayladım. "Bir de Bast'a onu şu tarafta bekleyeceğimi söyler misin? Küçük tepenin yamacında."

"Elbette söylerim, Gümüş Yürek."

Kendimi hafif eğimli yere attım, ezdiğim çimler yoktu. Toprak solgun, bitkiler cılız ve ölüydü. Arazi gözüme dalgalı geldiğinde aklıma okyanus düştü; sular zihnimde her yere sıçradı, tuzlu kokusu burnuma kadar indi. Okyanus çok uzaktaydı, çamlar çok uzaktaydı, her şey çok uzaktaydı. Bir kez daha önümde hiçlik vardı.

Arkamdaki taşların ezildiğini duymadıysam da hissettim çünkü o an -bir ağaç ruhunun olduğu kadar olmasa da- toprakla birdim.

Önce Bast'ın geldiğini hissettiğimi sanacak kadar kibirliydim. Fakat arkamdaki kişi; düşmemek için büyük bir dikkatle yürüyen, koyu kahverengi örgülü, küçük bir kızdı. Başımı çevirdiğimi gördüğünde aniden durdu ve kayan ayaklarıyla şaşan dengesi yüzünden yere, kalçasının üstüne düştü. O zaman bile bakışları bana dönüktü.

"İyi misin?"

"İyiyim." Kalkıp eteğini silkeledi. Örgüleri yer yer dağılmıştı. Bahçede oynadığı zamanlar Lumi'nin saçları da ya aynı böyle gözükürdü ya da tamamen açılıp sırtına doğru salınmış olurdu.

"Sana yardım etmemi ister misin?"

"Hayır."

"Pekâlâ. Sırtının dik olmaması gerektiğini zaten biliyorsun anlaşılan. Ağırlığını geriye vermen ve adımlarının ayaklarının uçlarından başlaması gerektiğini de. Çünkü gevşek bir toprak bu, eminim sen çoktan fark etmişsindir."

Nayla, minik çizmelerinin parmak uçlarıyla yürümeye koyuldu. "Elbette," dedi. Çok geçmeden yanıma düşmeden varmayı başardı ve "Adın ne?" diye sordu. Başımda dikilirken olduğundan uzun gözüküyordu.

"Eira. *Kar* demek. Bazıları *merhamet* anlamına geldiğini de söyler."

"Eirdis'in adının anlamı da *merhametli koruyucu*. Öyle söylemişti."

"Öyle mi? Eh, adımızın anlamlarını ruhumuzda taşıyoruz sanki, ne dersin?"

Nayla başını iki yana salladı. "Benim adımın anlamı bana hiç uymuyor. Babam *başarıya ulaşan* ya da *kendisine bir hediye verilen kişi* demek olduğunu söyledi."

Kaşlarımı çatıp Nayla'ya döndüm. "Neden uygun değilmiş sana?"

Kendini yere çocukların yaptığı gibi umursamazca, sertçe attı. Bacaklarını da benim şimdi yaptığım gibi tepenin alçalan kısmına doğru uzattı. "Hiçbir şey kazanmadım. Kimse bana hediye falan da vermiyor."

Gülümsedim. Henüz öyle küçüktü ki... Önünde kazanacağı tonla başarı, alacağı yığınla hediye vardı ama bunu bilmiyordu çünkü bilmesinin mümkün olmayacağı kadar toydu.

Nayla belindeki ince kemere davrandı; gerçi bu, dikişlerinin bazıları sökülmüş deri kemer onun için kalın sayılabilirdi. Küçük kız, hançerini yerinden çıkardı ve gözlerinin önünde tuttu. Çöküк omuzları, yorgun tutuşu ve toza bulanmış dağınık giysileriyle bir anlığına gözüme ben gibi gözüktü. Aramızda belirsiz hava değil de kaskatı bir ayna varmış gibi... "Dövüşmeyi öğrenmekte çok kötüyüm," dedi sonunda. "Eirdis bunun için bana kızıp duruyor."

"Pek de iyi bir öğretmen değil, desene. Ben de dövüşmeyi öğrenmekte çok kötüydüm ama benim öğretmenlerim hem sabırlı hem de işlerinde çok iyiydiler."

Söylediğimi büyük bir hevesle inkâr ederek başını iki yana sertçe salladı. "Hayır, hayır çok iyi bir öğretmen o. Birkaç sene önce Skoll'a her şeyi çok iyi öğretti. Skoll, o zamanlar benim yaşımdaydı ama herkes onun boyu uzadığı zaman Eirdis'ten daha iyi bile dövüşeceğini söylüyor şimdi. Skoll kaba bir çocuk, dövüşmeyi de seviyor. Ama ben sevmiyorum. Hançerim de beni sevmiyor işte. Bak!"

Hançere baktım, hayır, böyle demem doğru olmaz. Hançere Nayla'nın onu gördüğü gibi, ona bakmamı istediği gibi baktım. Ve anladım ne demeye çalıştığını: Nayla'nın elleri hançer tutmak için yaratılmamıştı. Parmaklarını dolamış olduğu hançer şimdi büsbütün huzursuzdu. Çelikti, paslanmış ya da bilenmekten incelmiş falan da değildi. Genç gözükmüyordu gerçi, katiyen Nayla'nın olduğu kadar genç değildi. Reçineli parlak sapı oyulmuş tahtadandı fakat ana malzemesinin hangi ağaç olduğunu bilmem mümkün değildi. *Belki meşe, belki ceviz... Belki ikisi de değil.* Bıçakla sap arasındaki kör kısım oyuntuluydu. Sap topuzu ve korumalığı şekiller işlenmiş tunçtandı.

Korumalığın yan yolları ve bıçağa uzanan sap çatalı öyle görkemli ki... Uzun zamandır böylesini görmemişimdir. Bu bıçak, bir süs bıçağı değil, orası kesin. Kör kısmı bile göze keskin geliyor.

"Doğru diyorsun, Nayla. Nasıl ki sen onu sevmiyorsan bu hançer de seni sevmiyor. Bana şunu söyle bakalım; hançerleri sevmiyorsan eğer, neyi seviyorsun?"

Beklediğim cevap; kılıçları, okları ya da yaylarıydı. Sonuçta tüm çevresi avcılarla dolu olduğundan görmeye alışkın olduğu, bakışlarını dolduran, günlerinin bir parçası olan şeyler bunlardı. Ama Nayla, "Resim yapmayı," dedi. Bu cevap beni gafil avladı, oturduğum yerde renksiz toprağın üstüne ondan daha renksiz bir suratla öylece yığılacakmışım gibi hissettim. Ayaklarımın üstünde olsaydım kesin bacaklarımdaki kuvvet birden çekildiğinden yere düşerdim. "Genelde kilden yapılma boya kullanırım ama bazen Karhu benim için bitkilerden de boya yapar. Karhu, Skoll'un abisi ama ona hiç benzemez. Onun sayesinde bazen yeşil, sarı, hatta kırmızı boyalarım olur." Nayla oflayınca örgüsünden çıkıp yüzüne dokunan saçlarının birkaç tutamı havalandı. "Eirdis bana boya yaparak vakit kaybettiğimi söyler hep. Dövüşmeyi öğrenmeliymişim yoksa fazla yaşamazmışım."

"Nayla..." Bir kimse ağlamamak ya da gülmemek için çabalayabilirdi ancak o kimsenin gözlerinin doluşu konusundan

elinden hiçbir şey gelmezdi. Benim de gözlerim doldu ve bu konuda hiçbir şey yapamadım. "Boya yaparak vakit kaybettiğini sakın düşünme. Resimde iyi olabilmek için uğraşmak gerekir. Gel gör ki bu dövüşmek gibi pek çok şeyde de geçerlidir. İkisinde de iyi olabilirsin. Ben bir keresinde böyle birini tanımıştım. Senin aksine onun kapkara gözleri vardı."

"Çok mu iyiydi resimde?"

"Hem de çok. Onun resimleri, bizim gözlerimizin gördüğünden çok daha güzel olurdu. Öyle ki onun gözlerinin dünyayı nasıl gördüğünü hâlâ çok merak ediyorum. Çünkü bence aynı şeye bakıyor olsak bile onun gördüğü, benim gördüğümden hep farklıydı." Derin bir nefes aldım. "Büyüdüğünde ne olmak istiyorsun?"

Nayla bir süreliğine düşünür gibi gözüktü. Bakışları hâlâ hançerinin üstündeydi. Bir süre sonra ben bakışlarımı karşıya diktim. Çok geçmeden akşam olacaktı, toprak hızla soğuyacak ve yıldızsız gecenin yanı sıra uyuyabilirsek bir de kâbuslar üstümüze çullanacaktı.

"Zagreus gibi olmak istiyorum."

"Zagreus mu?"

Nayla başını salladı. "Zagreus bitkilerden ve diğer her şeyden çok iyi anlıyor ama dövüşmeyi bilmiyor. Zaten çok yaşlı." Bir anlığına minik elini alnına götürünce utanmış gibi göründü. "Böyle söylediğimi babama söyleme. Kabalık ettiğimi düşünür."

"Söylemem. Zaten eminim hakikaten yaşlıdır."

"Zagreus istese bana daha güzel boyalar yapar ama hep çok meşgul. Belki ben onun gibi olursam kendime istediğim boyaları yapabilirim."

"Daha güzellerini bile yapabilirsin, Nayla."

Nayla gülümsedikten sonra ayağa kalktı.

"Gidiyor musun?"

"Evet. Ay çıkmaya başladı, akşam yemeği için eve dönmem gerek. Sen gitmeyecek misin?"

Başımı iki yana salladım. "Benim yapacak birkaç işim var. Bana arkadaşlık ettiğin için teşekkür ederim, bir başıma canım sıkılıyordu burada."

"Aslında... Ben buraya bir şey için gelmiştim."

"Öyle mi?"

Başıyla onayladı. "Seni gördüm... O çocuğun başında. Oku çıkarırken."

Ayaklanıp, "Nayla, ben..." diye başladıysam da devamını getiremedim. Sessizce onun söyleyeceklerini beklemeye koyuldum. Sessizlik, taşıması ne ağır bir şeydi! Yine de söylemek istesem söyleyeceklerimden ağır değildi belki.

Nayla'nın bana bakmak için başını nasıl geriye attığını gördüğümde *keşke ayağa kalkmasaydım*, diye düşündüm. Ama geri oturmak da önce aklıma, sonra içimden gelmedi.

"Eirdis bana okları ancak hançerlerden ve kılıçlardan sonra öğreteceğini söylemişti. Çünkü ok kullanması ikisine de benzemezmiş."

Başımı iki yana salladım.

"Sen ok atmayı biliyor musun, bilmiyorum ama..." Bakışları, iyice yıpranmış kemerimin üstüne düştü. "Hançerlerini gördüm. Eirdis'in kılıcı ve babamın sadağı da onların üstünde böyle duruyor. Zagreus'un şişeleri de tabii." Yüzü, iki elinin üstünde yatan hançerine döndü. Sonra kollarını bana doğru uzattı, "Bunu al," dedi. "Seni benden çok sever. Sen de onu seversin."

Bir anlığına kalakaldım, bakışlarım hançerde değil, kızın gözlerindeydi. "Alamam," dedim ama bunu söyleyeceğimi düşünmemiştim. Kelime öylece dudaklarımdan düşüverdi, hançeri belki ama Nayla'yı açıkça üzdü. Yüzü düşen küçük kız yine de vazgeçmedi.

"Al işte," diye üsteledi. "Ya sana vereceğim ya da kimsenin bulamayacağı bir yere gömüp kaybettiğimi söyleyeceğim çünkü onu istemiyorum."

"Bu hançeri bende görürse baban nasıl kızar, bir düşünsene."

"Kızmaz."

"Nayla..."

"Alacak mısın, almayacak mısın?"

Küçük kızın kararlı gözlerine baktım. Ben düşüncelerim arasında kaybolmuşken ne kadar zaman geçti bilmedim. Ancak Nayla tepeden yukarı çıkmaya başladığında içinde bulunduğumuz ana döndüm. "Bekle!" diye seslendiğimde durduğu zemin benimkinden yüksek olsa da uzak değildi.

Nayla bana döndü. Artık karşı karşıyaydık. Onun boyu daha uzun, sanki omuzları da bir an öncekine kıyasla daha genişti. Hançerini hâlâ gevşekçe tutuyordu. Üstünde beyaz bir bluz, boynunda da şimdi fark ettiğim, ipe sarılmış taş bir kolye vardı. Başını hafifçe yana yatırdı. Kaç yaşında olduğunu hiç sormamıştım. On yaşında ya vardı ya yoktu. Onun yaşındaki başka herhangi bir çocuk, bu tantanadan güneş bu kadar aşağı düşmeden çok önce sıkılırdı ama Nayla'nın gözleri yanıma geldiği andan şimdiye dek büyüklüğünü koruyabilmiş, sağlam bir merakla doluydu.

Toprak, omuzlarımı yerinden çıkarmak istercesine ellerimi aşağı çekiyordu sanki. Kollarım bu kadar ağırken Nayla'nın hançerine nasıl uzanacaktım?

Ben öyle kalakalmışken Nayla beni anladı. Parmaklarıma uzandı ve hançerini elime tutuşturdu. Kız elimi bıraktığında hançeri, *hançerim*, düşündüğümden de hafifti.

"Bir adı varmış," dedim, kamp ateşi yüzümü de yüreğimi de tam ihtiyaç duyduğum kadar ısıtıyordu. Yeryüzünü aydınlatan ne ay ne de yıldızlar vardı o gece. Sera karşımda yanaklarını avuçlarına dayamış otururken bıkkın gözüküyordu. Bast bir yanımda, Maça öteki yanımdaydı. Kai, onu bıraktığımız vagonda uyuyor; yanında hem Şifacı hem de cadı güçlerini hırpaladığından yalnızlığa ve sessizliğe hepimizden çok ihtiyacı varmış gibi gözüken Zaina duruyordu. O vagona en yakın

oturan Marlo'ydu, gece havası baş ağrısına iyi gelir diye sürükleyerek de olsa onu vagondan ancak bu kadar uzaklaştırabilmiştik. "Kael'in söylediğine göre hançerlerini ve kılıçlarını kazandıkları başarıların ardından isimlendirirlermiş," diye devam ettim.

Nayla'nın babası, kızının hançerini bana verdiğini duyduğunda hiç şaşırmamıştı. Bast ve ben, seyisle konuştuktan ve dört atın kiralanabilecek olduğunu öğrendikten sonra onunla konuşmaya gitmiştik. Seyis de Kael de bize karşı saygılı bir mesafe içindeydi. Yaşlı seyisin aksine Kael bizden korkmuyordu gerçi, gözlerinde o kadarını görebiliyordum. *Ne zaman gelip de bana hançerini kaybettiğini söyleyeceğini merak ediyordum*, demişti. Kael, fena bir adam değildi ve anlaşılan o ki fena bir baba da değildi.

Ben onu bir o yana bir bu yana çevirirken yeni hançerimin korumalığı üstünde seken ateş gözüme hayli neşeli geldi. "Ama bu hançer bir yolcuymuş. Zaten onlara ait değilmiş ve çoktan bir adı varmış. Kazandığı bir başarıyla değil, el değiştirmesiyle bilinirmiş. Kimileri ona *Naikalka* demiş. *Işık gibi, şeffaf.* Ama parıltılı bir hançer olmadığından çoğu ona, *Rhawador* demiş. *Gezbeden. Bedeni gezip duran. Aynı yerde uzun süre duramayan.*"

"Güzel bir parçaymış." Bast elini bana uzatıp avucunu kendi gibi karanlık gökyüzüne çevirdi. Hançeri onun ellerine usulca bıraktım. "Sende daha güzelleri var ama. Dilersen satabilirsin bunu. Kim bilir nereden geliyor. Pazar Kulesi'nde böyle bir şey için iyi ödeme yaparlar."

Ben başımı iki yana sallayamadan Maça araya girdi. "Bence satmamalısın."

Kaptana baktığımda o da önündeki ateşi izliyordu, gözleri her zamankinden daha güzeldi şimdi. "Neden öyle söyledin?"

Omuzlarını silkti. "Sana uyan bir yanı var. Eksik bir parçanmış gibi. Belki bunca zaman el değiştirip durmasının sebebi seni arıyor oluşudur. Ben böyle şeylere inanırım."

Ufak bir tebessüm yanaklarımı gücünün yettiği kadar itti. "Teşekkürler, Maça."

Kaptan bakışlarını ateşten ayırıp bana göz kırptı ve yeniden önünde açık duran notlarına göz atmaya koyuldu.

GEÇMİŞTEN ÇIKAGELEN BİRİ

Kıraç Topraklar'da yaşayan kimseler için para, hayat demekti. Durum böyle olunca Zagreus'un söğüt kabuğundan küçük vagonlarını dolduran eşyalarına kadar neredeyse her şeyi temin etmek için paraya ihtiyaçları vardı. Bize kiraladıkları dört at için Maça hayli bir miktar ödedi, öyle ki ödediği bu miktar, bizden istediklerinden katbekat fazlaydı. Kesenin içindeki altının ağırlığının çokluğunu fark ettilerse de tek kelime etmediler. Surhilian'la tanışıklığımızın başlangıcının keyif kaçırıcı olması artık kimseyi rahatsız etmiyordu.

Zaina'nın iyileştirdiği adam henüz kendine gelmediğinden yola koyulmadan önce onunla tanışamadık. Öğrendiğime göre bu adam Skoll ve Karhu'nun babasıydı. Şifacı'nın dediğine bakılırsa adamın bedeninin yalnızca görünür kısımlarındaki yara izleri, yaşadığı yılların sayısından daha fazlaydı ama yüzünde ona yakışan bir insaf vardı.

Yalnızca bir iki gün geçmiş olsa da Kai omzunu delen bir okla hiç tanışmamış gibiydi şimdi. Yalnızca Eirdis sorduğunda okun canını ne kadar yaktığını ama bedeninin acıyı yiğitçe üstlendiğini böbürlenerek anlattı. Bilinci aynısını yapmadığı için bayıldığını söyledi, ona da yapabileceği bir şey yoktu. Eirdis'in

mavi gözlü Çırpıkanat'a ilgisi hakiki olsa da kız Kai'nin sert tavırlarından etkilenmiş görünmek için çabaladı, en nihayetinde onun tanıdığı kimseler acıya alışkındı. Zaina, iyi niyetimizin göstergesi ve gördüğümüz misafirperverliğin bir karşılığı olarak acıya sebep olan bu yaraları iyileştirdi. Ben demircilikle ilgili olan o kitabı Kael'e verdim ve Sorin'in kitabını bir daha göremeyecek olmasını dert etmeyeceğini umdum. Bast da bir kese altını seyisin bulabileceği şekilde ahıra gizledi çünkü zavallı atların daha iyi beslenmeye ihtiyacı vardı. Maça bir şey hediye etmedi gibi gözüktü fakat huzursuzluk çıkarmayarak verebileceği her şeyi vermişti.

Gitme vakti geldiğinde ateşin ve vagonların ötesindeydik. Çantamızdaki erzak stoğu az daha olsa yenilenmiş, bedenlerimiz dinlenmişti.

Zagreus olduğunu tahmin ettiğim, uzun cübbeli, yaşlı bir adam bize yaklaştı. Onun elinden tutan Nayla da öyle. Nayla, gözleri beni bulunca gülümsedi. Boynundaki ladin tılsımı ışıldadı.

Bir önceki gün, "*Kimse sana hediye falan vermiyor, öyle mi?*" diye sormuştum ona. Ardından da kolyeme uzanmış, onu Nayla'nın boynuna asmıştım. Beni er ya da geç terk edeceğini hep bildiğim kolyeden böyle vazgeçtim. Çelik, Nayla'nın boynunda asılı taşa çarpınca hoş bir ses çıkardı. *"Al bakalım. Yolun buna benzer ağaçların olduğu tarafa düşerse beni bul. Eira adıyla bulamazsan Morwen ya da Gümüş Yürek diye ara, tamam mı? Belki birlikte resim yapabiliriz. Ama şimdiden söyleyeyim, benim resimlerim pek güzel değildir."*

Zaina; Zagreus'un önünde eğildi, bana onun büyük bir cadı olduğunu söylemişti. Önünde eğilmeye değer bulacağı kadar büyük... Yalnızca cadılık bilgisi ya da becerileri sayesinde de değil, yaşını aşmış bilgeliği ve sayısız erdemleri sayesinde de. Bir de Zagreus'un Zaina'yı görür görmez Tayga'dan buraya niçin geldiğini sormayışı vardı tabii.

Zagreus da Zaina'nın önünde eğilince Şifacı dostum afallamış göründüyse de tek kelime etmedi.

Adam titrek sesiyle, "Gezginler," dedi. Diğerleri gibi onun üstünde deri zırh parçaları ya da kürkler yoktu. Solgun cübbesi bir zamanlar koyu kahverengi renkteydi belli ki. "Nereden gelirsiniz, nereye gidersiniz, bilmem. Ama bu verimsiz, taşlı toprakların çok güneyinde olduğunuzu bilesiniz. Belki güneye gitmek niyetindeydiniz, belki değildiniz. Buralarda her yer aynı gözükür. Size tavsiyem, biraz daha güneye gitmeniz ve Veymut'ta dinlenip ihtiyaçlarınızı edinmeniz. Gönül isterdi ki bizim bu eksikliklerinizi tamamlayabileceğimiz kaynaklarımız olsun. Ama ne yazık ki yok."

"Eksik olma, yüce Şifacı." Zaina gülümsedi. Atlardan birinin dizginlerini tutan eli pelerinini aralıyordu. Taşımak istemediği için giydiği kısa, ince pelerini koyu gri renkteydi. "Bu atlar bize yeter de artar."

Zaina'nın yanında bile upuzun duran koyu kahverengi atın bacakları ince, tırnakları güçlü ve gözleri uysaldı. Seyisin söylediğine göre bu atlar dayanıklılıklarıyla bilinirdi, küçük molalar verildiğinde yorulmadan şafak vaktinden güneş tepeye varana dek yürüyebilirlerdi fakat iki kişiyi uzun mesafelerde taşımak için pek de uygun değillerdi.

Zagreus başını iki yana salladı. "Sen benden de yüce bir şifacısın, kızım. Fakat şifacılığın çok azı beceriyle ilgilidir. Önemli olan şifacının ruhunun rengidir, bunu unutma. İyileştirme becerileri, kömür gibi bir ruhta heba olur gider."

Kael öne çıktı. "Evlerimiz olmadığından çok iyi ev sahipleri değiliz. Korkunç bir başlangıç da yaptık, farkındayım. İzin verin bizim çocuklardan yol bulmayı en iyi bileni sizinle göndereyim. Gideceğiniz yere kadar size yol göstersin."

"Buna hiç gerek yok." Bast'ın canı birkaç gündür hayli sıkkındı. Sera'nın da öyle. Düz topraklar ya da hafif eğimler onlara göre değildi sonuçta. "Biz yolumuzu bulmak konusunda gereğinden daha iyiyizdir."

"Size gücenmiş ya da darılmış değiliz. Telafi etmeniz gereken bir durum yok." Marlo'nun üstünde de yeşil pelerini

vardı. Bir anlığına kardeşine baktı. "Ama birimizin canına zarar gelmiş olsaydı o zaman durum çok farklı olurdu."

"Aynısı bizim tarafımız için de geçerli." Kael derin bir nefes verdi. "Öyleyse en iyi kürklerimizden üçünü size verelim. Sayınızı karşılamıyor ama ne yazık ki elimden en fazla bu kadarı gelir." Kai'ye baktı. "Hem... Genç adama yeni giysiler borçluyuz zaten."

Kai ayağıyla küçük bir taşa vurdu. "O ceketi çok seviyordum," diye söylendi. "Bu kadar büyük yırtmasaydınız keşke."

Zaina elini Kai'nin saçlarının arasına attı. "Mecburduk."

Kael gülümsedi, bu gülümseme adamın yaşının sürekli değiştiğine kesinkes ikna etti beni. Işığın yüzüne düşüşü, rüzgârın saçlarına vuruşu, gülüşü, ciddiyeti... Yaşını bir öyle, bir böyle gösteriyordu. "Üç kürk öyleyse."

Böylece üç kürkü de yanımıza alarak yola koyulduk. Bir atın üstünde Kai ve ben, ötekinde Sera ve Zaina, bir diğerinde de Marlo ve Maça vardı. Bast yalnız bindiği doru atla önde gidiyor, bize yol gösteriyordu. Atlar taşları ezerek ilerlerken büyük gürültü çıkarıyordu ama en azından sıcak vücutlarının yükselen ısısı bizi de bir nebze ısıtıyordu.

Atların adımları ağırlaşmaya başladığında ya da yağmur bastırdığında çoğunlukla durup dinlendik. Öte yandan bazı zamanlar ince yağmurun altında, çizmelerimiz çamura bata çıka yürüdük. Bazı zamanlar da atların yelelerini okşayıp onlara biraz daha dayanmaları gerektiğini, sonra dinleneceğimizi söyleyerek devam ettik.

Günler benim için sıkıcı sayılmazdı ama yolculuk öyle sıradanlaştı ki hangi günün ne zaman bittiğini ve arkasından gelen günün ne zaman başladığını anlayamaz oldum. Gördüğümüz bir buluttan bahsederken, "Dün gördüğümüz bulut," dediysem de Bast bana o bulutu gördükten sonraki iki geceyi çoktan devirmiş olduğumuzu söyledi. Atlarla ne kadar ilerledik anlayamadım. Kıraç Topraklar'dan ayrılışımız ve Veymut'un ışıklarını uzaktan görüşümüz arasındaki süre üç gün de olabilirdi, üç ay da.

Ama Veymut'u uzaktan da olsa bir kez gördüm mü yeniden bedenimi doldurduğunu hissettim. Mevsimler sonra, başka bir açıdan, çok daha uzaktan yine bakıyordum şimdi bu kente. Ama aynı yapılar, aynı yıldızların altındaydı. *Elbette bir tanesi dışında...*

"Veymut." Marlo'nun kalın sesi şimdi nasıl oluyorsa cılızdı. Yola çıktıkları ilk zamanlar Maça, atın dizginlerinin kendisinde olması için diretmiş, ancak çok sonra yorulduğundan Marlo'nun arkasına oturmaya gönüllü olarak güzelim atın kontrolünü Doğrucu'ya bırakıp kollarını onun beline dolamıştı. İkisi de yolculuk boyunca bundan bir kez olsun şikâyet etmemişti.

Atları Kael'in bize bırakmamızı söylediği hana bıraktık. Bu han, kentin içinde sayılmazdı ve belki Kıraç Topraklar'ın kendisinden bile sessizdi. İsmi *Sökükdiş*'ti. Bir gece burada konaklayacaktık. Taverna kısmındaki şöminenin başında oturup bedenlerimizi ısıttık, giysilerimizi yıkadık, düzgün sayılabilecek iki öğün yedik. Hancı bizi ilgisiyle ya da gereksiz sorularıyla darlamadı, meraklı gözlere sahip olan karısı da öyle. Etrafta ikisinden başka kimsecikler yoktu.

Gece geç saatlerdi, huzursuz türden dahi hiçbir uyku bana yanaşmamıştı. Yağmur camlara vurmakta ısrarcıyken şimşekler bir anlığına tüm geceyi zalimce öldürüyor, ardından gelen anda gece yeniden canlanıyordu. Şöminenin yanında bir başıma otururken önümde birkaç kara çavdar krakeri ve ondan da fazla kırıntı vardı. Sakin bir handı burası, benim oturduğum masa da sakin bir masaydı. *Kuutamo* görünüşü dışında aya benzer, onun ışığında güzelleşip cıvıldardı. *Marwolaeth* ölümü kana kana içer, göze pek güzel gelmezdi ama şimdi ellerimdeki *Rhawador*, ona baktığımda aklıma gelebilecek herhangi bir şeye benzemiyordu. Ben yeni olan bu hançeri bir o yana bir bu yana çevirirken şöminedeki ateş, bıçağının iki tarafı arasında zıpladı durdu. Ya havadan ya da sudan ellerimin içleri inanılmaz kuruydu.

Çok geçmeden kalkıp tezgâhının başındaki hancıyı buldum. O, akşamın erken vakitlerinde yemek yediğimiz tabakları kurularken ben taburelerden birine oturdum ve satın alabileceğim bir hançer kemerinin olup olmadığını sordum. Şanslıydım ki adamın bana gösterdiği kemerlerden biri çift taraflıydı. *Kuutamo* yerli yerinde dururken *Marwolaeth*'i bir yanıma, *Rhawador*'u öteki yanıma aldım. Yeni hançer, öteki tarafımda duran kadar uzun değildi.

"Yeni bir kayışa ihtiyacınız var gibi gözüküyor," diyerek *Kuutamo*'nun durduğu kayışın nasıl yıpranmış olduğunu ima etti. Adam iyi bir tüccar değildi ama gözleri iyi görüyor, benimkinden sivri kulakları iyi duyuyordu. Yapıca sağlamdı ama bedeninin bir zamanlar daha sağlam olduğu izlenimine kapıldım. Şimdi bezi yumruğunun altından sarkıyor; ince ve solgun parmaklarından biri *Kuutamo*'yu, o kudretli, güzelim gümüşi hançeri işaret ediyordu.

Gözlerimi kıstım. "Biliyorum. Ama o kayış hepten mahvolana dek yerine yenisini almayacağım."

"Göründüğünden büyük bir önemi mi var?" Ters bakışlarımı kaldırdığımda sıska ellerini iki yana açıp özür diledi. "Buralara pek kimseler uğramaz. Önemsiz de olsa bir sohbete ihtiyaç duyuyorum bazen. Amacım sizi kızdırmak değildi, bağışlayın."

"Hanımınla pek sohbet etmez misiniz?"

"Hanımımı çok severim; Mirla iyi biridir, hatta kimi işlerde de en iyisi. Ama Doğal Denge biliyor ya, onun konuşmak istediklerini ben anlamam, benim konuşmak istediklerimi de o anlamaz. Bu hanın ismi *Sökükdiş* çünkü ikimizin de bir dişi eksiktir. Korkarım tek ortak yönümüz de bu."

Güldüm. "Adın ne, hancı?"

"Tharven. Tharven Kızıltaş." Bir elini karnına, ötekini beline koyup gösterişle eğildi. "Emrinize amadeyim."

"Gel, karşıma otur öyleyse. İki sohbet edelim. O sarışın genç adam uykuya bu kadar düşkün olmasaydı onun sohbetini daha çok sevebilirdin. Ama şimdilik benim laflarımla

idare etmen gerekecek. Eh, omzu zırhlı olan olmadığım için hâline şükredebilirsin en azından. O pek konuşkan değildir. Ya da mor gözlü olan. O konuşkandır ama ya söyledikleri ya da işittikleri genelde kişiye rahatsızlık verir. Benim ismim Eira. Tanıştığıma memnun oldum, Tharven Kızıltaş. Kendine bir içecek doldur lütfen, benden olsun."

Tharven kendi ahşap bardağını doldururken, "Dürüst olmak gerekirse ekibinizde sizden başka gördüğüm hemen herkes gözümü korkuttu, Eira," dedi. Ardından bir bardak daha doldurmaya koyuldu. "Hele de en kısa olan. Kıvırcık saçlı hani?"

Bir kez daha güldüm. "Göründüğü kadar fena değildir. Ama göründüğünden de fena olabilir. Bekle de masadan krakerlerimi alıp geleyim." Boyuma göre yüksek kalan tabureden atladım. *Aramızda bir topuk kadar fark ya vardır ya yoktur ancak anlaşılan o ki ben Maça'dan uzun gözüküyorum.* Sessizce kıkırdadım.

Ben yürümeye koyulmuşken Tharven arkamdan seslendi. "Beğendiniz mi? Krakerleri Mirla yapar."

"Harika olmuşlar, uzun zamandır boğazımdan böylesi geçmemişti. Sabah ilk işim Mirla'ya krakerlerinin enfes olduğunu söylemek olacak." Tam masaya doğru eğilmiş, elimi de tabağa uzatmıştım ki karşı camda bir hareketlilik gözüme çarptı. Sanki bir bedenin gölgesi düştü cama. Geceden de ağaçlarınkinden de farklı bir karanlıktı bu. Şömine solumda, Tharven arkamdaki tezgâhının yanındaydı. Ama ben durunca Tharven de durmuş olacak ki oluşan sessizlik, iki kişinin konuşmuyor oluşundan doğan sessizlikten daha yoğundu. "Sanırım bir ziyaretçin var, Tharven."

"Eminim yalnızca bir misafirdir," dedi. Beni huzursuz eden artık her neyse bir yana, onu huzursuz eden yalnızca benim tavrımdı belki. Ama Tharven akıllı adamdı, bir koşu kılıcını kaptı geldi.

"Sen dur," dedim. "Bir misafirse şayet... Bir hancı olarak gözünü korkutmak istemezsin. Kılıcını her ihtimale karşı

tezgâhın altına koy. Ben kenarda hançerimle bekleyeceğim. Yardıma ihtiyacın olduğunu hissedersen bana bak ve göz kırp."

Tharven söylediğimi yaptığında onun bana duyduğu güven, kendime duyduğum güvene katıldı. Kapının açıldığı yönün yanındaki köşeye iyice sindim. Gelen her kimse, girer girmez solundaki beni görmezdi. Hele de gölgesinin olduğu kadar uzun boylu biriyse...

Beklerken kanım soğudukça soğudu, damarlarımı dondurdu ve kaslarımı uyuşturdu. Çok geçmeden kapı yavaşça açıldı. Menteşelerin arasından geçen incecik rüzgâr yanaklarımı okşadı, içeri giren soğuğu tenimde duyumsayınca kanımın aslında ne kadar sıcak aktığını fark ettim.

Islak, ağır adımları duydum; bu adımlar yalnızca bir çift ayağa aitti. Başlığı tamamen ıslak pelerinin altındaki omuzlarına bakılırsa bir erkekti. Kapının kapanmasının ardından ilk iş başlığını indirdi. Koyu renk, omuzlarına uzanan saçları bile ıslaktı. Boyu, durduğum yerden şaşılacak denli uzun görünüyordu. "İki gecelik bir odan var mı?" diye sorduğunda tok sesi sakin, kelimeleri netti.

Hemen ardından gözlerimi Tharven'e dikip bir saniye olsun ondan öteye ya da beriye bakmadım. Hancının da bana bakmasını, ardından göz kırpmasını beklerken içten içe bunun gerçekleşeceğinden emin olduğumu fark ettim. Adama arkadan saldırmak kalleşçe olurdu, kuşkusuz ama gecenin bir vakti kendi hâlinde bir han işleten adamın tekiyle karısını soymaya kalkmak ondan da beterdi. Henüz yüzünü görmeden peşin hükümle iyice bilenmiş olduğum bu adama haddini bildirmek, bunu yaparken yeni hançerimi denemek istiyordum.

Ama hancı bana bakmadı. "Elbette," derken de sesi bizle alışveriş ederkenki gibiydi. "Öncesinde yiyecek ya da içecek bir şeyler ister miydiniz?"

Adam hemen cevap vermek yerine kıpırdanır gibi oldu. Her nasılsa arkadan bile yorgun gözüküyordu. Başını iki yana salladı ve "Hayır, teşekkür ederim," diyerek kibarca reddetti.

Sesi tekdüzeydi. "Ama kapının yanına niçin birini dikmiş olduğunu öğrenmek isterim."

Tharven bocaladı; yüzünde gördüm bunu, aklından geçenlerin hiçbirini yakalayamadı. Ne söyleyeceğini düşündü ama düşünme süresi uzadıkça uzadı. Yalan söylemeye hiç alışkın değildi belki. Sonuçta ücrada bir tavernaydı burası, konuğu çok olsaydı o zaman Tharven yalan söylemesini çok iyi bilirdi. Yine de hancının bir yalan bulmasına ihtiyaç yoktu şimdi.

Doğrulurken, "Ne olur ne olmaz diye," dedim.

"Bir kadın, ha? Eminim cüssene güvenerek durmuyorsundur şimdi orada? Neredeyse fark etmeyecektim seni. Başkası olsa fark etmezdi." Adamın sırtı dönüktü bana hâlâ. Artık saçlarından sular damlamıyordu. "Öyleyse neyine güveniyorsun? Büyüne mi? Bu sakinliğin niye?" Nihayet bana döndü. "Yoksa..." diye başladıysa da devam etmedi. Karanlık bir köşede geceye bulanmış yüzün ona tanıdık geldiğini fark etti. Nereden ya da ne zamandan olduğunu anlamasa da fark etmiş olmalıydı. Yoksa kelimeleri de bakışları da böyle aniden boşluğa düşmezdi. Ben de onu tanıdım. Hemen sonra da yüzünde bir duyguyu görmenin bana kendimi nasıl iğrenç hissettirdiğini... Şimdi hiç de fena hissetmiyordum. Tahminimde haklı olduğum üzere, yeni hançerimi deneyecektim, nasıl fena olabilirdim?

Birbirlerine uzak gözlerinin rengi bana kararmış geldi. İçeri girmeye izni olmayan şimşeklerden biri de pencerelerin ötesinden saçlarının birazını örttüğü yanağındaki yara izini işaret etti. Yapabilseydi daha iyi görebileyim diye saçlarını tutup bir kenara iterdi sanki. *Bak*, derdi. *Zaman ona da hiç iyi davranmamış. Ama yüzü... Bunca zaman sonra bile insandan, feyden çok yılanı andırıyor.*

"Merhaba, Revon."

Revon çatık kaşlarının altından bana bakakaldı. Selamımı almadığı gibi bana da selam vermedi. Adımı bilmiyordu.

"Uzun zaman oldu."

Kılıcına davrandı. Adım bir yana, kim olduğumu ve yüzümü nereden hatırladığını şimdi çok iyi biliyordu işte.

Revon üzerime atılmadan çok önce sıkışmış olduğum köşeden çıkmıştım. Aklımda tek düşünce yoktu. Doğru zamanda eğilerek hamlesini savuşturdum, çevremdeki boşluk bana yeteri kadar hareket imkânı sağlıyordu ama onun kılıcının uzun oluşu ikimizin de işine gelmiyordu. Revon çevresindeki masalar yüzünden dilediği gibi davranamıyor; ben de bir hançerle, *Rhawador*'la, bir kılıca karşı şansımın ne olduğunu düşünüyordum.

Çok geçmeden kılıcı, şömineye gürültüyle çarpıp zangırdadı; kılıç, taş şöminenin birazını ufaladıysa da verdiği zarar kadar hasar aldı. Revon, kılıcını ancak o zaman hışımla yere attı. Bunu yaparken uzamış saçları dalgalandı, saçları gerçekten hızlı kuruyordu.

Harcadığım enerji, onunkine kıyasla bir hiçti. Revon bana ulaşmak için kendini parçalayabilse yapardı sanki. Ona duyduğum öfkenin yıllar içinde biraz da olsa soğumamış olması bana tuhaf geldi. Revon'un yaptıkları affedilecek türden değildi gerçi. Hem de hiç.

Nos'un o köprü altında canı için savaşmasının sebebiydi Revon. Bir Datura'yla ilk kez yüz yüze gelişimin, bedenimin kaldıramayacağı bir korkuyu sırtlanışımın sebebiydi. Nos, az kalsın o gece...

Bir Datura'yı öldürüşümün sebebiydi. Revon, şimdi karşısında durduğu kişiyi isteyerek ya da istemeyerek ama *bizzat kendi* yaratmıştı.

Güldü. Soluklarını beklediğimden çabuk toparlamıştı doğrusu. "Bir tek sen mi kaldın yoksa?" diye sorduğunda öfkemin ucunun yeniden tutuştuğunu hissettim. "Aptal kız."

Elimdeki hançerin parlak olmayan rengi gözüme çarptı. *Rhawador* değildi bu, *Marwolaeth*'ti. *Rhawador*'u o kadar iyi tanımıyordum henüz ama *Marwolaeth* ona acımazdı. *Bu yılanın başını ezme vakti geldi de geçiyor*, düşüncesi zihnimde

yankılandığında aracı sesi, benim sesim değildi. Çirkin bir sesti, belki *Marwolaeth*'in sesiydi.

Revon, kolunu çapraz şekilde kaldırdığı gibi elini tersine doğru itti. Tokat yemiş gibi oldum, yüzüm yana öyle aniden döndü ki ne olduğunu anlayamadım; sese bakarak boynumda bir şeylerin çatladığını, burkulduğunu, kırıldığını sandım.

Aptal kız.

Aptal kız.

Revon'un bir Darka olduğunu aklından nasıl çıkarırsın?

Yüzümden akan ılık kan, gri tuniğimin yakasına dökülmeye başladı ama boynumda ilerlediğini hissedebildiğim yalnızca yukarı tırmanan, pençeli, sıcak bir öfkeydi. Öfke yukarı çıkarken tırnaklarını boğazıma batırıyor, tuttuğu yeri parçalıyordu.

Elimi yanağıma götürdüm. Canım yandı, gözlerimden akan yaş, açık yaraya değdi.

Revon adice ikinci büyüsünü gönderdi. Ben şokla eğildiysem de bu seferki büyü hiçbir yerime çarpmadı. Önce Revon'un ıskaladığını sandım ama sonra yüzündeki şaşkınlığın ne büyük olduğunu gördüm. O da benimkini gördü; görmeseydi çevremi saran, görünmez kalkanı oluşturan kişinin ben olduğumu sanabilirdi belki. Ama gördü ve yavaşça iki elini de bana doğru uzatmış Tharven'e döndü. Öyle yavaş ki zavallı adamın soluğu yarıda kaldı, göz kapakları titredi. Yine de Tharven, kollarını indirmedi.

Yerde yuvarlandım, yanağımdan akan kan tuniğimin olmadık yerlerine bulaştı. *Marwolaeth*'i Revon'un bacağına geçirirken zamanın akışı bir kez daha yavaşlamış gibi geldi bana, öyle ki çenemde durmuş o bir damla kan bile yere düşmeden önce tereddüt etti sanki, o kadar yavaştı.

Ne adice, diye düşündüm. *Birine o sana bakmazken saldırmak, onu uykusunda öldürmekten farksız. Büsbütün alçakça. Nos bana böyle öğretmedi.*

Revon bağırdı, dikkati Tharven'den yeniden bana ve bir de kendi bacağına kaydı. Hırıltılı bir küfür savurdu ama çabucak üstüne abandığımdan geriye doğru düştü. Onun çevikliği dişe

dokunur türdendi. Debelenmesi uzun sürmedi, çok geçmeden koca elleriyle bileklerimden yakaladı beni. Kuvvetli tutuşu acımasızcaydı, bedenen ne kadar güçlü olduğunu o zaman fark ettim. Pelerinin altında kalan kolları, görmeyeli kalınlaşmıştı. Beni devirdiğinde bile bileklerimi sıkıca tutuyordu.

Ayaklarımla vurmayı denedim, dizlerim ona dokunduysa da canını hatırı sayılır ölçüde yakmadı. Ta ki dizim bacaklarının arasına kuvvetli bir hamle yapana dek. *Adice. Ama Bay Çırpıkanat, bana böyle öğretti.*

Ancak o zaman afalladı. Öne doğru eğildiğinde elleri üzerindeki kuvvet, bilincinin birazını kaybetti. Gözüne tükürdüğümde de ellerini istemsizce gözlerine götürdü. Çirkin bir kavgaydı bu, Revon bundan başka türlüsünü hak etmiyordu.

Bileklerimi kurtardığım gibi uzanabileceğim ne varsa ona uzandım. *Rhawador*'un kabzasını Revon'un başının solunda bir yerlere geçirdim; güçten düşmüş olsam da kabza, sağlam bir tavanın düz sırtı gibi sertti. Revon, ellerini bir kez daha kaldırmaya vakit bulamadan bilincini hepten kaybedip üzerime düştü.

Göğsüme düştüğü için boğazımdan hayvansı bir hırıltı kaçtı. Koca bedenini homurdanarak üzerimden atarken *saçlarından tut*, dedi içimden bir ses. *Saçları kolayca kavrayabileceğin kadar uzun. Başını geriye yatırdığın gibi boğazını kes. Revon bu. Nos'u gözünü kırpmadan avlardı o gece. Marlo'yu ve Zaina'yı da. Sen de biliyorsun.*

"Kes sesini." Zihnimde bana ait olan kelimeler, ben ayağa kalkarken nefesime karıştı. Güç bela doğruldum ve yüzümü Tharven'e döndüm. Yanağım *fena* yanıyor, gözlerimi birbiri ardınca kırpsam da bulanık görüşüm düzelmiyordu.

Tharven'in yüzündeki ifadeye seçebildiğim kadarıyla *hüzün* diyesim geldi; kaşlarının iç tarafı iyice havaya kalkmış, ince dudakları hafif aralanmıştı. Belki de yalnızca şaşkınlıktı bu, olan bitene nasıl bir anlam verecekti ki? *Zavallı adam... Gecenin sakinliğinin tadını en az benim kadar çok çıkarıyordu.*

Bar tezgâhının yan tarafında, merdivenlerin olduğu koridora açılan bir kapı kirişi vardı ama ortada bir kapı yoktu. O kirişin ötesindeki karanlığın içinden arka arkaya iki yüz belirdi, ahşap merdivenlerden inerken tahtaları hiç gıcırdatmamış iki kişi: Bast ve Sera. İkisinin de yüzü gözü şiş, saçları dağınıktı.

Bast'ın mor gözleri şimdi siyah duruyordu. Bana baktı, ardından hemencecik yanağıma. Tharven'e döndü; sonra tekrar bana ve nihayet ayaklarımın altında, masalar yüzünden seçemediği karartıya. "Eira..." dedi. Gözleri tuniğimdeki kanın üstünde takıldı. Öyle takıldı ki bir anlığına üstümdeki kanın sebebinin bizzat gövdemdeki, hissedemediğim bir yara olabileceğini düşündüm. Koskoca Hırsız Kral, gözüme gafil avlanmış geldi; sanki ne diyeceğini bilemedi, belki yalnızca birkaç an önce uykusundan uyandığındandı şimdiki sersemliği.

Ayağımı Revon'un sırtına koyup Tharven'e seslendim. Sağlamından uzunca halatları olup olmadığını sordum ya da şimdi baygın iki seksen yatan adamı uyanmadan önce bağlamamız gerektiğini söyledim. Bedenimin çoğu hâlâ bir tuhaftı, kelimelerimin kontrolü de aynı şekilde henüz tam olarak bende değildi. Ama konuşurken kıpırdayan yanağımın acıdığını epey net hissettim.

İntikam almak istiyordum, kuşkusuz. Nos'un Asatkra'daki eski ortağını öldürmekten çok bana yaşattığı korkunun katbekat fazlasını yaşatmak istiyordum ona. Ama Revon bize intikamdan çok daha iyisini verebilirdi.

Sera ve Bast, *Martes*'in tayfalarından öğrenmiş oldukları düğümlerle Revon'u sandalyelerden birine bağladı. Ardından hem Sera hem Tharven yanağımı dikmek konusunda gönüllü oldularsa da onları kibarca reddedip Sera'ya Zaina'yı uyandırmaya gidip gidemeyeceğini sordum. Zaina'yı endişelendirmemesi gerektiğini söylemiş olsam da Şifacı, aşağıya bir savaş bulacağından eminmiş gibi indi. Eh, ortalık hakikaten bir

savaş alanını andırıyordu gerçi. Sandalyeler devrilmiş, masalar kaymış, birkaç küllük düşüp kırılmış ve şöminenin bir kısmı oyulmuştu. Hemen arkasından gelen Sera avuçlarını iki yana açtı ve "En azından denedim," demekle yetindi.

Zaina önce beni gördü ve yanıma koştu. Üstünde uzun kollu ama ince, lacivert, basit bir gecelik vardı. O da her şeyden önce adımı söyledi. Elini yanağıma koydu ve yaraya değmemeye özen göstererek, "Tanrı'm," diye fısıldadı. "Neler oldu böyle?"

Zaina'nın başını iki yanından tuttum ki dönüp hemen şimdi sandalyede bağlı kişinin kim olduğunu fark etmesin. "Zaina, canım, her şeyden önce sakin kalacağına söz vermelisin. Ancak o zaman anlatacağım sana olup biteni."

Hevesle başını salladı. "Elbette."

Ellerimi çektim. Yüzümü Revon'a döndüğümde Zaina da önce yüzünü, sonra bakışlarını çevirdi. "Bu da kim?" Soru dudaklarından bilinçsizce düştü. Yıllar önce gördüğü yerde geberteceğini söylediği Revon'u ilk bakışta tanımadı. Kimse tanımazdı gerçi, adamın yüzünün büyük çoğunluğu örtülüydü şimdi. Ama dikkatli olmalıydım, Zaina söylediği sözleri ve ettiği yeminleri unutmazdı.

"Revon bu," deyiverdim. Uzatmaya gerek yoktu.

Zaina aniden bana döndü. "Ne diyorsun, Eira?"

"Uyanınca sana saygısızlık edecek; bizim hakkımızda, Marlo ve Nos hakkında ileri geri konuşacak, yalan söyleyecek, eminim bunlardan ama onun bildiklerine ihtiyacımız var. Bacağından yaraladım, Tharven sardı ama yarası açık kalsın. Şimdilik. Kaçarsa diye."

Zaina'nın solukları sıklaştı; Şifacı, çenesini sıkıp gevşek bıraktı durdu. Sonra kendine hâkim olma konusunda yine kendine karşı açtığı savaşı kaybederek yana doğru atıldı. Ben de Zaina'ya yapıştım.

"Bırak da parçalayayım şu iti!" diye bağırdı, boyu benimkinden çok daha uzun, içinde bulunduğumuz anda bedeninde depolanmış kuvvet benimkinden çok daha fazlaydı. İstese beni

kolayca yere sererdi ama dönüp bana şöyle bir bakan Şifacı, sınırlarımı zorlamadı. Gardını indirip, "Pekâlâ," dediği vakit omuzları düştü. "Bir süreliğine kendime mukayyet olabilirim sanırım. Uzun süreliğine söz veremem ama."

"Ne olursa olsun," diye söze giren Bast'tı. Sesindeki uyku yerli yerinde duruyordu. "Merhameti seçeceğini söylemiştin, Eira. Ama bu artık sıkıcı olmaya başladı." Kara avuçlarını yukarı açarak beni gösterdi. "Şu hâline bir bak... Sana bunu yapan adamın gitmesine izin mi vereceksin?"

Zaina, "Üstüne gitme," diyerek araya girmeye çalıştıysa da ben başımı iki yana salladım.

"Revon'u bağışlamamın merhametimle hiçbir ilgisi yok, Hırsız Kral. Bir kez ayıldı mı sen de anlayacaksın bunu."

Zaina kolumdan tutup beni sandalyeme yönlendirdi. "Gel, yanağını iyileştirelim önce. Korkunç gözüküyor bu. Çığlık atmadan nasıl durabildin, anlamış değilim."

Zaina yanağımı iyileştirir iyileştirmez diğerlerine neler olduğunu üstümdeki kan istikrarla kururken anlattım. Bast ve Sera gibi Tharven de can kulağıyla dinledi beni. Revon'un yıllar önce bizi attığı tehlikeyi anlatırken Nos'u da anlatmak zorunda kaldım. Zaina elimi sıkıca tuttu, ben Nos'un aldığı yarayı, bana kaçıp gitmemi söylediğini ama kalıp Datura'nın tekini öldürdüğümü anlattım. Anlatması uzun sürmedi zira hepsini öyle yüzeysel anlattım ki ben bile gerçekten yaşanmış bir şeyi anlatıyormuşum gibi hissetmedim. Fakat masada duran *Marwolaeth*; şimdi çevresinde oturan bizler kadar, şöminede küle dönüşen odunlar kadar gerçekti. Tharven'in gözü sık sık ona kaydı. Bir yaratık avcısı olduğumu ilk kez duyuyordu ne de olsa.

Yarı açık gözlerim başı öne düşmüş, baygın duran Revon'u buldu. Kuruyup belli belirsiz kabarmış dalgalı saçları yüzünü büyük ölçüde örtüyordu. En son hangi cümleyi kurduğumu anımsamıyordum.

"Onun asıl derdi Nos'tu," dedikten sonra yutkundum, boğazım hâlâ yanıyordu. Bir de sarf ettiğim kelimelerin acı oluşu

vardı. "Yanındaki adamlardan biri o gece büyük acı içinde öldü. Çığlıklarını duydum, çok fenaydı ama o duyduysa bile umurunda olduğundan şüpheliyim." Diğerlerine bir şeyler anlattığımdan çok kendi kendime mırıldandığımı hissettim. "Acaba ne getirdi onu buralara? Kumandan öldükten sonra askerlerine ne oldu? Yüzündeki izi neye ya da kime borçlu?" Başımı eğip bakışlarımı yere çevirdiğimde krakerleri gördüm; Revon ve ben çarpışırken masaya da vurmuş, krakerleri yere saçıp ezmiştik.

Tharven baktığım yeri gördü, "Dur hele," diyerek ayaklandı. "Ben sana yeni krakerler getireyim."

O an krakerler son derdim bile değildi ama Tharven'in bunu söyleyişi bana kendimi daha iyi hissettirdi.

Yeni krakerler olduğu gibi duruyordu ki Revon'un solukları sesli hâle gelmeye başladı. Çok geçmeden genç adam kıpırdanır gibi oldu ve başını kaldırdı. Ben kalkıp önünde eğilirken diğerleri beni izledi. Şimdi renklerini tam anlamıyla görebildiğim gözleriyle karşı karşıya gelmek, geçmişle yüz yüze gelmek gibiydi.

"Günaydın, Revon." Zor olsa da gülümsedim. Bu bana kendimi bir canavar gibi hissettirdi. Revon'un olduğu türden biriymişim gibi...

Revon kaşlarını çatıp en son olan bitenleri hatırlamıyormuş gibi bön bön yüzüme baktı. Bakışları yanağımı bulunca o çarpışmayı rüyasında görmüş olabileceğini düşündü belki de.

"Umarım iyi bir uyku çekmişsindir çünkü sana biriyle ilgili sorular sormam gerek."

Geçmişte kalmış, kayıp birine dair soruların yanıtlarına ulaşmak için geçmişten ayağımıza çıkagelmiş birine sormaktan iyi yol mu vardı?

DOĞRU BİR YALAN

Revon sersemliği üzerinden çabuk attı. Kollarını kıpırdatmak, ellerini gözünün önüne getirmek için uğraştı. Nafile bir uğraştı bu. Halatın düğümleri, elleri Darka büyüsüyle bağlanmış gibi sıkıydı. O da bunu anlamış olacak ki bir küfrü içinde bulunduğu duruma, başını kaldırınca bir küfrü de bana savurdu. Bu benim keyfimi yerine getirdi çünkü küfür, acizlikti.

"Söylediklerine dikkat et, adi herif." Benim gibi düşünmeyen Zaina, kollarını göğsünde sıkıca birbirine dolamıştı. Saçındaki iki balıksırtı örgüden çıkan teller dik dik dururken Şifacı, buz rengindeki gözlerini iyice kısmıştı. "Bir daha uyarmayacağım seni."

Zaina'yı duyuşuyla Revon'un kırmızıya çalan gözlerinin kenarları neşeyle kırıştı. Sonra tek kaşı havaya kalktı. "Bakın kimleri görüyorum... Asatkra'nın güzel kızı, ordunun şeffaf buzdan gülü... Kumandan da dâhil, varlığını öğrenen seni kendine saklar; diğerlerine tek kelime etmezdi. Ama herkes seni isterdi, Zaina. Var olduğunu işiten nice asker, yolları seninkiyle kesişsin de bir kez yüzünü görebilsinler diye bilinmedik koridorlara sapardı. Odanı bir bulsalardı gece vakti kapın öyle çok çalınırdı ki uyuyamazdın. Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

Zaina'nın uzun yıllar beklemiş yumruğu, nihayet Revon'un gülümsemesini de kelimelerini de sildi attı, adamın yüzü eski yönüne dönünce alt dudağında çirkin bir kan lekesi vardı. Şifacı'nın soluklarıysa ağır ve gürültülüydü.

"Hiç değişmemişsin. Hâlâ beğendiğim gibisin."

Bir yumruk daha.

"Ne vardı kapını bir kere açsaydın bana? Senin odanı bulabilen yalnızca bendim ne de olsa. Yoksa değil miydim?"

Zaina'nın bir kez daha yumruk olmuş elini bileğinden sıkıca yakalayan Bast'tı. "Bırak," dedi usulca ve Şifacı'nın kolunu indirdi. "Hoşuna gidiyor, baksana." Revon'a şöyle bir bakış attı ve geldiğini görmediğim bir yumruğu yüzüne indirdi. "Ben vurunca da hoşuna gidiyor mu?" diye sorduğunda sesi hırıltılı, parmaklarını yer yer bembeyaz kesen yumruğunu olduğu gibi tutan omzu kaskatıydı.

Revon hırsla kaplanmış gözlerini Hırsız Kral'dan ayırmadan, "Demek böyle adamlardan hoşlanıyorsun," diye yersiz bir tahminde bulundu. *Keşke uyanmasaydı*, diye düşündüm. *Belki de ona soracağım soruların tümü cevapsız kalacak, biz de Revon'un kelimeleriyle kendimizi zehirlediğimiz kadarıyla kalacağız.* "Seni tanıdığımı sanmıyorum."

Bast, kollarını göğsünde rahatça kavuşturdu. "Bunun için kendini şanslı saymalısın."

"Orli halamın ruhu üzerine yemin ederim, Revon," diye başladı Zaina. "Tanrı şahidim olsun, seni dışarıdaki şu iki dağın arasına bağlar, kemiklerine kadar ziyafet çekmek şerefine nail olacak kocaman kurtları bizzat Tayga'dan getiririm."

Sera'ya dönüp Marlo'yu uyandırması gerektiğini fısıldadım. "Bana öyle bakma, Sera. Onu uyandıramazsan kaptanın adını seslen ama Marlo bize lazım şimdi."

Revon'un beni bulan ciddiyeti kırılgandı sanki. "Doğrucu yaşıyor mu?" Sonra gülümsedi, gözüme sahte gelen bir gülüştü bu. "Ya öteki?" diye sorduğunda Nos'un hayatta olmamasını dilediğini düşündüm ama pekâlâ tam tersini diliyor da olabilirdi. Nos'un adını tükürür gibi attı dudaklarından.

Yakasına yapıştım. Bir zamanlar o yokken hakkında doya doya saygısızlık ederek konuştuğum bu adam şimdi karşımdaydı.

"Bana bak," dedim, hırıltılı sesimin ardından bir küfür kaçtı ağzımdan. *Acizlik.* Küfür benim sesime hiç yakışmazdı ama kaba sözlerim Revon'un üstüne cuk diye oturdu. Ensesini tuttuğum gibi başını öne eğdim. "Bacağına bak, görüyor musun?" Görmüyorsa bile hissetsin diye öteki elimle yarasına bastırdığımda inledi. "Bunu yapan hançerime benzer daha fazla bıçağım var." Ensesini sertçe bıraktıktan sonra serbest saçlarımı yandan yukarı kaldırdım. "Kulağıma bak şimdi de. Anlıyor musun? Ben sizin gibi değilim, Revon. Tepemin tasını attırırsan Doğal Denge bile alamaz seni benim elimden. Duyuyor musun beni? İşime yaramayacak gibi olursan boğazını şuracıkta kesiveririm."

Söylediklerimin ne kadarını kastettiğimi ben de bilmiyordum. Delirmişim gibi hissediyor, tastamam delirmişim gibi gözüküyordum, emindim buna. Ama işe yarıyordu. Revon'un gözlerine en iyi ve en katı hâliyle, en belirgin rengiyle çekingenliğin yerleştiğini gördüm.

Soluklarım yavaşlamadan kenara çekildim. Tharven elinde tahta, yayvan bir tabakla barın arkasında bir yerde duruyordu, bize sağladığı alan için minnettardım. Onun bana gelmesine gerek olmadığını göstermek için gidip bar kısmındaki yüksek taburelerden birine oturdum.

Marlo kapı kirişinde durmuş, bacaklarını omuz genişliğinde açmış, ellerini de iki yanından kalçasına koymuştu. Bakışları önce Zaina'yı ve beni buldu. Hep böyle olurdu; kalabalık yerlerde önce birbirimizi seçerdik, ne kadar uzakta ya da ne kadar fazla kişi tarafından çevrelenmiş olursak olalım.

Çok geçmeden Revon'u gördü. Nasıl oldu da onu tanıyabildi, anlayamadım. Belki Sera Doğrucu'yu uyandırırken uykusunu bölüşünü nedenleriyle açıklamıştı. Nasıl olursa olsun; Marlo, ince çizmelerine rağmen son derece gürültülü adımlarla şömineye doğru yürüdü ve bir başka sağlam yumruk Revon'un

aynı yanağını buldu. Burun delikleri kocaman olmuş yılan, artık hiç de eğleniyor gibi gözükmüyordu.

"Kumandan öldü."

"Şu sarışın için de aynısını söyleyecek kimseler tanıyorum. Ama bana pek de ölü gözükmedi."

Revon'un oradan oraya sürüklenip duran bir adam olduğunun ayırdına varmam uzun sürmemişti. Bir başına olduğunu onu daha önce yanında adamlarıyla görmüş ve yüzüne, giysilerine bir de şimdi bakmış herkes anlardı. "Kumandan yaşıyor olsa senin için ne değişecekti?"

Revon yere tükürdüğünde içimden onu hırpalamak, başını yan taraftaki masaya çarpıp burnunu kırmak geldi. "Hâlâ bir işim olurdu."

Marlo bir sandalye çekmiş, Revon'un tam karşısına oturmuştu. Dirsekleri dizlerinde öne eğilmiş, dakikalardır duyduğu saçmalıkları anlamlandırmaya çalışıyordu.

"Seni işinden eden kim? Kumandan ölünce başka bir birliğe atamadılar mı seni?" diye soran Maça'ydı. Söz konusu kişilerin kim olduğunu bilmeden olan biteni çözmeye çalışırken sık sık elini dağınık saçlarının arasına atıyordu ama hakkını teslim etmek gerekir, onun yerinde olsak hepimizin yapacağından iyi bir iş çıkarıyordu. "Ne anlatıyorsun be adam? Dolandırmayı kes artık. Bu işten kaçarın yok, daha farkına varamadın mı?" Her zamanki zekâsı gibi her zamanki huysuzluğu da kaptanın üzerinde yerli yerindeydi. Dışarıda az önce çakmış parlak bir şimşeğin sesi işitildi.

Revon derin bir nefes aldığında artık her şeyi anlatacak olduğunu umdum. *Onun yerinde olmak istemezdim*, diye düşünürken buldum kendimi. *Ne şimdi ne önce ne de sonra.*

"Kumandan öldüğünde... Benim gibi adamların peşine düştüklerini bilmiyor musunuz? Her ne planladıysa bildiğimiz ileri sürülüp onun ortağı olmakla suçlandık."

"Ferniyan'ın askerlerinden birinin bile kılına zarar gelmedi," dedim. Ancak cümlem bitince gözümü ne zamandır kırpmamış olduğumu fark ettim. İçimden bir ses, *birinin geldi*, diye bağırdı. "Ne yaptıysa kendine yaptı. Kimin umurunda?"

"Kumandan sahip olduğu kaynakları, askerlerini kendi için kullandı durdu. Diğerlerinden dinledim, dışarı çıktıklarını anlattılar. Sonra da koskoca köşkün havaya uçtuğunu... Dinmek bilmeyen alevleri... Çığlıkları... Daha neler neler..." Revon önündeki yerde ileriye, Marlo'nun bacaklarının ötesine dalgınca baktı. "Salvor Köşkü yanarken Terra birlikleri Kumandan'ın peşine düştü. Ama büyüyle yanan köşkü aramak için gönüllü olan çıkmadı. Kimse ona yanaşmadı bile. Durum böyle olunca Ayvion ve Terra askerleri arasından karma ve zorunlu görevlendirmeler yapıldı, korkak askerler içeri girmektense yalan ifade verdiler, Kumandan'ın ölüsünü içeride hiçbir yerde bulamadıklarını söylediler."

Askerler içeri gerçekten girmiş olsalardı da Kumandan'ın ölüsünü içeride bulamayacaklardı. Ne Nos ne Kumandan'ın bedeni oradaydı, ben biliyordum bunu.

"Koskoca ordu yıllardır başka bir Doğrucu bulamadı mı?" Marlo'nun sorusu sivri uçluydu. Askerler söyledikleri yalanın doğru olduğunu bilmiyorlardı, bir Doğrucu bu doğru yalanı da işitebilir miydi?

Revon burnundan güldü. "Genç Doğrucu, adamların söylediklerini onayladı. Eminim tehdit etmişlerdir onu da. Ahmaklar..."

Marlo'nun gözleri titredi.

"Onun gerçekten öldüğüne kimse inanmadı. Muğlak bir sebepten kaçtığı sanıldı. Sebebin belirsiz oluşu herkesi korkuttu ama ortada bu belirsiz suçu yüklenebilecek bir Kumandan Ferniyan Salvor yoktu. Onun yerine hemen yanında, altındaki iki üç adam vardı." Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Revon sertçe burnunu çekti. "Ayvion'dakilere ne oldu bilmiyorum bile. Eve hiç dönemedim." Başını kaldırdı, tek tek hepimize baktı.

"Beni Terra'ya verirseniz eminim kral size kellemin ağırlığınca altın öder. *Fida* değil ha, *altın*. İstediğiniz de bu sanıyorum?"

Bağcıkları iyiden iyiye incelmiş, çamurdan rengini tamamen kaybetmiş botlar... Bakışlarım bir süre Revon'un botlarında takılı kaldı.

"Kumandan öldü," diye tekrar ettim. Bu gerçek dışarıdaki geceden daha soğuktu. "Seni Kral'a vermeyeceğimizi söylersek bizim soracağımız soruları yanıtlamaya gönüllü olur musun? İşleri zorlaştırmadan? Yalan dolansız?"

Revon bakışlarını Marlo'ya çevirdiğinde gülümsedi. "Sizin lafınıza güvenerek iş yapacağıma ölürüm daha iyi." Bast hışımla ayağa kalkınca, "Ama..." diye devam etti. "Yakalanırsam ölümden kötü bir kader bekliyordur beni. Hele de bir kez ellerinden kurtulmayı başarmışken."

Sessizce devam etmesini bekledik.

"Kabul. Zaten bu tantana ne diye, onu merak ediyordum. Sorularınızı dinleyeceğim."

İçimden derin bir *oh* çektim. *Lütfen işimize yarayacak olsun yoksa bu adama bir an katlanmış oluşumuza hakaretler yağdırıp duracağım.*

"Pekâlâ." Marlo'nun yanına bir sandalye çektim ve ben de Revon'un karşısına oturdum. "Sorum çok basit: Selas Finian şu anda nerede?"

Geçmişte Revon, nüfuzlu bir asker sayılabilirdi. Kumandan'ınkiler kadar olmasa da elinin kolunun uzun olduğunu tahmin ediyordum. Ama o ummadığım şekilde yüzünü buruşturdu. "Selas Finian da kim?" diye sordu.

"Bir soylu. O gece Salvor Köşkü'nde o da vardı, üzerinde altın işlemeli beyaz..."

"Ne giydiğinden bana ne? Ben orada değildim o gece."

"Doğru. Ah... Tanrı'm..." Parmaklarımla alnımı ovuşturup hatırlamaya çalıştım. "Nos, onu çocukluğundan beri tanıyordu. Sen de tanıyor olabilirsin. Selas Finian. Burnu havada bir soylu. İyi düşün, Revon. Ona dair elimde çok bir şey yok."

Bu kez küçümseyerek buruşturdu yüzünü, "İyi olduğun herhangi bir şey var mı senin?" diye sordu.

Öne eğilip elimdeki *Rhawador*'u boynuna doğru tuttum. Bıçağın ucunda hissettiğim kadarıyla boynunun derisi hiç de sert değildi. "Kage'yi hatırlıyor musun? Onu dört çığlıkta öldüren canavarı ben avladım, Revon. Askerlerin girmeye korktuğu o köşkün alevleri arasında ben yürüdüm. Doğal Dengelerle anlaşmalar yaptım, senin boyundan büyük bedeller ödedim. İlk Cadı'yı ben öldürdüm. Emin ol, iyi olduğum şeyleri sana bizzat gösterseydim şimdi karşımda böyle oturuyor olamazdın." Dişlerimi sıkarak derin bir nefes aldım. "İyi düşün. Selas Finian nerede?"

Revon gerçekten düşünmeye başladı; çatılan kaşlarından, bir o yana bir bu yana gidip gelen gözlerinden anladım. "Finian..."

Bast aniden halatlarla iyice çevrelenmiş sandalyeye doğru küçük, beklenmedik bir kâğıt parçası tuttu. "Kolunda böyle bir dövme var."

Revon bakışlarını kaldırdığında gözüme neredeyse ürkek gözüktü. "Bekle... Finian... Bu Finian, genç bir adam mı? Koyu saçlı, kemikli bir yüzü var?"

"Evet." Fazla hevesli gözükmemeye çalıştım ama kalbim boynumda atıyor, beni yavaş yavaş boğuyordu. "Tanıyor musun?"

"Tanımak denemez. Birkaç kez görmüşümdür. Adını da duydum sanırım."

"Yeterli değil, Revon."

"Selas Finian... Bir soylu olmalı, evet. Ama ailesine dair hiçbir şey bilmiyorum."

Zaina burun kemerini sıktı. "Yeniden vurmamak için öyle zor tutuyorum ki kendimi..."

Revon sırıttı. "Bu adamın ismini çok eskiden duymuş olmalıyım. Çünkü yakın vakitte hiç duymadım. Elimde yalnızca söylentiler var, eh, siz de takdir edersiniz ki ne zamandır davetlere katılamıyorum. Selas'ın ismi de benim gibi sırra kadem

bastı denebilir, gerçi onun gibilerin isimleri tavernalara ve hanlara pek uğramadığından kulağıma gelmemiş de olabilir. Ama Salvor Köşkü'ne dair ne var ne yoksa öğrenmeye çalıştığım zamanlar duyduğum kadarıyla onun da o yangında öldüğüne inananlar vardı. Bazıları ölmediğini, yangından çok sonra bir yerlerde görüldüğünü iddia ediyordu. Hangisi doğruysa artık. Ben ona rastlamadım, rastlayanını da görmedim. Şu bacağımı iyileştirecek misiniz artık?"

"Ölmüş olamaz." Maça, elini Revon'un bacağına attı ve sarılı yarasını sıktı. Yalnızca ümidini dile getiriyor olsa da o gece oradaymış gibi konuşmuştu. Öte yandan haklıydı.

"Orada değildi." Marlo, Maça'ya baktı. "Nos'un yapmamı söylediği gibi içerideki herkesi dışarı bizzat ben çıkardım. Gölge Sarayı'nda unutulmuş kimse yoktu. Bir oğlan dışında." Bakışları yere düştü. "Selas Finian ölmedi. En azından o gün. Orada."

Tam da Maça ve Bast'ın olmasını umduğu gibi.

"Eh," Revon bağlı kollarına rağmen omuzlarını silkti. "Öyleyse işiniz zor. Çünkü Selas Finian şimdi dünya üzerindeki herhangi bir yerde olabilir."

Revon'un bir dâhi olmadığını biliyordum. Kendim de bir dâhi değildim ama ben olsaydım şimdiki durumu onun seçtiği sözcüklerle ifade etmezdim. Aradığımız kişinin dünya üzerindeki herhangi bir yerde olması fikri ümit kırıcıydı. Ona ulaşabileceğimiz türden bir kaynağa Korsan Kraliçe de Hırsız Kral da sahip olmayabilirdi.

Bu yüzden bu cümleyi aklımda kabul edebileceğim bir başka şekle, bir başka kalıba sığdırıverdim.

Selas Finian hayli zamandır hiçbir yerde ya da hiçbir yerde değil.

Bahsi geçen *hiçbir yer*i bulmak, her yere bakmak zorunda olmaktan daha kolaydı ve artık öğrenmiş olduğum üzere, *hiçbir* yerleri bulmak, bizim için o kadar da zor değildi.

Gülümsedim. Önümde beliren Zaina, Revon'a öyle bir tokat attı ki elinin izi adamın yanağına, tıpkı şaşkınlığın ve

acının aniden gözlerine yerleşmesi gibi oturdu kaldı. Ancak Zaina kenara çekildiğinde gördüm.

Şifacı sonra elini silkeledi. "Kusura bakmayın. Ama elim öyle kaşınıyordu ki..."

Ay Işığı
KİTAPLIĞI

SÖZLER VE SÖYLENTİLER

Gözüm geceye alıştıkça daha çok yıldız görür oldum. Ya da başta utanan yıldızlar bana alıştıkça ortaya çıktılar. Çok geçmeden sarı, titrek şehir ışıklarının tepesini örten gece ışıl ışıl kadife bir örtüye dönüştü. Gece, ufukta daha aydınlıktı. Keşke bizim yolumuz için de böylesi geçerli olsaydı ama hiçbir yerde olmayan bir adamı arıyorduk. Ufuk, bizim için olsa olsa yalnızca bulanıktı.

Tharven ve Mirla bizi iyi ağırlamakla kalmayıp çantamızı o leziz krakerlerle tepeleme doldurdular. Revon kaçtığını sandı belki ama yaralı bacağıyla uzaklaşıp gitmesine biz izin verdik. Elleri serbestti ve iyi bir Darka olmasının yanı sıra anlaşılan o ki neredeyse Nos'un olduğu kadar da iyi bir askerdi. Ama Revon ya da Selas Finian gibiler, küçük düşürüldüğü için ya da hak ettiğini sandığı yere kendinden başkası gelirse zarar vermek için dönerdi. Birkaç irili ufaklı kesiğin intikamını almak için değil.

Tavernanın koca kapısını açtığında havada yeni yeni doğan güneşin soğuğu ve aydınlığı vardı. Merdivenlerin olduğu taraftaki kirişin altında gözlerimin çevresinin mosmor olduğunu, üzerimde önceki geceden kalma kanlı giysilerle durduğumu hemen görmedi. Boğazımı temizlediğimde arkasını döndü; bir

eli kapının halka şeklindeki kolunda, öteki omzundaki çantanın sapındaydı. Giysilerimi umursamadı.

"Şu hâline bak," dedim, boğazım üzerimdeki kandan bile daha kuruydu. "Bir delikten ötekine koşan bir fare gibi kaçıyorsun." Derin, temiz bir nefes aldım. "Tıpkı yıllar önce Nos'un yaptığını söylediğin gibi."

Revon sırıttı. Şiş yüzü yara bere içinde, saçları dağınıktı. Gözümün ucuyla geceyi geçirdiği sandalyenin devrilmiş olduğunu gördüm. Halatlar kaybolmuş, şöminedeki ateş çoktan sönmüştü. "Hayattayım, değil mi? Tıpkı kaçıp dururken onun da hayatta olduğu gibi. Nos..."

"Adını anma."

"Ondan nefret ettiğimi mi sanıyorsun?"

"Onu öldürmek istedin."

Başını iki yana salladı. "Ben yalnızca onu teslim edip yeniden Kumandan'ın gözüne girmek istedim, o kadar. Nos benim yalnızca ortağım değil, en yakın arkadaşımdı da. Çocuktuk ama yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmezdi. Elbette, Doğrucu gelmeden önceydi bu." Keskin, hırıltılı nefesi dışarıdaki sabah kuşlarının seslerine karıştı. "Onun aksine benim gururlandırabileceğim bir babam ya da dönebileceğim bir evim yoktu. Nos, içine doğmuş olduğu fırsatların kıymetini bir kez olsun bilmedi. O, koridorlarda yürümeye alıştı ama bedenini çevreleyen duvarları hiç sevmedi. Benim içinse ordu, evden farksızdı. Kumandan da Nos'un babasıydı ama onu babası sayan bendim asıl. Oğlu ben olsaydım keşke. Nos da isterdi böylesini. Her şey daha kolay olurdu."

Ayakta durmaya mecalim kalmamıştı ama hareket edersem içinde bulunduğumuz anı böleceğimden korkarak dikilmeye devam ettim. Gözlerimi hareket ettirmek bile zordu şimdi.

"Böyle düşünmek içini rahatlatıyor mu? Nos'u ellerinle öldürmek istemedin belki ama onu Kumandan'a teslim ettiğinde neler olacağı umurunda değildi. En yakın arkadaşın olan biri için böylesi-"

"Sana söyledim." Sözümü zalimce kesti. Gözlerindeki keskinlik geri dönmüştü. "Doğrucu gelmeden önceydi o. Artık bunların hiçbir önemi yok." Elini şöyle bir savursa işimi bitirebilirdi, büyüsünün Nos'un giysilerine ve tenine ne yaptığını görmüştüm daha önce. Ama Revon ahşap kapının üstündeki metal halkayı daha sıkı tuttu. "Benden nefret ediyorsun. Öyleyse neden gitmeme izin veriyorsun şimdi?"

Neden?

Başını ezmek için yanıp tutuştuğum bu yılanın gitmesine izin veriyorum.

Neden?

Çünkü doğası gereği öldüğü güne dek oradan oraya sürünüp duracak. Kaçacak, aç kalacak, korkacak. Er ya da geç, bir gün yakalanacak. Çünkü kimse sonsuza dek kaçamaz. Nos kaçmayı bıraktığında bu onun kararıydı. Ama Revon tutsak edilecek, alıkonulacak.

Güzel bir yaşam değil bu, hatta güç bela bir yaşam sayılabilir. Gitmesine izin vermek akla da göze de merhamet gibi geliyor fakat bir şey -diyelim ki cadının tekinin bedeninde hayatına son verecek bir yara açmak- nasıl zalimce görünüp, insaflıca olabiliyorsa başka bir şey de merhametlice görünüp gaddarca olabilir. Böylesi ilk kez bana daha kolay geliyor. Revon, bunu uzun zaman önce hak etti.

"Senin kaderine bu tür bir müdahalede bulunmayacağım. Ama sanırım bir noktada, kaderine müdahale edenin şimdi bir kapı kirişinde üstü başı kanla kaplı ben olmasını dilerken bulacaksın kendini."

Revon gözlerini kıstı, söylediğime biraz olsun inanmadı. Bu konuşmanın büyük çoğunluğunu merdivenlerin başında oturup dinlemiş Bast'ı da görmedi. Yalnızca burnundan alaycı bir nefes vermekle yetinmiş ve aralık kapıyı daha fazla açmadan aradaki boşluktan sıyrılıp sabaha karışarak gitmişti işte.

Bast, ancak kapının çarptığını işittikten sonra konuştu. "Tam da senden bekleneceği gibi..."

"Kararımı sorgulamak sana kalmadı, Hırsız Kral."

Merdivenlerden inerken acele etmedi. Kirişle benim bedenim arasındaki ince boşluktan geçerken bedenini oraya nasıl sığdırdı, anlamadım. Karşımda dimdik durdu. Onun gözlerinin altı da bakışlarındaki şimşeklerin rengi akmış gibi mosmordu şimdi. Üstümdeki kana baktığı vakit utanırken buldum kendimi.

"Bana da öğret," dedi. "Senin gibi olmayı. Karşılığında ben de sana dilediğini öğreteyim."

"Benim gibi mi? Merhametimin sıkıcı olduğunu düşünüyorsun. Güvenilir olmamın beni tahmin edilebilir kıldığına inanıyorsun. Hangi yönüme göz koydun?"

Başını iki yana salladığında dağınık saçları daha çok dağıldı. "Bilmiyorum. Ama sende sahip olmayı istediğim bir şeyler var. Ne olduklarından emin değilim."

Bast'ın şimdiki dürüstlüğü filtresizdi. Çok yorgundu ne de olsa. Bir role bürünecek enerjisinin olmadığı omuzlarının yılgın duruşundan belliydi. Gülümsedim. Gülümsemem neşeyle değil, sanki sabahın soğuğuyla doluydu. İçimden bir ses; Bast'ın benimle geçirdiği vakitlerin, paylaştığı uykuların ve öğünlerin bir sonucu olarak benden istemeyeceği kadar çok özelliği bir hastalıkmış gibi kapacağını söyledi. Tıpkı Marlo'nun Maça'dan, Zaina'nın Nevae'den ve benim bizzat ondan kaptığım gibi.

Veymut'a uğramış, alacağımızı almış ve aynı gün geri yola koyulmuştuk. Biraz erzak, sağlam halatlar, dikiş ipleri, birkaç sade tunik ve Kai için yeni ama eski gözüken hafif bir ceket...

Hemen herkes bir omzunun üstünde uyuyordu şimdi. Yalnızca Maça'nın yüzü yıldızlara dönük, sırtı hepten yerdeydi; çok geçmeden usulca horlamaya başlayacaktı.

Uzaktan kenti, hemen altından geceyi izlemek hoştu hoş olmasına ama canım sıkılıyordu böyle. Kahverengi pelerinime

iyice sarınıp ayaklandım. Çok uzaklardaki bir dere yerini bağırıp çağırıyordu.

Dürtmek için yanına çömeldim ama Maça, elimi koluna koyar koymaz gözlerini açıverdi. Gözlerini açmasıyla da ayıldı. Ne olduğunu sordu. Sesi bir kez olsun aksi değildi.

"Gel de bana eşlik et."

"Dilersen sen uyuyabilirsin şimdi." Doğruldu ve ikimiz de ayağa kalkıp ateşin öteki tarafına geçtik. Kıvırcık saçları dolaşık, uzun ve kalın ceketi kırış kırıştı. "Nöbeti ben alırım."

Başımı iki yana sallayıp ellerimi ateşe uzattım. "Uykum yok." Ancak birkaç anlık sessizlikten sonra, "Sana söylemek istediğim bir şey var," dedim. En az uykuya ihtiyaç duyan Bast'tı aslında ve bir yanım Maça yerine onu uyandırmak istedi. Ama söyleyeceklerimi duyması gereken kişi Maça'ydı. Kaptandı.

Kaşlarını kaldırdı. "Kuşkusuz."

"Birkaç gündür aklımda koşup duran bir düşünce var. Kulağa hiç mantıklı gelmeyecek ama."

Maça gülümsedi. "Lafı dolandırma, Eira."

"Ya Selas için bakmamız gereken yer Kovensay'sa?"

Belki bana hak verdi, belki haklı olmamamı umdu ama Maça tek kelime etmeden çatık kaşlarının altından ateşi izledi. Gözlerindeki alevler harlı olsa da bana ilk kez korkutucu gelmedi çünkü bu sefer yalnızca yansımadan ibaretlerdi.

Çok uzun bir sessizlik bu, diye düşündüm. *Öyle uzun ki ateş, duyduğu rahatsızlıkla normalden fazla kıpırdayıp çatırdıyor şimdi.*

"Revon onun hiçbir yerde olmadığını söyledi." Başımı yine iki yana salladım. "Bu ihtimal aklımdan bir türlü gitmiyor."

"Ya değilse?"

Bir sessizlik daha. Ardından tüm vücudumla Maça'ya döndüm, o da gözlerini devirerek yüzünü bana çevirdi. "Bu adamı bulmayı ne kadar istiyorsun?"

Burnundan gülerken bakışı da benden koptu. Şimdi kızıl gözüken gözleriyle o kadar güzeldi ki bu genç ve güzel kadının zalim Korsan Kraliçe olduğuna onu böyle otururken gören

kimse inanmazdı. *Zarif bir elbiseye bakar*, diye düşündüm. *Zamanında Gölge Sarayı'nda bana getirilenlerden biri gibi. Zarif bir elbise ve işte; soylu, iyi eğitilmiş, kötülükle hiç tanışmamış kibar bir hanımefendi oluverir.*

Maça yüksek sesle burnunu çekti, sonra da gecenin içine bir yere tükürdü. "Bir bilsen..."

"Ama bilmiyorum. Söyle bana, ne kadar çok istiyorsun Selas Finian'ı bulmayı?"

Dosdoğru karşıya bakan bakışları bilendi, gördüğü neyse şimdi üstümüze kapaklanmış gece de çevremizdeki ağaçlar da değildi. Bir kez daha güler gibi oldu ama yüzünü bana çevirdiğinde bu gülümsemenin tek taraflı olduğunu gördüm. "Kovulduğum Kovensay'a bir kez daha gidecek kadar," dedi. "Orada olma ihtimali yüzünden o gizli adayı bir kez daha bulmayı isteyecek kadar."

Ben güldüm. Sonra o da hakikaten güldü. "Bir şey daha sorabilir miyim?"

"Ancak arkasından ben de sana bir şey sorabileceksem."

Sivri dişleri ve pençeleri olan güzel anıları çabucak kenara ittim. "Hiç..." Söze girmekte düşündüğümden fazla zorlandım. "Birinin zihnine seslenebiliyor musun? Darka büyüsünün böyle bir yönü var mı?"

Maça omuzlarını silkti ama kaşları yine çatıktı. Bilmediğini itiraf ettiğinde gözlerini kaçırdı. "Darka büyüsünü anlamak zordur. Darkaların kendileri bile bilmez sınırlarını. Bu yüzden tehlikelidir; sana sunulan güç nerede biter, Doğal Denge'ye ihanet nerede başlar, büyüyü karanlıktaki bir ip gibi tutarak sonunun peşine düşmezsen pek anlamazsın. Sanırım ondan Feral olanlar bilmez Feral olduklarını. Senin dediğin sıradan bir Darka için ya da Feral bir Darka için mümkün olabilir. Olmayabilir de. Belki yalnızca ellerini kullanmadan büyü yapmayı öğrenmiş olanlar içindir. Bilmesi güç."

"Ellerinizi kullanmadan büyü yapmayı öğrenmek zor mu?" Bast'ın büyü yaptığını gördüğüm her sefer içi kara elleri önündeydi. Maça da Kael'in bacağındaki yarayı büyüsüyle olsa da

yine eliyle açmıştı. Ama Nos'un düş engeli büyüsünü yaparken ellerini kullanmadığı aklıma geldi.

Maça bir kez daha omuzlarını silkti ama bilmediğini söylemedi bu sefer. "Bilen birinin öğretmesi gerekir. Ancak öyle öğrenilebilir."

Başımı salladım. Kaptanın dosdoğru gözlerime, belki ötesinde bir şeylere baktığını hissettim fakat ona dönmedim.

Nihayet, "Aldin nasıl bir yer?" diye sordu. "Bast şöyle ya da böyle pek çok kente gitti. Kısa süreliğine Aldin'de de bulundu. Ama o çamlarla dağları bir de senden dinlemek isterim."

Derin bir nefes aldıktan sonra yüzüme sıcak hissettiren bir gülümseme yerleşti. Dileseydi Maça bana insan dünyasını sorabilirdi fakat onun şimdi bilmek istediği, yalnızca birkaç günlük mesafe uzaktaki çamların rengiydi. Keşke insan dünyasını sormuş olsaydı, ben Aldin'i anlatmaya nereden başlayacaktım ki?

"Aldin... Eve benzer," dediğimi işittim ama sonra kulağıma saçma geldi bu. Aldin, Maça'nın zihnindeki ev fikrine hiç mi hiç benzemiyordu muhtemelen. "Havası tertemiz ve yeşil kokar. Karşı tepeye baktığında gözlerin oradaki ağaçların hemen hemen hepsini ayrı ayrı seçebilir. Durum böyle olunca onlara olduğundan da yakın olduğunu sanırsın. Hâlbuki yalnızca ağaçların boyları çok, çok uzundur." Yüzümdeki gülümseme genişledi, gri gözlerimin gördüğü yalnızca Aldin'di şimdi. "Kuzeyi kimsesiz gözükür ama öyle değildir. Evler birbirlerine yakın konuşlanmamıştır, sakinlerinin de öyle çok bir şeyleri yoktur ama huzurlu bir sessizlik içinde yaşarlar. Bacalarında tüten duman dağlara yükselir, evlerinde pişen mütevazı yemeklerin kokusu hayvanları cezbeder. Çamurlu yollarında bir tane tekerlek izi yoktur.

"Kar bazen öyle çok yağar ki diğer evlerin orada bir yerlerde olduğunu unutturur. Gece öyle soğuk olur ki yıldızlar bile sabaha kadar titrer durur. Ama bahar geldiğinde ağaç ruhları uykularından neşeyle uyanır. Göller ışıldar, derelerde balıklar zıplar ve taşların gölgelerinde kertenkeleler uyur. Ağaçların

arasında yürümek büyük bir keyiftir. Kulaklar cıvıldayan kuşların şarkılarını yakalar yakalamasına ama bu kuşlar öyle minik, öyle hızlıdır ki gözlerinle göremezsin onları. Aldin'deki güneşse bahar vakti bile güvenilmezdir, onun senin elinden tutması ve içini ısıtması için seni bizzat görmesi gerekir. Yoksa varlığını unutuverir, gölgedeysen üşürsün." Derin bir nefes aldım. Sanki yeterince çok havayı içime çekersem bu havanın birazını Aldin'den çağırabilirdim. "Belki senin gibi biri için sıkıcı geliyordur tüm bunlar kulağa. Ama Aldin, ev gibidir işte."

Maça başını hevesle iki yana salladı, küçük bir kız gibi geldi gözüme böyle yapınca. "Hiç de bile!" Sesinin ne yüksek çıktığını fark ettiği gibi tonunu alçalttı. "Kulağa harika geliyor. Görebilmeyi isterdim. Ama ben dağlardan ziyade hareketli zeminlerde yürümek için yaratılmışım. Ufalanan kumda, gıcırdayan karda yürüdüğümden iyi yürürüm. Hamuruma beyaz renkte hiçbir şey katılmamış sanki."

Gülümsedim. "İçimden bir ses o çamları göreceğini söylüyor, kaptan. Hem de şu alevli iki gözünle. Umarım bir bakışınla yakmazsın güzelim ağaçları, çok yazık olur."

Maça kıkırdadı. Neşeli olmak ona yakışıyordu. "Hadi, git de uyu biraz. Ben bu gecelik uykuya doymuşum ama senin gözlerin, içindeki şarabı taşıran gümüş kadehlere benziyorlar şimdi."

Gözkapaklarımın ağırlaştığını inkâr edecek değildim; Aldin'i düşünmek bana huzurlu hissettirmiş, bir zamanlar uykumu kaçıran çamların burnuma gelen kokusu şimdi uykumu getirmişti. "Teşekkürler, kaptan."

Maça başını geri atarak *lafı bile olmaz*, demeye getirdi. O kaskatı kabuğuna ve Aldin'deki dağlardan daha sert kişiliğine rağmen benim için, bizim için, yaptıkları adına teşekkür ettiğimi bilmiyordu. Belki de biliyordu gerçi.

Yine de, "Her şey için," diye eklerken buldum kendimi. Maça yalnızca kaşlarını belli belirsiz çatarak cevap verdi, tabii bu bir cevap sayılırsa.

Üç yılın sonunda hayatta kalırsam Bast'ı bir daha göreceğime dair şüphelerim eskisi kadar diri değildi artık. Çünkü Maça'yı şimdikinden daha iyi tanırken hayal edebiliyordum kendimi. Bunun için de üç yıldan çok daha fazlası gerekliydi. Ve zihnimde Bast, her daim Maça'nın yanında dururdu.

Ateşin dibinde, Marlo ve Bast'ın arasında bir yerlere sessizce uzandım. Hırsız Kral, gözleri kapalıyken herkes gibi görünüyordu. Acaba göz renginden şikâyet ettiği oluyor muydu hiç? Ya da geçmişte olmuş muydu?

Eminim olmuştur. Eminim küçükken bir noktada gözlerinin diğer herkesinkiler gibi kahverengi ya da mavi, hiç olmazsa yeşilin göreceli olarak sıradan bir tonu olmasını dilemiştir.

En son neyi düşünmekte olduğumu bilmeden uykuya daldım. Rüyamda uzun çamları ve yıkık dökük eski bir köprüyü gördüm, gündüz vaktiydi.

Ne zamandır yoldaydık söylemesi zordu ama zor olduğundan çok, gereksizdi. Ne yapacaktık ki kaç gece devirdiğimizi? Önemi yoktu.

Martes'e dönecek, o koca gemiyle bir kez daha Kovensay'a yelken açacaktık. Doktor bunu duyunca başını iki yana sallayacak, kışın ortasında suların nasıl tehlikeli olduğunu anlatacaktı. İvaylo heyecandan olduğu yerde zıplayacak, Parzival ilk seferinde ezkaza bulduğumuz adayı bulmak konusunda kendini sıkıntıda hissedip pusulasının kapağıyla oynayıp duracak ve Kalahan daha önceki her şeyde olduğu gibi tepkisiz kalacaktı. Zolani dudaklarını birbirine yapıştırıp kollarını göğsünde kavuşturacak ve Fiorenzo abartıyla göz devirmekle yetinecekti. *Onları bu kadar iyi tanımış olduğumu daha önce fark etmemiştim.*

Marlo yürürken Kai'yi omzunun altına aldı. Kai sözümüzün üstüne söz söylemeden, bir dediğimizi iki etmeden ve çoğunlukla sessiz kalarak yürüdü. Öyle ki tek omzunda bir zırh

olsa onu görenler Marlo'nun değil, Sera'nın kardeşi olduğunu düşünürdü.

Zaina benim koluma girdi. Bu bana çamların arasında yürüyüşe çıktığımız günleri hatırlattı.

Bast en önde, Sera da onun hemen arkasında yürümekteydi. Her zamanki gibi. Yalnızca Maça en gerideydi şimdi ama adımları öyle yavaştı ki aramızdaki mesafe açıldıkça açıldı. Ne düşündüğünü bilmem mümkün değildi fakat en iyi tahminlerim iki taneydi. Birincisi, Darkaların zihne seslenebilmek gibi bir güçlerinin olup olmadığı konusu, ikincisi ise gemisi ve mürettebatı adına duyduğu haklı endişeler. Kaptan kamarasına kulağımı dayadığım zaman duyduğum sohbeti hatırladım. Maça, *"Beyaz Deniz bu gemiyi bile öldürür,"* demişti. Bu cümleyi söyleyen sesi kulaklarıma öyle canlı, kelimeleri de öyle taze geldi ki arkama bakma ihtiyacına karşı koyamadım. Ben durunca kolumdaki Zaina da durdu. *"Ve Martes batarsa... Her şeyi kaybederiz."*

"Kaptan!" seslendiğimi duyunca başını aniden kaldırdı. İyi oldu böylesi, öteki türlü düşünceliden çok yersiz bir utanç içindeymiş gibi görünüyordu. Omuzları irkildiğini belli belirsiz ele verdi. Kaşları daha çok çatıldı. Günü olduğu gibi Maça'nın yüzünü de beyaz bir parlaklıkla aydınlatan güneş değil, gökyüzünü hepten kapatan bulutlardı. "Neşelen biraz, karşıya geçerken kayıkçıyı suya iteriz de sen götürürsün bizi Veylinton'a."

Maça çenesini bir tarafa hafifçe atarak güldü, ardından hızlandı, hızlandı ve öteki taraftan benim koluma girdi. Beyaz Deniz'den çıksa çıksa Maça'nın kendi gibi inatçı gemisi sağ çıkardı.

Veylinton'da hava onu bıraktığımızdan çok daha soğuktu ve gökyüzü deyim yerindeyse yerdeydi. Yağan yağmur yüzünden göz gözü görmüyor, kulaklarım yağmur dışında hiçbir sesi

yakalayamıyordu. Kalabalık olmamız iyiydi, dikkatimiz hepten dört bir yana dağılmış olsa da hırsızların hiçbiri böylesine kalabalık bir grubu gündüz vakti hepsi ayaktayken bir başına soymaya kalkmazdı.

Çatı oluklarından taşan sular sivri çatılardan yere şelaleler gibi akıyor, taş kaldırımların altındaki zemin yumuşadığından attığım her adım dengemi sarsıp hemen hemen hepsi boş midemi bulandırıyordu. Yağmurluğun altındaki giysilerim üstüme öyle yapışmıştı ki ağırlaşmaları bir yana, şimdi beni en çok dar oluşları rahatsız ediyordu.

"Çok değil", diye söylendim kendi kendime. Bu yağmurda hiçbir kulak söylediklerimi işitecek, hiçbir göz hafifçe kıpırdayan dudaklarımı görecek değildi. "Az daha yürüyeceğiz..."

Doğu Limanlar'a yaklaştıkça yelkenleri itmek için hevesle yolunu arayan rüzgâr bedenime çarptı durdu. Öyle kuvvetliydi ki ince yapılı Sera'nın bir noktada uçup gideceğine, kendini aniden ev bellediği çatılardan birinde bulacağına emindim. Şansız Kai'nin şemsiyesi kırıldığında elinde şemsiyenin çarpık iskeletinden başka hiçbir şey kalmadı.

Daha acımasız bir fırtına aniden bastırdığında uzaktaki Doğu Limanlar'ı da gemileri de göreceğimiz bir yerde olmamıza rağmen başımızı kaldırıp bakamadık. Daha önce içindeki küçük bir masayı çevrelediğimiz çörekçi dükkânının yakınına bile varamamıştık. Biz de bir başka dükkânın kuru, sessiz havasına sığınmak zorunda kaldık. Ne dükkânı olduğunu bile görmeden birbirimiz ardına doluştuk içeri. Ancak kapıyı arkamızdan kapatıp davetsiz ve ıslak misafirler olarak dükkânın içinde dikilirken ve yerde kendimize ait gölcükler oluştururken bunun bir fırın olduğunu fark ettim. Küçük birkaç göz benim üzerimden kınar gibi geçtiyse de Maça, Bast ya da Sera'yı bulduğunda önlerindeki tabağa ya da bardağa döndü.

Veylinton için sessiz bir yerdi burası fakat pekâlâ dışarıdaki keşmekeşten sonra bana sessiz geliyor olabilirdi. Fazla uzun sürmemesi ne yazıktı!

Alelacele bize yanaşırken yeri döven adımları duydum önce. Sonra bu adımların; önünde önlüğüyle tombulca, pembe yanaklı bir adama ait olduğunu gördüm. "Korsan Kraliçe!" dedi. Başta ellerini nereye koymak istediğine karar veremedi sanki. Sonra içeriyi gösterdi. Tavırları içten ve samimi gözüküyordu ama Maça'ya onun bir dostuymuş gibi hitap etmiyor, araları sıkı fıkıymış gibi bakmıyordu. Temkinliydi, o kadarını söyleyebilirdim. "Buyur, yukarı kata alayım sizi. Her zamanki masa. Dilersen yeni giysiler getirteyim benim oğlanla?"

Maça elini kaldırarak adamın bu teklifini reddetti. "Eksik olma, Harlan. Ceketlerimizle yeleklerimizi kurutman yeterli. İçerisi zaten çok sıcak, üstümüzde kalan tuniklerle donlar hemen kurur."

Harlan yutkunduktan sonra aceleyle yarıya dek eğildi, bir şey söylemedi.

Merdivenler duvarın içindeki bir ağacın ötesindeydi. Ağaç orda durmuş da sanki koca gövdesini oyarak önce bir kapı sonra da yukarı çıkan merdivenler yapmışlar gibiydi.

Yukarı katın camları çok sağlam olmalıydı çünkü hayli büyük olan bu pencereler yağmurun birazını bile içeri sızdırmamıştı. Herkes köşedeki büyük masaya kurulup, giysilerini çıkarırken Maça, ellerini belinde birleştirip evinde yürüyormuş gibi alışkın ve ağır adımlarla yağmurun dövdüğü pencereye ilerledi. Bir süre sessizce kaldı öyle, acayip ama tüm o yolu teptikten sonra pekâlâ hak etmiş olduğu bir sükûnet içindeydi.

Önce yağmurluğumu çıkarıp ardından belimdeki kuşağı açtım. Diğer herkes yeleğini çıkarıyordu ki Maça'nın ellerinin iki yanına düşmüş olduğunu fark ettim. Kaptanın, kardeşinin ismini söylediğini duyar gibi oldum. Belki de uydurdum.

Ama Bast başını Maça'ya çevirdi. "Ne oldu?"

Maça, ikizine dönmedi. Neye bakıyorsa gözlerini ondan alamıyordu sanki. Nihayet tek bir soruyla yüreğimin ritmini bozdu. "Gemim nerede?"

Bu tek, titrek cümlenin yorulmuş bir ekibi böylesine harekete geçirmesi müthişti. Hepimiz işi gücü bırakıp yelekleri ve

kemerleri masaya yığdığımız gibi geniş camın önüne yürüdük. Yan yana dizildik ve tıpkı Maça'nın durduğu gibi yorgun kollarımız yanda öylece durduk.

Martes, demir attığını bildiğimiz yerde değildi. Koca gemi okyanus tarafından yutulmuştu sanki. Yelkenleri uzak ya da yakın, görünür hiçbir yerde yoktu.

"Harlan!"

Zavallı fırıncı, Maça'nın sevip saydığı biriydi belli ki ama kaptandan ölesiye korkuyordu. Eh, korkmalıydı da. Hele de şimdi.

Harlan oturduğu sandalyede elleriyle oynuyor, olan biteni anlatmaya nereden başlayacağını düşünürken kem küm edip duruyordu.

"Son kez soruyorum," dedi kaptan. Oysa yalnızca bir kez sormuştu daha. "Gemim nerede?"

Gemisi, evi, mürettebatı, tayfaları...

Maça gibi Bast ve Sera'nın da göğsü hızla inip kalkıyor; adama, henüz dudaklarından düşmeden sözcükleri ağzından çekip almak ister gibi bakıyorlardı.

"Doğruyu anlat," diye diretti Maça. "Bu fırını kolladığım onca yılın hatırına istemiyorum bunu senden. Canını seviyorsan Harlan..."

Ellerini kaldırıp hızla kucağına düşürürken, "Biliyordum böyle olacağını..." diye sızlandı adam. "Bunu anlatacak kişi olacağımı rüyamda gördüydüm..."

Maça adamın yanağına bir yumruk geçirdi, kimse bu yumruğu durdurmadığı gibi kimse yumruktan sonra ona tek söz söylemedi. Bir tek hemen dibindeki ben tuttum kaptanın yerine dönen bileğini. Maça bir yumruk da bana geçirmek için arkasını dönemeden kulağına, "Dur," diye fısıldadım. "Öfkeni sonrası için sakla. Çünkü onu gerçekten hak eden, bu adam değil."

"Harlan..." Bast'ın sesindeki sakinlik bir anlığına tıpkı Doğal Dengelere özgü o sakinliğe benzedi. Tüylerimi diken diken etti. "Neler oldu?"

Harlan'ın boncuk gibi gözleri dolmuş, yanaklarının yanı sıra burnunun ucu da pespembe olmuştu. "Kumpas kurdular," dediğinde Maça'nın seğiren çenesini gördüm. Diğerleri nefes almıyordu, ben göz kırpamıyordum. O koca geminin benim için değeri olduğunu iddia etsem yalan söylemiş olurdum. Yelkenlerden ya da dümenden, küreklerden ya da kancalardan bana neydi? Ancak mürettebatın akıbetini hemen şimdi öğrenmek zorundaydım. Sera elini kulağındaki küpeye götürdü. Onun da benimle aynı düşünceleri ve hisleri paylaştığını böylece anladım. "Gemi nerede bilmiyorum." Harlan başını hararetle iki yana salladı. Kelimeleri sayıklıyor gibi birbirlerinin ardı arkasına hiç nefes almadan diziyordu. "Yemin ederim, bilmiyorum. Götürmüşler. En çok Kalahan'la Parzival direnmiş, o geldi kulağıma. Gece olmuş hepsi. Parzival'ı iyi yaralamışlar, Kalahan'ı da öldürmüşler, öyle dediler ama hepsi bu. Sözlerle söylentiler... Sorsan birisi kanıt olsun diye ikinci kaptanın boynunu yoklamış ama üstünde değilmiş kızının meşhur kolyesi. Senin oğlanı rehin almışlar, öteki türlü konuşmaya ikna olmazmışsın."

Gözlerimin önü karardı, bulutların rengi birden koyulaştı sandım. *Kalahan o kolyeyi hakikaten kaybetmişti,* diye bağırasım geldi. *Senin oğlan... İvaylo... Ne zamandır rehin bu çocuk? Nerede? Peki ya Parzival ne durumda? Ya Doktor? Geminin canı cehenneme, içindeki onlarcasına ne oldu?*

Maça bunların hiçbirini sormadı. Adamı yakasından tutarak yavaşça kaldırdı. Sonra dudaklarından tek bir kelime, öyle fokurdayan bir öfkeyle döküldü ki ağzının yanıp yanmadığını düşündüm. "Kim?"

Harlan cevabını verirken tereddüt etmedi. "*Hazard.*"

DOĞAL DENGE'NİN İHANETİ

Razvan'ın sözüne inanmak bizim ahmaklığımızdan başka hiçbir şey değildi. Hepimiz adımız gibi biliyorduk bunu. Yine de birimiz dahi bunu dile getirecek değildi.

Maça; Harlan'ı itmiş, adam can havliyle merdivenlere koşarken tökezlemişti. Maça'nın ona yapmasını söylediği üzere dükkânı boşaltmak için merdivenleri inerken ucuz yırttığını düşünüyor olabilirdi. Sonuçta kimse haberci olmak istemez, kendini tesadüfen bu konumda bulanlar akıbetlerinin ne olacağını kestiremeyerek en kötüsüne hazırlanırlardı. Okuduğum bir iki tarih kitabından öğrendiğim buydu.

Marlo, Maça'nın bileğini usulca yakaladı. "İzin ver," diye başladı. "Yemin ettiğim gibi küle çevireyim o gemiyi. Doğu Limanlar'ın, tüm Veylinton'un Korsan Kraliçe'sinin kim olduğunu herkese hatırlatayım."

Kaptanın sesi alçak ama kelimeleri anlaşılırdı. "Böyle bir şey yapmazsın sen."

Marlo kaşlarını çattı, başı belli belirsiz geriye doğru oynayınca da alınmış gibi gözüktü. "Tek sözüne bakar, Maça. Doğal Denge bu gücü kullanayım diye verdi bana, güverte kerestelerinden daha iyi ne yanar?"

"Gemimin yerini öğrenmem gerek."

"Seni yalnız göndermeyiz," diye hepimizin adına Bast konuştu. Böyle yapması beni memnun etti ama midem bulanıyordu şimdi. Kaygının pençeleri beni arıyordu ve saklandığım yere hiç güvenmiyordum.

Maça kendi kendine söylendi. "Yaşlı cadı haklıydı," dedikten sonra dönüp, başını geri atarak Bast'ın, ikizinin kendininkilerden çok farklı olan gözlerine baktı. "Birimizin kan görmemiş topraklara savaş taşıyacağı konusunda... O kişinin ben olacağımı biliyordum. Ve cadının söyledikleri o günden sonra bir kez aklına geldiyse eğer, Bast... Sen de biliyordun."

Bast cevap vermedi. Maça da yeniden pencereye ve ardındaki, ancak gerçek sonsuzlukla tanışmamış kimselerin gözlerine sonsuz gözükebilecek okyanusa döndü. Velia'nın sözcüklerinin benden başkasının düşüncelerine de tutunduğunu gördüğüme bir nebze olsun sevindiğimi fark ettim, bu sayede daha az yalnız hissettim kendimi. Cadının sesinin yankılandığı zihin bir tek benimki değildi. Keşke bunu biraz daha önceden bilseydim.

"Fakat toprakları değil, kara suları kızıla boyayacağım. Göreceksiniz." Merdivenlere yöneldi ama Bast ondan hızlıydı. Kardeşini bileğinden bu sefer de o yakaladı.

"Nereye gidiyorsun? Önce durup düşünmek gerek."

Maça başını iki yana salladı. Kurumaya başlayan saçları her zamankinden fazla kabarmıştı. "Durup düşünecek vakit yok. İvaylo ya da diğerleri benim onlara kaybettirdiğim her ana muhtaç olabilir şimdi. Kalahan..." Yutkundu. "Kalahan ve Parzival da öyle."

"Gidip *Hazard*'a dalacak mısın böyle? Aptal olma, Maça. Razvan seni gördüğü yerde öldürür."

"Razvan'ın istediği ben değilim."

"Ne dediğini duyuyor musun sen?" Bast'ın sesi yükseldikçe yükseldi. "Konu yalnızca Doğrucu olmaktan çıkalı çok oldu. Bu bizzat *Martes* ve *Hazard* arasında bir kavga artık."

"Ve Maça mürettebatı olmadan o kavgaya giremez," dediğimi duydum. Maça bakışlarını bana çevirdiğinde karşımda olmasına rağmen aslında yanında durduğumu hissettim.

"Giderse kaybeder, Eira."

"Gitmezsem mürettebatımı kaybedebilirim."

"Maça... Gidersen her şeyi kaybedebiliriz. *Her şeyi.* Mürettebatın buna değer mi?"

Maça'nın kaşları daha da çatıldı. "Şimdi de sen ne dediğini duymuyorsun!" Bir adım öne attı, bedeni hafif öne eğik duruyordu. "Bunca yıldır öğünlerimizi Doktor'un elinden yemedik mi, Bast? İvaylo zaman zaman senin bile gözün kulağın olmadı mı? Öyle ya da böyle mürettebatın her parçası yaşamlarını sana ve bana ne kadar borçluysa biz de bizimkilerin önemli bir kısmını onlara borçluyuz. Ailemiz onlar bizim."

"Benim senden başka ailem yok." Bast'ın sesinin alçaklığı bu oda içindeki kimselerin duyabileceği ama aşağı kattaki sessizliğe ya da dışarıdaki gürültüye karışmayacak kadar ölçülüydü. "Gitme. Hemen öğrenirim geminin yerini."

Maça'nın bakışları gözyaşlarıyla ışıldadı. "Bana bir şey olmayacak, endişelenme. Kendimi korumam gereken bir duruma sürüklenirsem sırlarımdan birini açık ederim, Bast. Sırlar bu gibi durumlarda işe yarasınlar diye tutulur zaten."

"Ben de seninle geliyorum." Marlo az önce çıkarmış olduğu ceketini apar topar tekrar üstüne geçirmeye koyuldu.

"Ve ben de." Kuşağımı kaptım. "Ben ikinizi de herkesin gözleri önünde güvenli bir yere taşıyabilirim ama sen Darka olduğun gerçeğini gizli tutmalısın."

Kai öne atıldı. "Ve ben d-"

"Herkes dursun!" Bast kollarını iki yana açtı, sesinde yüzen söylenmemiş tehditler hepimizi yerinde öylece bekler hâlde bırakmak için yeterliydi. Ya da belki sıkıp durduğu çenesi ve gözlerinde birbiri ardına çakan şimşekler... Şimdi Bast'ın gözlerini gören, dışarıdakine fırtına demezdi. Hırsız Kral, Maça'ya döndü. "Razvan'ı Doğu Limanlar'a çağır. Gemiye girme. O

gemiden sağ çıkamazsın ama Doğu Limanlar seni kollar. Saçmalamadığımı biliyorsun, Maça. Bu gece. Doğu Limanlar."

Maça bir süre düşündü ama düşünürken kıpırdandı durdu. Başparmakları tırnaklarının kenarlarını yokladı, yüzüklerinin hiçbiri uzun zamandır görünürde değildi. Tıpkı küpeleri ya da bilezikleri gibi.

Maça, Bast'ın sözünü dinledi. Gördüğüm kadarıyla Hırsız Kral'ın gözlerinde delirmiş gibi gözükmesine yol açan, belli belirsiz bir planın esintileri gezinmekteydi.

Harlan bu sefer bile isteye haberci seçildiyse de *Hazard*'a körpe oğlunu gönderdi. Oğlan geri döndüğünde gitmeden önce nasılsa öyle gözüküyordu. Ya yaşından beklenmeyecek ölçüde yürekliydi ya da Razvan ona yumuşak davranmıştı.

"Tamam," dedi oğlan. Yüzü babasınınkinden esmerdi. "Akşam limanda olacaklarmış."

Ben *şimdi ne olacak*, diye düşünürken Hırsız Kral, beni ve Sera'yı iki yanına alarak Hırsızlar Şehri'nin sokaklarının yolunu tuttu. Gözleri zaman zaman dalgın, neredeyse iskelelerin dibindeki okyanusun sıcak bir gündeki yüzeyi gibi durgun gözüküyordu.

Yağmur dinmedi ama rüzgârın şiddeti azaldı; Veylinton'da çürümüşlüğü andıran ne kadar koku varsa en minik çatlaklara kaçanlar da dâhil olmak üzere hepsi, yuvarlanan yağmur sularına karışarak okyanusa düştü ve yerlerini taze ve neredeyse temiz bir kokuya bıraktı.

Bast, hırsızlarının hepsini eliyle koymuş gibi buldu. Tek tek ziyaret etti onları, kimi bir tavernanın gölgesine sığınmıştı, kimi bir çatının altında sırılsıklamdı. Bazısını kendi bildikleriyle, bazısını onların bile bilmedikleriyle tehdit etti. "Yıllardır bu geminin ekmeğini yedin," dedi her birine. Bunu yaparken sesi, Maça'nın sesini andırdı. "Üstünde uyudun. Şimdi onun için savaş."

Bu sözcüklerle ekibi küçüldükçe küçüldü. Bast, ekibinin sonunu iki eliyle sıkıca tuttuğu bir halatmış gibi, halatın ucunda kardeşinin canı varmış gibi yanına çekti durdu.

Maça'nın müretteb atı uğruna kendi ekibini yonttu ama şimdi *Martes* adına dövüşmek için ikna ettiği hırsızların sayısı, olacağını tahmin ettiğimden fazlaydı. Gidenler gitmişti, kalanların bu geceyi çıkarabilmek için yeterli olduğunu umdum.

Sera yağmura karıştı, Bast'ın adına toplayabileceği kimler kaldığına bakmak ve kalan vakitte *Martes*'i bizzat aramak istiyordu. Gitmeden önce, "Doktor'un bandanasını arar ol, Eira," dedi bana. "Fırsat bulduysa geride bir şey bırakacak türden biri o. Bir de yapabilirsen inatçı Doğrucu'yu yanıma gönder."

Bast ve ben güneş batarken küf ve çürük tahta kokan, basık bir çatı katına gittik. İçerisi havadarlıktan çok uzaktı, yerler de ıslak değildi. Başımı tahtalara çarpmamak adına ben bile eğilmek zorunda kaldım ama Bast minik pencereye kolay ilerledi. Pencereden baktığımda üç büyük gemiyi olduğu gibi gördüm. Güzellikleri acımasızcaydı, ona rağmen ilk gördüğüm *Martes*'in yokluğu oldu.

Geride bıraktığı boşluk bile diğer her şeyden daha dikkat çekici olan bu gemi nerede?

"Fazla uzakta olmamalı." Düşüncelerim dışarı taştı. "Koskoca gemi, karnında o kadar kişiyle fazla uzağa götürülemez."

Öyleyse Martes nerede? Hangi kayalığın arkasına, hangi koca mağaranın içine saklanmış duruyor şimdi?

Bast tek kelime etmeden çatık kaşlarla sisin bir yutup bir kustuğu *Hazard*'ı izledi. Alnı terle parlıyordu. Bir şey ilgisini çekmiş olacak ki önce kaşları gevşedi, sonra ellerini şakaklarında siper edip cama yaslandı.

"Ne o? Ne gördün? Bana da anlat, koca kafandan hiçbir şey göremiyorum!"

"Razvan. Yanında dört kişi var. Yok, beş. Tümü erkek. *Hazard*'ın tayfaları değil bunlar."

"Hırsızlar mı?"

"Giysileri renksiz ama yapıca iriler. Razvan yanlarında ufak kalıyor. Hırsız olduklarını sanmıyorum." Bast bana döndü. "Tek seferde kaç kişiyi insan dünyasına taşıyabilirsin?"

"Bilmiyorum."

"Önceliklerini sırala."

"Marlo, Zaina ve Kai. Birlikte. Her zaman."

"Gözeteceğin sonraki kişinin Maça olacağına yemin eder misin?"

"Bast ben..."

"Eira."

Yüzünün yarısındaki aydınlık ve öteki yarısındaki karanlıkla, bir de titrek gözlerindeki endişeyle şimdi kendinin eski bir hâli gibi gözüküyordu. Zaman zaman kırıntılarını ya da ucunun bir parçasını görebildiğim ama çok eskilerde kalmış bir hâli... Belki Beyaz Kuzgun, belki ondan da öncesi...

"Sera'yı, Doktor'u ya da artık her kimse onları geride bırakmak istemeyeceğini biliyorum ama aynı anda onlarca kişiyi tutamayacağını sen de biliyorsun. Mesele önceliklere gelirse Maça'yı gözetecek olduğunu bilmem gerekiyor. Gemi batarsa filikalara doluşturacağımız kişileri sen seçeceksin. Ve Maça'nın o filikalardan ilkinde olması gerekiyor."

Başımı salladım. Onun şimdiki endişesini benden iyi kim anlayacaktı ki? "Seni de geride bırakmam," dedim. "Sen de filikaya binmek konusunda zorluk çıkarmayacağına yemin et. Sevdiklerini korumak pahasına ölümün tam karşısında duran, onun gözlerinin içine bakan birinin aklına gelecek en son şey ölümdür, Bast. Onlara baktığın hâlde ölümü de tehlikeyi de tanımazsan ben onları gördüğümü söylediğimde bana güvenmeyi seçecek misin?"

Bast bir süre sessizliğini korudu. Öylece bana baktı. Yüzünde arkası boş olmayan, anlamlı bir sessizlik vardı. Nihayet konuşup, "Ben sana güveniyorum zaten," dediğinde şaşkınlığımın kısacık bir anlığına da olsa yüzüme yansıdığına ve Hırsız Kral'ın bu yansımanın her bir köşesini gördüğüne emindim. Zaten hemen ardından, "Ne diye şaşırdın bu kadar?" diye sordu. "O adada kılıcımı savururken sırtımı senin sırtına verdim, Eira. Sırlarımı kucağında taşımana müsaade ettim. Yanında rüya görerek uyudum. Seni evime bile götürdüm. Şimdi dahi sıkıcılığının büyük ölçüde güvenilirliğinden

geldiğini düşünüyorum ki bunu sana daha önce de söyledim." Söylediklerinden iğrenmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Ne demeye şaşırdın?"

Başımı dalgınca iki yana salladım çünkü verecek cevabım yoktu. Aklıma gelen düşünceyle konuyu değiştirmekte bir sakınca görmedim. "Kolyemi bana geri getirme sebebinin aradığın şey olmadığını söylemiştin ya Bast? O sembolü görmek umuduyla çalmıştın onu, değil mi? Gelincikleri ve kuzgunu?"

Bast başını eğerek onayladı. Şehirdeki madalyonlara gizlenmiş tüm kâğıt parçalarını, yüzüklere işlenmiş bütün şekilleri ve kolyelere ince iğnelerle yazılmış yazıların hepsini biliyor olduğunu düşündüm. Tümünü kontrol etmek için bir ömür gerekirdi, inatçı ve zeki Bast'ın seve seve bu işe adayabileceği bir ömür.

O sessiz kalınca, "Ben de sana güveniyorum," dediğimi işittim. *Bir nebze birbirimize benzediğimize ve koşullar farklı olsaydı gerçekten dost olabileceğimize inanıyorum.*

"Biliyorum, *Gümüş Yürek*." Derin bir nefes alırken göğsü genişledi. Mor gözleri *Hazard*'ın üstündeki minik kıpırtıya dönmüştü. "Yaptığın en aptalca şeylerden biri de bu olsa gerek."

Doğu Limanlar, sessiz bir geceyi yiğitçe sırtlamıştı. Okyanustan esen rüzgârın dişleri sivri, dalgaların rengi siyahtı. Nasıl ki Aldin'de uzaktaki dağlar gecenin kendisinden daha karanlıksa Veylinton'da da uzakta kalan sular geceden daha karanlık olurdu. En nihayetinde ağaçların dallarında ya da dalgaların arasında yıldızlar yoktu.

Şimdi bir tek *Hazard*'ın fenerleri yanıyor, onlar da bir başlarına okyanusun limana yakın tarafını bile aydınlatmakta başarısız oluyordu. Diğer gemiler hepten batmış olsaydı eğer, tepelerinde onca suyla yine böyle gözükürlerdi: Sessiz, karanlık ve kıpırdamadan duramayan yelkenleri dışında hareketsiz...

Martes'in kaptanının, sırtında böyle bir kılıç taşıdığını görmedim daha önce. Ama şimdi omzundan arkasına giden kayışta tek hamlede çekebileceğinden bile emin olmadığım düz bir kılıç vardı. Palaskası hançerlerle parıldıyordu.

Onun yanındaki Marlo göze başta silahsız geliyordu ama onun olduğu kişiden ötürü hiçbir zaman silahsız olmadığını Razvan bile biliyordu şimdi.

Kai Çırpıkanat, Marlo'nun sağında ya da solunda değildi ve bunu başarabildiğimiz için kendimizi şanslı saymalıydık. İki numaralı Çırpıkanat şimdi Sera'yla birlikte Veylinton'un altını üstüne getiriyor, her delikte *Martes*'i arıyordu.

Maça ve Marlo'nun arkasında ben ve Bast vardık. Bizim arkamızda da Zaina duruyordu. İstemeden de olsa bir zamanlar çalışmış olduğumuz savunma planımızı uyguluyorduk yine. Üç aşamalı birer duvardık.

Saçları ve sakalının yanı sıra Razvan'ın boyu da uzamış gibi geldi bana. Başında Maça'nın saçlarının üstünde de görmeye alışık olduğum türden üç köşeli bir şapka vardı. Razvan'ınki çok daha genişti. Ve Maça'nın saçları sırtıyla kollarına çarpıp duracak kadar serbestti şimdi.

"Gemim nerede?" Korsan Kraliçe gerçekten hayran olunacak türden biriydi. Hissettiğini bildiğim öfkenin birazının sesine yansımasına izin vermedi. Bu onu daha ürkütücü, daha korkulası gösterdi çünkü bir kimse öfkeden deliye dönmüşken bile aklına sahip çıkabiliyorsa planlı, kontrollü ve hakiki bir yıkıma sebep olabilirdi.

Razvan buna cevap vermek yerine başını iki yana salladı, ona doğrudan bakmak yerine gözümün ucuyla gördüm. O sırada diğer feylere bakıyordum. Vücutları kapanmış yaralarla bezeli, gözleri gölgeli, iri adamlardı. Tıpkı *Hazard*'ın ya da *Martes*'in denizcilerinin de olduğu gibi. Fakat bu adamlar farklıydı. Yaralarının çeşitleri ya da yerleri, gözlerindeki gölgelerin yoğunluğu ve bedenlerini irileştiren kasların dağılımı daha önce gördüklerime benzemiyordu. Üzerlerinde parlak hiçbir şey yoktu. Omuz zırhları mat kemiklerden yapılmaymış

gibi gözüküyordu. İs karası pantolonları bol değildi. Pelerinleri delik deşik, deri çizmeleri tabanlı, gelişigüzel kesilmiş kısalı uzunlu saçları dağınıktı. Bu adamlar, dünya üzerinde kapladıkları onca alana rağmen varla yok arasında bir yerdelerdi. Sanki rüzgâr az daha kuvvetli esse, birden sis düşse ya da bir toz bulutu aramızdan koşarak geçse onunla birlikte ustaca yok olurlardı.

Doğu Limanlar; adımlarla sarsılmaya başladı, Hazard'ın güvertesinden biri indi. Net görebileceğimiz kadar yakın değildi ama adamın kollarının arasında ayaklarını yere sürerek yürüyenin, itilip kakılanın, çırpınanın İvaylo'nun cılız bedeni olduğunu gördüm. Marlo da gördü. Ve Maça'yı öne davranmışken bileğinden yakalaması gerekti.

Adam yaklaştı ve bakışımı üzerinde yakaladı. Yüzünde burnunu, dudaklarını ve boynunu gizleyen koyu renkte dar bir örtü vardı. Gözleri başka renk olsa tonunu gecenin yoğunluğu yüzünden ayırt edemezdim ama adamın gözleri besbelli mordu ve Bast'ın gözlerinden bile korkunçtu. Razvan'ın yanına vardığında bir kaba eliyle İvaylo'nun yüzünü, öteki eliyle de atmaca gözcünün boynuna dayadığı kalın, bir ucu tırtıklı hançeri tuttu.

İvaylo'nun elleri, önünde denizci düğümleriyle birbirine bağlıydı; ince bileklerinin kırmızı çevresi yer yer soyulmuş, yer yer kanamıştı. On bir parmağı çarpık duruyor, birbiriyle iç içe geçmek üzereymiş gibi görünüyordu. Adamın eliyle çekiştirdiği yanağının boynuna yakın kısmı da mordu.

"Kaptan!" diye hıçkırdı; boynu dibindeki bıçağa aldırmadan kasıldı, ona yaklaştı, sonra ondan uzaklaştı. Rüzgâr bir kez daha saçlarının arasına girmeye cesaret edemedi ve İvaylo'nun sesindeki korkuyu biraz olsun gizlemedi.

Marlo; Maça'nın bileğini sertçe bıraktı, duruşunu düzeltti. Bunu gören Razvan bağırdı.

"Alevlerin biraz olsun yükselirse Doğrucu... Oğlanın boğazı kana boğulur. Bu adamlar amansızdır. Doğal Denge'ye inanmayan Çürükler hepsi. İnsana benzedikleri için çekmedikleri

çile kalmamış. Şimdi insanlara nasıl benzediklerini göstermek için can atıyorlar. Özenle dört bir yandan toplayıp Veylinton'a getirttim hepsini."

Marlo çaresizce Maça'ya döndü. Maça kısık gözlerini Razvan'dan ayırmamış olacak ki başı olduğu gibi kaldı. İvaylo debelenmiyor fakat anlaşılan o ki göğsünün hızla inip kalkmasına da engel olamıyordu.

Başım düşünürken, hissederken öne düştü. Gözlerim yanımdaki Bast'ın elinde durdu. Bedeninin yanındaki yumruğu öyle sıkıydı ki avuçlarının karası geceden, parmakları da yıldızlardan çok uzaktaydı.

İvaylo'ya birazcık yaklaşırsam, dedi içimden bir ses. *Onu insan dünyasına götürürsem arkasındaki iri adamı Polianthes'te bir başıma indirebilirim belki.*

Arkanda kalan suları rahat bırakacağını söylemiştin, diye bağırasım geldi. Bir fark yaratırmış gibi... *Yalnızca önüne bakacağını söylemiştin!*

Ancak Bast haklıydı. Mevzu, *Hazard* için yalnızca geçmiş olmaktan çıkmıştı artık.

"O çocuk da bir Çürük." Marlo'nun sesi gürdü, benim söylemek istediklerimin hiçbirini söylemedi. "Sizden olanı mı öldüreceksiniz böyle? Kaçırdığınız o geminin mürettebatı da Çürüklerden oluşma. Öfkeniz kime karşı?"

"Sana cevap vermezler, Doğrucu." Sahte bir acıma bürüdü Razvan'ın yüzünü. "Seni cevap vermeye değecek bir şey olarak görmüyorlar. O yüzden ben yanıtlayayım sorunu: Öfkeleri *Martes*'e karşı. Çürüklere ayırması gereken hamakları Çürük olmayanlara verdiği için. Gövdesi sirk çadırından farksız olduğu için."

"Bunlar yalnızca senin kindar, aptalca düşüncelerin, Razvan," dedim. Ama Veylinton'da ondan başka böyle düşünenlerin de olduğunu az çok tahmin edebiliyordum.

Hazard'ın kaptanı başını iki yana salladıktan sonra kirpikleri beni işaret etti. "Maça'nın elde ettiği konum haksız ve alçakça," dedi. "Doğu Limanlar'ı kendine ait kılmak için

limanlara önce hırsızları kattı; şimdi de Şifacıları, cadıları, Veylintonlu olmayanları ve kim bilir daha kimleri kimleri! Eskiden Doğu Veylinton'un çatıları tertemizdi. Gemilerimizden çömlekler çalınmaz, endişesizce sarhoş olduğumuz masaların üzerindeki keseler birden yok olmazdı."

"Eskiden de hırsız çocuklar gemilerin güvertelerine sızardı, Razvan." Marlo, Veylinton'un eski günlerini çok iyi biliyordu. "Korsan Kraliçe'yi tahtından edip yerine oturmak için yalan söyleme şimdi."

"Sen..." Razvan'ın burun köprüsü kırıştıkça kırıştı, burun delikleri genişledi de genişledi. Hissettiği hıncın ne kadarıydı bu yüzüne yansıyan, kim bilirdi. "Sen yokken ben buradaydım, alçak Doğrucu. Sen bacak kadar bir çocukken ben bu limanlardaydım! Aynısı kaptanın için de geçerli. *Martes*'in kaptanı seni bana teslim etmeyerek hüküm sürdüğü Doğu Limanlar'a sırtını çevirdi, hiç söylenmemiş tonla kuralı çiğnedi. Maça, kendi yaptığını yapan bir başkası olsaydı onun gemisini elleriyle dibe iterek batırırdı. Bu yüzden *Martes* hepten yok olmalı artık. Veylinton'un tabiatına aykırı mürettebatıyla birlikte."

Maça'nın boğazından soğuk, acımasız, tiz bir kıkırtı çıkarken omuzları sarsıldı. Yüzü yere dönük, boynu aşağı büküktü fakat konuşmadan önce aldığı nefesle omuzlarını geri attı ve yüzünü yeniden Razvan'a çevirdi. "Senin gibi bir korkak mı karar verecek buna?" Maça'nın kılıcı fenerlerin ışığıyla, ateşle parıldadı. "Gemimin gölgesi bile gözünü o kadar mı korkutuyor da bakışlarından ırak bir yere sakladın şimdi onu? *Martes* nerede, Razvan? Ya sen söylersin ya da ben bulurum yerini. Ama cesetlerinize martılar üşüşürken her yerde gemimi aramamı istemezsin, değil mi?"

Veylinton'da korku pek işe yaramıyordu ama aptal herifin hayatta kalmak için biraz olsun korkması gerekliydi şimdi. Yine de Razvan irkilmedi fakat uzaktaki mürettebatından birkaç kişinin boşluğa bakarken meraklı gözlerinin arkasında ikircikli düşüncelerin yüzdüğünü düşündüm. Kaptanları sessiz kaldı.

Yanına yürüyüp öteki tarafında durduğumda insanlara özgü zalimlikle dolu bir gülümseme Maça'nın yüzüne damladı, sonra yayıldıkça yayıldı. Eliyle bana ve diğerlerine bir işaret verdiğini gördüm. *Hazır olun*, diyordu. "Bu yaptığının bedelini ödeyeceksin, Razvan. Gemini kıyıya köşeye çekmek yerine gözlerinin önünde mahvedeceğim. Çünkü senin aksine... Ben bir korkak değilim."

Marlo'nun havayı iterek kalkan kollarını gördüm. Bir keresinde küçük bir mağara girişini dikenli sarmaşıklarla örtmek için de ellerini aynı böyle uzatmıştı. O zamanlar daha ince olan kolları daha kalın giysilerin altındaydı. Ellerini hepten havaya kaldırıp başını geri atınca Doğrucu Ateşyutan; Tanrı'ya, Doğal Denge'ye yalvarır gibi gözüktü. Ya da teşekkür eder gibi. Emindim ki ikisi de değildi. Kollarını yanlara açarken başını da gökyüzünden indirdi. O vakit bir yangının sesi tutuştu zihnimde. Gölge Sarayı'nın yeşil alevlerinin sesini andırıyordu fakat şimdi *Hazard*'ın yelkenlerini yakan alevler turuncu ve sarıydı, yelkenlerin altındaki bağrışmalar da gürdü.

Nicesi alevlere koştu, nicesi iskeleye atlayarak, adımları zemini döverken bize yetişti.

Ben, kargaşanın ince ipinin tutuşmak üzere olduğunu hissettiğim an İvaylo'ya koştum. Başka ne yapacaktım ki? Maça da Zaina ve Bast gibi başının çaresine bakardı ancak şimdi adil olmayan bir kavgada yitip gitmek üzere olan, gözcü çocuktan başkası değildi.

İki, belki de üç katım olan adama koştum. Mor gözlerinin elindeki bıçağın üzerinde ışıldadığını gördüm. *Cesaret edemez*, diye düşündüysem de kendimi bu düşünceye ikna edemedim; adamın örtünün altında kalan dudakları kötülere özgü çarpık duygularla kıvrılmış gibi geldi bana. Bıçağın tırtıklarının birer birer İvaylo'nun boğazına battığını gördüm. Bir kez daha zaman ve eylem, büsbütün her şey demekti ve bu sefer öylece kalmayacaktım.

Ellerimi adamın biçimsiz parmaklarına attım, tırnaklarımı derisine birden pençelerim çıkmış gibi geçirdim, parmak

uçlarımda kemiklerini hissettiğimde tüylerim diken diken oldu. Genç bir kuşun adımı feryat ettiğini duydum. İkisini insan dünyasına götürebileceğim kadar onlara yakındım. Derisinin yırtıldığını duyabilecek kadar İvaylo'nun yakınındaydım.

Bıçak deriyi parçaladığı gibi genç gözcünün kanı, adamın ellerine ve benim üstüme arsızca sıçradı. Gümüş yüreğimi paramparça edebilecek bir çığlık işittim. Maça'nın sesinin de benim boğazımı parçaladığını sandım, bir anlığına nefesim hepten kesildi. Her şey öyle hızlı oldu ki biz insan dünyasına vardığımızda İvaylo'nun fey dünyasına düşmüş tek damla kanı yoktu.

Polianthes'in güzel kıyı şeridinde birden beliren ve kumların üzerinde dengesi bozulan üç tuhaf bedeni hiçbir göz görmedi. Gece çok yaşlıydı; insanlar uyumuş, denizciler çoktan sarhoş olup bir yerlerde sızmış olmalıydı.

Bedenlerden iri olan, dengesini sağlamakta gecikmedi fakat afalladı. Mor gözleri bir o yana bir bu yana döndüyse de ayakları üzerinde minik, tam bir halka çizmeyerek akıllılık etti. Çirkin elleri iki yanında sarkmaktaydı.

Bedenlerden sıska olan, patırtıyla yere düştü; zemini kısacık bir anlığına sarsmasını yapısına değil, tamamen düşüşünün kuvvetine borçluydu. Çıkardığı sesler, kumlar saçlarının arasına değil de boğazına doluyormuş gibiydi. Kendi kanında boğulurken on bir parmağı can havliyle boynuna giderek kızıla boyandı.

Üçüncü ve son beden ise ne yapacağını bilemeyerek donakaldı. İçinden ince bir ses, "*Zaman ve eylem!*" diye bağırıyordu ama onun elleri bile titremedi, bacakları yürümeyi unuttu ve gözleri Polianthes'i göremedi. Ayakları kumlara gömüldü durdu; önündeki adamın varlığı, görebildiği her şeyken sümbülteberleri nasıl görebilirdi? Sonra yerdeki kanın birazı da onun gözlerini bürüdü. Doğal Denge'ye seslendi.

Yalvardı.

Kurallarını hiçe sayıyor bu adam, diye sayıkladı. *Görmüyor musun? Senin oyunundaki düzeni sağlayan taşlardan birini*

tahtanın kenarından aşağı itecek! Durup izleyecek misin? Taş düşene kadar umurunda olmaz mı senin? Bir şeyler yapsana! Doğal Denge! Fey dünyasının aşağılık Doğal Denge'si!

Adamın önündeydim, görüşümü bir uçtan bir uca kaplayan bedeni vurarak alt edebileceğim gibi değildi. Ben de hep yaptığımı yaptım. Kendimi bildim bileli oynadığım gibi, hırsızlara yakışacak şekilde, adice oynadım. Hiç düşünmeden fey dünyasına döndüğümde İvaylo ve bu mor gözlü adam, Polianthes'te bir başına kaldı. Çarpışma seslerini yalnızca bir anlığına duyabildim, havadaki ıslak kokuyu ya duyumsadım ya da duyumsadığımı sandım ancak giysilerim, saçlarım aniden bastıran yağmurda ıslandı. Fey dünyasında öne doğru iki adım attım ve tüm bedenimle ters yöne dönerek yeniden, yağmurun yağmadığı insan dünyasına ayak bastım. Zalimce bir danstı bu. Nasıl ki vaktin birinde, yine bu dünya üzerinde ama başka topraklardaki bir demirci dükkânının tekinden kaçmaya çalışan adamı sırtından vurduysam şimdi arkasında durduğumu bile anlayamayan adamı sırtından bıçaklayıverdim. Tek bir fark vardı; bu adamın kaçmasına izin vermek, o an sonum olurdu. Hançerimi, elimdeki hissinden ayırt ettiğim *Kuutamo*'yu saplanmış olduğu yerden çıkarmaya yeltenmeden öteki bıçağıma uzandım.

Adam arkasını dönemeden *Marwolaeth* çoktan onun belindeki yerini bulmuştu. İri adam dizlerinin üzerine düştüğünde bana boyumuz eşitlendi gibi geldi. Fakat en nihayetinde iki ayağının üzerindeki ben, daha uzun geldim. Adam yüzüstü düştü ve düştüğü yerde kaldı. Benim ellerimde bıçaklarımın açtığı yaralardan akan kan yoktu.

Hançerlerimin derdine düşemeden bir koşu İvaylo'nun yanına oturdum, kumlar etrafa saçılarak işimi zorlaştırdı. Giysilerindeki kanın hepsinin gözcünün sıska bedeninden çıkmış oluşuna şaşırdım. O vakit İvaylo'nun debelenmeyi bırakmış olduğunu ve açıkken keskin gözlerinin en son durduğu yer neresiyse orada takılıp matlaşmış olduğunu gördüm.

Doğal Denge'yi beklemedim çünkü gelmeyecekti. Karışmak istese idi önce İvaylo'nun nefesini bizzat eliyle kesen feyin peşinde düşerdi. Önce onu lanetler, yaptığının bedelini ödetirdi. Ama fey dünyası Doğal Denge'si o gece Doğu Limanlar'da olup biteni umursamıyordu. Polianthes'tekileri de öyle. Tam da bu yüzden hemen geri dönmeli ve Doğal Denge'nin gerçekleşmesinde herhangi bir sıkıntı görmediği bu çarpışmada bıçaklarım çekili bir hâlde dostlarımın yanında olmalıydım.

Gözümdeki yaşı sildim, burnumu çektim ve Atmaca'nın gözlerini kapattım. Bakışlarım kalkıp gitmeden önce son bir kez daha çocuksu yüzüne, sonra kulağındaki altın küpelere düştü. Görüşüm bulanıktı.

Doğal Denge'yi beklemedim. İki cansız bedeni tuttum, ikisi de çok ağırdı. Az daha bu yükün altında kalıyordum. Fakat ikisini de başarıyla Veylinton'a sürükledim ve yavaşça yere bıraktım.

Cayır cayır yanan *Hazard*, Veylinton'daki bu geceyi uğursuzca aydınlatıyordu. Belirdiğim tarafta kimse kalmamıştı. Uzakta, iskele tahtalarında uzanan seçemediğim bedenler ve çarpışan kılıçlar vardı. Yağmur şiddetli değildi ama ıslatıyordu.

Aniden önümde biri belirdi; Hırsız Kral, hızla üstümdeki kana baktı, ayaklarımın dibinde uzanmış iki ölü bedeni gördü. Bir anlığına öyle kaldı, zamanın işlemekte olduğunu unuttu belki. Sonra bana düzgün ama paslı bir kılıç uzattı; kaşları çatık, solukları sabırsızdı. "Al," dedi. "Ettiğin yemini unutma, Eira."

"Bast!" Hıçkırığımı geri tutamadım. Gözlerim yuvalarında hareket ettikçe gözlerimin altının çekiştirildiğini hissettim. Bacaklarım güçten düştüyse bile içgüdüsel olarak olduğum gibi dimdik ayakta kaldım. Bedenim hissettiğim umutsuzluğa rağmen pes etmeme izin vermedi. "Doğal Denge bizi terk etti!"

Doğal Denge hiç bizimle olmadı ki, demek istedi belki. Ben olsam böyle söylerdim. *Doğal Denge'nin bize ilk ihaneti değil bu*, derdim. *Ama Doğal Denge'nin canı cehenneme. Kıyamet*

demek olmasa bir hançerimi onun belinde harcayabilirim. Bizim kaderimizi yazan o değil.

Fakat Bast, ben değildi. Bunları söylemek yerine yüzünü *Hazard* için dövüşen, iri Çürüklerden birine çevirdi. Adam uzakta olsa da gözlerindeki vahşeti ve umursamazlığı hemen yanımdaymış gibi görebildim. Giysileri de olduğu gibi duruyordu. Karşısındaki Sera'ya şöyle bir bakan, onun bu kavgada hiç şansı olmadığını düşünebilirdi. Omuz zırhının tokalarından biri kopmuştu ama bacaklarını adamın bedenine usta bir cambaz gibi dolarken Sera'nın dikkati dağılmadı. Rakibi, sırtına tırmanan yalnızca bir sincapmış gibi elini arkasına attı; Sera'nın önce sağ koluna, ardından onu tuttuğu gibi yere çalmaya uzandı.

Fakat Sera'nın sağ kolu yoktu. Adamın eline ince havadan başka hiçbir şey geçmezken küpeli hırsız, bıçağını kendi gibi Çürük olan adamın yüzünü sağa çevirerek bir anlığına iyiden iyiye açık etmiş olduğu kalın boynuna sapladı. Bıçağı çevirdiğinde adam sırtındaki Sera'yı da düşürerek yere yığıldı. Küpeli hırsız, yeniden ayağa kalktığında bizden tarafa baktı, gözüme bir lanetin onu bulmasını bekliyormuş gibi geldi. Sonra omzundaki zırhı düzeltti ve eliyle burnunu bir yana itti. Dönüp gittiğinde az önce devirdiği adam yerde kıpırtısız uzanıyor, karışmış olduğu geceden dolayı pek gözükmüyordu.

Bast'a döndüğümde bakışlarının uzaklaşan Sera'dan yerde yatan adama düştüğü anı yakaladım. Göz kapakları titremiş gibi gözüktü böyle ama Hırsız Kral'ın bakışları keskindi. Birkaç kalp atışı kadar süre sonra usulca benim sözcüklerimi tekrar etti.

"Doğal Denge bizi terk etti." Dişlerini sıktığını fark ettim, hâlâ yerdeki adama bakıyordu. "Görünüşe göre onları da öyle."

TANIDIK BİR CANAVAR

Uzun zamandır beklenen bir kavgaydı bu. Doğu Limanlar'ın hâkimiyeti konusunda şimdiye dek bu tür bir kavga çıkmamış olması bile bir mucizeydi. Belki Doğal Denge tam da bu yüzden yıldızların yanında durdu ve tıpkı onlar gibi bulut yorganının altına girerek gözlerini kapattı.

Maça, İvaylo'nun yaralandığını gördüyse de akıbetinden emin olamadı; böylesi daha iyiydi.

Hazard, her konuda üstündü şimdi. Tayfalarının giysileri sağlam, kuvvetleri yerindeydi. Gemileri yanıyordu ama en azından gemileri ulaşabilecekleri bir yerdeydi.

Bizde tehlikeli bir ekip vardı var olmasına ancak onlar, sayıca bizden fazlalardı. Bizim tarafta duranlarsa birkaç eli çabuk hırsızdan ibaretti.

Feylerin gözleri için tam bir savaştı belki bu ancak insanları bilen ben için yalnızca bir diğer kanlı sokak kavgasıydı. Okçular yoktu, kuleler ya da bayraklar da öyle. Açlık, ağlayan çocuklar ve hasta yetişkinler yoktu. Bunlar bile olan bitenin en az bir savaş kadar çirkin olduğu gerçeğini değiştirmezdi tabii.

Geminin yanıyor oluşu karşı koyduğumuz kılıçların sayısını önemli ölçüde azalttı. Marlo aynı alevlerle bedenleri de yakmaya kalkışsaydı daha da azalırdı fakat Marlo böyle bir şey

yapacak değildi. Kimse de ondan bunu beklemedi. Ateşyutan onun yerine giysileri ve şapkaları yaktı, panikleyen denizciler suya atladı ya da dikkati dağılan korsanlar bir de kalanlarımızın kılıçlarıyla yaralandı.

Marlo dışında kimse ölmeyi de öldürmeyi de umursamadığından görebildiğim kulakların uçları gözlerimde kısaldı, yuvarlandı. Uzun zamandır beklenen bir kavgaydı bu, o kadar kısa vakte o kadar çok şey sığdı ki geçen zamanı takip edemedim.

Ne kadar sonra bilinmez, Doğu Limanlar ağır çizmelerle sarsıldı.

Önce tümü kar beyaz tenli, sarışın kimselerden oluşan grubu gördüm. Gecenin içinde onları ayırt etmek çok kolaydı, giysileri mavinin zengin tonlarında, kılıçları da kolları gibi kalındı. Sakalı olanların sakalları sıkıca örülüydü; olmayanların yüzü köşeli, dudakları da inceydi. Önlerinde kaptan Vukasin Narmo; omuzları geride, yüzünde buruşuk, çirkin bir ifadeyle yürüyordu. Bir adımında Veylintonlu gözüküyor, altın küpelerinden biri ışıldıyordu fakat ardından gelen adımı atarken memleketinin neresi olduğunu tahmin etmek imkânsız bir hâl alıyor ve az önce ışıldayan küpesi sönüveriyordu.

Sonra daha koyu renkli, rengârenk giysilere bürünmüş bir başka grubu gördüm. Bir masal kitabında varlıklarını öğrendikten sonra korsancılık oynarken Kona'nın bana anlattığı kimselere benziyorlardı. Uzun sakalları boncuklu; ağır giysileri mor, mavi, kırmızı ve yeşil renkteydi. Önlerinde yürüyen adam da ona bakar bakmaz anladığım üzere kaptanları Sulien Tirfalas'tan başkası değildi. Altın işlemeli koyu mor ceketi ve sayısız küpesiyle yaşına rağmen alnındaki birkaç yatay çizgi dışında tunç renkli derisinde iz olmayan, gösterişli bir adamdı. Gece karası bıyıklarının uçları yukarıdaki geceye uzanıyordu. Gözlerinin altına çekilmiş sürme kalın ve dikey birer çizgiyle gözlerinin ortasından içe göçük yanaklarına iniyordu.

Başta bize karşı savaşmalarını beklediğimden paniğe düştüm. *Hazard*'ın yanında duracaklarını ve Razvan'ın *Martes*

hakkında söylediklerine hak verdiklerini düşündüm. Neden olmasındı?

Ancak Maça, gerçekten de bir hükümdardı. Ve bir hükümdarın zamanı geldiğinde onun için savaşacak müttefikleri olurdu. *Danos Brankos* ve *Akoji*; kılıçlarının ucunu *Martes*'e değil, *Hazard*'a doğrulttu. Veylinton baştan aşağı çürümüştü çürümesine fakat anlaşılan o ki burada da diğer her yerde olduğu gibi sahtekârlar, bazı düzenleri korumak için aynı safta durabiliyorlardı.

Razvan'ın bakışlarının titrediğini görmedim ama şimdi gözlerinin gördüğü ihanetti belki, kim bilir?

Önce Bast'ın verdiği kılıcı savurdum durdum ancak en az iki kişiyi yaraladımsa da kılıçlarla aram hançerlerle olduğu kadar iyi değildi.

Ne demeye uğraşıyorum? diye düşündüm sonra. Kızıla boyanan bedenlerin sayısı anbean artıyordu. *Bende kimseciklerde olmayan bir güç var.*

Razvan'a baktım. Maça henüz ona yaklaşamamıştı çünkü Hazard'ın kaptanı dövüşmeyerek etrafı izliyor, o devasa adamlardan kalanların oluşturduğu çemberin içinde bir korkak gibi gözüküyordu. Yıldızların ona lanetler okuduğunu duydum. Ya da belki ayın.

Bu kadar korkak bir adam, nasıl olur da böylesine korkusuzca, böylesine aptalca davranabilir?

Ama cevabı biliyordum.

Razvan'ın içinde yanan intikam ateşi, etrafını aptallık edeceği kadar belirsizleştiren kara dumana boğduğundan gözü hiçbir şey görmüyordu.

Polianthes'e gittim. Kumları her yere sıçratarak koştum ve yeniden Veylinton'a döndüğümde Razvan'ı bulacağımı bildiğim noktada durdum. Hançerimi, *Marwolaeth*'i, boynuna dayadığım vakit kollarımın arasındaki İvaylo'ymuş gibi hissettiğimde öfkeden deliye döndüm. Daha önce Kovensay'da içimi dolduran ilkel his ellerimi ele geçirdi, "*Kes!*" diye bağırdı. *Deriyi yırtan bıçağın nasıl bir ses çıkardığını biliyorsun. Yine*

duymak istemiyor musun? Sen buradaki herkesten daha insansın. Daha zalimsin. Kanında var bu sese duyduğun açlık. Kessene!

Bağırdığımı işitmedim ama adamlar bana döndü. Hançerimi elimden atmak, ondan hemencecik kurtulmak istedim. İntikam benim gözlerimi de kör etmişti o an, Razvan'ı gördüğüm falan yoktu. Ama ben hançerlerimi öylece bırakmazdım.

"*Martes* nerede?" diye gürledim. Ancak o zaman etrafımda kimsecikler olmadığını, yalnızca kumların uzandığını fark ettim.

Razvan şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Ne tür bir büyücüsün sen?" diye sordu. "Ne tür bir büyü bu?"

Başka zaman olsa komik bulurdum bu söylediğini. *Bir zamanlar büyüsü olmayan insan bir kızken şimdi bir büyücü mü oldum feylerin gözünde,* diye düşünüp gülerdim.

Marwolaeth'i Razvan'ın bacağına geçiriverdim, derisi sertti. Bıçak ilerlemekte zorlandığından fazla derine inmedi ama Razvan acıyla bağırdı, dengesini kaybetti. Benden başka çığlığını duyabilecek kimse yoktu. Uzaktaki başka bir noktada İvaylo'nun kanı uzanırken üstünde durduğumuz kumlar Hazard'ın kaptanının kanına bulandı.

"*Martes.*"

"Ölürüm daha iyi."

"Öyleyse öleceksin."

Gecenin rengi karadan çok kızıldı. Feylerin birbirlerini öldürdüğünü gördüm. Yürekleri insanlarınki gibi olmayan, onlar gibi olmadıkları için kaçmak zorunda kalan feyler en nihayetinde insanlardan kapmış oldukları özellikleri göstermeye başlamışlardı ve bunun hiç güzel bir tarafı yoktu.

Danos Brankos'un mürettebatının vahşiliği yorulmak nedir bilmiyordu. *Akoji*'nin mürettebatı organizeydi. *Hazard*'ın kaptanı kayıp, mürettebatı ciddi oranda eksikti ve *Martes*'in denizcilerinden şimdi Doğu Limanlar'da çarpışmayan her biri belki de çoktan ölüydü.

Etrafı didik didik arayan gözlerim Zaina ve Marlo'yu bulamadı. Daha iyi aramaya çalıştı; yalnızca bedenlerin boyutuna ya da duruşuna değil, yüz ifadelerine baktı. Marlo ve Zaina'yı bulamadı ama tanıdık bir başka yüzü gördü. Herhangi birine ait olabilecek çiçek bozması bir yüzün orta yerinde sadece birine has bir çift deli gözü... Gözlerim Aleph'i gördü. Elinde kim için savurduğu belli olmayan kısa bir kılıçla ortaya çıkmıştı.

Adını bağırdım. Beni duymadı.

Maça kendi etrafında dönüyor, Razvan'ın kaçtığını söyleyerek *Hazard*'ın mürettebatından kalanları yıldırmaya çalışıyordu çünkü kimse böylesine uzun kavgalardan hoşlanmazdı. Ama böyle çok fazla dikkati ve ondan daha da fazla öfkeyi üstüne çekti. Maça bunu hemen fark etmedi. Ben fark ettiysem de ondan uzaktaydım.

Yine de ona doğru atıldım.

Siyahlar içindeki bir kadın hançerini önce bedeninden geriye attı. Maça'yı göremeyen bu hançer, hemen sonra süratle ona ilerlemeye başladı. Maça kendisine savrulan bir kılıç olsaydı onu tek darbeyle en az üç parçaya bile ayırabilirdi fakat kaptanın o keşmekeşin içinde kendine doğru süzülen parlak bıçağı işitmesi ya da bedenine dokunmadan hissetmesi mümkün değildi.

Kadının bakışları bu hançerden bile keskindi. Iskalamayacaktı.

Ama bıçak, *Martes*'in kaptanına değil; kaptanın çevresine örülü, görünmez büyüden bir kalkana çarparak yere düştü.

Uzakta bir yerde Marlo'nun da aniden durduğunu gördüm. Çevreme bakındıysam da kalkanı oluşturan Bast'ı göremedim. Ne büyük bir riskti onun aldığı! Yalnızca onun kadar büyük birinin alabileceği türden bir riskti bu.

Marlo'yu arkasından dolanıp boğazından yakalayan bir kolu gördüğümde ona koştum ama dostumun imdadına varan ilk kişi ben değildim. Aleph'ti.

Marlo serbest kalınca Aleph onu arkasına aldı ve rakibine gevşekçe tuttuğu uzun bir hançerle saldırdı. Aleph kuvvetini iyi yönlendirebiliyor gibi gözüküyorsa bile iyi bir dövüşçü değildi. Karşısındaki iri adamın olduğu kadarsa hiç değil. Bu adamlardan yalnızca ikisi kalmıştı.

İki büklüm öksüren Marlo'yu kollarından yakalayıp doğrulttum ki içini dolduran nefeslerin kontrolünü eline alabilsin. İyi olup olmadığını sorduğumda başını hızla sallamakla yetindi. Zaina'nın yerini de bilmek, onu da yakınıma çekmek istiyorum. Bana yakın dururlarsa daha güvende olacaklarını hissediyordum ama İvaylo öldüğünde bana *Kuutamo*'nun olduğu kadar yakındı.

Marlo'nun arkasına göz attım. Aleph bir hamleyi savuşturduysa da ikinci darbe onu tepesinden yakalamak için havaya kalktı. Hırsız, içgüdüsel bir hareketle kollarını başının üstüne çapraz yaparak siper etti ve adamın kısa kılıcı Aleph'e gaddarca çarptı.

Gördüklerim bana bile tuhaf, ilginç, saçma geldi. Çünkü kısa bu kılıç hırsızın kolunu kesmek şöyle dursun, derisinin ötesini bile göremeden camdan yapılmaymış gibi paramparça oluverdi. Aleph'in kolundaki, Marlo'nun verdiği bileklik de aynı şekilde koparak kılıcın parçalarının yanına düştü. Zaina'nın Marlo'yu korumak amacıyla verdiği büyülü bileklik, uzun zaman sonra Şifacı'nın ondan istediğini dolaylı olarak da olsa yerine getirmişti işte.

Ama kılıcın sahibi olan adam bilekliği tanımıyor, amacını bilmiyordu. Gördüklerinden ötürü gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. Sonra daha da büyüdü ve adam da kılıcının üstüne devrildi. Adamın bir an kadar önce bedeninin durduğu yerin hemen ilerisinde Şifacı Zaina duruyordu. Adam düştüğü yerde kaldıysa da sırtında bir bıçak izi yoktu.

Savaş birden sonlanmadı. Yavaş yavaş sönerek azaldı ve azaldı. Doğu Limanlar, ölen seslerle ve söndürülen alevlerle sessizliğe bürünmeye başladı. Razvan görünürde değildi çünkü

onu Maça'nın ellerine teslim etmek üzere gizlemiş olan bizzat bendim. *Martes*'i bulmak için Razvan'a ihtiyaç vardı.

Ya da ben öyle sanıyordum. Öte yandan çok geçmeden dalgalar huzursuz sesler çıkarmaya koyuldu. Rahatsızca kıpırdandı ve kayalara öyle sert vurdu ki biraz daha güçleri olsaydı sular yıldızlara sıçrayabilirdi.

Birinin, "Bakın!" diye bağırdığını duyduğumda zaten Bast ve ben o yöne bakmaktaydık. Kuzeydeki kayaların arkasından tanıdık bir canavar, geceyi yararak kendini bize görünür kıldı. Kükreyen bir yaratıktı bu, kocaman ağzı ardına kadar açık, dişlerinin tümü sipsivriydi. Kanatlarını çırpmadan süzülüyor, kükremeyi bir an olsun bırakmıyordu. Kanatlı Sansar, saklanmaktan sıkılmıştı.

Geminin tepesinde zıplayan birini gördüğümde içimdeki her şey burkuldu. Başta kim olduğunu anlamadım. Ancak gemi yaklaştıkça fark ettim Çırpıkanat'ı.

Bulmuşlar, diye düşündüm. *Gemiyi sahiden de bulmuşlar.*

Birkaç dakika içinde Doğu Limanlar'a iyice yaklaşan geminin güvertesinde omuz zırhının altındaki kolu olmayan Sera'yı gördüm. Daha bir an kadar önce onu bizzat burada dövüşürken izlemişim gibiydi ama Sera'yı ne zamandır görmemiş olduğumu o an fark ettim. Geçen zamanın ayırdında değildim. Sera o devasa adamı düşürür düşürmez ortadan kaybolmuştu belki.

Martes'in koca dümeninin arkasındaki iri adam, gece rengi teniyle Doktor'dan başkası değildi. Başını örten bandanası yoktu, açık renkli gömleği yırtıktı ama Dragomir sağlamdı. Tıpkı geminin de olduğu gibi. Bir gülümsemenin yüzümü çekiştirdiğini hissedip ona karşı koydum. Gülmenin sırası değildi. Savaş sönüyor olsa da savaşı öldürene dek çarpışmak gerekliydi.

Martes döndükten sonra kaçan daha fazla denizci oldu. Öyle ki sahiden geminin gölgesinden ürküyorlardı sanki.

Zaina, Maça'nın emriyle apar topar *Martes*'in güvertesine çıktığında ortalık durulmuştu. Sızlanmalar gürültülü değildi, ben de Zaina'yı takip ettim.

Doktor kendini yere atmıştı, aceleyle yanına koştum. Bilinci yerindeydi.

"Başardım," dedi. "*Martes*'i getirdim."

"Övgünün tümü senin payına düşmez, Dok." Sera da onun yanına attı kendini. İkisi de solgun gözüküyordu. Doktor'un kollarında ve bileklerinde halat kesikleri vardı. Bağlanmış olduklarını onları görünce anladım.

Gürültülü adımlarla Kai yanımızda bitti, elinde kısa ve sivri bir kama tutuyordu. "Gemiyi kuzeyde bulduk!" diye başladı heyecanla. "Kayalıkların orada. Sera haber göndermişti. Gemiyi bulup yerini haber edene bir kese altın veririm dedi. Ben de yanındaydım! Sonra bana orada beklememi söyledi ve gitti. Sonra... Sonra... Senin gömleğinin neden bir kolu yok?"

Ayaklanıp elimi omzuna koydum. "Neden uzanıp biraz dinlenmiyorsun, Kai?"

Ama Kai kanında kaynayıp fokurdayan heyecanla yatıp uzanmak şöyle dursun, kollarını bile sabit tutamıyordu. Güverteden atladı ve tahminimce abisini bulmak üzere koşmaya koyuldu.

"Yaran var mı?" diye Zaina sordu, elini Doktor'un yanağına koydu.

Doktor başını iki yana salladı. "Birkaç kesiğim var. Gücünü boşa harcama. Diğerleri için lazım olacaktır."

Yutkundum. "Kalahan ve Parzival..." diye başladım. Ne diyeceğimden emin değildim.

"Parzival'ı sığ sulara attılar." Doktor'un yüzündeki çizgilerin içini hüzün dolduruyordu sanki şimdi. "Geri gemiye çıkacak kadar yaşadı. Sonrasını görecek kadar değil." Derin bir nefes aldı. "Kalahan direndi de direndi. Çareyi halatları kollarının etrafına sarmak yerine boynuna sarmakta buldular."

Elimle ağzımı kapatırken buldum kendimi. "Diğerleri? Fiorenzo..."

"Hepsi sağlam. Oğlan kamasıyla halatları bir bir kesti kesmesine ama hepsi oldukları yerde yatıyor hâlâ. Güçten fena düştüler."

Zaina kalanları kontrol etmek için kamaralara inerken Sera, "Eh," diyerek omuz silkti. "En azından senin bünyen sağlam da gemiyi getirdin buraya kadar. Ben getiremezdim. Oğlan da getiremezdi."

Doktor doğruldu. Kaptanın nerede olduğunu sordu ama kalan son gücünü de çoktan harcamış gibi gözüktü gözüme. Kelimeleri henüz çıkamadan ağzının içinde eriyordu.

"*Danos Brankos* da *Akoji* de yardım etti bize. Kayıp vermiş bile olabilirler. *Hazard* kesin verdi."

"Yelkenleri..."

"Marlo yaktı."

"İyi yapmış. *Martes*'in mürettebatı ondan zaten çekiniyordu. Diğerleri daha fazla çekinmeli."

"Biz de kayıp verdik, Doktor."

"Gözcü mü?"

Kaşlarımı çatıp dudaklarımı belli belirsiz büzdüm ve başımla onayladım.

"Bedeni duruyor mu?"

Bir kez daha başımla onayladım.

"Yerini söylemen yeterli," dedikten sonra ayağa kalktı. İki bacağı onu zor taşıyordu.

"Sen dur," diyen Sera'ydı. Öldüğü zaman gömülmeyi ve yerini belli eden bir mezar taşı olsun isteyen oydu. İvaylo'nun cansız bedenine saygıda kusur etmeyeceğine inandığım birisi varsa oydu. "Ben hallederim."

Böylece Doktor benimle birlikte Doğu Limanlar'a çıktı ve Sera'yla gitmedi.

Razvan'ı bıraktığım yerden, Polianthes'ten aldığım gibi yeniden Veylinton'a getirdim. Gömleğimin bir koluyla ağzını

bağlamıştım. Bacağından akan kan durmuş muydu bilmiyordum fakat çizmesine kadar kanla ıslanmış pantolonuna bir de kumlar yapışmıştı. Hazard'ın kaptanını öne doğru ittim ve adam Maça'yla aramda dizlerinin üstünde yere düştü. *Zavallı*, diye düşündüm. *Tam da olması gerektiği gibi zavallı görünüyor şimdi.*

Sulien ve Vukasin; Maça'nın iki yanında, dağınık saçlarıyla ve mahvolmuş giysileriyle bile dimdik duruyorlardı. Büyük adamlardı o ikisi. Ama aralarındaki ufak Maça kadar büyük değillerdi ve bunu biliyorlardı. Üç ayrı rotaya sahip geminin kaptanlarıydı karşımdaki. Maça'nın da vakti zamanında diğer ikisini koruyup kolladığını düşündüm. Sorularına sahip olup olmadığımı bilmediğim bir hikâyeydi bu.

Bast karşımda değil, solumda bir yerdeydi. Gecenin içinde belki yorgun, belki yaralı dikiliyordu. O keşmekeşin içinde bir tek ona söylemiştim Razvan'ı bağlayıp gizlediğimi. Söylemeseydim *Hazard*'ın kaptanını arardı. Arar ve bulamazdı.

Marlo ve Aleph yan yana sağımdaydı. İkisi de Razvan'a değil, bana bakıyordu. Marlo'nun parmaklarının birkaçında koyu renk yanık izleri vardı. Aleph'in neden burada olduğunu hâlâ bilmiyordum.

"Senindir, kaptan," dedim ve arkamı döndüm. Razvan'a her ne yapılacaksa onun bir parçası olmak istemiyordum. Ne yapmak istediğimi de bilmiyordum gerçi. Çok yorgundum.

"Öyle düğüm yapmayı Doktor'dan mı öğrendin?" Bast'ın adımları hemen yanımda belirdiğinde benimkilerin temposuna uygundu. Yağmur çoktan dinmişti. Etraf o kadar karanlık değildi artık. Veylinton sokakları her zamankinden temiz ve sessizdi.

"Evet ama o öğretmedi."

"Yaralı mısın?"

"Hayır. Sen?"

"Ben de değilim."

Adım atmaktan çok ayaklarımı yerde sürüklüyormuşum gibi hissediyordum. Nihayet durdum. "İvaylo öldü. Yetişemedim."

Bast bunu zaten biliyordu. Bildiğini dile getirmedi. Başıyla onaylamadı. Sessiz kaldı. O da durmuştu ama ne ben ona dönüktüm ne o bana dönüktü. Taşları kırık bir sokakta öylece duruyorduk. Şimdi bile bir şehre göre karanlık sayılırdı çünkü sokakları aydınlatması gereken lambaların pek çoğu kırıktı.

"Adam da öldü. Benim bıçağımla." *Zaten bilinen bir başka gerçek... Ardından gelen kısa, bir başka sessizlik...* "Razvan'a ne olacak sence?"

"En iyi ihtimalle sürülür." Bast, derin bir nefes aldı. Sıkıntıyla doluydu nefesi, ne de olsa Veylinton'un havasında sıkıntıdan bol bir şey yoktu. "*Danos Brankos* ve *Akoji*, Maça'ya sadık olduğu için şanslıyız. Ben olsam Razvan'ı canlı canlı Veylinton meydanına asardım. Çığlıkları ta kuzeydeki adadan bile duyulur, kargaların gözlerini yiyişi herkese ibret olurdu."

"Maça böyle yapmayacak." Islak kaldırıma doğru yürüdüm ve oturdum. Giysilerim de saçım gibi yeterince ıslanmıştı zaten. Rüzgâr vurunca açıktaki kolumun üstündeki her bir tüy soğuktan diken diken oldu, kokum burnuma gelip midemi bulandırdı. "Onun öfkesi daha alevli. İcabına hemen bakmak isteyecektir. Ama belki Razvan'ın ölüsünü asar meydana. Birini öldürdün mü bu gece?"

Bast benden sonra hemen yanıma oturmuştu. Başını hafifçe, sessizce öne eğince yüzü gölgeye düştü; bakışımın sınırında gördüm bunu. "O beş adamdan birini."

Daha önce birini öldürdün mü? diye sorasım geldi. *Bizzat kara ellerinle? Öyleyse ne zaman? Nasıl? Şimdiki gibi mi hissettin? Şimdi ne hissediyorsun?*

Ama Bast, düşüncelerimi kendine ait bir soruyla böldü. "İvaylo'nun bedenine ne oldu?"

"Sera aldı. Çoktan *Martes*'e götürmüştür. Söylentiler de doğruymuş. Kalahan ve Parzival ölmüş sahiden. Ama onların bedenlerine sahip değiliz. Okyanusa atmışlar."

Tüm bunları öyle yakışıksız bir ağırlıkla söyledim ki ortalık ben susana kadar yarı yarıya aydınlanmıştı sanki.

"Ne acı..."

Bir mezarları olsun diye küpe takan iki korsanın öylece okyanusa atılması ne acı sahiden! Okyanus, bedenlerini bir kıyıya taşıyacak kadar nazik davranırsa onları bulanlar da küpeleri amaçlarına uygun kullanacak kadar nazik kimseler olur umarım.

"Mürettebatın gemide kalmış olanları güçten düşmüş. Günlerdir doğru düzgün lokma geçmemiş boğazlarından."

Bast, kollarını dizlerine koymuş önüne bakıyor ama dalgın gözüküyordu. "Gemiyi getiren Doktor'du, değil mi?"

Başımla onayladım. "Buralarda cenaze töreni düzenler misiniz?"

Şimdi de Bast başıyla onayladı. İçimden bir ses, kardeşinin yanında olmak istediğini ama Hırsız Kral'ın, Korsan Kraliçe'nin yanında olmaması gerektiğine inandığını söyledi. "İşler gecikecek."

Ona acele etmesine gerek olmadığını söylemek istedim ama hem *Martes*'in mürettebatı hem de Hırsız Kral'ın ekibi eskisi gibi değildi artık. Acele etmeyi istemekte haklıydı. Öte yandan şimdi bile kendi davasını düşünüyor oluşu yüzünden ona kızmadan edemedim.

KADERİ YÖNLENDİRME HAKKI

Aklım hâlâ bir uçuruma fazlasıyla yakın olduğunu hissediyor, bundan doğan huzursuzluk o çarpışmadan günler sonra bile beni ayakta tutuyordu. *Martes* sessizdi. Kaptan, kamarasında günlerdir yalnızdı ve *Martes*'in üzerinde gezinen adımların sesi eskisi kadar gürültülü değildi.

Nasıl ki bazen beden bitik olsa bile zihin bir türlü kapanmaz, ben de o gece hissettiğim yorgunluğa rağmen bir türlü uykuya dalamadım. Dinlenmek için bile olsa hâlâ fazlasıyla bitkindim. Bitkin olmak için de fazlasıyla endişeliydim. Tuhaf bir duygu durumuna sahiptim şimdi, daha önce de ölüm görmüş ama böyle bir hisse kapılmamıştım. Kaderimin iplerinin bedenime dolanmış olduğunu ve beni bir o yana bir bu yana çevirdiklerini hissediyordum.

Kalk.

Senin doğanda da devinip durmak var.

Üstümde yalnızca yüksek boğazlı bir gömlekle basit bir pantolon vardı. Çizmelerimi ayağıma, kahverengi pelerinimi sırtıma geçirdim. İradem dışı gerçekleşiyordu sanki tüm bunlar. Marlo'nun elimdeki güzelim hançerini de yanıma alırken aklım bir düşünce yoğurabilecek kadar çok malzemeyi bir

araya getiremedi. İsimsiz hançerin ne zamandır bilenmesi gerekiyordu ve bu gece de bunun için yeteri kadar vakitle taşıyordu.

Doğu Limanlar'ın güneyine yürüdüm. Okyanusu soluma almaktan çekinirdim, böyle yaptığımda gümüş yüreğime daha kolay erişebilirmiş, onu çok daha gayretsizce kendi kara sularının yapabilirmiş gibi gelirdi. Fakat şimdi, gecenin karanlık bir vakti kuzeydeki kayalıklarda yürümektense güneye gittim.

Maça, Razvan'ın bedenini yapacağını düşündüğüm gibi kent meydanına asmadı. Onun yerine karaya uzunca bir halatla ayak bileğinden bağladı ve Doğu Limanlar'ın kuzeyindeki sulara attı. Şişen vücut suyun yüzeyinde günlerce yüzüstü kaldı, kokusu karaya ulaşmadı ama yine de ona bakan herkesin midesini bulandırdı.

Güneydeki küçük kayalar, düşsem geri çıkabileceğim kadar yakındı okyanusa. Keskin yüzeyleri kaygan yosunla dolu olur, üstünde yürümeyi deneyeni düşürüverirlerdi.

Aydınlık bir geceydi, okyanus normalde kardeşiymiş gibi gözüken boşluğa şimdi biraz olsun benzemiyordu ve Marlo'nun öğrettiği onca takımyıldızından benim öğrenebildiğim üç beş tanesi de gecenin aydınlığından gözle görülür değildi.

Yosunlu kayaların üstünde dikkatle yürüdüm. Ne zamandır alışkanlık hâline getirdiğim gibi düşüp bayılsam, okyanus da beni yutsa, bedenimi kustuğu kıyıda mezarım kazılmaz, cenazem düzenlenmezdi. Belki Sera'nın önerisini gözden geçirmeli ve Doktor'un bir çift küpesini de kendim için istemeliydim.

Okyanusa yakın kayalardan birinin üzerine oturdum. Çizmelerimi çıkarıp bir yana koydum ve ayaklarımı suya doğru uzattım. Kayıp düşmekten ürktüğüm için kayanın epey gerilerinde oturuyordum, öyle ki ayaklarım okyanusa zar zor değebildi. Çok soğuktu, ayaklarımı gerisin geri yukarı çektim. Buradaki kayaların konumu dalgaları kırdığından su daha sakin ve daha sessizdi.

Önce bileme çeliğini çıkardım, sonra da Marlo'nun hançerini. Güneş olmadığından göze herhangi bir bıçak gibi geliyordu şimdi. *Kuutamo'nun aksine*, diye düşündüm.

Bu bıçağı bilerken dikkat etmek gerekti, bıçağındaki altın harflerin ve sarmalların zarar görmesi yazık olurdu.

Bileme çeliğini dayayabileceğim düz bir yüzey işimi kolaylaştırırdı, öte yandan bıçağı havada bilemek zorundaydım şimdi. Çeliğin çeliğe sürtme sesi kulaklarımı tırmaladı ama beni rahatsız etmedi. İkisini birbirine kaç kez vurdum, aradan ne kadar zaman geçti, anlamadım. Ancak sonra okyanus parlamaya başladığında kayıp düşmüş, düşünce de başımı çarpmış olduğumu ve bunca zamandır bir rüyada olduğumu düşündüm.

Bacaklarımı iyice kendime çekip bileme çeliğini bir yanıma koydum fakat Marlo'nun hançerini tutuşum azıcık olsun gevşemedi.

Başta okyanus, az önce göremediğim takımyıldızları yutmuş sandım. Onları boğmuş ve ölü yıldızlar tıpkı Razvan gibi suyun yüzeyine yükselmiş gibi geldi bana. Fakat bunların acayip şekilleri de birbirlerine uzak düzenleri de takımyıldızlarınki gibi değildi.

Denizanaları. Bu gece yıldızlardan daha parlaklar.

Güzel ve mavi pek çok şey sayabilirdim; Zaina'nın gözleri, cadı Nevae'nin minicik mavi kır çiçeklerinden yaptığı parlak iksirler, uçsuz bucaksız gökyüzü... Ama bu denizanalarının rengi de ışıltısı da daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Bir anlığına aralarında olmak istedim fakat suyun içinde değil. Boşluktaki gibi hiçliğin ortasında olayım, kendimi taşımam gerekmesin; onlar da çevremde bana dokunmadan süzülsünler, ışıkları yüzüme ve giysilerime vursun istedim. Etrafta duyacak ses olmasın, alacak koku olmasın istedim.

Denizanalarının yanı sıra okyanus aynı renkte başka bir ışıltıyla parladı. Suda diğer balıklardan daha büyük bir şeyin gezinmekte olduğunu o vakit fark ettim. Oturduğum yerde daha da geriledim, dizlerimi kendime daha çok çektim. Suyun

yüzeyini pek rahatsız etmeyen ince bir kuyruk gösterdi kendini, balıklarınkinden uzun bir kuyruk.

Merza.

Panikledim. Kim olsa paniklerdi. Merza, bilinmedik olmasının yanı sıra anlatılan öykülerde hep acımasızdı.

Apar topar ayaklandım, geriye doğru tökezledim. Fakat bakışlarımı ondan uzağa çekemedim. Gergin su yüzeyini kıran, şimdi parlak mavi okyanusun aydınlattığı yara izlerinin tanıdık olduğunu gördüm. Su, bir kez daha saçlarını ıslatmadan kayıp düşerken, örgülerindeki deniz kabukları birbirlerine çarparak hoş bir ses çıkardı. Onun varlığı bana yabancı değildi, yine de teni şimdi üstünde durduğum kayadan daha koyu gri, gözleri tepemizdeki aydan daha büyük ve beyaz olduğundan karşısında dehşetle titremem gerekmiş gibi hissettim.

Sel'grag. Acaba onu gördüğümüz sulardan bu kayalara yüzmek ne kadar vaktini aldı? Daha da önemlisi, neden geldi? Kendini bana niçin açık etti şimdi?

"Berinor Prensesi," dediğimi işittim. Kelimeyi doğru hatırlayıp hatırlamadığımı bilmiyordum.

"Kraliçesi," diye düzelttiğinde gerileyen dudakları sivri dişlerini zalimce açığa çıkarttı. Ancak o zaman, taç anlamına gelebilecek tonla farklı aksesuarı dikkatimi çekti: Örgüleri arasına katılmış gümüşi yosunlar ya da kristalleşmiş parlak denizyıldızları... Hangisinin ne anlama geldiğini Tanrı bilirdi. "Yüzeydekiler zamanın suyun yoğunluğundan geçemiyor olduğunu sanırlarmış." Sel'grag'ın sesi yankılı, büyüleyiciydi. Sözcükleri anlaşılırdı ya da değildi fakat sesi zihnime ulaştığında tümüyle berraktı, yine de konuşmasında kendine has bir karmaşa vardı. Kelimenin tam anlamıyla büyüleyici şarkılarını nasıl bir tonla taşıdığını merak ettim. Kim olsa merak ederdi. "Farklısın."

Sel'grag bakışlarını yüzümden elimdeki hançere düşürdü, gözleri Velia'nınkiler gibi bembeyazdı; tıpkı cadıda olduğu gibi onun da ne yönü görmekte olduğu anlaşılıyor fakat ne kadar derine baktığı seçilmiyordu.

Merza elini bana doğru uzattı, bekledi.

"Benim değil," dedim. Benim olsaydı ne değişecekti, emin değildim.

"Hançeri bana ver," dedi.

Kendime geldiğimde kayanın üzerinde oturduğum yeri farklı; Marlo'nun hançeri, Sel'grag'ın perdeli parmakları arasındaydı. Büyülü şarkısını işitmiş, bittiği gibi de unutmuştum; Sel'grag'ın sesinin büyülü tonuna dair duyduğum meraksa oturduğu yerde kaldı.

Merza, elindeki hançeri çevirirken üstüne büyük bir dikkatle baktı, kaşları yoktu ancak olsaydı çatılmış görünürlerdi sanki. Bıçağın altın sarmalları ve altın kaplama sapı mavi ışıkla parıldadı.

"*Altındiken...*" dedi sonra. "Adı bu, üzerinde yazıyor."

"Kadim dil..." diye soludum. Ya hissettiğim şaşkınlık tüm bedenime yayılmıştı ya da Sel'grag'ın büyüsünün etkisi hepten geçmiş değildi ama söyleyebildiğimin tümü bu kadardı şimdi.

"Öyle. Tam yazısı şöyle: *Güneş batar ama sönmez. Gün bitse de Altındiken gördüklerini unutmaz.*"

"Kadim dili anlıyor musun? Sana..."

Sana ait olmayan bir dil, diyecektim. *Feylerin buraya getirdiğinde bile hepsinin bilmediği, zamanla unutulup gitmiş, işe yaramaz bir dil... Diğer tüm ölüler gibi artık hiçbir dünyaya ait olmayan, boşluğa ait olan dil. Kadim büyüleri taşıyabilecek kadar güçlü olan dil.*

Bunların hiçbirini diyemedim.

Sel'grag bana baktı. "Merza, kendine konuşulan dili duyduğu gibi öğrenir. Bir daha asla unutmaz. Hangi sesten, hangi zamanda duyarsa duysun; hangi kalemle, hangi yüzeye yazılmış hâlde görürse görsün anlar. Bu, çaresiz bir halk tarafından oluşturulmuş uydurma bir dil olsa da kuralları akla uygun."

"Öğretebilir misin?"

"Öğretmem. Merza ve feyler arasında böyle bir ilişki yoktur."

Korkum dinmeye başlıyordu. Sel'grag benden bir şey isteyecekti, o kadarından emindim. "Öyleyse neden geldin?"

Bir anlığına boğazından bir inilti koptu. Hepsi kadınlardan oluşma bir köyün sıcak işgal altında çıkaracağı bir sese benziyordu bu. Sızlanma gibiydi, ağlama ve yakarış gibiydi.

"Bana ait bir kolye kayboldu," dedi sonra. Lafı uzatmak gibi bir huyu yoktu anlaşılan. "Bir tılsım."

Zihnim duyduklarımı bir mantığa bağlayamayınca kaşlarımın çatıldığını hissettim. Berinor *Kraliçesi*, bir kolye için mi gelmişti bana şimdi?

Onun çabasını anlamsız bularak komik olma, Eira. Şimdi onun yerinde sen olsaydın ve kaybettiğin, kalp şekilli o madalyonun olsaydı sen de düşerdin böyle peşine.

Sel'grag, "Büyülü bir şifa tılsımı," diye devam etti. "Benden önceki kraliçeye aitti. Çıkan taht savaşında kayboldu. Suların genişliğine ve derinliğine rağmen bulurdum onu fakat hain rüzgâr kolyeyi bu tarafa yönlendirdi. Kıyıya vurmuş olmalı."

Kaşlarım hâlâ çatıkken başımı iki yana salladım. "Bu kıyılara mı?"

"Bu kıyılara. Şimdi buralarda değilse de biri onu görür görmez almıştır. Ama o kolye Merza'nın, feylerin değil." Merza kraliçe tıpkı benim gibi sessiz kaldı. Ancak sonra, "Kolye," dedi. "Onu geri getirirsen sana bir iyilik borcum olur. Kadim dili öğretmem."

Merza'dan gelecek bir iyilik işime yarayabilir.

Bast, Kıraç Topraklar'dan Veymut'a giden yoldayken bana, *"Senin için değersiz olsa dahi hiçbir bilgiyi bedavaya verme,"* demişti ve eklemişti: *"Yüzünü göremediğin kimseyle iş yapma ve senin için neyin önemli olduğunu koşullar ne olursa olsun açık etme. Duyuyorsun, değil mi? Ne olursa olsun, Eira."*

"Benimle pazarlık mı ediyorsun, Berinor Kraliçesi?"

Sel'grag'ın yüzünü net görebiliyordum şimdi. Yine de tekinsiz bir his vardı içimde. Göğsümde dolaşıp duran bir his, denizanalarından biri her an göğsümdeki kemiklerin arasında bir yerde bitebilirmiş gibi.

"Dilesem seni olduğun gibi suya atabilirim şimdi," dedi.

"Madem öyle, neden o kolyenin peşine düşmem için büyülemiyorsun o zaman beni?"

"Nazikçe soruyorum. Pek çok türün avcısıyım. Oysa feylerin değilim. En azından henüz. Yoksa öyle olmamı mı tercih ederdin?"

"Sel'grag..." Sıradaki sözcüklerimi çok dikkatli seçmem gerektiği hissine kapılarak duraksadım. "Benim yaradılışımın en büyük parçalarından biri göğsümdeki meraktır. Şimdi de içimde kocaman bir soru taşıyorum ve onu senden başkasına veremem. Önce benim de onu nazikçe sormama izin verecek misin?" Sonraki sessizliğini devam etmem için beni beklediğine yordum. "Doğrucu'ya... Yalan söyledin. Merza'nın kızgın olduğunu ve sulardan çekilmemiz gerektiğini söylediğinde. Bizim dilimizi konuşuyordun ama o, bu yalanı yakalayamadı. Nasıl?"

"Doğrucular, doğruların dilini işitir," diye yanıtladı. Onun varlığı, bir anlığına kulaklarıma ilahi geldi ama tıpkı benim gibi Sel'grag da kusurlu bir ölümlüydü. "Doğruların dilinde aldatmaların çirkin pürüzü yoktur. Sizin diliniz pürüzleri saklayamaz. Ama kendi diliyle değil, diğerlerinin onu duymasını istediği dille konuştuğundan Merza saklayabilir. Benim sözcüklerimde duyulabilecek yalan yoktu."

Eh, işte kitaplarda yazmayan bir bilgi daha.

"Şimdi var mı?"

"Hayır."

"Benim bunun doğruluğunu bilmemin bir yolu var mı?"

"Hayır. Ve şansını zorlamamalısın. Doğrucu'yu yanıltan sesimin sana neler yapabileceğini bilmiyorsun."

Sessizlik. Buna tersi bir cevap verecek değilim çünkü sahiden bilmiyorum. "Şu kolye... Neye benziyor?"

Sel'grag'ın güldüğünü hiç görmedim, görebileceğimi de sanmıyordum. Merza'nın dudaklarının kenarları da tıpkı sesleri gibi yukarı çıkmak için yaratılmamıştı belki. Hüzünlerinin neye benzediğini merak ettim. Öfkelerinin neye benzediğini görmek istemedim.

"Baştan iki parmağını birleştirdiğinde oluşacak halka boyutunda. Siyah, görkemli bir mercandan işlenmiş köşesiz bir çerçevenin içinde; ona sarılan mercanın arasından tıpkı temiz okyanusun yüzeyindeki gibi beyaz çizgileri olan canlı mavi bir taş gözüküyor. Büyülü olduğu ilk bakışta anlaşılmıyor ancak eşi benzeri yok."

Detayların kolayca unutabileceğim kadar karmaşık olmayışının beni sevindirdiğini düşünmemeye çalıştım. Bunun için çabalarken Zaina'nın, Surhilian'ın efendisi Kael'e söyledikleri aklıma geldi. *"Ne diye kolumu tutarak durdurdun beni? Aklında bir Şifacı'ya muhtaç kim var?"*

"Ne için geri istiyorsun?" diye sordum ben de. "Şifa tılsımı ne demeye gerekli sana?"

Sel'grag suda alçalarak bir anlığına hepten okyanusa döndü. Rüzgâr, onu az önce durduğu yerde bulamayınca paniklemiş olacak ki şiddetlenerek ilerledi; bakmaya pek fırsat bulamadığı Sel'grag'ı başka yerlerde aradı. Fakat merza sonra yine göğsüne kadar yüzeye çıktı. Bu soruyu cevaplamak konusunda ya gönüllü ya da dürüst olmayacağını sandım.

Öte yandan merza kraliçe, "Okyanusun bir başka evladı için gerekli," deyiverdi. "Kuyruğu kopup gitmek üzere. Yüzemeyen merza ölür. Ölmesine izin veremem."

Sel'grag'a borçlu olduğum hiçbir şey yoktu. İçimden bir ses yardım etmeyi kabul etmesem gitmeme öylece izin vereceğini söylüyordu. Her zaman bir başkasını bulabilirdi.

Ama Sel'grag, fey de insan da değildi. Durum böyleyken içimdeki sese güvenemez, varsayımlara dayanarak davranamazdım. Sel'grag, "Hayır," dediğim an beni pekâlâ suya atıp kemiklerimi dişleriyle sıyırabilirdi.

"Öyle olsun," dedim ben de. "Kolyeyi biri aldıysa sanırım nereye bakmam gerektiğine dair iyi bir fikrim var."

Pazar Kulesi'nin içi, gözüme yaratılış bakımından yanlış geldi. Öyle ki duymayı unuttum, işittiklerime kulak vermek ve seslere dikkat etmek aklımdan tamamen çıktı. Pazar Kulesi'nin içiyle ilgili ilk düşüncelerim yalnızca görünüşüyle ilgiliydi.

Ortada dönüp duran, yukarı çıkan ve aşağı inen merdivenler vardı. Onların yanında durunca başımı geriye atıp baktığımda tepemizdeki katların tümünün köşesi görünürdeydi. Hırsızlara ait bu yapıda tavanı göremediğim gerçeği beni şaşırttı çünkü hırsızlar kapalı yerlerde tepelerindeki çatının yüksek oluşunu sevmezdi. Belki o yüzden merdivenlerin önü de arkası da boştu şimdi. Herkes tezgâhlara ayrılmış bölmelerin sağında ya da solunda dikilen gölgelerden ibaretti. Pazar Kulesi tenha değildi fakat içeri giren her kimse, yalnız olduğu hissine kapılmaktan alıkoyamazdı kendini.

Dışarıdaki gündüze rağmen içeride bulanık bir karanlık hüküm sürüyordu. Fenerler korkak, mumlar cılızdı. Bundandı ki gölgelerin nerede bittiği, geri kalan her şeyin nerede başladığı anlaşılmıyordu. Yanımdaki Doktor, ağırlığını bir ayağından ötekine verdi; omuzları iyice öne düşmüş, içe çökmüştü. Küçücük mutfağında hiçbir şeyi devirmeden dilediği yere gidebilen bedeni, bu koca kuleye sığmakta zorluk çekiyordu sanki şimdi.

"Ne tarafa?" Doktor'un sesi tezgâhların tümünün üzerinden zıplaya zıplaya şimdi göremediğim sivri çatıya vardı. Tepedeki kargalardan hızlıydı.

Aradığımız kolyenin tarifini biliyordu ve kolyenin Sel'grag'a ait olduğunu söylediğimde aklından ne geçti anlamadım ancak Dragomir, bana ilk kez bariz bir kuşkuyla baktı. Belki arkamda gizlediğim bir şeylerin peşinde olduğumu sandı, belki yalnızca kafası karıştı. Ama çatık kaşlarının altındaki kuşku olduğu yerde bir süre kaldı.

Erken vakitti. Güneş şimdilerde daha geç doğuyordu fakat aydınlık, *Martes*'in mutfağında o gün nelerin pişeceğini görmek için içeri oturmuştu bile.

"Benimle gel," dedim Doktor'a. "Pazar Kulesi'ne. Aradığın, insafının dışında kalan genç adamın kim olduğunu biliyorum. Bugün orada olacağını da."

Doktor'un kaşlarını burnunun üstüne düşmekten kurtaran gözlerinin ne kadar güçlü olduğunu kestiremedim. "Ne diyorsun sen?"

"Sen bir korsansın. Kentin batısını da güneyini de pek bilmiyorsun. Ama ben biliyorum. Senin tüm günün *Martes*'te geçerken onu bulmaya fırsatın yoktu. Onu bulması için bir başkasına da olan biteni anlatmazdın. Ama bana anlatmıştın ve anlattığın andan beri biliyorum o hırsızın adını. Affet, sana hemen söyleyemedim. Ucu Marlo'ya çok geçmişten dokunan birisi. Ama sana nasıl söylemediysem diğerlerine de söylemedim. İhtiyaç duyduğun fırsat bende zaten vardı, yapabildiğim her seferinde peşine düştüm. Çevik bedenini hiçbir zaman yeteri kadar takip edemedim, yaşadığı yeri ya da işine yarayacak kadar çok şey öğrenemedim ama Pazar Kulesi'ne uğradığı günleri de saatleri de kesinkes biliyorum artık."

"Gözleri sarı, değil mi? Yüzüne dair hatırladığım bir bu var ama öyle uzun zaman oldu ki doğru mu hatırlıyorum, emin değilim."

"Evet."

"Adı ne?"

Kısa sorular. Hikâyeler değil, cevaplar istiyordu. "Çarna. Çıtçıkarmaz Çarna."

Marlo bunları söylediğimi bilse ne düşünür acaba? Nasıl hisseder?

"Benimle gelecek misin?"

Doktor düşünceli gözüktü. Tuhaftı bu, olmasını beklediğim gibi aniden parlayan bir öfkeyle sarılmadı. Gözüme ürkütücü geldi böyle. "Geleceğim."

Görünmeyen bakışları üzerine çektiğini hissettiğim kişi, Doktor'du. Bedenine tuhaf bir mesafeden eşlik eden, sıradan saçları ve hırsızlara özgü sıradan bir gömlek giyen kısa kızın teki değildi. Oysa Doktor'un giysileri de sade, yüzü de tıpkı diğerlerininki gibi buruşuk ve kaskatıydı şimdi. Kollarındaki korsanlara özgü dövmeleri -bir gemi, etrafına dolanmış halatıyla bir denizci çapası ya da artık bir sansara ait olduğunu bildiğim kafatası- görünürde değildi.

Diğerlerinin arasındaki herhangi biri olmanın nasıl özgürleştirici olabileceğini Marlo, Zaina ve Nos'tan biliyordum.

Pazar Kulesi'nin içi, Veylinton sokaklarının küçük bir taklidiydi sanki. Zemin çoğunlukla kırık taşlardan oluşmaydı, duvarlarsa küflüydü. Rutubet ve pas kokusu öyle yoğundu ki burnum, içerideki kokuya bir türlü alışamadı. Kolonların aksine katları yerli yerinde tutan trabzanlar da tahta merdivenler de göze hiç sağlam gelmiyordu.

Tezgâhlar küçük küçük ancak sayıca fazlaydı. Kimisi birkaç fıçı yan yana getirilerek, kimisi birkaç kasa birleştirilerek oluşturulmuştu. Buraya ne tür kurallar hâkimdi ya da ne tür bir kolluk kuvveti bu kurallara sahip çıkıyordu, bilmiyordum. Boş bulduğum bir köşeye tezgâh açarak öğrenmek gibi bir niyetim de -şüphesiz- yoktu.

Girişteki tezgâhların üstü çeşitli renksiz objelerle doluydu. Paslı broşlar, rengi uçmuş pelerinler, mat bıçaklar... Sepetler, keseler, teneke kutular... Kancalar, halatlar ve nicesi...

Babam bir keresinde beni bir ikinci el çarşısına götürmüştü. Gitmeyi çok istediğim bir çarşıydı, okuldan arkadaşlarım oradan aldıkları tuhaf görünüşlü nesneleri allayıp pullayarak, bire bin katarak anlatırdı.

"Bu lamba aslında büyülüymüş."

"Bu kolye bir zamanlar bir kraliçeye aitmiş."

"Bu harita iyi bakılırsa gizli bir hazine haritasıymış."

Elbette bunların hiçbiri doğru değildi ancak babamla gittiğimizde görmüştüm ki tüm bunlar doğru olabilecek kadar çoktu her şeyin fiyatı. Pazar Kulesi bana o çarşıyı hatırlattı. Broşların ya da bıçakların üzerine konmuş minik fiyat etiketleri yoktu ama buradan bir şey almak için de bir bedel ödemek gerekliydi. Ve emindim ki bu bedel yalnızca birkaç *fida*dan ibaret değildi.

Tezgâhların üstündeki yaramaz bakışlarım da aklıma Marlo'nun, Sera'nın ya da Bast'ın çatılarda ilerleyişini getirdi. Gözlerim oradan oraya, bir yerden ötekine cesurca atladı.

İlk katta, Sel'grag'ın tarif ettiğinden çok daha güzel ya da çok daha çirkin kolyeler vardı ancak hiçbirinin görünüşü aradığım tılsıma denk değildi. Hâl böyle olunca Doktor ve ben ikinci kata göz atmak üzere merdivenlere yöneldik.

Basamaklar, Pazar Kulesi canlıymış da Doktor'un adımları canını yakmış gibi inledi durdu. Tüm kulede yankılanan bir sesti bu, tüm kuleye yerimizi ispiyonlayan bir haindi.

Doktor neyse de, dedim içimden. *Bana da mı ihanet edecek bu kule böyle? Çaldıklarım yalnızca doğrulardan ve gerçeklerden ibaret olsa da hırsızlardan sayılıyorum ben sonuçta.*

"Elini çabuk tut." Doktor'un sesi her nasıl olduysa adımlarından daha alçaktı, alt kata düşmek üzereyken yakaladım onu. "Sevmedim burayı."

"Ben de sevmedim, Dragomir. Ama nedense özellikle üstümüzdeki hiçlikle Doğu Limanlar'dan ve Vasiyet Tepesi'nden sonra tüm Veylinton'da en güvende burada olurmuşuz gibi hissediyorum."

Bir bedene sertçe çarptığımda üçüncü kattaydık. Ben gölgeye dönüşmek konusunda iyi değildim; karanlığı bölmeyi daha iyi bilir, boşluğu aydınlatmaktan anlardım. Aleph, becerikli bir hırsızdı; bedenini yokmuşçasına gizleyerek yürüyebiliyordu da. Fakat ben onun pek çok yönden hırsızlardan farklı olduğunu biliyordum. Şimdiki çarpışmamız beklenmedik olsa da olağandı.

Aleph'in yüzü beni görüşüyle önce karıştı, Marlo'nun eski dostu bocalamış gibi geldi gözüme. Fakat sonra gülümsedi. "Asteria! Tesadüfe bak." dediğinde adımın Eira olduğunu unuttuğunu mu yoksa bulunduğumuz yerden ötürü bana bilerek mi bu isimle hitap ettiğini anlamadım. Söylediklerini ben bile güç bela duyuyordum. "Ne işin var burada? Seni burada görmeyi hiç beklemiyordum." Doktor'a baktı. "Onu da öyle."

Aleph, Doğu Limanlar'daki yardımı yüzünden şehrin doğusunda da yürüyebiliyordu artık. Cadı iksirleri dâhil pek çok şeyi çalarak kızdırmış olduğu korsanlara kendini affettirmişti. Şahsi fikrim, o gece tam da bu amaçla Doğu Limanlar'daki çarpışmaya gelmiş olduğu yönündeydi.

"Beni boş ver, Aleph." Hemen önüne kadar çabucak yürüdüm, çizmelerim taşların üstünde kaydı ve hiç ses çıkarmadı. Aleph'in gözlerine bakmaya devam edebilmem için başımı hayli geri atmam gerekti. "Burayı ne kadar iyi biliyorsun, onu söyle lütfen."

Kaşlarından birindeki seyrek kısım iyiden iyiye dökülmüştü, kaşlarını çattığında fark ettim. "Epey iyi," dedi sonra, gözleri kısıktı.

Etrafıma bakındım. "Bir kolye arıyorum. Onu nerede bulurum sence?"

Aleph yüzünü kaşıdı, benim gözüm bir kez daha bileğindeki Lumi tarafından lacivert taşlardan yapılmış bileziğe kaydı. Sonra kendi parmağıma.

"Onu nerede bulursun, bilmem." Gözleri çılgınca olduğunu düşündüğüm bir düşünceyle parıldadı. "Ama seni biliyor olabilecek kişiye götürebilirim."

Sel'grag'ın şifalı tılsımı, sahiden gözümün değebildiği hiçbir yerde yoktu. Aleph'in bizi önüne götürdüğü tezgâhtaki satıcı, "Aradığın nedir, genç hanım?" diye sorduğunda Doktor, Aleph ve ben beşinci kattaydık. Üzerimizdeki bakışlar artmış ya da azalmıştı, anlaması zordu fakat burası daha kalabalıktı sanki. Gölgeler daha kıpırtılı, bir önceki kata kıyasla bu tırabzanların arkası daha huzursuz ediciydi.

Sesin geldiği yöne döndüğümde gördüğüm bir başka karartıydı, hepsi bu. Ancak sonra karanlığın arasındaki bu gölge, bir bedene bürünürken acele etmedi. Yavaş yavaş çıktı ortaya. Başta hatlarını seçemediğimden ürktüğüm, ancak sonradan orta yaşlı topluca bir kadın olduğunu fark ettiğim biriydi satıcı. Yüzünün keskin hatları yoktu; gözleri açık renkli, kaşları kavisli, yanakları lekeliydi. Uysal çehresinde kötülük göremediğimi, bu kadının bana neredeyse Lisabel Çırpıkanat'ı anımsattığını düşünüyordum ki arkamdaki Doktor'un bileğimi çevreleyen tutuşunu hissettim. O vakte kadar satıcıya doğru birkaç adım ilerlemiş olduğumun farkında değildim.

Bedenim hâlâ kadına dönük sayılırdı fakat yüzümü Doktor'a çevirdim. Zihnimde onun sesini duyduğumda Marlo'nun, Nos'un yaptığını söylediği gibi bir büyüyle Doktor'un da benim aklıma ulaştığını sandım. Fakat şimdi onun sesiyle zihnime doluşan sözcükler, anılarımdaki Doktor'a aitti; karşımdaki Doktor'a değil. Ve bu Doktorların ikisi de Çürük'tü.

"Veylintonlu herkes birinin yüzünün, onun ruhunu pek de yansıtmadığını bilir. Görünüşlerin kimi bize yapışıp kalabilir türden olsa da suretler çoğu zaman kolay çıkan maskelerdir, Eira."

"Belki aradığını burada bulursun." Kadının hırçın ve pürüzlü sesi, sözcüklerindeki ılımanlığa hiç uymuyordu. "Gel, özgürce bak. Bu tezgâha gölgeler sızamaz, rahatsız edemezler seni burada. Acele etme. Ya da dilersen aradığını bana söyle, benden habersiz çöp düşmez buralarda yere. Sana yardımcı olabilirim."

"Bedeli nedir? Ona göre düşüneceğim."

Gözleri kısılmadan hemen önce havaya kalkan tek kaşını gördüm. Pazar Kulesi'nde yeni olduğumu anlamıştı anlamasına fakat sandığı kadar çaylak ya da çaresiz olmadığımı ona böylece göstermiş oldum.

"Karşılığında kaç *fida* istiyorsun? Ya da altın mı yoksa?"

"Ben sikkelerle pazarlık etmem."

Doktor kolumu çekiştirdiyse de bir şey demedi. Gözlerimi kadından ayırsam varlığı gölgelere dönecekmiş gibi hissettiğimden bakışlarım olduğu yerde kaldı. "Öyleyse?"

"Benim almama değer neyin var?"

"Korkarım hiçbir şeyim yok."

Kadın gülümsedi ve başını usulca iki yana salladı. "Korkman gerekecek kadar çok şeyin var. Mesela... Geleceğin."

Kadına bakan gözlerim dondu kaldı, gözlerimi bile kırpamadım. "Onu başkasına verdim bile."

Hırsız Kral'a. Üç yıllığına.

"Geleceğinin bilgisi, kızım. Yanıma gel ve avucunu uzat, falına bakayım. İşime yarar bir şey görürsem... Alırım."

Gözlerim onunkiler arasında mekik dokurken bakışlarımı çekmeye cesaret edemedim.

Neyin nesi bu kadın? Bir cadı mı? Bir Doğrucu mu? Sıradan bir sahtekârsa ne tür bir oyun oynuyor şimdi? Ne görebilir ki elimde? Geleceğimde? Gördüğü neyi isteyebilir? Neyi alabilir?

"Gördüğümü sana söyleyeceğime söz veriyorum, eğer endişelendiğin buysa."

"Avucuma bakarak zaten bilmediğim bir şey söyleyemezsin bana." Kadına doğru attığım adım zihnimde netti fakat yüreğimi ürküttü. İçinde bulunduğumuz anın kısa bir parçasında Pazar Kulesi yok olmuş da ikimiz havada süzülüyormuşuz gibi hissettim. Kargalar; Pazar Kulesi'nin değil de bu kadının çevresinde dönüyorlar, esasen ona tapıyorlar sandım. Sol elimi yukarı bakacak şekilde yarıya dek kaldırıp ona uzattım; parmaklarım korkudan kaskatı kesilmiş, kokusu Bay Çırpıkanat'ın üstüne sinmiş yapıştırıcıyla birbirlerine yapıştırılmışlardı sanki.

Kadın başını iki yana salladı. "Yazı yazdığın elin."

Ben de sağ elimi uzattım; hangi elimle yazı yazdığımı nasıl anladı, bilmedim.

Ufak eliyle benimkine uzandı, Zaina'nın hep yaptığı gibi avucunu benimkinin altına yerleştirmek yerine aniden parmaklarını benimkilere dolayarak onları birbirlerinden uzaklaştırdı.

Kısa ve çarpık tırnaklarının içi kirli, parmaklarının kavrayışı sağlamdı.

Derin bir nefes verdi. "Hançerin üzerindeymiş," dedi. Elime değil, gözlerime bakıyordu. "Onu teklif edebilirdin. Kabul ederdim." Bir anlığına durdu. Bakışı yumuşadı sanki, kaşları sakinleşti, yüzü gençleşti. "Ama onu teklif etmezdin, değil mi? Gördüğüm ilk şey o. Çünkü yalnızca kalem değil, hançer de tuttuğun elin bu. Geleceğinin rengi de bu hançere benziyor. Gözlerin gibi. Yağmur yağmadan önce gökyüzü nasıl olursa öyle."

Elini çek, diye haykırdı içimden bir ses. *Orada yazılı olan neyse onu ikiniz de bilmemelisiniz. Nasıl ki kışın o ormanda kaybolacağını da bulunacağını da bilmiyordun, nasıl ki boşlukta bulunacağını da kaybedeceğini de bilmiyordun, yine öyle bilmemen gerek. Elini çek.*

"Tanrı sana bir şey bağışlamış," diye devam etti kadın. "Bir kereliğine mahsus. Bir seferliğine... Kaderini yönlendirme hakkı. Onun senin için çizdiği yoldan farklı bir yola sapabilmene izin vermiş. Vakti geldiğinde bileceksin. Ya da bilmeyeceksin. Doğal Denge'nin bir hükümdar olarak bilindik kuralları vardır. Ama Tanrı'nın işi karmaşıktır, onun kararları bizim ölümlü akıllarımızın kurallarına aykırı görünebilir." Kaşlarını çattı, daha derinlere gittiğini anladım. Gözlerime bakıyor fakat ötesini görüyordu, nasıl yapabiliyorsa artık.

"Gümüşle dolu bir havuz bu," dedi. "Yoğun. Göz alıcı. Ama benim ellerim kuvvetlidir. Gözlerim de keskin."

Elini çek.

"Gümüşün rengi kara. Ama etraf aydınlık... Nasıl olur da?"

Aniden parmaklarını açıp elini çektiğinde irkildim. Tırnaklarından birinin keskin kenarı parmağımı çizdi. Soluklarımı kontrol altında tutmakta zorlanıyordum, ona rağmen sakin kalmakta iyi bir iş çıkardığımı Marlo ve Zaina'ya gönül rahatlığıyla anlatacaktım.

Kadın başını iki yana salladı. "Senin geleceğin burada değil," dedi. "Çok, çok uzaklarda. Bana verebileceğin hiçbir şey yok. Git karşımdan. Bir daha da gelme."

Düşünmeden başımı iki yana salladım. "Bakmana izin verdim, alacak bir şey bulamamak da ihtimaller dâhilindeydi ancak bu anlaşmayı sen -bunu bildiğin hâlde- kabul ettin. Geleceğimin bilgisini zaten aldın. Şimdi anlaşmaya uy ve bana aradığım şeyin nerede olduğunu söyle."

Kadın bir an öncekine kıyasla gözüme daha yaşlı gözüktü. Yüzü yaralıydı, göz kapakları ve yanakları aşağı sarkmıştı. Bayan Çırpıkanat'a hiç mi hiç benzemiyordu. Bakışları, benimkine yapışmış gibi kalakaldı. "Ne arıyorsun?" diye sordu.

"Bir kolye. Bir tılsım."

"Geleceğinde bir kolye vardı."

Heyecanlandığımı belli edecek değildim. Tekdüze sesimi korumak için çabaladığımı bile belli etmeden devam ettim ancak yüreğim göğsümü öyle sert dövüyordu ki canım acıyordu. "Siyah, mercan bir çerçevenin içinde, beyaz çizgileri olan mavi bir taş kolye."

Kadın başını ağır ağır iki yana salladı. "Pazar Kulesi'ne böyle bir kolye hiç gelmedi." Gözlerimin bir anlığına kaşlarımı bile titrettiğini hissettim. "Gelseydi bilirdim."

"Burada olmalı." İtiraz ettim. Hem nasıl bilecekti ki? Nasıl bu kadar emin olacaktı? Tonla eşyanın, onlarca ıvır zıvırın arasına gizlice karıştırılmış büyülü bir merza tılsımını ayırt edebileceğine hiç ihtimal vermiyordum. "Başka..."

"Yok, dedim. Olsaydı bilirdim."

Sel'grag, *"Büyülü olduğu başta anlaşılmıyor,"* dememiş miydi? Satıcıların aptal olanlarından biri onu bulmuş ve tezgâhındaki demir bir yüzükle çelik, çirkin bir bileziğin arasına rastgele yerleştirmişti belki. Bu kadın nereden bilecekti ki?

"Bilirdi, Asteria." Aleph'in orada olduğu aklımdan çıkmıştı fakat dönüp ona bakmadım. "Ona güvenmiyorsan bana güven."

Kadının aksine ben, bir süre daha bedenlerimizin içinde bulunduğu Pazar Kulesi'ne dönemedim. Ancak o zaman adını bilmediğimi fakat merak etmediğimi fark ettim. İlk kez bu kadar duyarsız hissetmiyordum kendimi gerçi ama yine de şaşırmadan edemedim. Nos'u boşlukta gördükten sonraki haftalar öyle hissizdim ki şimdi bile o haftalarda neler oldu, hatırlamıyordum. Yine de bu seferki uyuşukluğum farklıydı, bu kadını tanımak istemiyordum işte. Ve bu isteksizliğin benden değil, ondan kaynaklandığına emindim.

"Öyle olsun," dedim ve başka bir şey söylemek içimden gelmedi.

Arkamı döndüm. Ancak o zaman kargalar yine Pazar Kulesi'nin çevresinde dönüyordu. Sırtımı döndüğüm kadının çoktan bir kez daha gölgelere karışmış olduğunu anladım.

Pazar Kulesi, onu saran kargalara ve içindeki adımlara rağmen bir başınaydı. Bir kentin orta yerinde gökyüzüne yükseliyor olmasına, sürekli göz önünde olmasına rağmen hem de. Kim isterdi ki onun yerinde olmayı? Atan bir kalbi olsaydı belki Pazar Kulesi bile hoşnut olmazdı kendi durumundan.

Kapısının az ilerisinde tahta kasaların ardında gizlenmiş ona bakarken kaderimde yazılı olanın yalnız binaları, yalnız ağaçları ve yalnızlığın kendisini görmek olduğunu düşündüm. Ama yalnızlık beni sevmezdi, o kadarını biliyordum. Etrafımda dolaşıp duruyor olsa da bana bulaşmıyordu. Bunu kimlere borçlu olduğumu da çok iyi biliyordum: Şimdi hepten delirmemiş, yitip gitmemiş olmayı kime borçluysam onlara.

Sel'grag'ın yardımına ihtiyacım vardı ve o kolyeyi Pazar Kulesi'nde bulmak, işleri aklımın alabileceğinin ötesinde kolaylaştırabilirdi. Şimdiyse nereye bakmam gerektiğinden emin değildim.

Yanımdaki Doktor, Çarna'yı görmeyi bekliyordu. Çarna her an burada olacaktı. Kuzey tarafta gittikçe kısalan çatıları basamak olarak kullanacak ve çok geçmeden üzerinde simsiyah giysilerle Pazar Kulesi'nin önünde bitecekti. Dönüp dikkatsizce, alışkanlık gereği etrafı kolaçan edecek ve ancak ondan

sonra içeri girecekti. Tıpkı geçen sefer yaptığı gibi. Ya da ondan önceki sefer. Çarna'nın davranış örüntüleri de rutinleri de yoktu, yalnızca bir tane vardı.

Ama benim gözlerim Çarna'dan başka şeyler arıyordu şimdi. Bir tür çare.

"*Okyanusun bir başka evladı için gerekli,*" demişti Sel'grag. "*Kuyruğu kopup gitmek üzere. Yüzemeyen merza ölür. Ölmesine izin veremem.*"

Sel'grag'ın ihtiyacı olan bir şifa tılsımı değil, şifanın kendisi öyleyse.

Kahretsin, yine aptalca bir fikir var aklımda. İşe yarar mı, emin olamadığım bir fikir. Ama şimdi tüm Veylinton'da şifayı ondan iyi kim getirebilir ki? Büyülü bir tılsımın olmadığı kesin.

Gittikçe daha çok batıyorum, yollarım birbirine karıştıkça açamayacağım düğümler oluyorlar. Aptalca bir fikir bu. Yine de işe yarar mı, bilmem gerekiyor.

Doktor'un soluklarının ritminde bir farklılık sezdim, göğsü daha hızlı inip kalkmaya başladı. Gariptir; uyumak üzereyken de aynı böyle hızlanırdı solukları, diğerlerinin solukları gibi uslu ritmini bulana dek yavaşlamazdı. Uykuya dalmadan, bedeni gevşemeden hemen önce de koca bedeni irkilir; yerde uyuyorsak zemini, hamaklardaysak hamağının bağlı olduğu tahtaları sarsardı. Doktor gibi bir adamı böyle ürkütmek için neyin gerekli olduğunu düşünürdüm ve bedeninin biraz olsun rahatlamak konusunda bile suçlu hissediyor olduğuna inanırdım.

Çarna, Pazar Kulesi'nin önüne varamadan yakaladı Dragomir onu.

Çarna'nın sarı gözleri, yakasına sarılmış ellere düşmek yerine tepesindeki gözlere doğru yükseldi. "Yardım edin," diye seslenemeyecek ya da "Sen de kimsin?" diye soramayacaktı. Öte yandan Çarna'nın bir anlığına görebildiğim gözlerinde azıcık olsun korku yoktu. Emindim ki şimdi yardım isteyebilecek olsaydı dahi istemezdi. Karşısındakinin kim olduğunu ve ona ne yaptığını biliyordu belki. Belki de hiçbir fikri yoktu.

Ondan beklediğim üzere karşı koydu, Doktor'un göğsüne sağlam bir yumruk indirdi. Bu tür bir yumruk, nefesimi keserek benim gümüş yüreğimin ritmini anında bozar, belki içindeki kanı olduğu gibi dökerek onu hepten durdurur, kuruturdu.

Doktor'un bedeni benimkine *hiç* benzemezdi gerçi. Öte yandan gözlerinde gizli merhamet nasıl benimkiyle aynı renkse kini de öyle tanıdıktı bana. Dertop olmuş koyu renkli bir el, sarı gözlü hırsızın karnını bulduğunda Çıtçıkarmaz Çarna iki büklüm oluverdi. Dudağından aşağı akan kanı gördüm ve o noktada arkamı döndüm. Doktor'un hınç dolu nefesleri ve yumruklarının darbesi dışında kulaklarıma varan hiçbir ses yoktu. Sırtımı kasalardan birine verip oturarak dizlerimi kendime çektim. Bir an kadar önce görebildiğim hırsızlar toz olup uçmuş, geride yalnızca bakışlarını bırakmışlardı.

Veylinton, kavgalara alışkındı. Ölümlere de öyle. Tıpkı benim gibi. Tıpkı Marlo, Zaina ya da Nos gibi. Tıpkı Maça ve Bast gibi. Tıpkı Doktor gibi.

Ayağa kalkıp yüzümü yeniden kasaların ardında yaşanan iki kişilik kavgaya döndüm. Doktor bir keresinde bana insafının katmanlı fakat büyük olmadığını söylemişti. O zaman bu söylediğinin ne kadar doğru ya da ne kadar yanlış olduğunu anlayabilecek durumda değildim. Belki içten içe söylediği ve inandığı şeyin yanlış olduğuna ikna etmiştim kendimi. Belki ondan getirmiştim onu şimdi Çarna'ya. Sonuçta zihnimdeki Doktor; tarçınlı rulo ya da turşu yapan, bana soru sormayı öğreten ve Kovensay'daki o uzun ağaçların yanında yürümekten korkan biriydi.

Ama birden Maça'nın -Korsan Kraliçe'nin- *Dehşetsaçan* gemisine, *Martes*'in korsanları arasına seçilmiş bir adam olduğu aklıma düştü. Gözlerindeki çılgınca parıltıdan, sevdiği kadını çatının tekinden öylece iten bu genç adamı Veylinton'a kurban etmekte sakınca görmediği belli oluyordu.

Çarna'yı öldürmek istediğini söylemişti daha önce. Elleri arasında, canı için debelenip durduğunu hissederek onu

boğmak istediğini anlatmıştı. Lanetlenmenin nasıl umurunda olmadığını hatta lanetlenmeyi bizzat istediğini de.

Tıpkı yapmayı istediğini söylediği gibi koca parmaklarını Çıtçıkarmaz Çarna'nın boynuna dolayıverdi.

O an içimde bir kopukluk oldu, zihnimdeki Doktor ve karşımdaki Doktor uyuşmadığı için değildi bu kopukluk. Hem ne zaman birinin hakikaten olduğu kişi ve o kişinin bir başkasının zihnindeki görüntüsü birbirinin tıpkısının aynısıydı ki? Hayır, nedenini bilmediğim bir kopukluktu bu, bir tür uyarıydı. *Bir şey yap*, diye bağıran bir gürültüydü ve o günün daha erken vaktinde falcının parmaklarına dolanmış elimi çekmemi söyleyen sesin aynısı katiyen değildi.

"Doktor, dur!" Öne atıldığımda sesim geride, kasaların dibinde merhamet gibi kaldı. Doktor'un kollarına asıldığımda Çarna'ya acımışım gibi geldi ona, emindim. Beni bir kenara savurmaya çalışırken bir anlığına üstüme düşen düşmanca bakışlarından belliydi. Fakat bu, merhamet falan değildi. En azından Çarna için. "Onu öldürürsen kendini daha iyi hissetmeyeceksin!"

"Çekil, Eira."

"Bir dinle beni!" Ellerim boşa düşünce dengemi kaybederek geriye, kalçamın üstüne düştüm. Gerisin geri ayağa kalktım ve Çarna'nın iyice kaymış gözleri ya da morarmaya başlamış yüzündense Doktor'un rengi atmış çökük yanaklarına bakmak için zorladım kendimi. "Yalvarırım!"

"Bir kere kaçmasına izin verdim."

"Doktor, lütfen!" Dövmesinde yüzünü görmeye alışmış olduğum kadının ismi aklıma geldi. İsimlerin üstümüzde sahip olduğu güçler vardı. Bize ait olmayan bazılarının bile. "Zola bir katil olmanı istemezdi!"

Doktor, ancak o zaman Çarna'yı yere doğru iterek bıraktı. Çıtçıkarmaz Çarna, o an bile lakabının hakkını vererek tek bir inilti bile çıkarmadı.

Doktor, "Sen Zola'yı ne bilirsin?" diyerek üstüme yürümeye başladı. Gerilemekten başka türlüsü aklıma gelmedi ama

Doktor'dan nasıl korkabilirdim ki? İri bedeni, uzun boyu ve gözlerindeki vahşet bir yana, Zaina kitabını okuyabilsin diye ona mutfağının sessizliğini ödünç vereli çok uzun zaman olmamıştı hâlâ.

Korkunç bir kumar oynuyorum şimdi. Doktor'un gözü dönmüş olabilir, almak istediği intikamın önünde engel gördüğü beni yıkıp geçebilir.

Falcı kadının söylediği, Tanrı'nın bana verdiği, seçtiğim yöne gitme ayrıcalığı bu mu yoksa?

"Zola'yı bilmem ama seni biliyorum, Doktor. Senin sevdiğin kadın, öldürmeni isteyecek türden biri değildir. Hele lanetlenmeni isteyecek türden biri? Asla."

Çarna'yı öldürdüğü için lanetlenir miydi, bilmiyordum. Başka bir zamanda, başka bir yerde olsaydık bilirdim ama Doğal Denge kendisi gibi davranmıyordu bugünlerde.

Doktor'un solukları hâlâ düzensizdi. Çarna'nın da öyle. "Benim için en büyük lanet, Zola'yı kaybetmekti zaten."

"Biliyorum." *Ah, Doktor. Öyle iyi anlıyorum ki seni...* "Ama bak, ne hâle getirdin Çarna'yı. Dön arkanı." Çarna göğüs kafesi ezilmiş gibi yerde yatıyor; yüzü gözü kan içinde, hırıltılı nefesler alıyordu. Bir eli yanında yerde, diğer eli karnının üstündeydi. "İntikamını aldın, Dragomir. O da biliyor bunu. Gitmesine izin ver."

Sen de benden çok farklı değilsin. Ve ben Revon'un gitmesine izin verdim. Aynı değil belki. Fakat sen de Çıtçıkarmaz Çarna'nın gitmesine izin verebilir ve ondan çok kendini özgür bırakabilirsin.

"O yalnızca bir Veylintonlu. Ve bir katil. Sen bu ikisi de değilsin. Senin olabileceğin tonla şey varken onun olup olabileceği yalnızca bu ikisi. Onu olduğu yerde bırakırsan yoluna devam edebilirsin."

Sera onu bulmadan ve Maça onu *Doktor* yapmadan önce yalnızca Dragomir'di. Doğu Limanlar'ın en korkulan flamasız dört gemisinden birinin aşçısıydı ve hakkını teslim etmek

gerekir, korkulması gereken biriydi de. Fakat yalnızca *Martes*'in denizcisi olduğu için değil.

Onun gibi savaşçılar, ancak biraz merhametle yenilmez olabilirlerdi.

Doktor; koca, kel başını bir kez daha çevirerek yüzü bana döndü. Gözleri, yanaklarını yağmur yağmış gibi ıslatmıştı. Anıları zihnine düştüğünde yanakları tıpkı böyle ancak başka bir renkle ıslanan Velia aklıma geldi.

Tanrı'm, diye iç çektim. Sesim çıkmadı. *Aynı şeyleri yaşamıyorum ama kendimi aynı resimlerin farklı boyalarla yapılmış versiyonları içinde bulup duruyorum sanki. Velia, ben ve Karaçam... Doktor, ben ve Pazar Kulesi... Nos, ben ve Veymut... An olarak hiçbiri aynı hissettirmiyor ama şimdi uzaktan bakınca hepsi nasıl da aynı gözüküyor!*

Elimi ona doğru uzattım. "Sorun yok, Dragomir."

Sorun yok.

Elime bakarken kafası karışmış gözüktü. Yüreğimi boynumda, midemi boğazımda hissediyordum. Rüzgâr güzel bir ıslık çaldı, Çarna'ya baktı ve Doktor'u bekledi.

Doktor bir kez daha Çarna'ya döndü. Bu sefer Çarna da yarısı açık gözleriyle ona baktı. "Özür dilerim," ya da "Beni affet," demeyecekti. Diyebilecek olsaydı dahi demezdi gerçi. Veylintonlular af dilemezlerdi. En azından hakikaten.

Doktor, ben kollarımı ona uzatamadan Çarna'ya doğru dizlerini kırdı. Bir bıçağın deriyi deştiği an çıkardığı sesi işittim. Hırsız boğuk, beklenmedik bir çığlık attığında ben, olduğum yerde kalakaldım.

Doktor Çarna'ya doğru daha fazla eğildi, eli bir hançerin sapını sımsıkı tutuyor, onu Çarna'nın karnının üzerindeki elinin orta yerinde daha derine geçirirken eklemlerinin koyu rengi dans ediyordu.

"Kendini şanslı say," dediğinde sesi bir hırıltıydı. Belki kızgın, belki yorgun bir hırıltı. "Zola'ya ve Sera'ya olanların yanında... Senin hak ettiğinin yanında... Bu bir hiç." Bıçağını hızla geri çekmeden önce çevirdi ve ardından kolu, bir anlığına

havada kaldı. Küçük hançerden düşen kan; Çarna'nın siyah giysisini rastgele, Lumi'nin Sorin'in kitaplarını boyadığı gibi yaramazca boyadı.

"Siyahın kanı gizlediğini düşünüyordum."

Karşımdaki; tüm bedeniyle bana dönen, geniş omuzları küçülmüş gibi gözüken, *Doktor*'du ve bu, su götürmez bir gerçekti. Öte yandan *Doktor* olduğu gerçeği, *Dragomir* olduğu gerçeğini ne kadar isterse istesin değiştiremezdi.

"Gidelim, Eira. Burada işimiz bitti."

Belki Doktor'a da bir seferliğine kaderini yönlendirme hakkı verilmişti ve Doktor, bu hakkı bir sefer daha yalnızca Dragomir olarak şimdi kullandı. Ve belki, bunda benim payım yok değildi.

Son bir kez yerdeki Çarna'ya baktım, "Bir seferliğine," dedim ve ardından ilerlemeye koyuldum. Çarna başını çevirip sırtımıza baktı mı bilmedim fakat baktıysa beni ve Doktor'u gördü.

18

MERZA'NIN YARALARI

"Sel'grag!"

"Burada beklemek işkence gibi." Zaina kollarını kavuşturmuş dikilirken ağırlığını bir ayağından ötekine verdi. "En azından hava fena değil. Okyanustan esiyor."

Bast'ın verdiği siyah, kısa pelerine iyice sarındım. Gecenin içinde gerçekten iyi, öyle ki fiziksel bir varlığım aslında yokmuş gibi kayboluyordum böyle ama soğuk rüzgârın görmek için gözlere ihtiyacı yoktu. "Sana hava hoş tabii. Sel'grag biraz daha çıkıp gelmezse donacağım ben burada."

"Eira..." Zaina yanıma geldi ve koluma girdi, bedeninin ısısı beni de bir nebze ısıttı. "Korkmuyor musun?"

Bakışlarım okyanusun pürüzsüz karanlığında kaydı durdu. *Martes*'te hiçliğin ortasında günler geçirirken okyanusun kokusu bana çok kötü gelirdi ama şimdi hiç de fena sayılmazdı. "Sel'grag'dan mı? Hayır. Birine zarar vermek isteseydi çoktan verirdi."

"Ondan değil. Bilmiyorum. Veylinton bana bir acayip geliyor. Kimseyi tam olarak tanımak mümkün değil burada. Doğal Denge'yi bile. Hayvanların dahi uzak durduğu bir yer uyumak için ne kadar iyi olabilir ki? Bir tilki veya bir tavşan görmeyeli ne kadar zaman oldu, bir düşünsene."

Başımı salladım. "Demek istediğini anladım. Ama Veylinton'da hayvanlar hiç yok değil. Gökyüzü karga ve martılarla dolu. Yeryüzü de tilkilerle."

Zaina güldü ve ben onu güldürebildiğime memnundum. *Martes*'in cadı bir Şifacı'ya hiç olmadığı kadar ihtiyaç duyduğu günler geçirmiştik ve kaç gündür Zaina'nın gözlerinin altı koyu, yorgun halkalarla doluydu. Maça gibi onu da hazırlıksız yakalayan, bizzat Vukasin Narmo'nun genç bir adamı iyileştirmesi için Zaina'ya getirişi oldu. Genç adamın saçları sarı olsa da titrek gözleri kapalıydı ve Zaina daha sonra bana, bu adamın yüzünün ona Misha'yı hatırlattığını söylemişti.

Maça, Zaina'ya bakmış ve adamı iyileştirmesi için başını eğerek sessiz bir onay vermişti. Görmeye değecek türden bir andı ve gece uyuyamayıp orada bulunduğum için kendimi şanslı hissetmiştim. Eminim Marlo da öyle hissetmiştir.

Okyanusa doğru bir kez daha seslendim, bana beyhude geldi bu çaba.

Ama Berinor Kraliçesi nihayet beni duydu.

Dalgalar yine değişti durdu, sonunda ıslak kaya rengindeki bir beden dalgalardan birini orta yerinden böldü. Aydınlık bir gece değildi, ay ışığının noksanlığından ötürü Sel'grag'ı beyaz saçları dışında ayırt etmek zordu.

Dönüp baktığım vakit, ben ve Marlo merzayı ilk gördüğümüzde nasıl Martes'in küpeştesine sıkıca tutunup bakışlarımızı ondan ayıramadıysak Zaina'nın da gözlerini bir an olsun kırpmadan öylece onu izlediğini gördüm. Ama benim aksime Zaina, bizzat kendisine bakan Sel'grag'dan korkmadı. "Büyüleyici..." diye mırıldandı. Sonra Berinor Kraliçesi'nin duyacağı kadar yüksek bir sesle, "Saçların muhteşem gözüküyor," dedi. Ancak o zaman bir kraliçeyle nasıl konuşulması gerektiğini hiç bilmiyor olduğumu fark ettim. Zaina da bilmiyordu ve ben de bunca zaman şimdi Zaina'nın konuştuğu gibi konuşmuştum onunla. Dürüst olmam gerekirse Sel'grag'ın da önünde eğilmemizi bekler gibi bir hâli yoktu.

Merza bir soyluya nasıl saygı gösteriliyor, nereden bilelim?

Sel'grag, Zaina'ya yanıt vermedi. Bana baktığını anladığımda, "Kolye?" dediğini işittim.

"Kolyeyi bulamadım. Herhangi birinin bulabileceğinden de emin değilim ama ihtiyaç duyduğun yardım olmadan gitmene gönlüm elvermedi. Yerleri değişmiş olsaydık eğer, beni çaresiz ve bir başıma bırakıp gitmeni istemezdim. O yüzden söyleyeceklerimi iyi dinle şimdi. Aklıma bir fikir geldi, işe yarar mı bilmiyorum."

Sel'grag sessizliğini korudu.

"Bu, Zaina. Bir Şifacı. Kuvvetlilerinden bir Şifacı hem de. Veylinton'da bir tane daha böylesini bulamazsın."

"Aklındaki fikir, Merza'ya fey büyüsü değdirmek mi?"

Hafifçe başımla onayladım ama hava öyle karanlıktı ki Zaina'nın aksine Sel'grag, başımı salladığımı kesin görmüştü. *Okyanusun dışı böyleyse içi kim bilir nasıl karanlıktır*, diye düşündüm. "Fey büyüsü kudretlidir. Ama Çiftçiler okyanusun tabanında suya özgü bitkiler büyütebilir mi, nasıl bilmiyorsam Şifacılar Merza'nın kuyruğunu iyileştirebilir mi, onu da öyle bilmiyorum. Sel'grag... Berinor Kraliçesi... Şifaya muhtaç dostunu yarın bu kayanın yanına getirebilirsen..."

"Feyler, Merza'nın yaşayışına da oluşumlarına da karışamaz."

Yutkunduktan sonra benim için fark etmiyormuş gibi omuzlarımı silktim. "Bu senin bileceğin iş şimdi. Ben teklifimi yaptım." Sel'grag beni sesiyle büyüleyip o kolyeyi bana buldurtsa anlaşmaya uyduğu sürece şikâyet etmezdim. Fakat bana borçlu olmasının nasıl işime yarayabileceğini ona belli etmemeye çalışıyordum.

Karşımdaki Bast olsaydı şimdiye çoktan anlamıştı aklımdan geçen her şeyi.

"Kolyen kıyıya vurmuşsa bir başkasına aratabilirsin onu," diye devam ettim. "Yok, hâlâ okyanusun katmanları arasında sürüklenip duruyorsa ya da bir yere sıkışıp kalmışsa bizzat arayabilirsin. Ama *kuyruğu kopup gitmek üzere*, demiştin. Ne kadar zamanı varsa artık, senin o kolyeyi bulman için yeterli

zamanın olmayabilir. Dediğimi düşün, Berinor Kraliçesi. Kraliçeler büyük sözler verir ve büyük kararlar alır. Verdiğin söz ve alacağın karar senden büyük mü, düşün taşın. Biz yarın gece yine burada olacağız. Başka kimse olmayacak. Tıpkı şimdi olduğu gibi."

Döndüğüm gibi yürümeye koyuldum. Şükürler olsun Zaina da meraklı gözlerine rağmen Sel'grag'a bir şeyler söylemek için kalmayı düşünmeyerek benimle yürümeye başladı. Kayalar ıslak değildi, ayaklarımız kaymadı.

Sel'grag gitmemize izin verdi.

"Vay canına, Eira," dedi Zaina. Martes'e hâlâ çok vardı ama kıyı şeridi boyunca titrek fenerler sağ olsun, Veylinton hiç de karanlık değildi. Şifacı'nın sesindeki yüksek ton, bana en son okuduğu kitaptaki hoşlandığı adamı anlatırkenki gibiydi. "Bir merza gördük!"

Gülümsedim. Acaba benimle tanıştığı zamanlar, Marlo'nun kapısından çıkar çıkmaz Nos'a da, "Bir insan gördük!" demiş miydi böyle?

Büyüye, alışılmadık durumlara ve olağanüstü kimselere öyle alışmıştım ki Zaina'nın heyecanını paylaşamadım.

"Sana bir şey diyeceğim," diye devam etti. "Onunla konuşurken asıl kraliçe senmişsin gibi gözüküyordu."

Zaina'nın bunu söyleyişi haddinden fazla hoşuma gitti.

Olacağımızı söylediğim üzere ertesi gece yine Zaina ve ben aynı kayaların üstünde dikiliyorduk. Zaina'nın dünkü heyecanı sönmüş, yerini büyük bir merak almıştı.

"Sence gelecek mi?" diye sordu ama Sel'grag'ı ne kadar iyi tanıdığımı düşünüyorsa o kadar yanılıyordu.

Başımı usulca aşağı yukarı salladım. "Evet," dedim. Beklemek uykumu getirmişti. "Diğer merzayı azıcık önemsiyorsa."

Hava dünkü gibiydi; dünkü gibi okyanustan esip Zaina'nın yüzüne çarpan bir rüzgâr, hâliyle benim üzerimde de dünkü siyah pelerin vardı. Her şey öyle dünküyle birdi ki bana aradan geçen zaman yalnızca birkaç andan ibaretmiş ve o sabah hiç yaşanmamış gibi geldi.

Zaina esnedi. "Ben gelirdim."

"Hayır, Zaina. Sen bizi çoktan sesinle büyülemiş ve kolyeyi bulamadığımız için ikimizi de suya atmış olurdun."

O bitkince kıkırdarken suyun yüzeyi bir kez daha merza tarafından rahatsız edildi. Sel'grag'ı hiç tanımadığımı sanırken yanılıyordum belli ki.

Merza, upuzun gövdesi suyun derin zeminine oturtulmuş bir heykeldi sanki. Dalgaların oyun isteğini hoyratça reddediyor, kıpırdamadan duruyordu. Ürkütücü ama onun doğası gereği büyüleyici bir görüntüydü bu.

Aniden, *Merza birbirini öldürür mü,* sorusu düştü zihnime. *Öyleyse Sel'grag kesin birilerini öldürmüştür.*

Berinor Kraliçesi suya daldı. Kolları arasındaki bir bedeni suyun yüzeyine taşımadan önce aradan sessiz ve çirkin anlar geçti ama Sel'grag'ın sudan çıkardığı beden daha sessiz, daha çirkindi.

Sel'grag'a hiç benzemiyordu. Teni çok daha solgun, kuyruğunun rengi daha belirsizdi. Uzun saçı yine renksizdi ancak deniz kabuklarıyla ya da incilerle süslenmiş örgülerle dolu değildi. Hasta olduğu öyle belliydi ki...

Sel'grag, kollarındaki merzanın bedenini daha yukarıda tuttu. O vakit bu merzanın bedeninin Berinor Kraliçesi'ninkinden farklı olduğunu ve şimdi önümüzde yaralı ve bilinçsizce dalgaların üstüne uzanmış kişinin bir erkek olduğunu fark ettim.

Göğsü fey ya da insan erkeklerin göğsü gibiydi, teninin rengi kuru taşlara benziyordu. Bakışlarım kuyruğuna düşmüşken gördüm yarasını.

Pulları dökülmüş mat derinin kanaması yoktu artık. Yırtık kısmın çevresi koyu bir renkti, karanlık yüzünden ayırt edemediğim bir renk. Belki mavi, belki mor... Ama orada olmaması

gereken türden bir renk. Yırtık kısım, kuyruğu bir arada ve tek parça tutmaya çalışırken lime lime ve kaskatı gözüküyordu.

Zaina suya yaklaşırken temkinli bir yavaşlıktaydı. "Onu biraz daha yukarı kaldırabilir misin? Kayanın üstüne belki?"

O an, Berinor Kraliçesi bana vakti zamanında karşılaşmış olduğum vahşi bir kediyi anımsattı. Nereden geldiğini bilmediğim bu kedi, harap olmuş yavrusunu getirip önüme koymuş, ben kediyi kucaklayıp, sorunun ne olduğunu anlamaya çalışırken gözümün içine bakmıştı. Henüz bir çocuktum, okuldan dönerken kullandığım patika yolda bir başımaydım. Yavru kediyi eve getirmiş, babam onunla ilgilenirken tıpkı anne kedi gibi endişeyle yavruyu ve büyük bir ilgiyle babamı izlemiştim. Küçük kedi çok geçmeden sağlığına kavuşmuş, annesiyle birlikte gözden kaybolduklarında geride hüzünlü bir insan kız bırakmıştı.

Şimdi Sel'grag'taki de kedide olana benzer bir tür içgüdüydü belki ama ince kollarına rağmen beni şaşırtarak taşıdığı merzayı yukarı kaldırdı ve kayanın üzerine usulca bıraktı.

Zavallı merza kıyıda çoktan ölmüş gibi gözüküyordu. Zaina onun yanına oturdu. Kaya soğuk olmalıydı ama Şifacı bundan şikâyet etmeyecekti. Onun yerine başını hafifçe yana eğdi. "Bunu bir... Balık mı yaptı?"

Sel'grag'ın kudretli sesi yükseldi. "Hayır."

"Tuzlu su işini yapmış; yara, olduğundan daha fenalaşmamış ama kuyruğu iyi deşilmiş. Geniş bir mızrak süratle girmiş gibi... Ok gibi... Zıpkın gibi." Zaina, Martes'in güvertesinde bir sürü zıpkın görmüştü daha önce. Gözleri kocaman açılırken başı aniden Sel'grag'tan yana döndü. "Bir fey mi yaptı yoksa?"

Sel'grag, kayaya tutunarak göründüğünden çok daha güçlü olduğunu anladığım kollarıyla kendini yukarı çekti ve kayanın kenarına otururken kuyruğu sudan yansıyan bulanık ay ışığıyla parladı, üzerindeki deniz kabukları şıngırdadı. Onun pulları olmayan kuyruğu da kayanın üstünde bir diğer kaya kadar ölü gözüküyordu. Eh, ölü sayılırdı da. Benim kollarım

gökyüzünde nasıl işlevlerini yitirirse onun kuyruğu da sert zeminde öyle işe yaramazdı. Saçları hakikaten uzundu. Görünüşü öyle acayip ama öyle hoştu ki... Varlığı hem zihnimde kıpırtılı bir huzursuzluk yaratıyor hem de ruhuma durgunluk katıyordu.

Burası ona ayrılmış bir dünya, diyordu içimdeki ses. *Feyler burada olmamalıydı. Sen de olmamalıydın. Ama şimdi üçünüz aynı kaya parçasının üzerindesiniz. Ve kaya için tuhaf bir buluşma bu. Sizin için olduğu kadar tuhaf. Tuhaf olduğu kadar da gerçek.*

"Bir fey değildi. Zar'gath benim yanımda yiğitçe savaştı. Benim yanımda, okyanusun içinde yaralandı."

Buralarda savaş olmadığını biliyorsun, demişti Marlo. O zamanlar dördümüz Kuzton'ta bir ara sokaktaydık. O andan önce ya da sonra bu dünyada savaş olmadığını ne çok konuşmuştuk! Nasıl da yanılıyorduk!

Sel'grag, üzgün gözükmedi. En azından bizim algılayabileceğimiz bir şekilde. Kelimelerimizi ve anlamlarını biliyordu bilmesine ancak sözcüklerinin aksine yüz ifadelerini anlayabileceğimiz şekilde ifade etmiyordu. Belki nasıl yapacağını hakikaten bilmiyordu, belki biliyordu ama yapmamayı tercih ediyordu. Onun gözünde nasıl canlılar olduğumuzu Tanrı bilirdi.

Adı Zar'gath olan merzanın gözleri kapalıydı. Başına gidip tıpkı Zaina'nın yaptığı gibi soğuk taşta hemen yanına oturdum. Yaralarla bezeli tenindeki nem çoktan kaybolmuştu. Elimi yanağına götürdüğümde Sel'grag beni durdurmadı.

Zar'gath'ın avucumun içinde kaya gibi gözüken yanağı yumuşaktı. Tuhaf bir histi bu, başparmağım sanki bir heykelin yanağını okşuyordu ama bu heykel soğuk olsa da sert değildi. İçinde rengini bilmediğim bir kanın aktığı damarlar yatıyordu altında.

Gözlerim Zar'gath'ın ifadesiz yüzünde gezindi. Gözleri birbirlerine uzak, dudakları biçimliydi. Dişlerinin kraliçesinin dişleri gibi sivri ve ince olduğunu tahmin ettiysem de sesinin nasıl olabileceği aklıma gelmedi.

Zaina'nın elleri, merzanın görkemli kuyruğuna doğru uzandı. "Dökülen pulları yerine getiremem," dediğinde sesi bir fısıltıdan farksızdı.

O vakit Sel'grag'ın boğazının derinliklerinden bir inilti yükseldi, çok kişinin hep bir ağızdan ah etmesi gibi duyuldu sesi yine. "Kutsal pulu sürdüğümde bile yerine yeni pullar çıkmadı."

Zaina kaşlarını çatarak Zar'gath'ın kuyruğuna bakmaya devam etti. "Normalde işe yarar mıydı?"

"Evet."

"Deri açık olduğundan işe yaramamıştır belki. Pullar tutunacak sağlam yer bulamamıştır. Tanrı'm... Korkunç gözüküyor bu. Ama elimden geleni yapacağıma şüphen olmasın."

Zaina, elini kuyruğun mor kısmının üzerinde gezdirdiğinde nefesimi tuttum. Kesik kapanmaya başladığında bile göğsüm beni rahatlatan bir nefesle dolmaya cesaret edemedi.

Zar'gath'ın kuyruğunun çürük rengi geçmedi ama bariz yırtığın küs iki ucu gittikçe birbirine yaklaşarak nihayet barıştı. Zaina oturduğu yerde öne, merzanın üstüne doğru sendeleyince ben tuttum onu. Teni buz kesmişti, kolları bile soğuk terle ıslanmıştı. Solukları, saatlerdir ölümden koşarak kaçmaya çalışan birinin solukları nasıl olursa öyleydi.

"İyi misin?"

Başını salladıktan sonra kaşlarını çatarak yutkundu.

Sel'grag öylece Zar'gath'a bakıyordu. Ay da bir anlığına bulutların arkasından çıkarak ona baktı. Ama Sel'grag'ın yara izlerini, tuhaf kabuklarını görünce bize de onları gösterdi. Savaşta yaralanan yalnızca Zar'gath değildi. Ölseydi tek ölen de o olmazdı belki.

Sel'grag uzun parmaklarıyla bezeli elini öteki merzanın göğsünün ortasına koydu. İhtiyaç duyduğunu tahmin ettiğimiz sessizliği ondan esirgemedik. Ben kıpırdamadan dururken Zaina da sabırsız soluklarını kontrol altına almaya çalıştı, bunu yaparken neredeyse boğuluyordu. Zaina'nın öksürükleri Berinor Kraliçesi'ni rahatsız etmemiş olacak ki Sel'grag usulca

Zar'gath'ın üzerine eğildi, alnını onun göğsüne yasladı ve bir süre öyle kaldı. Onun yaralarının tümü hepten iyileşmiş sayılmazdı ama Şifacı'nın yardımını istemedi. İçimden bir ses Şifacı'nın, Sel'grag'ın en çok kanayan, canını en çok yakan yarasını çoktan kapatmış olduğunu söyledi.

Dalgalar, kayalara çarptı durdu; bir ara hırçınlaşan okyanus, suyu üzerimize sıçrattı. Sel'grag bir Merza kraliçesiydi. Gürültülü okyanus ona ulaşmak için çaresizce çırpınıyor; kraliçesini geri isterken küçük, mızmız bir çocuk gibi taşkınlık ediyordu.

Sel'grag nihayet başını kaldırdı ve ellerini kendine çekti. Bana olan borcunun ödenmiş sayılması için ne gerekeceğini çoktan düşünmüştüm. Bir karara varması kolay olmamıştı.

Önce Selas Finian'ın yerini bilip bilmediğini sormak geldi aklıma. Ancak bilmiyor olması kuvvetle muhtemelken bu, merzanın bana olan borcunu çöpe atmaktan farksız olurdu.

Sel'grag'a, Velia öldüğü için Zaina'nın anlaşmasına ne olduğunu ya da Zaina'nın ruhunu bu anlaşmadan nasıl koparabileceğimizi bilip bilmediğini sorabilirim fakat ıslak kayaların, köpüklü dalgaların altında yaşayan merza nereden bilecekti cadı büyüsünün de cadı anlaşmalarının da nasıl işlediğini?

Berinor Kraliçesi'ne bildiğinden emin olduğum bir şey sormalı ya da gücünün yeteceğinden emin olduğum bir şey yapmasını söylemeliydim.

Fakat Sel'grag'ın, Zar'gath'ın bedeniyle birlikte çekilmekte olduğunu gördüm. Bir kez daha onu taşıması için okyanusun yardımını almak istediğini düşündüm ama yanılıyordum. Sel'grag gitmeye yeltendi.

"Bekle!" diye bağırdım arkasından. Önümdeki suların altında beni kimler duyabilirdi bilmiyordum ama arkamdaki çatıların altında her kim beni duyarsa kendimi içinden çıkamayacağım bir hâlde bulabilirdim. Bundandı ki sonraki sözcüklerim daha sessizdi. "Bir anlaşma yaptık."

Sel'grag'ın büyük gözleri bedeni çoktan ölmüş gibi bakıyordu şimdi bana. Ölü gözler de aynı böyle gözükürdü. Bir keresinde Sorin'in elinden düşürmediği resimli bir ansiklopediden

bunun gibi rahatsız edici pek çok şey öğrenmiştim. Canlıların kürkleri dâhil bedenlerinin hemen her yeri öldükten sonra olduğu gibi korunabilirdi fakat bir tek doğal gözleri korumak adına yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Bu yüzden sergilenecek ölü bedenler hazırlanırken gözler çıkarılır, yerine camdan yapılma sahte gözler konurdu. Bakışlarım o sayfada gezerken aklıma Marlo'nun henüz bir çocukken hücresini günlerce paylaştığı cansız beden gelince irkilmiş, Marlo'ya yıllarca kâbus malzemesi olmuş gözler Sorin'i de öyle etkilemesin diye ona bu tür şeyler okumaması gerektiğini söyleyerek ansiklopediye el koymuştum. Sorin günlerce benimle konuşmamıştı.

Sel'grag'ın varlığı bana ilk günkü kadar yabancı değildi ama insanı, feyi andıran burnunun üstündeki o tuhaf gözleri garipsememek mümkün değildi.

"Bir anlaşma yaptık, doğru," dedi. İnsanların ve feylerin anlayabileceği türde bir duygu kırıntısı göstermesi için yalvaracaktım neredeyse. Şu kayalardan biri canlanmış da onunla konuşuyormuşum gibiydi böyle. Huzursuz ediciydi. "Kolyeyi getiremedin."

Kalbim hızla atarken vuruşları boynuma kadar tüm gövdemi titretti. "Ama onu iyileştirdik!"

"Anlaşmamız bu yönde değildi."

"Bana bunu borçlusun, Sel'grag!"

Sel'grag öfkelendi mi, onu bile anlamadım. "İlk karşılaşmamızdan daha farklısın şimdi," dedi nihayet. "Borçlu olduğumu düşünüyorsan eğer... Bu borcu seni o zaman suya atmayarak ödediğime inan. Çünkü feylerin avcısı değilim. Ama sen o zamanlar bir fey değildin."

Dişlerimi sıktım. "Şimdi de değilim. Ne güçlerim ne yüreğim benziyor onlarınkine. Bana borçlusun."

Sel'grag başka bir kelime söylemeyi gerekli görmedi. Hakikaten kayalardan bir diğeriymiş gibi battı ve battı, ta ki artık görünmeyene dek. Ardında adını sayıklayıp duran genç bir kadın ve onu kolundan tutup, "Gidelim," diyerek çekiştiren bir ötekisini bırakana dek.

Havaya bir küfür savurdum, okyanusa doğru. Tıpkı Marlo'nun suda sektirdiği taşlar gibi pek çok kez suyun yüzeyine çarptı durdu. Fakat Marlo'nun taşlarının aksine ettiğim küfür, suyun içine düşmedi.

"Haydi, Eira."

19

İNSANLIKTAN GERİYE KALAN PARALAR

Martes sessizdi. Kendisini çevreleyen tehlike bu kadar yakınındayken, nice denizcisini kaybetmişken ne demeye sesli olacaktı ki? Maça'nın adımları bile hiç uğramadığı o mezarlıkta dolanan bir diğer hayaletinkilere benziyordu şimdilerde. Onu ayakta tutan yegâne isim Selas Finian'dı. Sabah uyanmaya devam etme sebebi *Martes*, kamarasından çıkmak zorunda oluşunu hatırlatan yer Kovensay'dı. Doğu Limanlar bile sessizdi sanki ama Maça'nın sessizliğinin ürkütücülüğü yanında Veylinton'un doğusunun nefesini tutmuş olması bir hiçti.

"Gitmek gerek," dedi Bast. Doktor'un mutfağında oturuyorduk, gemide uyumakta sorun yaşayan tonla kişi vardı ama şimdi, Doktor'un bir önceki geceden kalma boş şişeleri ve biz mutfakta yalnızdık. Vakit öyle erkendi ki mürettebat da güneş gibi hâlâ uykudaydı. "Doğu Limanlar'da neler olduysa kimse unutmayacak ama bir süre *Martes*'i uzaklaştırmalıyız buradan. Veylinton kızgın, hem de bizzat Maça'ya."

"Zaten Kovensay'ı bulmak gerek. Artık nasıl bulacaksak..." Derin bir nefes verirken başımı iki yana salladım. "Parzival'ı özleyeceğimi hiç düşünmemiştim. O aptal pusulasıyla bir o yana bir bu yana koştururken dalgalanan atkuyruğunu da."

Sessizlik yaralayıcı ve ağırdı.

Bast'ın gözleri masadaki ellerinde duruyordu. Doğrudan siyah avuçlarında.

"Pazar Kulesi'nde..." diye başka bir söze girdim. "Bir kadın var. Yumuşak yüzlü, mavi gözlü. Falıma baktı."

"Tehlikeli bir kadındır. Keşke elini uzatmasaydın ona. Bulduklarından ne aldı?"

"Hiçbir şey. Geleceğimin uzaklarda olduğunu söyledi. Söylediklerinin hemen hiçbirini anlayamadım gerçi. Tuhaf bir kadındı. Bir adı var mı?"

"Şaşırmayacaksın ama ona ait pek çok isim var. Kendini tanıtan biri değildir, isimlerinin birini bile ilk ondan duymadı kimse. Ama çoğu ona Rusinva der. *Çarpıtılmış, tuhaf.*" Ayağa kalktı. "Çay demleyeceğim. İster misin?"

Başımı salladım. "Bir cadı mı?"

"Yalnızca bir falcı. Ama ünü büyüktür. Bir keresinde ben bile ellerimi uzattım ona."

"İkisini de mi?"

Bast tezgâhta ve dolaplarda neyin nerede olduğunu biliyordu. Öyle burada çok vakit geçirdiğinden değil, gözleri ve aklı birlikte çalışmayı çok iyi bildiğinden. Doktor'un su kaynattığı kabı da demliği de kolayca buldu. "Elbette ikisini de. Rusinva, kaderi yazan ellere bakar."

"Ne gördü peki?"

"Hiçbir şey. Ellerimi itti ve bir daha gözüne gözükmememi söyledi. Yeniyetme aklımla bir tür zafer kazandığımı düşündüğümü hatırlıyorum. Kaderimi ellerimdeki karayla gizlediğimi ve benden başkasının ona bakamayacağını sanmıştım."

"Şimdiyse böyle düşünmüyorsun, öyle mi?"

Bast başıyla onayladı. Saçları hiç uzamıyordu sanki. "Rusinva orada neler olduğunu gördü. O kadarını biliyorum."

"Bast, bir şey soracağım. Ama haddime değil, biliyorum."

Ocağın başından ayrıldı, kalçasını ve avuçlarını eski tezgâha dayayıp bana baktı. Yüzündeki ifade ne sert ne de yumuşaktı ama katıydı. "Ellerimi soracaksın."

Doktor'un mutfağı küçüktü, oturduğum sandalyeden kalkıp Bast'ın olduğu yere yürümem beş adım sürmedi. Bast'ın karşısında durup başımla onayladım ve ellerini görebileyim diye arkasından çıkarmasını bekledim. Ama o mor gözlerini benden ayırmadan, "Sel'grag'dan ne isteyecektin?" diye sordu.

"Ne?"

"O gece. Sel'grag'a kolyeyi götürmüş olsaydın ne isteyecektin?"

Derin, kuvvetli bir nefes alıp verdim. *Elbette biliyor, bunda şaşılacak ne var*, diye düşündüm. *Hırsız Kral o. Eli kolu uzun, bakışları keskin. Bu şehirde ondan habersiz bir şeyler yapmak mümkün değil.* "*Martes*, Kovensay'a giderken ona öncü olmasını isteyecektim. Adanın yerini daha kolay bulabilelim diye. Madem biliyordun... Unut gitsin." Gerisin geri yerime oturdum.

"O kolye kayıp. Veylinton'un her yerini arasaydın da bulamazdın çünkü burada değil."

"Tahmin ettim." Bast'la sohbet etmeye olan ilgimi yitirmiştim artık. Sessizlik içinde çayın demlenmesini beklemeye koyuldum. Dışarıda puslu bir aydınlık kendini göstermeye başladı.

Bast'ın krem rengi basit gömleğinin bağcıkları açılmış, göğsünün iki yanından serbestçe sarkıyordu. Saçları düzenli, kemerleri de üstünde değildi.

"Ellerin," diye üsteledim. Geliştirmiş olduğumuz samimiyete güveniyordum şimdi. Kaynayan suyun sesi de bana cesaret veriyordu.

Bast derin bir nefes aldı. "Dövme bunlar." Sözcükleri net olsa da bakışları neredeyse okyanusun kendisi kadar dalgalıydı. "Bana ellerimin hiçbir zaman temiz olmayacağını hatırlatıyorlar."

"Amma dramatiksin, Hırsız Kral."

"Eh," diye omuz silktiğinde yüzündeki gülüş uzun zamandır göremediğim, neredeyse özlediğim bir sırıtıştı. Bu ifade

onu küstah, umursamaz ve cüretkâr gösteriyordu. "Biraz dramatik olmakta yanlış bir şey yoktur, değil mi?"

Kapıda bir hareketlilik sezince o tarafa döndüm. Gördüğüm, bu erken vakitte eşikte görmeyi beklediğim son kişi bile değildi.

"Size katılabilir miyim?" Doğrucu Çırpıkanat; gözlerinin altı mor, saçları karman çorman durmuş, öylece bize bakıyordu. İki yanından sarkan kolları yorgun gözüküyordu. Maça uyuyana dek başından ayrılmadığını ben biliyordum. Tahminimce Bast da biliyordu.

Bast başıyla masayı işaret etti. Kolları göğsünde sarmaş dolaştı. "Maça..." diye söze girdi sonra. Hırsız Kral'ın, Korsan Kraliçe'ye bir kardeşin ötekine göstereceği ilgiyi gösteremeyecek oluşu Bast'ı zorluyor olmalıydı. "O nasıl?"

"Acı içinde." Doğrucu'dan beklendik, acımasızca dürüst bir cevap. "Artan öfkesinden o kadarını anlıyorum."

"Peki Kai?" diye sordum ben de. Ne de olsa İvaylo, onun arkadaşı sayılırdı.

Marlo cevap vermedi. Derin bir nefes aldı sadece, aldığı nefesi de hemen geri vermedi. Bizle oturdu ve çay içti.

O sabah uyuyabildiğim birkaç saatte bir rüya gördüm. Rüyalara alışkındım ancak bu seferki diğerlerinden farklıydı. Uykumda genelde aniden düştüğümü, zorlanarak koştuğumu ya da yakalanmadan kaçtığımı görürdüm fakat bu seferki sakindi. Öyle gerçek hissettirdi ki o rüyayı, bir rüya olduğunu anlamadan yaşadım.

Etrafım boşluğa benziyordu, görünürde hemen hiçbir şey yoktu ancak ben yerdeydim. Bacaklarım birden düşmüşüm gibi konumlanmış, sırtım da yüzüm de öne eğilmişti. Kollarımdan aldığım destekle sabit duruyordum yoksa sırtımın beni taşıyacağı falan yoktu.

Ayağa kalk, dedi derinlerden gelen, koyu bir ses. Bir emir değildi bu. Bir ricaya, bir dileğe, bir umuda benziyordu.

Sonra Bast'a ait olduğunu ayırt edebildiğim bir sesin, "Ayağa kalk," dediğini duydum. Az önceki sesten bütünüyle

farklıydı onun sesi. Öyle korku doluydu ki uyandığımda bile zihnim, onun sesini korkuyla nasıl böyle ustaca birleştirebildi, anlamadım. Bast'ın sesi, "Yalvarırım," dediğinde şaşırdım.

Havadaki görünmez bir ok sanki ben nefes aldıkça derimi tekrar tekrar deliyordu. Istırapla iki büklüm oldum, yere daha da yakınlaştım. Hayır... Bir tane değil, pek çok keskin bıçak karnımda kocaman yaralar açıyor gibiydi, öyle bir acıydı. Yalnızca nefes alınca canım yanıyordu. *Belki nefes almayı bırakırsam*, diye düşündüm. *Eğer nefes almayı bırakırsam...*

"Aklından bile geçirme, Eira," dedi az önceki koyu ses. Ancak adımı duyunca anladım kime ait olduğunu. Belki de gerçekten ölüyordum ve Nos'la aramdaki yıkılmaz duvar gittikçe inceldiğinden onu duyabiliyordum şimdi.

"Gerçekten sen misin?" diye sormaya çalıştım. Yarım yamalak, zavallıca çıktı sesim. Yüzümün soğuğunu hissettim, omuzlarım titredi, göğsüm kasıldı. Canım daha çok yandı. Gerçekten o olsaydı ne değişecekti emin değildim.

Kanı bilirdim ama dört bir yanı her daim kanla çevrili zalim generallerden biri bile kendi vücudundan ne çok kan çıkabileceğini bir kez olsun düşünmezdi. Koyu kırmızı kana baktım, kovalarca geldi gözüme.

Bir insandım. Yarısı fey bir köprü, kısa ama sivri kulakları olan acayip bir yaratık da olsam en nihayetinde yalnızca bir insandım. Marlo'nun özünde nasıl harlı ateşler yükseliyorsa benim ruhumun derinliklerinde de insanlık ya da ondan geriye kalan parçalar yatıyordu. İnsanların öfkesi, onlara özgü gözü karalık, gurur ve tamah... Tıpkı Velia'nın ruhunda da olduğu gibi. Hep olacağı gibi.

İnsanlar ölürdü. Ölüyordum.

Midem bulandı, öyle ki mideme oturan bulantı göğsüme yayıldı. Orada ne var ne yoksa bir hortumun yapacağı gibi tümünü birbirine kattı. Her şey ağırlaştı.

Bast bana seslendi. Sesinde hiç öfke yoktu ama asıl şimdi kızgın olması gerekirdi.

Bir el, öyle dondurucu ki yanağıma değdiğinde kendi soğukluğuma rağmen hissedebildiğim kadar soğuk, yanağıma dokundu. *Ayağa kalkmalısın.*

Ayağa kalkmam gerektiğini düşünerek uyandım o rüyadan. Bir anlığına çoktan ölmüşüm gibi geldi. Belki o kış Kona'yı ararken, belki Nos'un hemen altında uzanmakta olduğu o taş köprünün ayağının dibinde, belki boşlukta. Belki *Martes*'in kalasından düşerek, belki Kovensay'daki o çarpışmada bir kılıç darbesiyle, belki de bataklığa saplanarak. Kim bilir ne zaman? Kim bilir nasıl?

Hamakta doğruldum. Öyle az uyumuştum ki rüya görmüş olmak bana tuhaf geldi. Elimle vücudumu yoklarken sırtım aynı rüyamdaki gibi büküldü ama görebildiğim, hissedebildiğim bir yaram yoktu.

Kendimi iterek o günü yaşamak için ayağa kalktım. Tıpkı Nos'un istediği ve bana yapmamı söylediği gibi.

GEREKENİ YAPACAK BİR YÜREK

Maça, mürettebatın büyük çoğunluğunu geride bırakma kararını açıklayalı birkaç gün oluyordu. Buna kimse laf etmedi, ben dâhil kimse şaşırmadı da.

Onunla tanıştığımız gün İvaylo, mürettebatın hepsinin her zaman gemide olmadığını söylemişti. Gemide kimin olacağına karar veren kaptandı. Onun kaptanı. Mezarını ziyaret etmeyen, arkasından gözyaşı dökmüyormuş gibi gözüken ama şimdilerde gözleri en fazla yarıya dek açılan kaptanı.

İvaylo'nun yokluğu güvertede kendini öyle belli ediyor ki sanki bedeni sıska falan değildi de tahtaların üzerinde haddinden fazla yer kaplıyordu.

En nihayetinde *Martes*'in güvertesinde bir avuç kişi kaldık. Ama *Martes*'in zaten bir ikinci kaptanı, bir seyrüseferci ve bir gözcüsü yoktu artık. Maça dilese olurdu. Belki gelecekte yeni bir seyrüseferci atar, başka bir gözcü seçer ve belki Doktor'u geminin ikinci kaptanı yapardı. Ama bugün değil. Şimdilik *Martes* eksikti ve eksik olmalıydı ki kaptan, ölen denizcilerine ihtiyaç duyduğu saygıyı gösterebildiğini hissetsin.

Hava iyiden iyiye soğumuştu. Hele gecelerin soğuğu epey aksiydi. Sırtımı küpeşteye vermiş, pelerinime iyiden iyiye

sarınmış bir başıma oturuyordum. Ufak bedenimin, keçeleşip uzamış saçlarımın altımdaki tahtalara ve önümdeki direklere; gri gözlerimin de arkamdaki okyanusa iyi karıştığına inanıyordum şimdi çünkü kimsenin hızlı bakışları benim üzerimde durmuyordu. Tayfalardan biri, genç bir kız, Maça'nın karşısında dikiliverdi. "Gidemezsin, kaptan," dediğinde onun gözlerinde de daha sonra alevlenmek üzere kıpırdayan kıvılcımlar parlıyordu. "Çok yakında *Beyaz Deniz...*"

"Biliyorum," diye sözünü kesti Maça. Bana sırtı ve kabarık saçları dönüktü ama o vakit kulaklarıma bir anne nasıl işitilirse öyle geldi. Tuhaftı bu, kızla aralarında beş yaş ya vardı ya yoktu. Elini onun omzuna koyarken kolu, geceyi itmekte hiç zorlanmadı. "Sen dert etme, Vanya. Biz dönene dek Harlan'ın yanından ayrılma, yeter. Söylediklerini ikiletmezsen sana sıcak öğünler ve rahat bir yatak verir. Senin olduğunun yarısı kadar cesur değil ama fena biri değildir."

Hava yeni yeni aydınlanıyordu fakat kızın gözlerinin endişeye benzer bir rüzgârla titrediğini gördüm. Nasıl endişelenmeyecekti ki? Evi uzaklara gidiyordu. Hem de onsuz. Ne zaman döneceği ya da dönüp dönemeyeceği bile meçhuldü. Öte yandan kız beni şaşırtarak, "Sağ salim dön," dedi sonra. Onun kehribar rengi gözlerinin altının kızarmış, diri yanaklarının da şiş olduğunu o zaman fark ettim. "Ne kadar geç olduğunun önemi yok."

Maça'nın başıyla onayladığını ve kızın omzunu sıktığını gördüm. O, "Döneceğim," dedi ama benim aklıma daha önce Bast'a söylemiş olduğu sözler geldi. *"Ailemiz onlar bizim."*

Vanya; Maça'nın emri olduğu üzere diğer herkes gibi Doğu Limanlar'dan ötede, Veylinton'un içinde gözden kaybolmalıydı. Fakat *Martes* yavaş yavaş okyanus tarafından sessizce çekilirken o, iskelede durdu. Gemiyi izledi, belki Tanrı'ya dua etti, belki herhangi bir diğer gün yaptığı gibi Doğal Denge'ye küfürlerle karışık lanetler okudu. Belki yolun *Martes*'ten ve kaptanından yana olmasını diledi. Ya da belki suyun.

Biz yolumuzu buluruz, su bizden yana oldukça!

Neşeli bağrışlar, çığlıklar...
Korsan Kraliçe, çok yaşa!

Martes, limandan ayrılırken üstünde düzinelerce fey yoktu. Koskoca gemi, ana direği ortadan çatlayıp okyanusun dibine batmış olsaydı eğer, yine böyle gözükürdü. Üzerinde gezinenden çok daha az yaşama sahipmiş gibi.

Gemi, burnunu Veylinton'dan ayrı yöne çevirdiğinde sancak tarafındaki küpeştelerin dibine yürüdüm. Yelkenler çoktan açılmıştı çünkü rüzgâr beklendiği üzere kuvvetliydi. Geçen seferki gibi kürek çekecek nice denizciye ihtiyaç yoktu.

Yüzümü karşıya çevirdim, dalgaların yersiz öfkesi komikti. Saçımın örgüsünü açtım ve rüzgârı içime çektim. Yaklaşanı, yanıma varmadan çok önce kokusundan tanıdım. "Gel," diye fısıldadım. Bir anlığına rüzgâr üstüne alındı, saçlarımı savurdu ve sağıma doğru attı fakat benim çağırdığım o değildi. Bir kez daha, "Gel," diye fısıldadım. "Hayatımla kendininmiş gibi oynayıp duran sensin. Gel, bu sefer neler yapacaksın, görelim."

Bir yanımda Marlo belirdi, çağırdığım o da değildi ama her zaman olduğu gibi şimdi de yanımda olduğuna memnundum. Hemen sağımda dirseklerini küpeşteye dayayarak benim gibi o da yüzünü karşıya döndü. Bir ara başını yukarı kaldırıp bana baktı, bana vuran haylaz rüzgâr ona da vurdu, dalgalarla aynı yöne doğru uçuşan saçlarımız sayesinde ikimizin de aynı anın içinde olduğumuzu hatırladım. Birbirimize gülümsedik, havada lacivert bir renk vardı.

Öteki tarafımda Zaina dimdik durduğunda havadaki lacivert renk kaybolmuş; yerini pembenin güzel, yumuşak bir tonu almıştı. İlginçtir, hepimizin üstünde pelerin vardı. Sanırım yaklaşanın ne olduğunu net bir şekilde bilecek kadar iyi tanıyorduk onu.

Marlo, altın saçlarının dövdüğü yeşil pelerinine daha çok sarındı. Zaina'nın üstündeki kısa beyaz pelerinse ondan beklenebileceği üzere inceydi.

Martes'in kaptanı, dümeni çevirip, geminin burnunu kuzeye doğru döndürürken karşımızdaki ufukta bakması hoş bir

kızıllık yükseldi. O sabah güneşin gözünü açar açmaz gördüğü ilk şey bizdik. Sıcak ışık, Marlo'nun yüzünde neşeyle gezindi ve Zaina'ya dokunmadan önce tereddüt etti. Ama hepimizi gördü ve hepimizi selamladı.

Ben ayı, güneşten çok seviyordum artık. Güneş beni bir kez terk etmişti. Ama ay... *Kuutamo*... Hiç.

Yine de gözlerimi kapattım, ısıtmayan güneşin yanağımı okşadığını, belki bana kendini affettirmeye çalıştığını hissettim. Öte yandan havadaki tanıdık koku daha belirgindi, zihnim tarafından daha net görülen oydu. Şimdi tenimin pelerinimin altında kalmayan noktalarında hissettiğim, bana bakan güneş değil, anbean daha fazla yaklaşan soğuktu.

Bizi daha ne kadar bekleteceksin? diye düşündüm. Sözcüklerimin muhatabı ancak o zaman duydu beni. Ve sorumu cevapsız bırakmadı. Ne de olsa gökyüzü de insanlar ve feyler gibi hiçbir şeyi sonsuza dek tutamazdı. Doğal Dengelerle ilgili ilginç bir diğer şeydi bu, *her şey* toprağa dokunurdu. Bazen bulutlar bile aşağı inerdi, güneşin okları her daim yere düşerdi. Zeminden kaçıp yükselen asi su bile er ya da geç ama kesinkes tekrar ona dönerdi.

Sakince süzülen kar taneleri de doğaları gereği gökyüzünden aşağı düşmeye başladı. Kopmuş bulut parçaları gibi gözüken bu taneler telaşsız olsalar da küçük değillerdi. Kimi benim, kimi Zaina'nın, kimi de Marlo'nun üzerine kondu. Ama bulabildikleri ne toprak vardı ne de çamur, hâl böyle olunca onlar da okyanusa düştü. Bir gün yeniden göğe dönüp başka bir yerde yeniden toprağı aramak için.

Bana bakan güneşin vakit kaybetmeden üfleyerek eriteceği kar tanelerinden birinin saçıma tutunur tutunmaz kulağıma *hiç bekletmeyeceğim*, diye fısıldadığına yemin edebilirdim.

Beyaz Deniz, sandığımız kadar uzakta değil. Ama sandığımızdan daha acımasız belki.

Kar taneleri arttıkça arttı, çok geçmeden *Martes*'in direklerini, yelkenlerini, güvertesini ıslattı. Geminin başındaki kanatlı sansar heykelinin rengini koyulaştırdı.

Az sonra da kaptanın gür sesi duyuldu. "Herkes içeri! Güverte ıslakken güvenilmezdir! Herkes içeri! Son gelen ilk nöbeti alır!"

Herkes geminin gövdesine doluşurken Zaina bile merdivenlere sızlanmadan gitti. Ben başımı geriye yaslamış, yarım yamalak açabildiğim kısık gözlerim belli belirsiz seçebildiğim atmaca yuvasındaki cılız bir bedenin yokluğunu görürken kar taneleri bir kez daha üzerimdeki kalın, kahverengi pelerinde birikmeye başladı. Eşsiz bu taneler yanaklarımı, alnımı öptü; gözlerimi kapattı.

Bir kez daha, kış geldi. Ve en sona ben kaldım.

Beyaz Deniz bizi bir o tarafa bir bu tarafa savururken gemi donmasın, makaraların çalışması zorlaşmasın ve yelkenlerde kar birikmesin diye günlerce uğraştık durduk.

Kilerdeki pahalı tuzu Doktor'un kaynattığı sularla birlikte üstlerine dökerek donları çözdük, tahta küreklerle ve hançerlerimizle buzları kırdık. Halatlar donmasın diye onları elleriyle ayırıp, esnetirken Doktor'un uyuşmuş parmakları kanadı. Yeri geldi yelkenler toplandı, yeri geldi direklere bizzat tırmanıldı. Direklere tırmananlar genelde Sera ve Bast'tı çünkü kaygan direklerden düşmeyi o ikisi dışında kimse göze alamazdı. Düşmek kesinlikle ölüm demekken Maça başka kimseye izin verecek gibi de değildi zaten. Hâl böyle olunca bir kez Bast, bir kez de soğuğa hiç alışkın olmayan Doktor fena hastalandı.

Doktor hastalanınca huysuzluğa sarınmadı, kendini iyileştirmesi için Zaina'nın yakınına gelmesine izin verdi. Öte yandan Bast'ın inatçılığına inatçılık katıldı, gözleri huysuzlukla karardıkça karardı.

"Çocukça davranıyorsun!" diye azarladım onu. Yerinde Kai olsa o bile Bast'ın şimdiki tavrını takınmazdı. Hırsız Kral, Maça'nın koltuğunda gelişigüzel uzanıyordu. Üstünde iki kat örtü vardı. Rengi öyle uçmuştu ki bunu yapanın soğuk hava

değil de hastalık olduğu gün gibi ortadaydı. "Seni önemsediğimden değil, bize lazım olduğundan hemen iyileştirmek gerek şimdi seni. Sera bir kez daha o direğe çıkarsa bitkinlikten düşüp güvertede kalıverecek."

"Şifacı'nın büyüsüne ihtiyacım yok. İyiyim ben. Yarın sabah ilk iş çıkarım direğe. Saat geç olmadı mı? Gitsene sen, uyuyacağım ben."

Elimi alnına koyduğumda irkilerek bir an kadar önce kapatmış olduğu gözlerini açtı.

"Ya Zaina'nın büyüsü ya da Doktor'un tadı dile zehir gibi oturan karışımları. Seçim senin, Hırsız Kral. Çünkü şurada yanan mum bile senin kadar sıcak değildir şimdi."

Kaptan kamarasının kapısı açılınca kapıda iki ayağının üzerinde dimdik duran Zaina göründü. Güvertede yürümek Zaina için bile kolay değildi. Bast ona baktı ve gözlerini devirdi. Gülümsememi bastırmak zorundaydım çünkü koskoca Hırsız Kral'ın şimdiki davranışı benim aksime ona hiç de gülünç gelmezdi.

Nasıl ki korsanlar bir seferden döndüklerinde keyifleri yerindeyse tavernanın kapısından onu alaşağı etmek istiyorlarmış gibi geçerler, Zaina da Maça'nın odasının eşiğinden aynı öyle geçti. Koltuğun dibinde yere oturdu ve elini Bast'ın alnına koyuverdi.

Bast onu hasta bedeninin elverdiği gücün tümüyle iterek doğruldu. "Ne cüretle..."

"Ellerini uzat." Zaina'nın gözleri bıkkın bakıyordu ama Bast'ın inatçılığının hakkından gelebilecek biri varsa...

"Ne?"

"Falına bakacağım. Uğraşmaya değer misin, değmez misin?"

Hırsız Kral kaşlarını daha da itti aşağı, gözlerini de iyice kıstı. Sonra burnundan nefes vererek güldü. "Ellerim karanlık. Baksan da hiçbir şey göremezsin." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve Zaina da aynısını yapınca bir anlığına öyle kaldılar. Ancak sonra Bast gözlerini devirdi ve "Pekâlâ," dedi. Elini öne

uzattığında Zaina da aynısını yapınca elini aniden geri çekti. "Dokunmadan."

Zaina öne uzandı. "Bak, nasıl da yanılıyorsun, Hırsız Kral." Gözleri Bast'ın koyu renkli avuçlarında dolaşıyordu. "Ellerinde tuttuğun, karanlığın kendisi olsa da kaderinin çizgileri hep oradadır. Her zaman görünür. Bak, şurada. Uzunca bir çizgi."

"Ne görüyorsun, Zaina?" diye sordum fakat sorum havaya dokunur dokunmaz pişman oldum. Bast, odadaki varlığımı hatırlayınca rahatsız olmuş gibi gözüktü. Belki de öyle gözüktüğünü ben uydurdum.

Zaina kaşlarını çattı. "Renkler görüyorum. Çoğunlukla koyu... Ama biri var ki... Beyaz. Kar gibi. Beyaz kuş tüyleri. Beyaz, yapraksız bir ağaç. Soyağacı."

Bast ellerini aniden çekince Zaina irkildi. Ben de öyle. "Bu kadarı yeterli," dedi sonra. "Şifana ihtiyacım olmadığını da gördüysen gidebilirsiniz artık."

Zaina bakışlarını ondan ayırmadı. "Görmedim. İlle de bilmen gerekiyorsa ölüm de falda beyaz gözükür."

"Sen iyileşene dek gitmeyeceğiz işte. Neden zorluk çıkarıyorsun? Bırak da Zaina işini yapsın."

Bast ofladı. Sonra da gerisin geri koltuğun üzerine uzanıp gözlerini kapattı ama görmeye devam ettiğini biliyordum. Hakikaten hasta gözüküyordu böyle. Bir de olduğundan daha genç. Olduğundan daha deneyimsiz.

Zaina gözünün ucuyla bana bakarken ben de ona baktım. Sonra tekrar Bast'a. Nihayet Zaina'yı başımla onayladım. Şifacı; ellerinden birini Hırsız Kral'ın alnına, diğerini de göğsüne doğru uzatarak gözlerini yumdu. Ellerinin altında atmakta olan kalbin rengini, nabzın notasını bilmiyor olsa da onların ne tür birine ait olduğunu biliyordu.

Zaina ve ben, Bast hakkında konuşurduk bazen. Çok sık değil ama. Onun duymadığından emin olarak bir şeyler anlatmak da dinlemek de mümkün değildi.

Hırsız Kral hakkında bildiklerimi Zaina da biliyordu, ona anlatırken fark etmiştim ki benim Bast'a dair bildiklerim sayıca gerçekten azdı. Fakat bilmesi tehlikeli şeylerdi. Biri, durduğu örtünün altından kayıp kucağımdan düşse ve başka birinin gözlerine görünür olsa neler olurdu, kim bilir. Bu uyarıyı yaparak anlatmıştım her şeyi Zaina'ya. *Zaina, sırları yanlışlıkla yere düşürecek biri değil,* diye düşünmüştüm. *Keşke sırları onunla paylaşınca hepsini hepten ona vermiş olsam da benim kucağımda hiçbiri kalmasa. Zaina benden iyi taşır onları.*

Bitkin düşen Bast'ın göğsünün inip kalkışı yavaşladı ve artık gözlerinin bir şeyi görmez olduğunu o zaman anladım. İçimden alnına bir öpücük kondurmak geçti, belki Zaina'nın da öyle. Çünkü Bast'ın diğer her şey bir yana, şefkate ihtiyacı vardı. İhtiyaç duyduğunu ölüm döşeğinde bile itiraf etmeyeceği bir şefkate...

Ama kaptan kamarasını dikkatlice çekmeden hemen önce Bast'ın alnını öpüp üzerindeki kat kat örtüyü düzeltmedik. Hırsız Kral; şefkate alışkın değildi, onu görse de tanımazdı. Vahşiliğinin bir kısmının da buradan geldiğine inanıyordum. Alnına kondurduğumuz öpücük yüzünden ya da biz örtülerini düzeltirken uyanırsa aklına gelecekler her ne olursa olsun ona duyduğumuz sevecen duyguların varlığı aklının kıyısının köşesine uğramazdı. Ama onu suçlayabilir miydik ki? Bast şefkate alışkın değildi. Zaina'nın alışkın olduğu gibi ya da benim ve Marlo'nun alışkın olduğu gibi, hiç.

Hayır, Maça'nın kamarasından ayrılıp dışarıda yeni başlayan kar yağışı yüzünden hızlı adımlarla güvertenin aşağısına inmeden önce elimizi yanağına koyarak Bast'ın ateşini son kez kontrol etmedik ya da alnına düşmüş saçlarını geriye doğru itmedik. Yine de kapıyı çekmeden önce durup, "İyi geceler, Bast," diye fısıldamaktan alıkoyamadım kendimi.

Sonraki günler en basit hâliyle, can sıkıcıydı. Güvertenin altındaki karanlığa alışmış, gündüzün neye benzediğini unutmuştuk. Ancak bir gün geldi ki bembeyaz bulutlar ortalığı sabah olmuş gibi aydınlattı. Oysa vakit, akşama daha yakındı. Fakat biz tıpkı bir önceki gün olduğumuz kadar kayıptık.

Yorgunluktan sağ gözümün altındaki kaslar çekişip duruyordu çünkü o sabah güverteyi temizlemeye ben çıkmıştım. İçeri girmeden önce düştüğümde neredeyse kalçamı kırıyordum.

Hiçbir şey olmamış gibi mutfağa gitmiş, Maça ve Marlo'nun yanında masaya oturmuştum. Doktor tezgâhtaydı, bir bardak çayı da benim önüme koyduğunda parmaklarım henüz eski hâllerine dönmemişti. Doktor bunu fark edince bardağı masada önüme bıraktı. "Hemen dokunma," diye tembihledi.

"Doktor..."

Maça işaret parmağını kaldırdı, yüzü de hepten yana dönüktü. "Şunu duyuyor musunuz?"

Herkes hareketsiz kalıp Maça'nın duyduğu şeyi duymaya çalıştı ama kaptan çoktan ayaklanmış, kapının yolunu tutmuştu.

"Zil çalıyor." Marlo da Maça'nın arkasından atıldı ama sonra kaşları çatık hâlde arkasını dönerek durdu. "Kim çalıyor ki zili?"

"Dışarıda kimse yoktu," dedim.

"Yedi kez çaldı."

"Yangın mı yoksa?"

Doktor da apar topar önlüğünü çıkardı ve bize de çıkmamızı söyledi. "Yangın mı, çarpışma mı, bilmem," dedi sonra. "Ama bir şeyler olduğu kesin. Haydi."

Zili çalan Bast'tı. Hepimizi güverteye topladığında etraf sahiden öyle aydınlıktı ki Bast'ın gözlerinin rengi daha önce hiç olmadığı kadar açık bir mormuş gibi geldi bana. Üstündeki koyu mavi gömlek ona biraz büyük olduğundan eli yarı yarıya gömleğin içindeydi. Bir tek işaret parmağı, küpeşteden ötesini gösterdiğinde kendini belli etti. "Bir ziyaretçimiz var."

Üstünde dikildiğimiz gemi diğer gemilerden biri olsaydı kimse bizi güverteye çağırmaz, suda yüzen şey bir merzaya benziyorsa kaptan, acilen kulaklarımızı mumla tıkamamızı buyururdu. Ama Merza; *Martes*'i bilir, onu tanırdı. Maça'yı *Korsan Kraliçe* yapan şeylerden bir diğeri buydu.

Hepimiz küpeştenin arkasında dizildik. Kai bile sırtında ceketiyle oradaydı. Küpeşteyi sımsıkı kavramış, olan biteni anlamaya çalışırken rüzgâr gibi bir o yana bir bu yana bakıyordu.

"Sel'grag?" dedi Maça. Bu sözcük; ani bir yalan kadar kırılgan, bir fısıltıdan daha hafifti.

"Sel'grag değil." Kaptan, başımı iki yana salladığımı görmedi. O vakit merzanın kuyruğu dalgalara, onların kendi bedenine çarptığından daha sert vurdu. Güneş, bulutların kollarından kurtulup merzaya bakabilseydi ışığı pullarından yansıtır ama belki o pullar arasındaki bereli kısmı es geçerek *Martes*'in kaptanına görünür kılardı.

Merza tüm o soğuğun ve beyazlığın içinde başını sudan çıkardı. Bize seslense işitemezdik sesini. Tanrı biliyor ya, şarkısıyla bizi büyülemek istese belki onu bile duyamazdık şimdi.

Yüzü Sel'grag'ınkine benzemiyordu. Gözleri de öyle. Sel'grag'ın renksiz bakışlarının aksine onun esasen siyah olan yuvarlak gözleri hareket ettikçe mavi yeşil parlıyor, insan dünyasının masallarındaki bir tür büyüyle ışıldıyormuş gibi gözüküyordu.

Saçlarında örgüler ya da deniz kabukları, boynuna asılmış inciler yoktu. Bir tane kolyesi vardı; göğsünün ortasındaki ucunda sivri ve kalın bir dişin asılı olduğu basit bir ip, o kadar. Sel'grag'la aynı türden olmadığı gibi belli ki onunla aynı sosyal statüye de sahip değildi. Ama Berinor Kraliçesi'nin onun adına nasıl endişelendiğini gördüğümde o zamanlar önümde bilinçsizce yatan bu merzanın bir gün kral olacak kadar şanslı doğduğunu sanmıştım. *Belli ki yanılmışım*, diye düşündüysem de belki de yanılmamışım.

"Zar'gath," diye fısıldadım, doğrusu sözcüğü bile isteye atmadım güverteden aşağı, merzanın ismi aralık dudaklarımın

arasından düştü. Ve Zar'gath, adını aramızdaki kavgacı dalgalara rağmen tanıdı. Belki benim sesimi de öyle. Bana baktığında gözleri bir kez daha mavi ve yeşil parladı.

Maça sesinde başka bir duyguyla karıştırmamın olanaksız olduğu bir korkuyla, "Kulaklarını kapat," diye bağırırken kendi ellerini saçının altından başının iki yanına yerleştirdi. Küçük elleri onu Merza'nın hain şarkısından koruyabilecekti sanki. Maça bundan iyisini bilerek kamarasına doğru atıldı, bir anlığına ayağı kaydı ama yere düşmedi.

O vakit Marlo beni kolumdan yakalayarak çekiştirdi. Zaina durdurdu onu. İkisi de tek kelime etmedi.

Zar'gath'ın dişlerinin neye benzediği gizemini korurken ben çevremi saran beyazlık yüzünden kısılmış gözlerimle öylece ona baktım. Boynunun ne denli kaslı olduğunu daha önce fark etmemiş olduğum bu merza ağzını açmak şöyle dursun, daha sıkı kenetlensinler diye birbirine bastırmak adına bile oynatmadı dudaklarını. O da öylece durdu ve bekledi, sesini duymayacağımı o zaman anladım.

"Kuyruğun..." dedi Zaina. Oysa ben ona neden geldiğini sormak istiyordum. "Daha iyi mi?"

Zar'gath başını yavaşça öne eğdi. Bizi ürkütmek istemediğini düşündüm. Kona da yakalamak için ördeklere yanaşırken onları ürkütmemeye özen gösterirdi. Yalnızca güzel tüylerini sevmek ve sonra onları ait oldukları yere geri bırakmak için. Ancak şimdi Zar'gath'ın neden burada olduğunu kim bilebilirdi?

Merza bana baktı ve bu bakışla ne anlatmak istediğini anlayamadığım için öyle öfkelendim ki... "Ne istiyorsun?" diye sordum, sesim *Martes*'e dalgalar nasıl çarpıyorsa öyle çarptı.

Maça'nın sesli soluklarını duyabiliyordum. Bast güvertede gerileyerek akıllılık ediyordu şimdi. Zar'gath bizi büyülemek istese onun şarkısına hangimiz en iyi karşı koyardık acaba?

Zar'gath, tıpkı Sel'grag'ınki gibi perdeli olan elini dalgaların altından çıkardı. Su; iyileşmiş, teninden daha koyu renk, biçimsiz yara izleriyle dolu ellerinden aşağı aktı. Parmaklarını

kapattığında işaret parmağı önce yukarıyı gösterdi. Ardından parmağının ucu yavaş yavaş *Martes*'e döndü. Hayır, *Martes*'e değil. Bana.

Aramızdaki mesafe çok, altımızdaki su kıpırtılı ve üstümüzdeki hava gözlerim için fazla parlak olsa da bakışlarını nasıl takip edebildiysem Zar'gath'ın işaret ettiği yeri de öyle takip ettim. Merzanın parmağının ucundaki, arkasına sığındığı küpeşteyi bırakırsa suya düşüverecekmiş gibi on parmağıyla kavramış kendi bedenimdi.

"Ben mi?" dediğimi fark ettim. Sonra bir elim küpeşteyi bıraktı ve avucum boynumun altına oturunca eski bir alışkanlıkla yumruk oldu, üzerimdeki içi yünlü gömleğin birazı parmaklarımın arasında kalarak buruştu ama avucumun içinde bir kolye tılsımı yoktu.

Zar'gath yine başıyla bir kez onayladı. Soğuk iyiden iyiye içime işlemişti, öyle ki hissetmiyordum onu artık. Duyduğum heyecan ve kaygı; içimde daha fazla yer kaplıyor, daha hızlı kıpırdanıyordu.

"Ne... Ne demeye çalıştığını anlamıyorum."

Merza, elini tıpkı benim yaptığım gibi göğsüne dayamak için işaret parmağını dışarıda bırakan yumruğunu bozdu.

"Ben?" Soluklarım boğazımda birbirini itip duruyor; kimi eziliyor, kimi o kargaşadan kurtulmayı başararak dışarıdaki özgürlüğüne kavuşuyordu. Göğsüm hızla inip kalkarken soluklarımı soğuk havadan başkası yakalayamazdı. "Ben mi ne istiyorum?"

Zar'gath nihayet başıyla onayladı. Kısık gözlerimin gördüğü kadarıyla kara suların arasında aydınlık, ölü denizin içinde yaşamla doluydu. Ve bunu bana değil, Zaina'ya borçluydu.

Kaşlarımı çatmaktan ve soğuktan başım ağrımaya başladı.

Ben ne istiyorum?

Bir iyiliğin karşılığı mı bu? Zar'gath... Ne demeye geldin şimdi? Konuşsana. Yoksa sen de Çarna gibi suskun musun?

"Kovensay." *Tek bir kelime. Ama yeterli olmayan bir kelime.* "Gemiye Kovensay'a kadar öncülük eder misin?"

Zar'gath, gizli adanın yerini biliyor mu, ondan bile emin değilim. Biz bile bilmiyoruz, daha önce gitmiş olmamıza karşın hem de.

Zar'gath bekledi. Hemen onaylamadı ya da reddetmedi. Kar yağmıyordu ama yağsaydı eğer, kar taneleri uzun saçına düşer düşmez kaybolurdu.

Sonunda bir kez daha çenesini öne eğdi.

"Neden?" diye bağırdım. Öyle ki sesimi onun gibi başkaları da duydu belki.

Zar'gath soruma cevap vermedi. En azından benim anlayabileceğim şekilde. Onun yerine suya battı ve ona dair son gördüğüm, hiç yara almamış gibi çırptığı ama pulları eksilmiş kuyruğu oldu.

Zar'gath bizi *Beyaz Deniz*'den çıkaracak, Kovensay'a götürecekti. Acaba Sel'grag biliyor muydu şimdi bizimle olduğunu? Merza'yı anlaması zordu, üstüne fazla düşünmeyi reddederek Maça'ya döndüm. En azından o her zamanki gibi nasıl hissettiğini anlayabileceğim şekilde gözüküyordu.

"Kim olduğunu bile bilmediğim bir merzayı takip etmem," dedi, sesini güç bela duydum. Tavrı öyle katıydı ki Zar'gath'ın ağzını açmayarak kendisi için en doğru olanı yaptığını fark ettim. Öteki türlü Maça, göz açıp kapayıncaya kadar nereden çıkardığını ömrüm boyunca anlayamayacağım bir zıpkını merzaya fırlatabilirdi.

"Ve haklısın da." Maça'nın karşısında dürüstçe dikildim. Bast'ın aksine Maça'yı görmek zor değildi, cayır cayır yanan öfkesi ve sağlam duruşuyla dünyaya, onun üzerindeki herkese *ben buradayım,* diye bağırıyordu. *Ben buradayım! Görmüyor musunuz? Dehşetsaçan Martes'in kaptanı! Smilodon! Kılıçdiş! Ve tüm isimlerimle, ben buradayım!* "Ama başka ne seçeneğimiz var, Maça?"

"Gemiyi mahvedebilir! Hepimizi suya atabilir!"

"Bu seferin son seferin olabileceğini bilerek yola çıktın. Bana öyle bakma, mürettebatının neredeyse hepsini bu yüzden bırakmadın mı Veylinton'da? Bu senin alamayacağın bir risk

değil şimdi. Kabul et, Maça, Kovensay'ı bulmak istiyorsun." İşaret parmağımı göğsüne dayadım. "Ve bunun için yapman gerekeni yapacak yüreğe sahipsin. Merzanın peşine düşecek-sen şimdi düş, düşmeyeceksen de şimdi söyle. Çünkü geminin iyiliğini düşünüyor olsam da benim seni bir şeylere ikna etmek gibi bir çabam olmayacak."

Maça ciddiyetini cümlem bittikten sonra yalnızca bir an kadar daha korudu. Ardından yüzüne öyle yamuk bir gülüş yerleşti ki bir anlığına gözüme tıpkı Bast gibi gözüktü. Sonra gücü yüzünden delirmeye başlamış Tiwaz'a ve ardından aklını hepimizden fazla kaçırmış yaşlı cadı Velia'ya benzedi sanki. "Yelkenleri açacağız," dedi nihayet. Saçları karman çormandı. "Rüzgâr bizi arkamızdan itebileceği kadar yeterli. Ama sırtı-mızdan bıçaklayabileceği kadar da öyle."

Başımı iki yana salladım. Rüzgâr ona sırt çevirdiğimde bile ihanet etmezdi bana.

"Sen bir kraliçesin," dediğimi duydum. Maça'nın isimleri öyle çoktu ki belki de bazılarını bazı zamanlar hatırına geti-remiyordu. "Sel'grag da öyle. Onun değer verdiği bir merza bu. Adı Zar'gath. Kuyruğunu Zaina iyileştirdi, dikkatini verir-sen pullarının eksik olduğu kısımda derisinin ne denli açıkta olduğunu görebilirsin. İşte, merzanın adını biliyorsun artık. Ama daha önemlisi, Zar'gath bizi zora sokarsa... Onu nereden avlamamız gerektiğini de biliyorsun."

21

ANLARIN BİTME HUYU

Zar'gath'a güvenişimizin hata olmaması benim içimi ferahlatan bir gerçekti. Büyülü gözlü merza, bizi ikinci günün akşamı *Beyaz Deniz*'den çıkardı. Güzel *Martes*, dalgaları zalimce yarıp geçerken, biz o gece kısa bir süreliğine güvertede dikilerek kayan yıldızları izledik. Öyle hızlılardı ki gözlerim hiçbirini tam anlamıyla yakalayamadı. Hemen hepsini bakışımın kenarında köşesinde, süratli bir ışık parıldaması olarak gördüm. Doktor yine de bir dilek tutmamı söyledi. "Sen onları görememiş olsan da onlar seni görmüştür," dedi. "Seni sevdilerse gönlünden geçeni de yerine getirmek isteyebilirler."

Doktor, Çarna'yla olan karşılaşmasından sonra tahmin ettiğim gibi özgürleşti, o kadarını anlayabiliyordum. Tam olarak nasıl, adlandırmak zordu ama artık uykusunda sayıklamıyor, uykuya dalarken solukları sıklaşmıyor ya da irkilerek uyanmıyordu. Bazen dalıp gidiyor, belki hata ettiğine inanıyordu ama ben çoğu zaman Zola'nın aldığı yüce kararla gurur duyacağına inandığını düşünüyordum. Belki rüyasında görüyordu onu, aldığı kararla gurur duyduğunu söylerken hem de... Kim bilir? Doktor rüyalarını anlatan bir adam değildi.

O gün o hırsız genci öldürmüş olsaydı yüreğini kaslı kollarıyla, geniş sırtıyla ya da koca elleriyle bile taşıyamazdı çünkü birini öldürmüş ya da lanetlenmiş olabileceği gerçeğinin yanı sıra, Çarna'nın hayaletinin hemen yanında yürüyecek Zola'nın hayaleti, onu hiç ama hiç rahat bırakmazdı. Çarna'nın hayaletinden çok Zola'nın ruhunun Doktor'a lanetler okuması delirtirdi onu. O kadere çok yakındı da.

Belki başka bir yaşamda çoktan delirmiştir, diye düşünürdüm bazen. *Ama bunda değil. Bunda ikimizin de aklı yerinde. En azından şimdilik.*

"Tuttun mu?"

"Neyi?"

"Dilek, Eira."

"Evet, tuttum." Yalan söyledim çünkü ne dileyecektim ki? Dileyecek ne kalmıştı sanki?

Ne dileyeceğini biliyorsun, Köprü. Gümüş yüreğinde ona kavuşma arzusu yatıyor hâlâ.

Ona zaten kavuşacağım. Bu bir dilek olmaz.

Derin bir nefes aldım. Soğuk hava öyle temizdi ki... Rüzgâr ciğerlerimde keyifle dolaştı, orada kalmak istedi. Bir süreliğine kaldı fakat sonra ait olduğu yere, yıldızlara doğru üfledim onu. Birden fazla dilek dilediğimi de o zaman fark ettim. Ve böylece Doktor'a yalan söylemedim.

Tanrı'nın bana tanımış olduğu kaderini yönlendirme hakkının vakti geldiğinde bileyim. Bana verdiği izni gördüğümde tanıyabileyim. Zaina'nın anlaşmasının akıbetinin geçersizlik olduğunu öğreneyim. Marlo'yu, Zaina'yı, Kai'yi ve önemsediğimi reddedemeyeceğim, şimdi aynı güvertede uyuduğum diğerlerini güvende tutabileyim. Bast'la Maça'nın davasını kapatabileyim ve Aldin'e, Gümüştepe'ye, yeniden Aldin'e ve yeniden Gümüştepe'ye dönebileyim.

Doktor'a yalan söylemedim ama yıldızın beni sevip sevmediğini, sevdiyse de az önce kayan yıldızın kendisinden bile hızlı bir şekilde gönlümden geçmiş olan dileklerden hangisini seçtiğini bilmedim.

Kovensay göründüğünde akşamüzeriydi. Atmaca yuvasına tünemiş Zaina, başını kitabından ayırmak zahmetini gösterseydi belki saatler önce bir karanın görünmüş olduğunu bize iletebilirdi. Fakat küçücük sepetin içinde dertop olmuş Şifacı, günün son doğal ışıklarıyla önündeki küçük sözcükleri güç bela görebilirken kesinlikle bir gözcü falan değildi. Ve ona özgü adımlarıyla o kadar yükseğe çıkabilmiş olması bile bir mucizeydi.

Maça, zaman camının içinden karşıdaki geleceğe baktı. Batan güneş saçlarına arkadan çarpıyor, gövdesinin gölgesi zaman camının üzerine düşüyordu. "Bizi karşılamaya kimse gelmeyecek," dedi. "Yarın sabaha dek gemide kalacağız. Sabah ilk iş kayıkla kıyıya gideriz fakat gece vakti gemiyi bir başına bırakmak olmaz."

"Ya gece saldırırlarsa?"

"Saldırırlarsa karşılık veririz, sevgili Doğrucu. Ama buna ihtimal vermiyorum. Son gelişimizde koca bir mürettebatla ve göz alıcı hediyelerle gelmiştik. Gemide yürüyenlerin tehlikeli olduğunu biliyorlar. *Martes*'in bayrak direğinin tepesinde yalnızca rüzgâr dalgalanır ama sana daha iyi hissettirecekse beyaz bayrak çekebiliriz yukarı. Kendimizi affettirmek istediğimizi düşünürler. Bu adayı gerçekten ona muhtaç olan bulur en nihayetinde."

"Bu adadan *kovulduğumuzu* hatırlayan bir ben miyim?" diye sorduğunda tüm yüzler Sera'dan tarafa döndü.

"Onların bir Dalgakıran'ı var," diyen de Doktor'du. "Hem de *Martes*'ten nefret eden bir Dalgakıran."

"*Martes*'ten nefret ediyor, doğru." Marlo'nun gözleri dalgındı, aklındaki ipleri bir araya getirerek yolunu bulmaya çalışırken hep böyle gözükürdü. Başını kaldırınca Maça'ya baktı. "Ama benden etmiyor."

"Ne öneriyorsun?" diye soran Bast'tı. Öyle uzun zamandır tek kelime etmemişti ki sesi olduğundan kalın ve pürüzlü çıktı.

"Kayığı indirelim. Ben gider Korvina'yı bulurum. İyiliğimin karşılıksız kalmayacağını söylemişti."

"Korvina sana ihanet etti," diye hatırlattı Maça ama yanılıyordu. "Bir hainin sözüne nasıl güvenirsin?"

"Dalgakıran; Marlo'ya değil, *Martes*'e ihanet etti," diye düzelttim onu. Yine de bu, bir hain olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Maça bunu bilerek, bunu ima ederek havaya kalkmış kaşlarıyla baktı bana.

Marlo, kaptanın önüne yürüdü ve ellerine uzandı. Bunu yaparken omuzları küçüldü, boyu kısaldı. Kaptanın ellerinden birini dudaklarına götürdüğünde öpücüğü hiç ses çıkarmadı. "İzin ver, deneyeyim."

Güverte hâlâ üzerinde dikilmek için güvenilirdi. Maça, Marlo'ya bakarken göz kapakları titredi. Belki onunla gitmek istediğini söylemek niyetindeydi ama hiçbir şey söylemedi. Onun bu hâli üzdü beni, içimde kırılgan bir şeyi devirdi.

"Ben onunla giderim. Korvina benden de nefret etmiyordur sanıyorum."

"Eira..." Zaina her ne diyecekse boşuna diyecekti. Tıpkı Kai gibi.

"Korvina senin aksine benim kim olduğumu biliyor. Benden ona hiç zarar gelmedi. Orta yol bulmaya, yardım etmeye daha açık olacaktır."

"Bana akla uygun gözüktü," diyen Bast, beni şaşırttı. Onun başkasının planını onayladığını görmek cebindeki altınlardan daha kıymetliydi. "Ama Dalgakıran'ın bir hain olduğunu aklınızdan çıkarmayın, Eira."

Korvina'nın *Martes*'i biz Kovensay'ı görmeden gördüğüne bahse girerdim. Belki biraz da benim paranoyamdı ancak biz Marlo'yla kürek çekerken dalgalar, kuma varalım diye bizden çok uğraşıyormuş gibi hissettim.

Kumlar bir önceki sefer olduğu kadar sıcak değildi. Burada kar falan yoktu fakat rüzgâr öyle şiddetliydi ki ruhumun uçup gideceğini sandım. Pelerinime iyice sarındım. Marlo da

aynısını yaptı. Dönüp baktığımda gecenin içinde *Martes*'teki gözlerin hiçbiri göremedim. Bu bana kendimi yalnız hissettirmedi. Sonuçta, Marlo'nun bedeni yanımda, fenerlerinin tümü söndürülmüş Kanatlı Sansar'ın yıldızları örten gölgesi arkamdaydı.

Marlo ve ben ormana doğru yürüdük, Doktor'un uzak durduğu ağaçların yanından geçtik ama hiçbirinin uğursuz gölgesi üzerimize düşmedi. *İyi*, diye düşündüm. *Bilgelik ağaçlarının gölgelerinin zehirli olduğunu öğrendim.*

Marlo gibi ben de etrafı dinledim; çırpılan devasa kanatları, öğürmeyi andıran bir çığlığı ya da korkak bir tilkinin bizden kaçarken çıkardığı ayak seslerini duymayı bekledim. Benim gibi Marlo da etrafa baktı; yıldızların titrediği yeri ya da hiçbir yeri ıslatmayan devinen sudan boynuzları, koyu renkli örgüleri, rengi belirsiz dalgalardan oluşan bir dövmeyi görmeyi bekledi.

"Seslenmeli miyiz sence?" diye sordum. "Ya da gidip onu aramalı mıyız?"

Ağaçların karanlığının arasından bir ses, "Elbette hayır," dedi. Onu duyar duymaz tanıdım. "Sizi başkası bulmadığı için şanslısınız."

Korvina yavaşça yürüdü, eğimi hafif bir tepeden aşağı akan nehir yürüyor olsaydı onun gibi yürürdü. Kim olduğunu unutmuşuz da kendini hatırlatmak istiyormuş gibi boynuzlarını gizlememişti. Ay ışığı Korvina'nın mavi gözlerinin yanı sıra o girdaba benzeyen sulardan sekiyor, bir acayip parıldıyordu. Büyüleyiciydi. Yalnızca güzelliği değil; şimdi gece gibi koyu teniyle yalnızca boynuzları ve gözleri gözüken, bacakları ve kolları uzun, sinsi bir avcıya benzeyişi göze çarpıyordu.

Korvina bakışlarını Marlo'da bıraktı. Onun özünü diğer hepimizden iyi görüyordu belki. Alevleri tanımıyor fakat Doğrucu'nun içinde yanan ateşin doğasını çok iyi anlıyordu. "Kovulmuştunuz. Neden geri geldiniz?"

Onu bulmaya gelmediğimizi biliyordu; bedenini, gücünü, tavrını sakınmıyordu.

Marlo'nun sessiz kalmaya niyeti yoktu. Korvina'ya nasıl olduğunu sordu. Dalgakıran bu soruya hazırlıksız yakalandı, birden hafifçe yana dönen yüzünden ve parlaklığı kısılan gözlerinden anladım. "Her şey yolunda mı burada senin için?" diye sordu sonra Ateşyutan. "Günlerin nasıl geçiyor?"

Korvina'nın ona dair ne değişiklikler gördüğünü bilmedim. Ya da görüp görmediğini. "İyiyim. Tokum. Sağlıklıyım. Özgürüm." Çenesini hafifçe yukarı kaldırdı. O an başında, boynuzlarının önünde ya da arkasında bir taç görmeyi bekledim. Ya da boynuna asılı değerli bir taş belki. "Sen nasılsın? Buraya kendin olarak mı geldin, yoksa *Martes* mi yolladı seni?"

İşte, bir kez daha beni görmezden geliyor, diye düşündüm. *Ama bu, şimdi işime yarayacaktır. Burada olduğumu unutursa Korvina suya daha çok benzer, daha şeffaf olur.*

"Birini arıyorum." Marlo'nun sesi de ayazlı bir kış akşamı şöminede çatırdayan ateşe benzedi. Bu ikisi, birlikte var olmuşlardı. Şu an oldukları kişi aynı vakitte doğmuştu. "Çabalarım *Martes* içinmiş gibi gözüküyor. Ama bu doğru değil. Çabalarım kendim için. Eira için, Zaina için ve şimdi ardımdaki koyda duran gemide uyumakta olan kardeşim de dâhil olmak üzere tüm kardeşlerim için, annem ve babam için. Sevdiğim herkes için, Korvina. Anlıyor musun?"

Esasen en çok Maça için. Ama Marlo bunu dile getirmeyecek.

Dalgakıran başını salladı. Zaina'nın kim olduğunu, kardeşlerinden birinin ne demeye *Dehşetsaçan Martes*'in gövdesinde olduğunu ya da aklına bir soru geldiyse onu sormadı. Belki Marlo'nun henüz saymış olduğu sevdiği kişilerden biri olmayı diledi, bilemezdim. "Anlıyorum."

"Yolunu benimkiyle kesiştirmenin bir yolunu bulmana gerek kalmadı. Ben kendi isteğimle geldim ayağına. İyiliğimin söz verdiğin karşılığını vermeyi diliyor musun hâlâ?"

Dalgakıran, bir adım öne attı. Ben geceye sinerken ve ayın ışığı biraz olsun *Rhawador*'un bıçak kısmına uzanmasın diye elimi ona siper ederken Korvina, Marlo'nun bir kol mesafesi kadar yakınındaydı.

"Kanatlarını çıkar, Ateşyutan," diye fısıldadığını duydum. "Onları görmek istiyorum."

Marlo başını iki yana salladı ama bu hareketi öyle belli belirsizdi ki aralarına gece karıştığından koyulaşmış altın saçları bile oldukları yerlerinde kaldı. "Benim kanatlarım senin boynuzlarına benzemez. Geceyi yakarsam yerimizi herkese belli ederiz."

Korvina hançerini çekti ve bıçağı Marlo'nun boynuna dayadı. Gösteriş yapıyor, belki dostumla bildiği tek şekilde flört ediyordu ancak kesinlikle ona zarar vermek niyetinde değildi. Bıçağı tutuşundan ve sağını solunu boş, ellerini kollarını serbest bıraktığı Marlo'yu içinden çıkılmaz gibi gözüken zor bir durumda bırakmayışından belliydi. Tehlike arz etmiyordu. En azından Marlo için. Ben elimde *Rhawador*'la bekliyordum. Ne olur ne olmaz diye.

"Biliyorum. Ama kanatlarını da görmek istiyorum." Korvina ellerinden hançer tutmayanını Doğrucu Ateşyutan'ın yanağına koydu. "Kırma beni."

Marlo sesli bir nefes aldı ve göz açıp kapayıncaya kadar kanatlarını gizleyen hava dağıldı. Yükselen alevden kanatların her bir parçası Korvina'nın yüzünü aydınlatmadan Dalgakıran; elini Marlo'nun yüzünden, gözlerini de onun ela gözlerinden ayırmadı. Belki Doğrucu'ya âşıktı. Belki ona hayranlık duyuyor, belki yalnızca o olmadan bir bütün olamayacağına inanıyordu. Belki hangisi olduğunu kendi de bilmiyordu.

Korvina bir adım kadar geri çekildi, elleri iki yanında Marlo'nun kanatlarını izlemeye koyuldu. Yüzü huzura benzedi, Kuzton'a giderken kamp yaptığımız gecelerde ateşin öteki tarafında nöbet tutarken Marlo'nun ifadesi de böyle yumuşardı. Sert kışın kuruttuğu donuk noktalar aynı böyle erir giderdi.

"Kimi arıyorsun?" diye sorduğunda Korvina'nın sesi de yüzü gibi hülyalıydı.

"Kimi aradığımdan çok, bu soruya vereceğin cevap önemli şimdi. Sana söylemek üzere olduğum isme sahip birinin bu adada olup olmadığını bana söyleyecek misin? Dürüstçe?"

Korvina burnundan güldü. "Yalan söylersem anlarsın."

"Anlarım."

"Söyleyeceğim. En nihayetinde sana bunu borçluyum, değil mi?"

Marlo yine başını iki yana sallayarak reddetti. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

Korvina bir anlığına sessiz kaldı. Bakışları düştü, gözleri dalgalandı. "Doğru. Borçlu olduğumdan değil, kendimi borçlu hissettiğimden yardım edeceğim şimdi sana. Söyle bakalım, uğruna gizli adayı bir kez daha bulmak için onca yolu geldiğin kişi kim?"

"Selas Finian."

Korvina başını iki yana sallarken yüzünü buruşturdu. "Kovensay'ın küçük bir ada olduğunu sanıyorsan yanılıyorsun. Üzerinde yaşayanlar herkesin adını bilmez. Ben de bu adı hiç duymadım. Ama tarif et bakalım, neye benziyor şu Selas Finian? Buraya geleli fazla olmadı fakat belki hafızamdan çıkarabilirim benzer bir görünüşü."

"Koyu kahverengi saçlı," diye söze girdiğimde bir adım öne attım. Korvina orada olduğumu hatırlayınca irkilmedi ama rahatsızlık duyduğunu tahmin ettim. Belki içinden söylendi, belki gözlerini devirmemek için fazladan bir gayret gösterdi. Bana döndüğünde yüzündeki ifade memnuniyete pek benzemiyordu. "Senin ve benim olduğumdan belki birkaç yaş kadar daha büyük. Boyu aşağı yukarı şu kadar. Gözleri kibirli. Dudaklarında da küstahça bir renk var."

"Kovensay bu tarife uyan nice adamla dolu."

Kemerimdeki keseye iyice katlayıp koymuş olduğum resmi çıkarırken parmaklarım birbirine dolanmadı. En nihayetinde resmi Korvina'ya doğru tuttum, Marlo'nun kanatlarının ışığı da kâğıdı aydınlattı. "Kolunda böyle bir dövme var. Sanıyorum Kovensay, bu dövmeye sahip adamlarla dolu değildir?"

Korvina'nın bakışı elimdeki kâğıttan benim gözlerime çıktığında okyanusu andıran gözlerinde bir taşkın oldu. Parlak, haylaz, hiç de çirkin olmayan bir taşkın. Öyle ki sanki

bakışlarından düşen sular dudaklarına döküldü ve dudaklarının kenarları, yukarı kalkan kollar gibi kıvrılıverdi. "Böyle birini tanıyorum işte," dedi.

"Beni ona götürür müsün?" Marlo'nun sorusu çoktan cevaplanmıştı aslında. "Bu ada hakikaten büyükse kendim arayarak bulamayabilirim."

"Kaptanınız adaya ayak basacak mı?"

"Maça bizim kaptanımız değil," deyiverdim. Tamamen yalan sayılmazdı. Bütünüyle doğru da değildi gerçi. "Gelir mi, gelmez mi, bilemeyiz. Bu onun bileceği iş."

"Bizi Finian'a götürüp götürmemek de senin bileceğin iş, Korvina."

Korvina'nın bakışlarının arkası hiç boş değildi. Bir kez daha Marlo'nun kanatlarına göz attıktan sonra, "Umarım ne kadar güzel olduğunu takdir eden birileri vardır, Ateşyutan," dedi. "Kanatlarını şimdilik ört. Ve beni takip ederken toprağı iterek ses çıkarmamaya özen göster."

Korvina bizi birkaç derme çatma, ince evin olduğu yere götürdü fakat çok geçmeden fark ettiğim üzere daha önce gördüğüm, şefi içinde bulduğumuz eve yakın olan köy değildi burası. Evler birbirlerine daha uzak, ormana daha yakındı. Göze terk edilmiş geliyorlardı ancak gerçek terk edilmiş evlerin neye benzediğini bilen biri bu kulübelerin hepten yalnız olmadığını anlardı.

Korvina pek de kalın sayılmayan bir ağacın arkasına ustaca gizlenirken bana bir zamanlar bir hırsız olduğunu hatırlattı. Yüzü evlere ama ince bedeni bize dönüktü. "Şu evlerden biri olmalı," dedi. "Hangisi bilmem. O da buraya geleli fazla olmamıştır."

"Ona dair bildiğin neler var?" Sorum ağaca çarpıp yere düştü sandım çünkü Korvina sorumu uzun süre cevapsız bıraktı.

Ancak sonra, "Çok bir şey yok," dedi. "Dövmesini gördüm, bir de yalnız olmadığını. Ragna ona değer veriyor."

Gözlerimdeki dolunaylar aniden kulübelerden ayrılarak karanlıkla bir olmasına ramak kalmış Korvina'ya çevrildi. "Ragna mı dedin?"

"Evet. O uğursuz gemi uzaklaşırken Kovensay'a dönüp baktığında yanımda gördüğün oydu."

"Ragna'nın kim olduğunu biliyorum. Sözleri aklımda uzun süre dolaşıp kafamı karıştıracak kadar iyi hem de." *O da beni biliyor*, diyesim geldi. *Ama yanlış biliyor. Adımı da yüreğimin hangi malzemeden yapılmış olduğunu da.* "Ona dair ne biliyorsun?"

Korvina sessiz kaldı. "Ragna'ya dair bildiklerimi ona duyduğum saygıdan ötürü açık edemem. Ateşyutan'a ne kadar çok faydam dokunsun istiyorsam isteyeyim."

"Gayet anlaşılabilir, Korvina."

"Dikkatli olun. Kovensay kaçaklar için, hiçbir yerde olmak isteyenler ve hiçbir yerde bulunmak istemeyenler için var olmuş bir adadır. Yalnızca gerçekten ihtiyacı olanlara görünür. Burada kurallara dair pek bir şey yoktur, adalılar cezalandırılması gerekeni cezalandırır ve ödüllendirilmesi gerekeni ödüllendirir. Belki aradığınız adam bu yüzden diğerlerinden uzakta yaşamayı seçmiştir." Marlo'ya baktığını anladım. "Ragna'ya dikkat et. Göründüğünden daha fazlasıdır ve görünüşü hiç de azımsanacak gibi değilken bu söylediğimi *gerçekten* ciddiye alman gerekiyor. Bana ihtiyacın olursa, Ateşyutan... Bir çığlık uzağındayım. Ama *Martes* ya da kaptanı adına feryat edersen... Sesinden bunu anlarım."

"Teşekkür ederim, Korvina. Yol senden yana olsun."

"Bir yol benden yanaysa öteki de senden yana olsun."

Korvina ne zaman hepten karanlığa karıştı, anlamadım ama inceldikçe inceldi ve vakti geldiğinde saklandığı ağacın arkası bomboştu.

"Yedi kulübe saydım."

"Ben sekiz saydım."

"Sekiz mi saydın? Saçmalama, Marlo. Yedi tane var işte. Anlaşılan birini iki kez saymışsın."

"Olabilir. Ama baksana, bu kulübelerin hepsi dolu değil sanki? Şuna bak mesela." Marlo'nun parmağının ucundaki çatının altına baktım. "Gövdesi çok eğilmiş. Etrafı da sarmaşık dolu. Şunun da bir camı eksik sanki, ay ışığı yansımıyor çerçevenin arasından."

Marlo'nun ela gözleri iyi görürdü ama daha önemlisi, uzun süre hayatta kalma zihin yapısında yaşadığından gördüklerini ustaca bağlayabiliyordu. Şiddetli rüzgâr, saçlarının altındaki o güzel aklı görebilecekmiş gibi altın sarısı tutamların arasını yokladı.

Marlo burnunu çekti. "Maça olsaydı şimdi hangi evin önünde bitivermediğimiz için azarlardı bizi?" diye yüksek sesle düşündü.

Kıkırdadım. Sesimden gelen en iyi Maça taklidiyle, "Şu evin bacasının nasıl koyu renk olduğunu göremeyecek kadar aptal değilsinizdir herhâlde," dedim. Bunu söylerken kaşlarımı çatmış olduğumu cümlem bitince fark ettim. "Bakın, önünde uzanan yol nasıl da temizlenmiş. Tıpkı şu diğer ev gibi ama onun önündeki bitkiler üzerlerine basıldığı için erimiş, yoksa sanki bile isteye vakit ayrılarak temizlenmemiş."

"Eira..."

"Şu evin odunlarının üstünün örtüldüğünü görmemiş değilsinizdir sanıyorum?"

"Eira."

Kulağa hiç de onun gibi gelmedin, türünde bir şey söyleyeceğini sanıyordum. Ya da farkında olmadan kabalaşmıştım belki ve Marlo bunu söyleyecekti şimdi.

Ama Marlo, "Haklısın," dedi. "Baksana, yedi kulübenin hakikaten yalnızca üçü dolu sanki."

Gözlem yapmak konusunda hiç iyi olmadığımı düşünürken yanılıyor muydum yani?

"Biz burada böyle dikilirken Selas Finian hangisinde uyuyordur sence?"

Derin bir nefes aldım.

Pekâlâ... Bir bakalım.

Selas Finian gibi bir züppe, evinin önünü örten çimleri temizler miydi? Düzene ve rahata alışmış biri... Her şeyi onun adına yapan uşakları ve kâhyaları olan biri...

"Selas Finian'ı çimlerinin boyunu kısaltırken hayal etmekte zorlandım."

"O gece o salonda içeceğini yudumlayan herhangi birinin ömründe elini bahçe toprağına buladığını hiç sanmıyorum."

Yanılmıyor, diye düşündüm. *Ferniyan Salvor bile koca serasına rağmen bahçesiyle ilgilenecek zamanı olmadığını söylemişti. Zavallı portakal ağacı...*

Evin yakınına sessizce gitmekte iyi iş çıkardık. Havanın kokusu hoştu o gece; Kovensay, koynunda uyuttuğu onca haine ve canavara rağmen güzeldi.

Evin çevresini iki yırtıcıymışız gibi turladık. Maça için kesin kanıt olabilecek bir şeyler aradık. Ne aradığımızı ne ben biliyordum ne de Marlo biliyordu. O an içinde bulunduğumuz durum bana öyle gülünç geldi ki... Ne demeye canımızı dişimize takıp uğraştık bu kadar? Ne demeye ölümden döndük, susuz ve aç kaldık, üşüdük ve terledik? Ne uğruna korktuk?

Martes'in gövdesinde en ufak çabayla üç yılımızı doldurup evimize dönmek varken, niçin uğraştık?

Bu arka arkaya zihnime üşüşen sorular önüme rahatsız edici bir gerçeği sundu. Çünkü nasıl ki birinden bir öyküyü dinlemek için doğru soruları sormak gerekirdi, kendimiz hakkında bilmediğimiz pek çok şeyi öğrenmek için de öyle doğru soruların aklımıza uğraması lazım gelirdi.

Bu kadar uğraştık, diye düşündüm. *Çünkü Bast ve Maça başta olmak üzere Sera, Doktor, Fiorenzo, İvaylo gibi pek çok kişiyi önemsiyoruz. Onları önemsemeye hakkımız yok. Hatta onları*

önemsememize gerek ya da onları önemseyecek gücümüz yok belki. Ama önemsiyoruz. Marlo beni Aster Gölü'nün kıyısında bulduktan kısa bir süre sonra nasıl önemsediyse öyle önemsiyoruz. Biriyle aynı ateşi, aynı öğünü paylaşıp, aynı şakalara gülüp ve aynı tarafta sırt sırta çarpışıp da onu önemsememek mümkün değil.

Şimdi Selas Finian'ı bulmayı, Martes üzerindeki anlaşmamız sonlansın da eve dönebilelim diye istiyoruz, doğru. Ama Bast ve Maça'nın içinde yanan intikam ateşinin acısını hissedebildiğimiz için de bulmak istiyoruz. Bunun kadar doğal hiçbir şey yok. Öyleyse bana neden bir acayip geliyor?

Marlo ve ben kapının önünde durmuşken bir gariplik hissettim, düşüncelerimden doğandan ayrı bir gariplikti bu. İçinde bulunduğumuz ana ait bir kıpırtıydı. Kapının açılacağını, ne kadar sessiz yürümüş olursak olalım içerideki kimsenin uykudaki ya da uyanık dikkatini çekmiş olduğumuzu anladım. Ve Selas Finian'da bu tür bir dikkatin bulunduğunu hiç sanmıyordum. Kapı açılmadan bir an kadar önce ben, yanlış evi seçmiş olduğumu zaten biliyordum.

Gıcırtılı kapıyı açan tanıdık bir yüzdü ama bu tanıdıklık, birkaç yıl kadar geçmişe uzanmıyordu. Ne kollarındaki ne de bacaklarındaki kaslar görünürdeydi. O gece öğrenmiş olduğum üzere Kovensay'ın geceleri artık soğuk esintilerle bezeli oluyordu.

Hançerini sımsıkı ve beceriklice kavramıştı. Bacakları üzerindeki sağlam duruşu, Sel'grag'ın okyanustaki duruşundan farksızdı. Ragna'nın korkmadığı, gün gibi ortadaydı. Tıpkı yüzündeki temkinin üzerinde duran yara izleri gibi.

Tüm bunlar yalnızca bir anlığına gerçekleşti; bir an içinde Ragna'yı gördüm, aynı anın içinde duruşunu, yara izlerini ve giysilerinin birazını gördüm. Yine aynı an içinde; *hayır, gözlem yapmakta kötüyüm*, diye düşündüm. Bu düşünce bana çarptığında incinmedim. *Ve galiba daha önce farkına vardığım detayları burada olmasa da Maça'ya borçluydum.*

Ama anların huyu olduğu üzere o an da bitti.

Ve sonraki an, *Rhawador*'u çekmeyi başarmış olsam da Ragna'nın yumruğunun yanağıma vurduğunu hissettim. Bilincim sarsıldı ama başım bir yana savrulup eğilmiş olsa da onu düşürmedim. Marlo'nun bir tekme attığını, Ragna'nın homurtuyla karışık bir inleme koyverdiğini duydum. O an bitmeyecekmiş gibi geldi bana, ben başımı yeniden dik tutmakta zorlanırken belki de pek çok an geçti, yalpaladım.

Nihayet doğrulmayı başardım; omuzlarımı geriye attım ve burnumdan ya da ağzımdan aktığını ayırt edemediğim kanı, gri gömleğimin koluna sildim çünkü yüzümdeki ıslaklık bir anlığına bana dayanılmaz geldi. İşitmemde sorun olup olmadığını anlayabilecek bir durumda değildim zira duyduklarımın tümü patırtılardan ve homurtulardan ibaretti zaten.

Ragna'nın Marlo'yu göğsüne vurarak ittiğini gördüm. Doğrucu, koca ellerinden birini az önceki darbenin olduğu yere götürüp, iki büklüm olurken geriledi. Yüzünü perdeleyen saçlarının uçları yere yaklaştığı zaman bile Marlo'nun ela gözleri yere değil, Ragna'ya bakıyordu.

Ragna bana vurmayı denedi ama darbesini geçiştirdim, ikimizin de birer hançeri vardı şimdi. Hançerlerimiz tokuştuğunda tiz bir ses çıktı ama elim vuruşun etkisiyle çıkan sese uymayacak kadar fena titreşti.

İkinci kez birbirimize atıldığımızda fark ettim ki bu kavga birimiz düşene, kanayana, bayılana, belki pes edene dek devam edebilirdi. Ya da biri gelip ayırırdı ikimizi. Belki de sabah olduğunda bulutların arasından çıkan güneş gözümüze girdiğinden dövüşmeye devam etmek imkânsız olurdu. İhtimaller çoktu.

Ama Marlo ayakları üzerindeki dengesini yeniden bulduğunda duyulan patırtının ihtimaller dâhilinde olabileceğini düşünmemiştim. Ragna da ben de durduk çünkü ses Marlo'nun olduğu taraftan değil, öteki taraftan geldi. Çarpma sesiydi sanki. Belki kırılma, bir ihtimal yıkılma... Ne olduğu belirsiz ama iki savaşçı arasındaki kavgayı başka kimsenin

yapamayacağı kadar hızlı, diğer kimsenin elinden gelmeyeceği kadar aniden durduran bir ses.

Ragna sesin geldiği yöne doğru öyle hızlı atıldı ki bedeni kalbimin bir vuruşunda karşımdaydı ve ötekinde değildi. Oysa yüreğim hiç de yavaş çarpmıyordu. Fakat patırtının geldiği ev; önündeki çimlerin kısaltılmış, odunların düzenle istiflenip örtülmüş olduğu kulübeydi.

Dönüp baktığımda kulübenin tahta kapısının düşürülmüş olduğunu gördüm. Menteşeleri kopmuş kapı, savaştan kırılmış bir kasabanın suruymuş gibi yıkılmıştı. Oysa sadece tek bir patırtı duyduğuma yemin edebilirdim.

Ragna kapıya çarparak eşikten geçtiğinde Marlo da hemen arkasındaydı. Peşlerinden gitmem gerektiğini ayırdına o zaman vardım. *Rhawador* tekrar yerinde, *Kuutamo* parlak, *Marwolaeth* ise derin uykusundaydı.

KADERİNİN İÇİNE DÜŞENLER

Selas Finian'ın kulübesi gecenin kendisinden daha karanlıktı ve bu karanlığın, olacağını sezdiğim hadiselerle bir ilgisi olup olmadığını anlayamadım.

Karanlığın içinde iki figür vardı; biri uzun boylu, geniş omuzluydu. Solukları hırıltıdan farksızdı çünkü karanlık; simsiyah giysiler içindeki Bast'ı yine sımsıkı sarmış, boğmaya çalışıyordu. Fakat gözlerindeki mor renkli delice parıltı, giysilerinin aksine karanlık tarafından yutulmadı. Belki siyah, bu yüzden Bast'ı sevmiyordu. Ona hiçbir zaman tam anlamıyla sahip olamayacağı için. Bir çift parlak mor göz; karanlığı kapanmadıkları sürece her daim rahatsız edeceği, böleceği için. Bast, bir başka geceye karşı galip gelemezdi belki ama bu gecenin kolları hiç de kuvvetli değildi.

Öteki kısa boylu, kabarık saçlıydı. Onun sesi çıkmıyordu ve bu hayret vericiydi çünkü Maça'nın öfkesi pek de sessiz sayılmazdı. Sağduyuya sarılmaya çalışırken aklının karıştığını, öfkesinin biçim değiştirip durduğunu ve Maça'nın tüm bu içsel kargaşanın ortasında ne yapacağını bilemeyerek dikildiğini düşündüm. Zavallı Maça, ailesini öldürenin Selas Finian olamayacağını ve asıl katilleri bulabilmek için Selas'ı konuşturmanın

gerekli olduğunu biliyor olmalıydı. Öte yandan Bast, kendinin kim olduğunu bile anımsayamıyormuş gibi saldırdı yatağındaki Finian'a.

Bir diziyle Selas'ı duvarın dibindeki yatağına mıhlamış, tüm ağırlığını üstüne verirken dövmeyi görebilmek için belli ki önce yanlış kolunu kontrol etmiş; bu yüzden onun salaş, renksiz tuniğinin her iki uzun kolunu da dirseğine kadar sıyırmıştı.

Ama dövme oradaydı işte. Kendi başına olmasa da karanlıkta biçimsiz bir başka figürdü. Bast'ın siyah ellerinde merhamet yoktu, Selas çaresizce bacaklarını çırptı; gövdesini kurtarmaya, elleriyle kendini korumaya çalıştı. Bast'ı tırnakladı, bağırmak için uğraştıysa da sesi çıkmadı.

Tam o an girmiştim içeri. Marlo, Ragna'yı tutmuş olsa da ikisi de bir ağızdan, "Dur!" diye bağırıyordu. "Yapma!"

"Bırak onu!"

Ama Bast ikisini de duymadı. Selas Finian'ın ağzıyla burnu yalnızca birkaç kalp atışı kadar sürede kan içinde kalmışken bir de yüzü morarmaya başladı ve onun gibi bir adam için böyle ölmek nasıl hissettirir, tahmin edemedim. Neden ya da kimler tarafından olduğunu bilmeden sıradan kimseler tarafından bulunamayacağı bir adada huzurlu ya da huzursuz uykusunun ölümle bölünmesi...

Maça nihayet içinde hapsolmuş olduğu donuk hâlden sıyrılarak hareketlendi, ikimiz aynı anda tuttuk Hırsız Kral'ın kollarını ve onu geriye, Selas'ın üstünden öteye çekmeye çalıştık. Bast'ın gözü dönmüştü, ikimizin gücü de ölümü onun kara ellerinden çekip almaya yetmedi. Açık kapıdan girerek eski görünüşlü perdeleri oynatan rüzgâr içinde bulunduğumuz durumun saçmalığı karşısında durakladı ya da kulübenin içini dolduran dehşet yüzünden gerisin geri dışarı koştu.

Ancak sonra Ragna ve Marlo da geldi ve Selas Finian belki de çoktan ölmüş olduğunu düşünürken Bast, Hırsız Kral, saldırgan tavrını terk etmiş; tıpkı az önce ikizinin durduğu gibi eli ayağı taş kesmiş, bir heykele dönüşmüş gibi durmuştu.

Akıllarından nelerin geçtiğini kim bilirdi ki? Hangimiz zihinlerinde tam anlamıyla oluşamayan düşüncelerin uçlarını doğru tahmin edebilirdik şimdi?

"Otur," dedi Marlo. Küçücük kulübede elini attığı gibi önüne fırlattığı sandalyeyi işaret etti. Kime söylediğini anlamadım ama gözlerim ya da karanlık beni yanıltmıyorsa Bast'a diyordu. Bast onu işittiğini göstererek oturmadı.

Maça ikizinin yanına gitti ve elinden tutarak sandalyeye yönlendirdi onu.

Ragna'yı kaçmasın diye tutan yoktu. Buna gerek yoktu çünkü Ragna'nın az önce girdiği çabaya bakılırsa Finian olmadan şuradan şuraya gitmeyecekti. "Konuşalım," dedi, soluk soluğaydı. Yatağın kenarına oturdu, örtülerin birazına kan sıçramıştı. "Neler oluyor burada?"

"Bence biliyorsun." Sesim ona dokunduğunda Ragna'nın bakışları beni buldu. Ama Maça, Selas'ın tepesinde dikildiğinde gözünü kırpmadan onu izlemeye koyuldu.

Maça'nın gözleri hırıltılarla soluyan genç adama değil de sanki boşluğa bakıyordu. "Şimdi bize hiçbir şey anlatamayacak."

"Rahat bırakın onu." Ragna da öylece duruyordu. Bize gösterdiğinden fazlasını biliyordu çünkü gözlerinde bilmemenin getirdiği o korku yoktu. Aksine; kahverengi olduğunu bildiğim gözlerinde, bilmenin sebep olduğu acıyı belli belirsiz seçebiliyordum. Tıpkı gözlerine ilk baktığım sefer gördüğüm yeşil benekler gibi.

"Ne biliyorsun, Ragna?" diye sordum. Belki diğerlerinin gözlerine az önce birbirimize vurmamışız gibi gözüktük. "Selas'la ilgili? Kolundaki dövmeyle ilgili?"

"Kimi arıyorsunuz? Onu değil, orası kesin."

Maça aniden Ragna'nın önünde bitiverdi. Cayır cayır yanan öfkesi Maça'nın derisinde koyu yanıklar ve sulu kabarcıklar bırakırken sıçrayacak ve karşısındaki kadının giysilerini aşarak onun da tenini yakacak sandım.

"Soruya cevap ver." Bu emir, kaptanın buyurgan sesine muhteşem bir ahenkle oturmuş olsa da titreyen eline de kasılan

karnına da hiç uymuyordu. "Kelime oyunu yapacak ya da soru soracak konumda değilsin, adalı bozuntusu."

Ragna ağır ağır ayağa kalkarak başını hafifçe geri attı, boyu Maça'nınkinden hayli uzundu. Ona kelimenin tam anlamıyla tepeden bakıyordu şimdi.

"Ne biliyorsun?" diye direten Marlo oldu. Sabırsızlığı bizim için beklendik ve alışıldık olsa da bu sefer biraz ürkütücüydü.

Ragna derin ama kesik bir nefes çekti içine. Gözlerinin altı torba torbaydı. "Selas benim kuzenim," dedi nihayet. Sesi titremedi. "O yanlış hiçbir şey yapmadı. Her kimi arıyorsanız onun peşine düşmenizde size yardım ederim ama onu rahat bırakın."

Bast'ın hırıltısı duyuldu; kulübeyi dolduracak kadar kuvvetli, bıkkın, savrulmuş bir homurtuydu. "Çeteye dair bildiğin *her şeyi* anlatacaksın," dedi yavaşça yerinden kalkarken. Sözcükleri de yavaştı ancak sağduyu onu hepten terk etmemişti demek. Bast, Ragna'ya doğru ilerlemeye devam edince elimi koluna gayriihtiyari attım; belki dokunuşumu fark edip içinde bulunduğu ana dönsün ve dursun diye, belki aptalca bir şey yapıp o ikisine zarar vermenin bu kulübeden daha büyük olan davalarına bir faydasının olmayacağını anımsasın diye. Ama Bast'ın şimdi buz kesmiş eli benim elimi yakaladığı gibi bedenime doğru itti. "Duydun mu beni? *Her şeyi.*" Ragna, Maça'dan uzun olabilirdi ama Bast kadar uzun değildi. Hırsız Kral, yüzünü kardeşine tepeden bakmak cüretini göstermiş Ragna'ya doğru eğdi. Gözlerindeki yeşil noktaları görebilecek kadar, nefesi Ragna'nın alnına düşen saçları kıpırdatacak kadar yakınındaydı. Dışı bembeyaz, içi simsiyah elleri iki yanında yumruk olmuştu. "Yoksa... Tanrı'yı da Doğal Denge'yi de bu kulübenin dışına kilitlerim."

Ragna'nın gözü seğirdi; zavallıca yanan, titreyen mum sayesinde gördüm. Mumun boyu kısa sayılmazdı ama Bast'ın gölgesinin uzunluğu hafife alınacak gibi değildi.

"Çete..." dedi kadın.

"Gelincikler," diye tükürdü Maça.

Ragna burnundan güldü ama olup biten hiçbir şeyi komik bulmadığı da belliydi. Maça'ya bakarken burun kemeri belli belirsiz buruşuyorsa bile onun yüzündeki ifadede Revon'un yüzünde olduğu gibi bir fesatlık, dolgun dudaklarının kıvrımlarında Kumandan'ın suratında olduğu gibi gizlenmiş bir kötülüğün kapatılamamış sivri köşeleri yoktu. Ama sezgileri de aklı da keskindi. Ara sıra gözlerinde beliren kıvılcımlardan, seçtiği sözcüklerden ve duruşundan anlaşılıyordu. Tereddüdün zaman kaybettireceğini söylerken de hançerini çekmeden önce merhametinden ötürü durup düşünecek biri varsa onun ben olacağımı söylediğinde de yanılmıyordu.

"Selas'ın annesinin en sevdiği çiçekti," diye devam etti. Kendini geri yatağa bıraktığında yavaştı. "Ondan o çeteye bu adı verdi. Çeteyi ne zaman kurdu, kimleri dâhil etti bilmem. Selas henüz doğmuştu, ben de o zamanlar bir çocuktum."

"Ne demeye bir çete kurdu?" diye sordum çünkü Ragna, Selas'ı suçsuz çıkaracak detayların peşindeydi. Oysa biz gerçeklerin peşindeydik.

Ama Bast, "Adı ne?" diye sordu. Gerçekler kadar isimlerin ardındaydı.

"Olwen. Olwen Finian. Bir keresinde adının *bastığı yerlerde beyaz çiçekler açan, beyaz ayak izli* demek olduğunu söylemişti." Gözü geçmişe daldı. "Ama en sevdiği çiçek gelincikti. Olwen'in adımları da gittiği her yeri kızıla boyadı." Sonra benim sorduğum soruyu hatırlamış gibi derin bir nefes alarak sırtını doğrulttu ve doğrudan bana baktı. Her ne düşündüyse bir an öyle kaldı. Ben, *Bast Tanrı'yı bu kapının ardına kilitlese...* diye düşündüm. *Ben kapının hangi tarafında olurum?*

"Zeki tüccarları ve soylu zenginleri bir araya getirdi. Tefecilik içindi. Ellerindeki *fida*larla yapılacak daha iyi bir iş bulamamışlardı sanki. O zamanlar aklım ermiyordu ancak iyi giyimli, varlıklı ve kötü kalpli kimseleri görmeye alışkındım zaten. Tuhaf bir şeylerin döndüğünü anlamamıştım. Selas da bu tuhaflığın içine doğdu. Annesi ondan kim olmasını istediyse o olmaya çalıştı. Başarısız oldu. Bulunduğu gruplarda

liderliği ustaca üstlenebiliyor ya da elle tutulur bir saygıya genç yaşta erişmiş olsa da annesinin gözünde hiçbir zaman yeteri kadar önemli değildi. Diğerlerinin gözünde de hiçbir zaman annesi kadar önemli değildi. Yeteri kadar büyüdüğünde çetenin varlığını gizlice öğrendi. Olwen bizi bu işin içine katmak istemiyordu ama Selas annesinin gizli işini onun kadar, hatta ondan daha iyi üstlenmek niyetindeydi. O aptal dövmeyi de bir tür bağlılık sembolü olsun diye yaptırdı belki, bilmiyorum. Hiç sormadım." Maça dişlerini gıcırdattığında Ragna'nın dikkati dağıldı. "Bitirmeme izin ver, Smilodon."

"Gelincikler masumları *öldürdü*. Selas bunu bildiği hâlde gönüllü müydü bu işe? Öyleyse hangi yüzle onu savunuyorsun şimdi karşımda?"

"Selas bilmiyordu!"

"Ama sen biliyordun!"

Ragna omuzları telaşla inip kalkarken gözlerini yumdu. Derin bir nefes alırken boynu bir acayip göründü. "Söylediğim gibi... Olwen bizi her şeyin dışında tuttu. Tesadüfen öğrendiklerim dışında hiçbir şey bilmiyordum. Hele de çocukken. Yalnızca bir kez ne olduğunu anlayamadığım bir sohbet duydum. Çok sonraya kadar anlamlandıramadım duyduklarımı. Çocuktum, Smilodon. Bir çocuk!"

"Ne duydun?" *Hikâye bitmedi. Doğru sorular, Eira. Doğru soruları sor.*

Ragna anımsamaya çalışırken kaşlarını çattı, yüzü bana iğrendiğini düşündürten bir ifadeyle buruşurken başını yavaşça iki yana salladı. "Bir tür borç tahsilatıydı sanırım. Söylenen kelimeleri anlayacak yaştaydım, öte yandan bu kelimelerin ne olduklarını hatırlamıyorum artık. Genel hatlarıyla borçluları aramak için Elmord'a kadar adamların gönderildiğini konuşuyorlardı."

Kimse kıpırdamadı. Ragna, o konuşmayı anlatırken seçtiği sözcükleri özenle seçtiğinden ara sıra duraklıyordu ve akıllıca olan da buydu. Ama Bast ve Maça sabırsızdı; belki tam da bu sözcükleri duymak için tüm ömürleri süresince beklemişken

Maça, biraz daha beklemeye dayanamayarak, eliyle kemerindeki hançerlerden birinin kabzasını yoklayıp duruyor; Bast ise oturduğu yerde bacağını titretiyordu.

"Birkaç çocuktan bahsedildi. O ilgimi çekmişti çünkü ben de bir çocu-"

"Anladık!"

"İki çocuktu galiba. Belki de üçtü. Kardeşlerdi ama anne ve babalarının kanından gelmiyorlardı. Borcun onlara ait olmadığı düşünülmüş ve gitmelerine izin verilmişti. Tıpkı bu şekilde söylendiğine emin sayılırım. Çünkü *nereye gitmelerine izin verildi acaba,* diye düşündüğümü hatırlıyorum."

"Başka?" Bast'ın boğuk sesinin titrediğini işittim ya da işittiğimi sandım.

"Onların borcu değilmiş..." Ragna başını önünden yavaşça kaldırırken kaşları gevşeyerek doğal hâllerine döndü. "Olamaz..." dediğinde dudaklarının arasından dökülen, havayla aynı renkteydi ama bu sözcüğün aromasını taşıyordu. O yüzden söylediğini anladım ama işiterek anlamadım sanki.

"Devam et, Ragna."

"Doğal Denge aşkına... Borç, çocukların borcu olmadığından onları bırakmışlardı. Tek hatırladığım bu. Ancak yeteri kadar büyüdüğümde o çocukların anne ve babalarının... Selas'a söyledim. Yemin ederim. Gelincikler'in birbirlerinin boğazına sarılacağını öngörmüştüm. Tüm o karmaşa beni bulmadan önce, güvenli bir yer bulmak için kayıplara karışmadan önce bu işten uzak durması gerektiğini ona anlattım."

"Çocukları..." diye boğuk bir sözcük bırakıldı havaya. Selas, yattığı yerde doğrulmaya çalıştı. Burnundan akan kan yanağına, dudağından düşen de çenesine kadar çirkin lekelerle her yerine bulaşmıştı. Bir gözü hemen hemen kapalıydı. Ragna onun başına yürüyerek sırtını dikleştirmesine yardım etti. "... sordum. Anneme... Yıllar sonra..."

"Yorma kendini."

Selas başını iki yana salladı. Beni görüp görmediğini, gördüyse de hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. Sonra içim

bencilce bir istekle doldu. İçim, ona Nos'u sormak arzusuyla kıpırdandı; nerede tanıştıklarını, onun çocukken nasıl olduğunu ya da aralarındaki ilişkinin ayrıntılarını bilmek istedim. Utandırdı bu beni, başımı önüme eğdim. Selas, Bast ya da Maça beni görsün istemedim.

"Başta anlatmadı. Nereden bildiğimi sormadı. İnkâr etmedi. *Çocuklar*, dedi..." Selas derin bir nefes verirken inledi. "*Çocukların peşine düştüm ama bulamadım onları*, dedi. Üzgün ya da pişman değildi. Ben de çocukların peşine neden düştüğünü sordum çünkü kesinlikle borçla ilgili değildi." Derin bir başka nefes verdi. Kulübenin içindeki gece donmuştu. "*Bilmiyorum*, dedi sonra. *Sanırım bir parçam onları gerçek ailelerine götürmek istedi. Ama o çocuklar Ayvionlu değildi. Araştırdığımda öğrenmiştim. Veylinton'da doğmuş olduklarını ve kaderleri Veylintonlu olmasın diye büyümeleri için başka bir yere götürüldüklerini biliyordum. Şimdi düşününce... Belki de para için satılmışlardır. Veylinton böyle şeylerin normal olduğu bir yer. Her neyse, ben de Veylinton'a baktım ama onları orada bulamayınca vazgeçtim.*"

Maça'nın yutkunduğunu çok net duydum, boğazından geçen bu minicik ses donmuş geceyi bile yarabilmişti. Marlo'nun bileklerinden birinin Maça'nın avucunda olduğunu fark ettim. Kısa tırnaklarının izi Maça elini çekince bile orada kalacaktı.

"Nazavya'daydık." Bast'ın çenesi yukarıdaydı. Duydukları hakkında yorum yapmamak için böyle söyledi belki. Tüm bu zaman boyunca nasıl da yeniden kaderinin içine düşüvermişti! "Annene, geri kalanlara ne oldu?"

"Öldüler. Vakitleri gelmeden çok önce. Her haince topluluğun parçalarının da olduğu gibi. Bir ben kaldım geriye. Gelincikler'in yaşayan son parçası. Elbette bir parçası sayılabilirse."

"Doğrucu?" Bast, Marlo'ya tahminimce bir yalanın umuduyla baktı. Selas da onu o zaman tam anlamıyla, olduğu kişi olarak fark etti sanki. Hemen ardından da benim olduğumu sandığı kişiyi ayırt etti. Şaşırdıysa da bunu anlamadım. Nasıl anlayacaktım ki? Kapanmak üzere olan gözü ve kanayan

kaşıyla yüzünde belirecek herhangi bir duyguyu görebilmek ya da ona bakarak doğru bir tahminde bulunabilmek mümkün müydü sanki?

Marlo, Selas'a uzun uzun baktı. Maça'nın tırnakları canını yaktıysa da acısının şiddeti benim gözüme eksikten farksız gözüktü. "Doğruyu söylüyor."

Tanrı'm... İntikam almak için yanıp tutuşurken ortada artık intikam alınacak ya da onca zamandır biriktirilen öfkeyi teslim edecek birinin kalmamış olması nasıl hissettirir ki birine?

"Nasıl öldüler?" diye sordum. Sesim şimdi bütünüyle bana, bilmek için devinip duran ve asla akıllanmayan bana aitti.

"İlaria?" Selas, Bast'ın aklını olduğundan fazla sarsmış olduğunu düşünüyor olabilirdi.

"Ben İlaria değilim." Bunu söylemek bana kendimi öyle iyi hissettirdi ki...

Cevap vermek yerine yüzüme bakmayı sürdüreceğini düşündüm. Ancak en sonunda, "Birbirlerini de diğerlerini öldürmeye alışmış oldukları şekilde öldürdüler," deyiverdi. "Suikastçı tuttular, kendi canlarına kıymaya sürüklediler... Annem zehirlendi. Gelincikler, dağıldı gitti. Ama düşmanları olduğu gibi kaldı."

"Geriye kolunda işaretini taşıyan sen kaldın. Birileri senin de peşine düştü."

Doktor beni görse nasıl da gurur duyardı şimdi!

Selas başını salladı. "Onların bir parçası olmadım hiçbir zaman. Ama arkamda gizlenen birileri kalacak kadar da öyleydim. Bunun anlamsızlığını açıklamam mümkün değil."

Bir şeyin parçası olduğun kadar o şeyin parçası olmamak...

"Ben anlıyorum seni," dedim ama sesim kulağıma hiç samimi gelmedi. "Devam et."

Selas'ın yerine Ragna söze girdi. İyi de oldu, Selas'ın sesi gittikçe boğuklaşıyor, kana bulanmış şiş dudakları düzgünce hareket etmez oluyordu. "Onu Kovensay'a vardığında ben karşıladım. Şimdi Selas'ın peşine düştükleri gibi benim de peşime düşeceklerini önceden biliyordum. İlk kaçtığımda

Veylinton'a geldim, şehrin kötü ününü biliyordum fakat amacım Ayvion'da, Batıburun'da gizlenmekti."

"Selas'ı neden almadın yanına?" diye sordu Maça. "Madem ona o kadar düşkündün?"

"Gelmezdi. Yıllar önceydi, Selas henüz hiçbir şeyin farkında değildi." Derin bir nefes aldı. "Veylinton'da tanıdım ikinizi. Ama orada fazla kalamazdım. Dalgalara izimi sildirmeli ve okyanusun öteki tarafına geçmeliydim."

"Veylinton'da hiçbir gemi Batıburun'a gitmez," dedi bu sefer Maça. "*Martes* dışında."

Ragna'nın gülümsemesinde bir şeyler kırıktı. "Biliyorum. Bunun için küçük bir kayık ayarladım."

Maça gözlerini kıstı. "Bir kayıkla mı Ayvion'a gitmek niyetindeydin? Aptal mısın?"

Ragna'nın dişlerini sıktığını çenesinin kıpırtısından anladım. "Aptal değil, çaresizdim. Ayvion'dan Terra'ya, Terra'dan Ayvion'a gizlice gitmeye çalışmanın ne kadar zor olduğunu sen ne bilirsin?"

"Bilirim." Maça'nın sesi bir hırıltıdan farksızdı. Nazavya'dan Veylinton'a gelebilmiş olduğuna göre bildiğine şüphe yoktu.

Ragna bakışlarını kaçırdı. "Kayık uzun süre dayandı. Ama en nihayetinde battı. Sarhoş kayıkçı da öldü. Verdiğim tek *kantaron* boşa gitmedi gerçi. Kovensay'da izimi bir daha kimse bulamadı. Yıllar sonra aynı şekilde Selas da çıkageldi. Dedim ya, Kovensay bir tek çaresiz kaçaklara görünür olur. O da şanslılarsa. Ben nasıl öfkeli hasımlardan kaçtıysam o da öyle kaçtı."

"Yemin ederim," diye fısıldadı Selas Finian. Kâğıdın üstünde Bast'ın el yazısıyla bir infaz emri gibi gözüken ismi aklıma geldi. "Yemin ederim benim onlarla hiçbir ilgim yok. Yaşamım boyunca olmasını diledim durdum ama ne kadar ileriye gittiklerini bilmiyordum."

"Senin bu sözlerin benim öfkemi dindirmiyor, Finian." Bast bana döndü ve öfkesinin biraz olsun dinmemiş olduğunu yüzünde gördüm. Sanki kaşlarının, gözlerinin beyazı

koyulaşmış, dudakları morarmıştı. Burnu daha çarpık duruyordu. "Zaina'yı getir, Eira," dedi.

Kulübeden nasıl çıktığımı, o yolu nasıl yürüdüğümü ya da kayığa nasıl bindiğimi ayırt edemedim. Onca zaman aklımda tek bir düşünce vardı: *Bast, Zaina'yı ne demeye çağırıyor?*

Zaina'nın Asatkra'da işkence görmüş kimseleri daha fazla işkenceye maruz kalabilmeleri için görevi gereği yeniden ve yeniden iyileştirdiğini düşündüm sonra. Bast, bu korkunç gerçekten haberdar değildi. Ama ondan böyle bir şey ister miydi?

Dalgalar fena değildi, kürek çekerek *Martes*'in rüzgâr almayan tarafına yanaşmam gerektiğini biliyordum ama kayık, gemiye fazla yanaşırsa parçalanırdı. Ben kürek çekerken yıldızlar beni izledi. *Dikkatli ol,* dediler. *Sen hâlâ yola lazımsın.*

Böylece kürek çektim ve yaklaşan kayığı fark eden Doktor, tırmanabilmem için bir halat sarkıttı. Gece çok soğuktu ama okyanusun üstünde esen rüzgâr bir başkaydı. Kış gökten değil de okyanustan geliyordu sanki.

Güverteye çıkmayıp Zaina'ya aşağı inmesini söyleseydim daha çabuk tekrar yola koyulabilirdik fakat bağırasım yoktu. Merdiveni tırmandıktan sonra küpeşteye sırtımı dayayarak güverteye attım kendimi. Soluk soluğaydım, başımı yukarı kaldırıp geceye baktım.

Doktor bir dizini, Zaina iki dizini koydu yere yanımda. Önce nasıl olduğumu, sonra diğerlerinin nerede olduğunu sordular.

"Zaina?" dediğimi duyunca Doktor'un gözleri panikle açıldı, yanakları aşağı sarktı. Yıldızların ışığı, daha azını ya da fazlasını görebilmem için yeterli değildi.

"Ne için istiyorsun Şifacı'yı?"

"Bast onu çağırmamı istedi ama ne demeye, ben de bilmiyorum. Doktor, olan biteni bir bilsen! Ama şimdi anlatamam. Güvende olduğumuzu bil, yeter. Herkes sağlam. Sanırım gerisi yalnızca dedikodu olur ama döndüğümüzde her şeyi anlatacağım sana. Sen gemiyle kal. Senden başkası döndüğümüzde çekemez kayıkları yukarı."

"Yine endişelendirdin beni, Eira. Bunu yapmayı bırakman gerek."

Doktor'un boynuna atıldım, bir kayaya sarılıyormuşum gibi hissettim başta. Ama sonra o da kollarını bana doladı. Azıcık sıksa canımın bedenimden kaçıvereceğini bildiğinden belki, tutuşu sıkı değildi. Yine de hemen bırakmadı.

"Hemen döneceğiz, merak etme," dedim kollarımı açarken. "Sanırım tüm bu serüven olası en iyi sonuçla bitecek. En azından bizim için. Bast ya da Maça için değil. Onların hayal ettiği bundan çok daha farklıydı. Ama iyi olacaklar. Zaina... Bir pantolon giymek isteyebilirsin. Etekle şu merdivenden inmen çok zor olac-"

Zaina gözlerini devirirken homurdandı. "Yok daha neler, Eira." Ayağa kalkıp elini bana uzattı. "Kalk da düş önüme. Neyle karşılaşacağız, bakalım."

Şifacı'nın elini kaptığım gibi ayaklandım. Üstüm başım ıslak, kirli lekelerle kaplıydı. Keşke Korvina bize yardım etseydi de daha fazla kürek çekmek zorunda kalmasaydım.

Zaina kulübeye girdiğinde benim kulübeden çıkarken gördüklerimi görmedi. Selas bir sandalyeye oturtulmuş, dövmeli kolu önüne uzatılmıştı.

Geldiğimizi gören Bast, Zaina'yı, "Hoş geldin, Şifacı," diye karşıladı. Sesindeki yüksek tını, keyfi yerinde olduğu zamanlardakine benziyordu. "Bu, Selas Finian. Eira sana bilmen gerekenleri çoktan anlatmıştır. Ama Eira yokken kendisi, kolundaki dövmeyi çıkarmak için her şeyi yapabileceğini söyledi. Kendisini öldürmek yerine ben de böylesini uygun gördüğümden gayet uygun bir durumda olduğumuzu düşündüm."

Zaina araya girdiğinde kaşları çatıktı. "Dövme, Şifacı büyüsüyle silinmez," dedi ve devam etmeye yeltendi.

"Selas bunu zaten biliyormuş."

"Ama geliştirdiğim cadılık ve Şifacı büyüsünü bir araya getirerek derisinin boyayı kusmasını sağlayabilirim."

Bast başını iki yana salladı. "Dövmeyi ben çıkaracağım." Hançerlerinden birini çekti.

"Bast..." Zaina başını şiddetle iki yana salladı.

"Sen de arkamdan yarasını kapatacaksın. İstediğim Gelincikler'di, onu alacağım, Selas Finian'ı değil. Sen bir Şifacı'sın, aksini düşünmem, senden bundan daha fazlasını da istemem, Zaina."

Zaina'nın gözleri titredi. Belki Selas'ın, belki Ragna'nın da. Ama kimse itiraz etmedi.

Acımasızcaydı, çok fenaydı ve herhangi birimizin böyle bir deneyimden nasıl sağlıklı çıkacağı meçhuldü. Ama Bast'ın da dediği gibi gayet uygundu.

Hırsız Kral'ın hançeri parlak ve tertemizdi. Selas Finian, kolunu şimdilik sabit tutuyordu ama hem Marlo hem Maça onu sımsıkı yakaladı. Ragna, ısırsın diye ağzına bir bez parçası sıkıştırdı. Zaina, Bast'ın hemen yanındaydı. Ben de kulaklarını kapatmak için Zaina'nın yanında duruyordum. Küçücük bu kulübe, kalabalık bir ekibi ağırlamak için yapılmamıştı, orası kesindi. Ancak şimdi, hepimiz içeride, kulübeden de küçük bir masanın çevresindeydik.

İçinde bulunduğumuz durumu iyi ya da kötü diye nitelendirebilmem mümkün değildi. Ya da doğru ya da yanlış... Ama kesinkes çirkindi. Öyle çirkin ki Bast'ın bıçağı Selas'ın koluna değmeden çok önce midem bulandı. Ancak o bıçak artık parlak ve tertemiz olmayarak işini bitirdiğinde kusabildim. Aradan ne kadar vakit geçtiğini bilmiyordum. Zaina da benim ardımdan kapıya koştu. Kulaklarını örtmek konusunda çok da iyi bir iş çıkaramamış olduğumu öyle anladım.

Sabaha çok bir şey kalmamıştı.

Selas güçten düşmüş, uyuyordu. Ragna da onun başında duruyordu. Bir Çiftçi'ydi ama o gece bir Şifacı olmayı dilediğine emindim. Maça; Zaina'ya, Selas'ın yüzünü iyileştirmesi konusunda izin vermedi.

Gelincikler'e ait son iz, Bast'ın ve Maça'nın çizmiş olduğu karalamalardan ibaretti artık. İkisinin nasıl hissettiğini bilmekse hiçbirimiz için mümkün değildi.

Kara gökyüzünün içine daha açık, daha yumuşak renkler karışırken Selas'ın kulübesinin bahçesinde dikildim. Rüzgâr dinmiş gibi gözükse de hava benim içimi titretti. Bast bıçağını çoktan temizlemiş, yerdeki bir kütüğün üstünde oturuyordu. İkiziyle birlikte yalnız kalmayı tercih edeceğini biliyordum. Ama ikizinin yanında Marlo ve Zaina vardı şimdi. Mürettebatının parçaları... Üçü birlikte Martes'in ilk kayığına binmek için yola çıkalı çok olmamıştı. Bast, ikizinin kamarasında onunla konuşurdu. Ama şimdi yalnız kalmayı tercih ediyordu. Belki Selas'ı öldürmek istiyordu. Öyle ya da böyle, şu şekilde ya da bu şekilde ailesini ondan alan kadının oğlunun canını almak istiyordu.

Bast'ın yanına gittim. Kimse böyle bir yükü tek başına taşıyamazdı ve içinde bulunduğumuz noktada Bast'ın arkadaşım olduğuna inanıyordum artık. Hırsız Kral'ın değil, Bast'ın. Mutfaktan çıkmadan önce bana omzunun üstünden elma fırlatan, nadir de olsa kendine dair başka kimseciklere anlatmadığı parçaları anlatan, birlikte aynı ateşin başında uyuduğum ya da yemek yediğim Bast'ın. Bast ve ben düşman değildik. Beni onun yanına bağlayan anlaşma da o sabahın ilk ışıkları henüz belirmemişken yok olmuştu.

Kendim olarak gittim yanına. Mecbur olduğum ya da onun ekibinin bir parçası olduğum için değil. Bast ve benim aramda arkadaşlık olarak adlandırmaya cüret edebileceğim o tuhaf bağ dışında hiçbir şey yoktu artık.

Gözleri boşlukta her ne görüyorsa onun üzerindeydi. Benim aksime Bast'ın onlar etrafta değilken bile gördüğü düşmanları vardı. Şimdi hangisine bakmakta olduğunu Tanrı bilirdi.

Yanındaki ama uzağındaki kütüğe oturdum. Güç bela bir kütük sayılırdı gerçi, toprağa çok yakındı. Gözlerimi yumup bekledim. Ben bir şey söylersem kızardı kesin. Ama içimden bir ses onun çok geçmeden konuşmaya başlayacağını söylediği için bekledim. Sabır bana pek yabancı sayılmazdı artık. Beklerken sıkılmadım, rüzgârı dinledim; o da benim yanaklarımı okşadı, saçımı örmek istiyormuş gibi ayırmaya kalktı. Kaprisli değildi, aynı günün karanlık ve erken saatlerinde yaşananlara dair nasıl hissettiğimi de sormadı. Sorsaydı cevap veremezdim gerçi çünkü henüz ben de bilmiyordum.

Gözlerimi açtığımda Bast'ın elinde tuttuğu şeyin sesini duydum, sıkıca kavramış olduğundan sesini işitebildiğim bir kâğıttı bu. Yo, bir kâğıt değil, bir zarf.

Elbette ne olduğunu sormak için dayanılamaz bir güdü hissettim içimde. Neredeyse çocuklara özgü bir merakla sarıldım. Ama sustum. Merakımı bastırdığımı söylemek de doğru olmazdı gerçi. Ama onu bir noktaya dek görmezden gelebileceğimi fark ettim. Kişiliğim gereği bilmek ihtiyacı, benim içimde yanan ana ateşti; tam da bu yüzden Bast'a o zarfın ne olduğunu sormadığım an kendimle gurur duydum. Neyi ne zaman bilmenin, en az bilmenin kendisi kadar önemli olduğunu anlayabilmeye başladığımı hissettim. Benim için yeniydi bu. Bast bana anlatmaya karar verdiğinde bilmek istiyordum. Anlatmaya karar verirse tabii.

Bast önüne baktı durdu. Nihayet konuştuğunda, "Tüm ömrüm boyunca gördüğüm en iyi kimselerdi, Eira," dedi. Sesi ağlamaklıydı ama ağlamış ya da ağlayacak gibi değildi. İçindeki karmaşanın bir kısmının dışa taştığını düşündüm. "Böyle ölmeyi hak etmiyorlardı."

Burnumu çektim. "Bast..." Devamını getirmediğimi duyunca bana döndü. Yüzünü o zaman net gördüm.

Gözlerinde parlak ve ağır gözyaşları birikmişti ama yüzü aynıydı. Her zamanki gibi, birinin anlattığı bir hikâyeyi dikkatle dinler gibi bakıyordu bana. Yüzünü buruşturmuyor, dudağını

büzmüyor, kaşlarını biraz olsun kaldırmıyordu. Gözlerinde yaşlarla yalnızca bana bakıyordu.

Mor bir göl göreceğim, aklıma hiç gelmezdi. Büyüleyici ve... Acı vericiydi.

Güç bela ayağa kalktım. Nasıl hissettiğini biliyordum ve onun acısını kendi acımmış gibi hissedebiliyordum. Ya da belki yalnızca kendi acımı anımsıyor ve bana ait bir acıyı yeniden duyumsuyordum ama şimdi Bast'ın hissettiklerini hissettiğime *gönülden* inanıyordum.

Yanında durdum, başı karnıma geliyordu ve başı geride, gözleri hâlâ benim gözlerimdeydi. Birilerine böyle bakmaktan çekinmeyişi hoştu, onunla Maça'nın ortak bir özelliğiydi bu. Bakışlarını kaçırmamakla değil, derinlemesine bakabiliyor oluşuyla ilgiliydi.

Benim de gözlerim dolunca onun gözlerindeki sularla benimkiler aynı renkteymiş gibi geldi bana. Yalnızca birkaç yaz önceki Eira'nın arkadaşı olamayacak biriydi o. O uğursuz kış, beni bulan Marlo değil de Bast olsaydı, Marlo'nun benimle tanıştırdığı Nos ya da Zaina değil de Bast olsaydı her şey çok farklı olurdu. Ne ben ona güvenebilirdim ne de o bana yardım etmeye razı gelirdi. Ama geçtiğimiz yaz farklıydı. Geçirdiğimiz güz farklıydı. Ben farklıydım. Anlaşılan o da farklıydı.

"Sen benim arkadaşımsın," dedim. Bir damla yaş yanağıma çok hızlı düştü ve kayboldu gitti. "Sana sarılsam çok acayip kaçar mı şimdi?"

Bast şefkate alışkın değildi. Belki arkadaşının olmasına bile alışkın değildi. Ve belki tam da bu yüzden kollarını bedenime sımsıkı sardı. Yüzünü karnıma gömdüğünde ve ben onun başına sarıldığımda öylece kaldık. Omuzları sarsıldı, ara sıra rüyasında düşmüş de uyanıvermiş gibi irkildi ama boğuk hıçkırıklarını duymadım. Tam olarak ne için ağladığını da anlayamadım gerçi. Katledilen ailesinin kanından gelmediğini, aslında Veylintonlu olduğunu öğrenmişti. Her yerde didik didik aradığı çetenin çoktan yok olmuş olduğunu öğrenmiş ve yanıtsız kalan öcünü unutması gerektiğini fark etmişti.

Yine de Bast'ın bir kez daha ölen annesi ve babası için ağladığını düşündüm. Gözlerini aldığını düşündüğü babası ve belki yüzünü çoktan unuttuğu annesi için.

Ben de ağladım. Bast için. Maça için. Marlo ve Zaina için, Nos için... Tanıdığım ve sevdiğim ya da tanımadığım, acısını hissedebildiğim ya da hissedemediğim herkes için ağladım.

"Dünya, çok ağır."

Wayfarer bir keresinde böyle söylemişti.

Kapının ötesinden tahtalara vuran adım sesleri geldi. Tahminimce Ragna, dışarı çıkmak üzereydi.

Bast yüzünü uzaklaştırdı ve aceleyle ayağa kalkarken yüzünü siyah gömleğinin yenine sildikten sonra bana baktı. Gözleri kıpkırmızı, burnu parlak, dudakları şişti. Gözlerini kaçırdı ama oradaki sessiz istek benim dikkatimden kaçmadı.

Kovensay'dan insan dünyasına ilk kez geçtiğim zamanı düşündüm. Datura'dan kaçarken Marlo ve Bast'ı da peşimde sürüklemiştim. O zaman bu, nasıl da inanılmaz gelmişti.

Ama şimdi, Bast'ı kolundan yakaladım ve çevremizdeki kulübeler yok oluverdi. Ağaçlar aynı gözükse de gözlerimizin değdiğinin aynı ağaçlar olmadığını o da ben de biliyorduk. Bast bir kez daha bana döndü. Burun delikleri birkaç kez genişleyip küçüldü. Ve gözlerini yumarak başını öne eğdi. Hırsız Kral, sırtını da büktüğünde önümde eğilmiş gibi gözüktü ve teşekkür ettiğini anladım. Şefkati tanımıştı.

Bast, Selas'ın gitmesine izin verdi. Olwen'i ya da bir başkasını bulmuş olsaydı gitmesine katiyen izin vermezdi fakat öfkenin, bir zamanlar Razvan'ı kör eden intikam arzusunun dallanıp budaklanarak kendi mor bakışlarını engellemesine, ikizinin alevlerden oluşma kahverengi gözlerine batmasına izin vermedi. Onun yerinde olsa Marlo'nun yapacağı gibi; Zaina'nın, Doktor'un yapacağı gibi Selas'ı bıraktı. Benim yapacağım gibi bıraktı.

Çok da uzak olmayan bir geçmişte ona benim gibi olmayı öğretmemi istemişti. Bunu hatırladığımda gülümsedim.

Tüm mürettebatın güvertede olmayışı Maça'nın her daim çevresine sarıp sarmaladığı görünmezlik örtüsünü bir kenara atmasına yaradı. Bizden saklayacak hiçbir şeyi yoktu ama onu bana fâni olduğunu hatırlatacak şekilde görmek hoşuma gitmiyordu. Bu, bana aramızdaki kuleler ve surlar yıkılmış gibi hissettiriyordu ve o kadar da fena değildi ancak onu yıkık bir kalenin orta yerinde ufacık dururken, hepten dağılmışken görmek çok zordu. Maça o günden sonra bizim yanımıza neredeyse hiç uğramadı. Tıpkı geçen seferki gibi Batıburun'a gideceğimizi söyledi ve kamarasına çekildi. Doktor yemeklerini kapısının önüne götürdüyse de pek çok kez üzerleri donmuş hâlde gerisin geri mutfağa getirdi. Marlo bile kaptan kamarasının kapısını ne kadar kez tıklatırsa tıklatsın içeri alınmadı. Perdeleri de her zaman olduğu gibi kapalıydı. *Martes* aynı gözüküyordu, kaptanı derinden sarsılmışken bile.

"Dayanamıyorum." Marlo mutfakta bir ileri bir geri yürüyordu ama mutfak öyle küçüktü ki kendi etrafında dönüyormuş gibi gözüküyordu. Geminin herhangi bir yeri fazla soğuktu artık. Doğrucu, "Böyle olmaz!" diye ellerini havaya savurdu. "Kapısının önüne gideceğim ve o çıkana ya da beni içeri alana dek ayrılmayacağım oradan!"

"Ağır ol, Ateşyutan." Doktor ilk kez mutfakta bir şeylerle uğraşmak yerine oturduğu sandalyede uyukluyordu. Mutfağın sıcağı hakikaten mayıştırıcıydı. Marlo tepemde dönüp duruyor olmasa benim de gözlerim kapanırdı. "Zor bir zamandan geçiyor. Beni de kaygılandırıyor ama ona ihtiyaç duyduğu yalnızlığı tanımalıyız şimdi."

Marlo başını iki yana salladı. "İki lokma yemek bile yemezken yalnızlığının içinde oturmasına izin veremem. Yanında olduğumuzu bilmesi gerek işte." Aniden kapıya doğru fırladı. Ancak kapının eşiğinde durup döndü. "Kapısının önünde bekleyeceğim. O çıkana ya da beni içeri alana dek."

"Hava çok soğuk, Marlo." Hiç uykum yoktu artık. "Donarsın o soğukta. Okyanusun kışı, *Beyaz Deniz*, bizim Kuzton'da, Aldin'de gördüğümüze benzemiyor. Sen de gördün."

"Umurumda değil, Eira. Gerekirse on gün o kapının önünde yatayım. On birinci gün Maça benimle konuşursa ısınırım." Ve kapıdan çıkıverdi.

Yeşil pelerinin üstü kar taneleriyle kaplıyken güvertede uyudu. Yemek vakitlerinde Zaina ona yemek götürdü. Yalnızca bir kez fena ıslandı. Yine de girmedi içeri ısınmak için. Maça'ya bir şeyler anlattı durdu. Sesi güvertenin altına pek net gelmiyordu ama bizim hikâyelerimizi anlattığını duydum bir sefer. Tıpkı zamanında benim insan dünyasındaki çocuklara anlattığım gibi. "Eira'nın büyü gücü yoktu," dedi. "Ama onunla birlikte iradenin ve kararlılığın bazen büyüyü bile yenebileceğini öğrendik. Yolculuğundan bir kez şüphe etmiş olsaydı, seçtiği ve ilerlediği yolda bir kez tereddüt edip arkaya bakarak kendi kafasını karıştırsaydı, şu an bunların hiçbirini yaşamamış olurduk."

Geceleri bazen Bast güverteye çıkar, Marlo'ya bakar ve o soğukta ana direğin dibinde ama onun sessizliğinin içinde öylece dururdu. Başlarda nasıl üşümediğini düşündüm ama sonra kilerdeki rom şişelerinin sayısının azaldığını gördüm. İki sabah da Bast'ı mutfak masasında kilerdekilerle aynı renk şişelerin yanında sızmış buldum. Nasıl ki Doktor, Maça'yı yalnız bırakmak gerektiğini düşünüyordu, Sera da Bast'ı yalnız bırakmak gerektiğine inanıyordu. Öte yandan benim şahsi fikrim; Bast'ın artık bir başına olmadığını, ihtiyaç duyduğunda ona destek olacak kişilere sahip olduğunu görmesinin gerektiği yönündeydi. Alıştıkları buydu belki ama yalnız olmaya alıştılar diye yalnız kalmaları gerekmezdi.

Marlo, Maça'nın kapısının önünde tam dört gündür yatıyordu.

Bomboş hamaklardan birinde uzanmış Bast'ı buldum. Kamaranın ışıkları onun yüzünü bir kez daha hiç de korkutucu göstermedi.

Ellerini karnında kenetlemiş, mor gözlerini tavana dikmişti. Yüzünü kapıdan yana çevirmedi; belki gelenin kim olduğuyla ilgilenmiyordu, belki gelenin ben olduğumu çoktan biliyordu. Belki ikisi de... Ama uzamış, dağınık saçları uzandıkları yerde olduğu gibi kaldı. Uzun zamandır böyle yattığını hamağın yalnızca dalgalarla sallanışından tahmin ettim.

"Üşümüyor musun böyle?" diye sordum. Karnındaki ellerine doğru getirdiğim buharlı çayı uzattım.

"Ne demeye rahatsız ediyorsun şimdi beni?" diye sordu ama bardağı tuttu.

Birkaç adımla kamaranın başka bir köşesindeki hamağa oturdum. Sırtım bükülünce ve bedenimi hamak taşıyınca rahatlamış hissettim. "Canım sıkılıyor."

Bast nihayet yüzünü bana çevirdi. Gözleri anlamdan yoksun, kaşları çatıktı. "Canın mı sıkılıyor?"

"Seninle uğraşmaya çok alıştım." Omuzlarımı silktim. "Ya da senin benimle uğraşmana."

Ama Bast söylediğimi duymamış gibi, "Sizin bir başına kalmaktan aciz olduğunuzu düşünmeye başladım," dedi. "Zaina, Marlo ve sen... Ama ben sizin gibi değilim. Kendi düşüncelerim, kaygılarım ve planlarım var benim. Başka kimseyi ilgilendirmeyen düşünceler, kaygılar ve planlar. O yüzden yalnız bırak şimdi beni."

"Biz de farklı kimseleriz, Bast. Birbirimizden ayrı da kalıyoruz. Doğru, bunu pek tercih etmiyoruz çünkü bizim sevincimiz bir arada olduğumuzda artıyor. Acımız da birbirimizle paylaştığımızda azalıyor. Sen sevgiyi hafife alıyorsun, Bast. En başında dünyaları değiştiren şeyin o olduğunu bilmiyor musun?"

Bast burnundan güldü. "Sevgiymiş."

"Gitmeyeceğim. Ne kaygın varsa, ne düşüncen ya da planın varsa bana anlatacaksın şimdi çünkü tümünün başka kimseyi ilgilendirmediğini düşünürken yanılıyorsun. Biz de bu geminin içindeyiz."

"Sana hiçbir şey anlatmak zorunda değilim."

"Her şeyi bir başına taşımak zorunda da değilsin. Bunca zaman taşıdın. Ama bak, o resmi bana gösterene ve aradığının ne olduğunu söyleyene dek hiçbir şey bulamadın. Haklı olduğumu biliyorsun, Hırsız Kral. Ve düşmanın olmadığımı da."

Bir süre sustu. "Ben bir Veylintonluyum," dedi nihayet. Bunu söyleyişi, sesindeki vurgu, bana bu dediğini kabul edemiyor olduğunu düşündürttü. *Onlar gibi*, demek istedi sanki. Sanki yüzünü buruşturmak istedi. *Onca zaman tepeden baktığım, iğrendiğim, aşağıladığım onlardan biriyim.*

İnandığı buysa bile saf gerçek değildi bu.

"Sen kimsen osun, Bast."

Bakışları sabitti; öyle ki dışarıdaki soğuk, bu kamaraya girmiş ve ikimizi dondurmaya onun gözlerinden başlamış gibiydi. "Olmamam istenen her şeyim."

Başımı iki yana salladım. "Kendin, şu iki elinle oluşturduğun kişisin. Veylinton'dan gönderilmişsin ama yol seni yine buraya getirmiş. Varsın öyle olsun. Yolunu çizen hepten kader değil. O cadı falına baktığında iki eline birden bakmıştı, hatırlatırım. Anlıyor musun demek istediğimi?"

Dalgınca başını salladı.

"Kayıpların adına üzgünüm, Bast. Belki şimdi olduğun kişi olmaktansa tüm o acıyı yaşamamış bir başkası olmayı diliyorsundur. Ama böyle bir dileği yıldızlar bile yerine getiremez. Sen kimsen osun. Bast'sın. Ve düşündüğün kadar fena biri değilsin."

Tekrar başını salladı. Doğrularak benim yaptığım gibi bacaklarını hamaktan aşağı sarkıttı. Elindeki çaya bakıyordu ama çayı düşünmediği barizdi. "Bir keresinde adımın Bastian'ın mı kısaltması olduğunu sormuştun ya, Eira?" dedi sonra. "Hatırlıyor musun?"

"Elbette hatırlıyorum. Bana gülünç olmamamı söylemiştin."

"Kierbast. Bast, Kierbast'ın kısaltması. Çirkin bir isim."

"Öyle."

"Başka kimse bilmiyor. Elbette Maça ve Sera dışında." Derin bir nefes aldı. "Veylinton'a döndüğümüzde..." dedi güç bela. "Gerçek annemi ve babamı arayıp bulacağım. Hırsız Kral olarak değil. Bast olarak."

Gülümsedim. "Kierbast olarak."

Başıyla onayladı. "Kierbast olarak. Hiç tanımıyor olsalar bile beni tanıyabilecekleri şekilde. Planım bu."

"Onları bulacağına eminim, Kierbast. Sen uzun zaman önce hepten yok olmuş bir çeteyi bulabilecek kadar inatçısın ne de olsa."

Burnundan nefes vererek güldüğünde alay ediyormuş gibi gözüktü. Bir şeyler ekleyeceğini hissederek bekledim. Ama sessizlik uzadıkça uzadı ve nihayet kamaraya apar topar adımlar doluştu. Kapıda beliren Sera'ydı, onun çevikliği beni hep gafil avlardı.

"Marlo..." dedi soluk soluğa. "İçeride!" Sera'nın solukları daha fazlasını söylemesine izin vermedi.

BİZZAT SEÇTİĞİMİZ YOLLAR

O soğukta güvertenin kaptan kamarasının ses geçiren tahtaları üzerinde durmuş, aptal gibi konuşulanları duymaya çalışıyorduk. Doktor elbette bizle birlikte değildi fakat Bast'ı peşimde sürüklemiştim. Biz güverteye vardığımızda Zaina çoktan oradaydı. Elindeki bir tepsi soğumuş balık, soğan ve lahanayı kenara koyuvermişti. Bugünlerde tüm yediğimiz buydu çünkü Doktor iskorbüt konusunu -anlaşılan o ki dişsiz bir dostu iskorbütten öldüğünden beri- çok ciddiye alıyordu. Zaina bu durumdan hayli şikâyetçiydi ancak şimdi yediği öğünleri hepten unutmuş, kulağını soğuk ve ıslak zemine yapıştırıvermişti.

"Azıcık yana kaysana!" diye fısıldadım. Maça hepimizin canına okuyacaktı ama kaptanın yeniden konuştuğunu duymaya ihtiyacım vardı.

"Kötü bir fikir bu." Bast kollarını kavuşturmuş dikiliyordu. Son dört günde Maça'nın kamarasına kısa sürelerle de olsa yalnızca o girip çıkabilmişti. "Burada olmamalıyız."

Kulak misafiri olmayı alışkanlık hâline getirmiş olsa bile Kai da Bast gibi düşünüyor olacak ki bizimle değildi şimdi.

"Kes sesini." Zaina eliyle Bast'ın bacağına vurdu. Okullu gençlermişiz gibi hissettim o an. "Rüzgârın uğultusu yüzünden aşağıyı duymak zaten yeterince zor."

"Ben... Veylintonluyum," dedi Maça. Sesi öyle kırılgan ve dalgındı ki ona ait değildi sanki. Günler önce kendini odasına kapatmasının sebebi yalnızca sesi bile olabilirdi. Bu ses, aynı cümleyi söylerken Bast'ın sesindeki tozla kaplıydı. *"Gerçek bir Veylintonluyum."*

"Ben de öyleyim." Marlo gözümde yüzünü iyice Maça'nın yüzüne eğmiş, bedenini onun ölçülerine uygun hâle getirmek için sırtını bükmüş bir şekilde; sesini onun duygularına, yüzünü kendi hislerine uygun hâle getirmek için çabalarken canlandı. Belki ellerini Maça'ya uzatmışken. *"Ben de öyleyim."*

Ayağa kalktım ve bir anlığına bakışlarım hiçbir şeye tutunamadı. "Bast haklı," dedim sonra. "Hadi, mutfağa gidelim."

Zaina da başını yerden ayırdı. Maça ve Marlo'nun bu ana bir başlarına sahip olmalarına izin vererek mutfağa gitmek üzere hareketlendik. "Su falan kaynatmayalım ama," dedi Şifacı. "Mutfak çok sıcak oluyor öyle."

Su kaynamayan, her zamankinden daha soğuk olan mutfakta oturmuş gündelik yaşantılarımızdan uzak sohbetlerle kendimizi meşgul ederken eşikte iki kişi belirdi. Biri uzun boylu, geniş omuzlu ve dağınık saçlı Doğrucu'ydu. Diğeri ise onun yanındaki -hatta belki biraz arkasındaki- kısa boylu, kabarık saçları her nasıl olduysa Marlo'nun saçlarından bile dağınık Korsan Kraliçe'ydi. Onu mutfakta nadiren görürdük. Doktor ayağa fırladı.

"Size eşlik edebilir miyiz?" Maça'nın sesi görünüşüne uymuyordu şimdi. Karman çorman saçları ve buruşmuş eteğine rağmen sesi, bir kraliçenin sesiydi.

"Elbette, kaptan." Doktor, oturduğu sandalyeyi Maça için çekti. Ama Maça kraliçelere ve kaptanlara özgü yürüyüşüyle -her ikisinden de unsurlar taşıyan adımları ona hastı- mutfağın ortasına kadar geldi ve elini sallayarak Dragomir'e oturmasını işaret ettikten sonra yerde bacaklarını birbirine dolayıverdi.

Marlo da onun yanına oturdu, sırtını tezgâhın altındaki dolaba verdiğinde ben tezgâhtan aşağı sarkıtmış olduğum bacaklarımı yukarı topladım. Bast, Zaina ve Doktor masadaydı. Sera ocağın başında ayaktaydı ama kalçasını bir dolaba dayamıştı. Kai, Marlo'nun karşısında yerde dizlerini serbestçe ve ayrıkça kendine çekmiş oturuyordu.

O an, o mutfakta bulunan kimselerin isimlerinin sayısı eşitti: Sıfır. Yalnızca kimsek oyduk. Batıburun'a ne kadar kaldığını bilmiyordum ama biz o soğuk mutfağı kendi nefeslerimizle ısıtırken yol, çoktan bitmiş gibi hissettiriyordu.

Batıburun bir kez daha ayrılık demekti. Ancak bu sefer beni şaşırttığı kadar o koca gemiyi de şaşırttığını düşündüğüm bir şey oldu.

"Ben de sizle geleceğim."

Batıburun, gelen kışla birlikte renginden hemen hemen hiçbir şey kaybetmemişti. Elbette etrafta çadırlar ve güneşin parlak ışınları yoktu fakat tıpkı insan dünyasında Kış Bayramı'nı kutladığımız gibi feyler de başlarında kulaklarını örten şapkalarıyla kışı ve getirdiklerini kutlarken insanlara benziyorlardı. Kırmızı renkli flamalar her yerdeydi. Kan rengi değildi bu kırmızı, daha çok ateşi andıran bir kırmızıydı. Sıcaklığı ve samimiyeti, kamp alevlerini ve birlikteliği anımsatan bir renkti. Çok güzeldi. Batıburun, beni bir kez daha büyülerken Maça'nın dediğini duymadım neredeyse.

"Ne?"

"Ben de gelmek istiyorum. Elbette izniniz olursa."

Marlo kaşlarını çattı. "Bataklık Bölgesi'ne mi gelmek istiyorsun? Biz Kai'yi bile gemide bırakacakken?"

Kaptan başını salladı. "Veylinton'a dönmeden önce yapacak işim yok."

"*Martes* ne olacak?" diye sordum ben de.

"Doktor onunla kalacak. Gemimi Doktor'a daha önce emanet ettim. Sayısız kez yine ederim."

"Maça..."

"Bir araba tutarız. Dört kişiyiz. Kolayca sığarız küçüğünden bir arabaya. Göz açıp kapayıncaya kadar Bataklık sınırında oluruz."

"Aslına bakarsan beş." Bast yanımıza gelirken acele etmedi. Çizmeleri, Bast onlara gözü gibi baktığından henüz bugün satın alınmışlar gibi gözüküyordu. "Yine de sığabileceğimiz bir araba buluruz."

Derin bir nefes verdim. "Öyle olsun," dedim. İki Darka bizimle seyahat etmek istedi diye mızmızlık edecek değildim. Hele o iki Darka, Maça ve Bast'ken asla.

Bulduğumuz arabacı sessizdi. Bir bir arabanın arkasına doluşurken önce arabanın dandik tahtalarının bizi taşıyıp taşıyamayacağını düşündüm. Sonra da *zavallı at*, diye. *İki yanından güçlü bedenine tutturulmuş bu arabayı çekerken bitkin düşecek. Umarım sahibi ona bu hizmetinin karşılığını fazlasıyla veriyordur.*

Zaina ve Bast karşımda, Maça ve Marlo da yanımdaydı. Arkalarından önce bakımlı yapılar ve güler yüzlü feyler, sonra da sağlıklı çamlar ve yapraklarının yerlerini karlar almış diğer ağaçlar geçti. Tekerler sarsılıp dururken çok ses çıkıyordu, belki de bu yüzden kimse konuşmuyordu.

Zaina'nın bakışları dalgındı, onu şimdi yüzündeki ifadeyle görmek zordu. Korkuya benzerdi bu ifade ve Zaina'nın yüzüne -hele de ardında karlı ağaçlar uzanırken- hiç yakışmazdı.

Bast'ın gözleri de keskin değildi sanki. Tutunduğu bir şeyler artık orada değildi ve Bast'ın kolları tutunacak başka bir şey görememişti henüz. Aynısı Maça için de geçerliydi. Korsan Kraliçe belki de çok uzun zaman sonra ilk kez zaman camından baksa bile önünde neyin uzanmakta olduğunu göremeyecekti.

Yüzümü Marlo'ya çevirdim. O da bana baktı, yarım yamalak gülümserken ilerlemekte olduğumuz yoldan ötürü sarsılıp durunca kaşlarını çattı. Tam o an, yolun henüz bitmemiş

olduğunu anladım. İçimde bir kıvılcım çaktı, bir heves alevlendi çünkü hâlâ ilerlemekteydik, yolun bitmiş olabileceğini nasıl düşünmüştüm ki? Yol önümde uzanıyordu işte. Ne getireceğini bilmediğim bu yol ilk kez beni korkutmak yerine heyecanlandırıyor, bu heyecan da devam etmem için görünmez kollarla sırtımdan kuvvetle itiyordu.

Yürü, diyordu yol. *Sen bana lazımsın. Yol benim, benim uzandığım noktaları anlamlı kılan sensin. Yürü, Eira. Ayakların taşlara, bedenin rüzgâra alıştı. Yürü. Tanrı'nın sana özgür irade hakkı tanıdığı yol ayrımına henüz varmadın. Ne yöne uzanacağımı ben de senin gibi bilmiyorum şimdi. Bu yüzden lazımsın bana.*

Yüzümü arabacının sırtına doğru döndüm. Öğleden sonraydı; mevsim gereği güneş, rahatsız edici olmaktan çok yatıştırıcıydı ve sırtımı okşuyor oluşu uykumu getiriyordu. O sessiz yolculuğun kaç güneşi devirdiğini saymadım ama Bataklık Bölgesi sınırına vardığımızda ve arabacı ilk güneşi gören sessizliğinin aynısıyla uzaklaşırken güneş bir kez daha yeniden doğuyordu.

"Dilersen sen burada kal," dedi Marlo, Zaina'ya. Şifacı'nın pelerini, başını ve yüzünün önemli bir kısmını hepten örttüğünden yüzündeki ifadeyi göremedim.

Zaina başını iki yana salladı. Ancak o zaman onu rahatsız etmiş olacak ki başlığı eliyle sırtına doğru itti. Saçları tel tel, gözlerinin altı mosmordu. "Bataklığın çamuru da soğumuştur."

Ürkütücü ağaçların arasından hayli kalabalık geçtik bu sefer. Sis, son sefer olduğu kadar yoğun değildi, aslında hava temiz bile sayılabilirdi. Etrafta sinekler uçuşmuyordu. Sanki çamur daha ıslak, bataklık daha genişti.

"Yeni göller oluşmuş gibi..." diye mırıldandı Marlo. Çatık kaşlarla etrafı kolaçan ediyor, bunu yaparken kendi çevresinde yavaşça dönüyordu. "Su seviyesi yükselmiş."

"Yağmur yağmış." Maça havayı kokladı. "Bataklık Bölgesi'nde kış buna benziyormuş demek."

"Çirkin. Geçen sefer daha çirkindi ama." Bast orta parmağının ucunu çamura daldırdı ve burnuna götürdü. Yüzü olduğu gibi kalınca çamurun kokusunun pek de tiksinç olmadığını düşündüm.

"Odaklanmak gerek," dedim ortaya. "Geçen sefer Marlo ve ben yolumuzu nasıl ya da ne ara kaybettik anlamadık bile. Sence Tiwaz hâlâ buralarda mıdır?"

"Peki, sence Tiwaz, Zaina'nın anlaşmasına ne olduğunu ya da ne olacağını bilir mi?"

Marlo omuzlarını silkerken Maça, Tiwaz'ın kim olduğunu sordu ve onun bu sorusuna cevap vermeye yeltenen Doğrucu'nun sesini hayal meyal duydum çünkü ensemde duyumsadığım bakışlar dikkatimi dağıttı, bataklık yüzeyinin altında kalan çamurun bulanıklığı sardı zihnimi. Etrafımı saran yeşil, dağınık bulutu ancak o zaman fark ettim. Zaina'nın adımı seslendiğini duydum ama ben ona doğru değil, adımı kullanmadan yalnızca yeşil bir toz bulutuyla beni çağıran cadı her kimse onun yürümemi istediği tarafa yürüdüm. Dizime dek suya girdiğimde suyun pantolonumu sarışını ve çizmelerime doluşunu hissetmedim, bastığım çamur oynaktı ama saplanıp kalmadım. Tıpkı bir zamanlar Tiwaz'ın bataklıkta tam olarak nereye basarak yürümesi gerektiğini bildiği gibi yeşil toz da bana yanlış tek adım attırmadı.

Nereye çekildiğimi anlayamıyor, vücudumun tek kasını dahi bana ait bir iradeyle oynatamıyordum. Cadı aklımı ele geçirmemişti, ölesiye korkuyor ve çığlık atmak istiyordum fakat bedenimin dışında kendi sesimi duyabilmek şöyle dursun, dışarıdan gelen hiçbir sesi işitemiyordum. Yalnızca içimdeki boşlukta yankılanan sesin ayırdındaydım.

Yardım edin! Marlo! Zaina! Bir büyünün etkisi altındayım! İmdat! Bast?

Bana doğru atılan bir halatın yanıma düştüğünü ve hain bataklığa zalimce vurduğunu görür gibi oldum; halata uzanacak kollarımın, onu kavrayacak parmaklarımın kontrolü bende değildi.

Yeşil tozun beni nereye götürdüğünü görmeye çalıştım ama karşımda da yalnızca arkamdakinin aynısı bir bataklık sere serpe yatıyordu.

Başımın çok yakınından yine bir halatın geçtiğini düşündüm fakat bir halat değildi bu seferki. Halat olduğunu sandığım kırılma, karşıdaki bir ağacın dalını hışırtıyla ve patırtıyla yere seriverdi. Ama Darka büyüsü bile cadı büyüsünden oluşma toz bulutunu dağıtamadı.

Böylesine güçlüyse, diye düşündüm. *Belki Tiwaz'dır beni böyle aşağılık bir şekilde sürükleyen cadı. Tiwaz, Velia'nın başına gelenleri biliyor mu acaba? Biliyorsa ne düşünüyor? Nasıl hissediyor?*

Şimdi benimle böyle oynayan oysa eğer, ne düşünüp hissettiği barizdir gerçi. Bu tür bir öfke için onu suçlayamam.

Yeniden sert toprağa basar olduğumda çizmelerim, içlerine doluşan çamurla ağırlaştıysa bile fark etmedim. Yürümeye devam ettim. Arkadaşlarımdan uzağa, yanlış yöne doğru yürüdüm ve yolumdan çıktım. Yol bile beni kendine geri çekemedi.

Sonra aniden serbest kaldım, bacaklarım sersemleşince dizlerimin üstüne düştüm ve kulaklarıma sesler doluştu; bir anlığına ses seviyesi öyle dayanılmazdı ki ellerimle kulaklarımı kapattım. Ellerim sesin tümünü benden uzak tutamadığı için bu sesin bir çığlık olduğunu fark etmem uzun sürmedi. Göğsüme bastıran dehşetle diz çöktüğüm yerde arkamı döndüm. Minik gölün öteki tarafında gözleri şaşkınlıktan, korkudan ya da her ikisinden fal taşı gibi açılmış dört beden öylece duruyor; Marlo'nun altın sarmallı hançeri kısa bir kılıçmış gibi olduğundan uzun, Bast'ın elindeki bir ucu göle uzanan halat ise bizzat gölün tasma kayışıymış gibi gözüküyordu. Az önceki büyünün gölü evcilleştirmiş gibi gözüken Bast'ın değil, Maça'nın ellerinden çıkmış olduğunu düşündüm.

Burnumdan akan kanın dudağımı öptüğünü hissettim. Ayağa kalkmak için yeri ittim ve bacaklarımın üstünde beceriksizce durdum. Yalnızca birkaç adım ötemde gördüğüm;

derisi yer yer sökülmüş, deyim yerindeyse deşilmiş, can çekişen bir cadıydı.

Hemen yanımda uzun bir beden belirdiğinde korkumdan yana dönüp kim ya da ne olduğuna bakamadım. Tıpkı yanımdaki kişi gibi öylece durdum ve kanlı yaralarından az önceki toz bulutunun çamurlaşmış hâli gibi gözüken yeşil ve koyu bir sıvı akarken kıvranan, solukları hırıltılı genç kadına baktım. Gözlerimi kırpamadım bile. Bedeni acıyla çarpılıp dururken olan biteni anlamaya çalışmak aklıma gelmedi. Yanımdaki uzun, ince, siyaha bürünmüş beden aniden sarsılınca irkildim. *Seğirdi.* O zaman anladım bunun Tiwaz olduğunu. Korkum biraz olsun yatışmadı.

"Beni mi çağırdın?" dediğinde sırtımdan aşağı bir kova soğuk su dökülmüş gibi ürperdim. Yüreğim tekledi. Bakışlarımı önümde vücudu kasılmayı kesmiş, kaskatı yatan bedenden zar zor ayırarak yana döndüm. Tiwaz bana bakmadı.

Yüzü, onu ilk gördüğüm zamanki kadar acayipti. Büyük, mavi gözleri camdan yapılmaymış gibi duruyor olsa da arkasındakileri biraz olsun göstermiyordu. Siyah saçları yine çenesinin hizasında, yine biçimsizdi. Uzaklardan gelen yankılı bir karga sesi duydum.

"Evet."

Tiwaz bana döndüğünde kendi boynum da onunki gibi seğirecek sandım. "İsora seni istedi," dedi sonra. Gözleri kıpır kıpırdı. "Tiwaz ona, dürüst olanlar yerine diğer üçünden birini alabileceğini söyledi. Ama İsora, Tiwaz'ı dinlemedi. Başına geleni hak etti."

"Öldü mü?" Sesim titredi, nefesim yarıda kesildi.

Cadının gözü Zaina'nın, Bast'ın ya da Maça'nın üzerinde olsaydı... O zaman ne olacaktı?

"Öldü." Onun sesinde ne korku ne de pişmanlık vardı. Ürkütücülüğü yalnızca görünüşünden değil, özgür iradesini dilediği gibi esnetiyor oluşundan da geliyordu. Öyle ki sanki Tiwaz için bir yol yoktu; yolların dışında kalan bir patikada, çamurlu bir toprakta yürüyor ve bastığında yere gömülmüyordu;

adımının değdiği her nokta aniden en başından beri basması gereken yermiş gibi gözüküyordu. "Kendi büyüsü zehirledi onu." Boğazından bir şaşkınlık nidası yükseldi, iki eliyle ağzını kapattı. "Açık yaralarından giriverdi!"

Sanki o açmamıştı o yaraları.

Gökyüzünde çırpılan kanatların sesi yankılandı. Başta az önceki kargalardan birinin yaklaşmakta olduğunu ve olan biteni görmek istediğini sandım. Ama Tiwaz'ın omzuna konduğunda göze olduğundan daha büyük gelen canlı, bir oklupstu.

Çok geçmeden fark ettim ki herhangi bir oklups değildi bu. Kedi başlı, baykuş gövdeli oklupsun sarıdan turuncuya çalan büyük gözleri, boz bir rengi ve alnındaki çizgilerin iki yanında boynuzları vardı. Bana bir kez daha kedilerin baktığı gibi bakıyor, Tiwaz'ın siyah elbisesini çekiştiren uzun tırnaklarıyla cadının omzunda baykuşların oturduğu gibi oturuyordu.

"Pilosus," diye fısıldadım. Velia'nın oklupsunun adını dün öğrenmişim gibi hatırlıyordum.

Tiwaz bana döndü. "O öldü," dedi. Kimden bahsettiğini biliyordum. Tiwaz da bildiğimi biliyordu, emindim. "Pilosus, Karaçam'dan gecelerce ayrılmadı."

Omuzlarımın içi boşmuş gibi hissettim. Bedenimin içinde gezinip duran rüzgârdan başka bir şey yoktu sanki. Aldin'de Velia'yı düşündüğüm bazı zamanlar Pilosus da aklıma gelirdi. Bazen de rüyalarıma uğrardı; tepeme üşüşür, saçlarımı yolup gözlerimi oyardı.

Tiwaz bana Velia'yı öldürenin ben olup olmadığımı sorsaydı ona doğruları söylerdim. Bir Doğrucu olduğu için değil, gerçeği bilmeyi hak ettiğine inandığım için.

Ama Tiwaz sormadı. Belki çoktan biliyordu. Yine de söz konusu o olduğunda herhangi bir şeyden emin olmak zordu. Velia'yı Karaçam'ın altında ne zaman görmüştü acaba? Gördüğünde ağlamış mıydı?

Ona bir zamanlar Marlo'nun hitap ettiği gibi seslenerek, "Tiwaz için bir oyunum var," diye başladım. Arkamı dönüp baktığımda herkesin nefesini tutmuş olduğunu düşündüm.

Maça en öndeydi. Bataklığa atlamaya fazla hevesli görünüyordu böyle, hem de bana ulaşmak için. "Benimle oynamak ister mi?"

Tiwaz kocaman gülümsedi. *Korkmuyorum*, diye geçirdim içimden. *Dostlarım hemen arkamda duruyor.*

"Bu bir oyun. Tiwaz soruları çok dikkatli dinlemeli ve kazanmak için hepsine doğru cevap vermeli."

"Tiwaz oyunları sever!" Bacaklarını birbirine dolayarak olduğu yere oturuverdi. Pilosus kanatlarını çırparken kendini kaldırmakta zorlandı gibi geldi bana ama göz açıp kapayıncaya kadar uzaklaşarak bir ağacın kalın dalına kondu.

Ben de gülümsedim, nefesim burnumdan korkuyla çıktı dışarı. Tiwaz'ın yaptığı gibi yerde hemen karşısına oturdum. Hakikaten ellerimizi çırparak bir oyun oynamak üzereymişiz gibi gözüktük.

"İşte ilk soru: Bir ruh, anlaşmayla başka bir cadının olabilir mi?"

"Evet!" diye ellerini çırptı. Sonra boynu seğirdi. "Olabilir!"

"Güzel! Doğru cevap buydu. Öyleyse ikinci soru: Cadı ölürse anlaşma bozulur mu?" Nefesimi tuttum, Tiwaz'ın vereceği cevabı duymaya hazır değildim.

Tiwaz gülümseyip ellerini çırpınca bir kez daha onaylayacak olmasının umuduyla baktım ona. Ama cadı, "Hayır!" diye cıvıldadı. "Bozulmaz!"

Yaşadığım hayal kırıklığını, ümitsizliği ona biraz olsun belli etmeden, "Bu da doğru!" diye cevapladım. "Tiwaz hazırsa son sorusu geliyor." Oturduğum yerde öne, ona doğru eğildim. Belki beni izleyen arkadaşlarımın gözüne Tiwaz'dan daha deli gözüktüm o an. "Dikkat etsin, zor bir soru bu. İşte son soru: Ruhunu cadıya satmış birinin anlaşması, cadı öldükten sonra nasıl bozulabilir?"

Tiwaz hemen cevap vermedi. Kül rengindeki işaret parmağını yine hiç rengi olmayan çenesine götürerek düşündü. Bakışlarını kaçırdı, hafızasını yoklarken koyu renkli dudaklarını

büzdü. "Başka bir cadı ipi kırabilir," dedi sonra, yüzü hâlâ düşünceliydi.

İpi mi?

"Cadı anlaşmalarını ancak cadıların kendileri bozabilir. Ölümden sonra bile." Yüksek sesle düşünür gibi mırıldandı. Sanki kendi kelimelerini değil, başkası tarafından ona söylenen kelimeleri oldukları gibi çıkarmaya çalışıyordu. "Ama ipin ölü ucu donuktur. Bir cadı ancak ölü cadının parmağını kendi kanına buladıktan sonra anlaşmanın büyülü kağıdına basarsa ipin donuk ucu kırılır. Bedeni ölü olan cadı, anlaşmanın kırılmış ipini bırakmamayı seçerse eğer; anlaşma, ruhu bağlanan kişi ölüp cadıya teslim ederek yerine gelene dek aynı kalır. Ama ölü cadı, anlaşmanın ipini bırakmaya karar verirse yaşayan tarafın yaşam ateşiyle ip alev alır, büyülü kâğıt da yanar ve anlaşma sonlanır. Evet! Böyle! Kazandım!" Boynu seğirdikten sonra sevinçle kollarını savurdu.

Ben de gülümseyerek ayağa kalktım. Elimi ona uzattım. Tiwaz güvenilmez, korkunç biriydi ve bunun temel nedeni öngörülemez oluşuydu. "Tiwaz eğlendiyse beni de karşıya geçirmek ister belki. Hemen şuraya, öteki Doğrucu'nun yanına."

Cadı, o koca gözleriyle önce elime baktı. Bizzat kendi büyüsüyle iyileştirdiği ellerden biriydi bu, ona yabancı değildi. Sonra diğerlerinden tarafa baktı. Bast, belki de lazım olabileceğini düşündüğünden halatı çoktan geri çekmişti. Marlo elinde hançeriyle duruyordu ama o da Tiwaz'a yabancı değildi.

Tiwaz oturduğu yerden parmaklarıma uzanmak yerine kendi başına ayağa kalktı ve sonra elimi tuttu. Elini uzatan bendim, elimi tutan da oydu fakat şimdi yol gösteren, diğerini peşinde sürükleyen ben değildim. Bir kez daha bataklığa battık ve bacaklarımı saran, çizmelerimi dolduran ıslak toprağa odaklanarak Tiwaz'ın ahlaki pusulasının noksanlığının beni ürkütmediğini düşünmeye çalıştım. Aldığım her nefes, alacağım son nefesmiş gibi hissettirirken ürkmemek zordu. Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim ama yürüdüm. Yeniden arkadaşlarımın yanına, kendi yoluma vardım. Sert zemin;

korkumun bir nebzesini aldı, derinliklerine götürdü. Ayaklarım ağırlaşmışken Tiwaz da ben de durduk.

Tiwaz bakışlarını diğerlerinin üzerinde gezdirirken kaba gözüktü ama bunu umursayacak türden biri değildi kuşkusuz. Bast da bariz bir tiksintiyle inceledi onu. Zaina'nın ne hissettiğini de ne düşündüğünü de anlamak zordu. Büyülenmiş ya da ödü kopmuş olabilirdi. Tam kimin kim olduğu hakkında konuşmanın şimdi en uygun davranış olacağını düşünüyordum ki cadının bakışları Marlo'nun elindeki bıçağa düştü. Ateşyutan Doğrucu, altın sarmallı hançerini sımsıkı tutuyordu.

Tiwaz, boynu seğirdikten hemen sonra başını yana doğru iyice eğdi. Korkmuş gözükmedi böyle fakat gözleri hâlâ aşağıda, Marlo'nun yanında tutmakta olduğu hançerdeydi.

Neden bilinmez, cadı kıkırdadı. Omuzlarını hafifçe sarsan gülüşü tüyler ürperticiydi ama yüzü daha genç gözüktü. Ardından anlamsız bir şeyler fısıldadı gibi geldi bana. "*Yilintag*," dedi sonra. Öyle ya, onun anlamsız bir şeyler söyleyişi garip kaçmazdı, hâliyle şimdi dudaklarını kıpırdatan minik sözcükler benim için üzerinde durmaya değer değildi. Ta ki Tiwaz, "*Altındiken*," diyene kadar.

Marlo bileğini bükerek hançerine baktı ve ardından başını kaldırıp, "Tiwaz... Kadim Dil'i biliyor mu?" diye sordu. Ancak o kadarını duyabildim.

İhtimaller aklımda vızıldıyor; kiminin ucundaki diken zihnime batarken bedenim, içinde bu dikenlerden başka yalnızca hava varmış gibi öylece duruyordu.

Aniden boşluğa benzer bir yerde dikiliyormuşum gibi geldi bana. Çevremdeki tuhaf, kuru dallar ve ölü ağaçlar aniden yok oldu sanki. Bataklık, hatta Tiwaz bile yok oldu. Marlo bile, Zaina bile yok oldu. Bir başıma kaldım. Yalnızlığın bazı geceler uyumadan önce omzumu örten, hoşuma giden türü değildi bu; korkunç, kimsesiz, soğuk, çaresiz bir türüydü. Boşlukta hissettiğim gibiydi işte. Bir kez daha boşluktaymışım gibi hissediyordum. Ama içimde korku yoktu.

Zihnimin arkalarında bir yerde, önümde iki ayrı yolun uzandığını görür gibi oldum. Yapıldıkları malzeme, taşların rengi ve kıvrımları aynı gibi gözüküyor; birini ötekinden ayırt etmesi imkânsız bir hâlde ikisinden birine adım atmam için beni bekliyorlardı.

Seçim yapmaktan aciz olduğum onca zamanı düşündüm. Karar almaktan yorulduğum için ya da bir karara sürüklendiğim için hissettiğim yılgınlık yüzünden hiçbir şey yapmadan öylece durduğum günleri... Marlo'yu, Doktor'u, daha da geçmişte Zaina'yı endişelendirdiğim onca zamanı...

Zaina'nın alışmamız gerektiği yönündeki sözlerini düşündüm. Onsuzluğa alışmak konusundaki... *Öteki türlü Velia'nın dönüştüğü şey her neyse ona dönüşürüz.*

Ama ben alışmıştım. Nos olmadan uyanmaya, aklımdaki Nos'u dinlememeye ve onsuz yaşamaya alışmıştım. Bu dünyada ya da başka bir dünyada bir daha birlikte yürüyemeyeceğimizi çoktan kabul etmiştim. Yaşıyordum. Ölüm beni alana ve nihayet boşluğa ait olduğum zamana dek yaşayacaktım da. Tam da onun istediği gibi. Nos'un istediği gibi.

Öyleyse ne demeye böyle bir yol ayrımına vardım?

"Tanrı'nın işi karmaşıktır," demişti falcı kadın.

Bu doğru olabilir ama Tanrı benimle düpedüz dalga geçiyor şimdi. Bir kez daha başarısız olduğumu görmek onu eğlendirir mi? Yoksa başarmamı istediğinden mi bu noktaya kadar yürüttü beni? Hangi yolu seçeceğimi biliyor mu yoksa o da benim gibi nefesini tutmuş bekliyor mu?

Yollardan birini seçmek zorundayım. Yaşamın saçmalıklarından biri de bu, bizden yana olup olmayacağını bilmediğimiz bazı yolları bizzat biz seçeriz.

Mecburiyetler üzerine seçimler yapmaya alışmış biriyim ben. Velia'nın yaşamını sonlandırmanın benim seçimim olmadığını söylediğinde Maça haklıydı. Kai'nin omzundaki oku çıkarmak da bütünüyle benim seçimim değildi. Datura'ya karşı koymak zorunda kaldım, Marlo'yu ve Bast'ı insan dünyasına götürmek ve iki dünya arasında bir Köprü olmak zorunda kaldım.

Ama Revon'un gitmesine izin vermeyi ben seçtim.

Çarna'nın, Selas'ın gitmesine izin vermeyi bizzat biz seçtik.

Babamın ve Nos'un gitmesine izin vermeyi seçtim. İyileşebilmek için. Yaşayabilmek için. Nos'un istediği gibi.

Yollardan hangisini seçeceğimi biliyordum. Bildiğim an öteki yol gözlerimin önünde hiçliğe karıştı; hiç var olmamış gibi eridi, karardı, yok oldu.

Tiwaz'a baktım. Kadim Dil'i bilmekle ilgili bir şeyler söylediyse duymamıştım.

"Tiwaz, birini ölümden geri getirebilir mi?" Sesim önce buz gibi asılı kaldı havada. Sonra yere patırtıyla düştü, küçük parçalar şıngırdayarak dört bir yana sıçradı. Böylece Tiwaz, yalnızca söylediğimi duydu. Ama Zaina ve Marlo, Maça ve Bast kastettiğimi de işitti.

Gücünün sınırlarını anlayamadığım cadının boynu bir kez daha seğirdi ama kocaman gözleri ve kalkmış kaşlarına bakarak bu fikrin içini kıpır kıpır ettiğini düşündüğüm Tiwaz, Velia'nın sözcüklerini seçerek, "Tiwaz birini uykusundan uyandırmayı bilir!" dedi. Sonra ellerini çırptı. "Kimi uyandıracağız?"

Böylece kayan yıldızın dileklerimden hangisini gerçekleştirmeyi seçmiş olduğunu nihayet öğrendiğime inandım: *Tanrı'nın bana tanımış olduğu kaderini yönlendirme hakkının vakti geldiğinde bileyim.*

Yıllardır tuttuğum yalnız nöbetin sonlanması gerekiyordu artık. Ya Nos'u getirmeyi başaracaktım ya da başaramayacaktım. Başarısızlık beni eskisi kadar korkutmuyordu. Ama Nos'u geri getirme fikri, ilk günkü kadar heyecan vericiydi.

BİZİM OLMAYAN PARÇALAR

"Eira. Ne diyorsun sen?"

"Vazgeçemem, Marlo." Sesim kararlıydı ama yüreğimde olduğum yerde dertop olup ağlamak isteği vardı. "Vakti zamanında insan dünyasına dönmek arzusu içimde nasıl harlı yandıysa Nos'u bu topraklara döndürmek arzusu da onun gibi yakıyor içimdeki her şeyi. Şans, belki de ömrümde ilk defa ikinci kez çalıyor kapımı. Şimdi onun sesini nasıl duymazlıktan gelirim? Bir sebepten onu duymazlıktan geldim ve şans nihayet gürültü yapmaktan bitkin düşüp vazgeçti diyelim, farklı davransaydım olabilecekleri düşünmekten huzursuz uykulara dalmaya nasıl fırsat bulurum? Nos benim için ait olduğu siyaha karşı savaş açmaya söz vermişken ben, içinde onsuz durmaktan büyük rahatsızlık duyduğum aydınlıkta nasıl yaşarım?"

"Onu yine kaybedersen... Onu bir kez daha kaybetmiş olduğun gerçeğiyle nasıl yaşayacaksın?" diye soran Zaina'ydı. "Nos'u ikinci kez kaybetmek seni neredeyse bitirdi, Eira. Bir tanesini daha kaldıramazsın."

"Kaldıramam, doğru. Ya Nos'u alacağım ya da aklımı hepten kaybedeceğim. Ama denemek zorundayım. Buraya kadar gelmişken bu gerçeğe sırtımı dönemem, çekip gidemem."

"Tiwaz'a güvenerek mi gideceksin oraya?" Marlo'nun sesi bir fısıltıydı.

"O bana güvenerek gelecek, Marlo. Ben boşluktan çıkarım, dert etme."

"Yine kendin olarak çıkamazsan ne olacak?" Bir sağ gözüme, bir sol gözüme bakarken Maça'nın bakışları titriyordu. "Alınacak riskler vardır. Ama alınmayacaklar da öyle."

"Eira..." Zaina kolumdan tuttu beni. "Maça'ya katılıyorum. Sana söylediklerim hiç mi kalmadı aklında?"

İçimde yanan coşkuyu onlara nasıl anlatırdım ki? O falcının bana söylediklerinin nasıl hissettirdiğini, önümde uzandığını gördüğüm iki yolu ve bu seçimi yapmanın nedenini, nasılını onlara nasıl anlatırdım?

"Zaina... Sizi her şeyden çok seviyorum. Hem de her şeyden. Size her şeyden çok güveniyorum. Şimdiyse sizin bana güvenmenize ihtiyacım var. Başarabileceğime değil de... Bir kez daha denemem gerektiğine canı gönülden inanıyor oluşuma güvenmeniz gerek. Bana inanmanız gerek."

"Ben inanıyorum." Gözlerimin dolu oluşu yüzünden Bast, okyanusa teslim olmuş gibi gözüküyordu.

Gülümsedim. Gerçekten gülümsedim. Sanırım Bast da gülümsediğinde hakikaten gülümsedi. Dudakları da yanakları da pembeydi. "Bu güzel," dedim. "Çünkü geçen seferki gibi yardımına ihtiyacım olacak. Ama Bast..."

Bast, karanlık avucunu benden tarafa gösterdi. "Anlaşmalardan sıkılmadın mı, Eira? Çünkü ben çok sıkıldım. Sen benim... Arkadaşımsın. Sana yardım edebileceğim için edeceğim. Bir anlaşma yüzünden değil. Ama bana bir söz vermelisin."

Yüreğim tekledi, Hırsız Kral'ın ne isteyeceğini kestiremeyerek korktum. "Nedir?"

"Kendin olarak geri döneceksin. Üzgün de olsan... Mutlu da olsan. Eira -*Beyaz Deniz*- Karlorian olarak."

Elbette dönecektim. Elbette kendim olacaktım. Bir kez bunu başarmış, boşlukta kendimi kaldırıp kollarımda hiç güç

yokken o kadar kişiyle birlikte kendimi de yeniden buraya getirmiştim. Çünkü yaşayacaktım. Yaşamın içinde kalacaktım.

Ben uyanmaktan, savaşmaktan, yaşamaktan, yeni yollar bulmaya çalışmaktan ya da kendimi bir sonraki ana taşımaktan vazgeçmem. Yürümekten vazgeçmem.

Ben vazgeçmem.

"Söz, Bast."

Tiwaz bizi bir kez daha Karaçam'a götürürken Marlo'nun huzursuzluğu geçmek bilmemişti. Benim içimdeki huzursuzluk da kıpırdanıp duruyordu gerçi. Zaina'nın anlaşmasını bozma fikri, beni Nos'u yeniden görmek kadar çok heyecanlandırıyordu. Gümüş yüreğimdeki umut bir kez daha büyüktü, belki ondan Bataklık Bölgesi gözüme hiç de çirkin gelmedi ve Velia'yı yeniden görecek olmak beni ürkütmedi.

Keşke Velia'yla konuşabileceğim bir fırsat daha çıkabilseydi karşıma. Ne söyleyeceğimi bildiğimden değil, onunla konuşmanın beni tanıdık bir hisle saracağını bildiğimden. Her şeyin yolunda olduğunu söylemesine ihtiyaç duyduğumdan. Tamamen bencilce sebeplerden ötürü.

Ama Velia, Bataklık Bölgesi'nin ve bu dünyanın ilk cadısı, Bast'ın onu kucaklayıp usulca yere bıraktığı anki duruşuyla ve koyu yeşil elbisesiyle Karaçam'ın altında uzanıyordu. Bu görüntü öyle tuhaf, öyle alışılmadıktı ki... Aylar önce ölmüş bedeni, huzurlu uykusunda hiç rüya görmüyormuş gibi gözüküyordu.

Yanına otururak elimi yüzündeki sargıya götürdüm. Bedeni kötü kokmuyor, böcekleri ve sürüngenleri kendine çekmiyordu. Doğal Denge, fey dünyasının Doğal Denge'si, yaşarken hiç yanaşmadığı Velia'nın ölüsüne de yanaşmamıştı. Artık ihtiyaç duymadığı sargısını çıkardığımda birbirlerine kavuşmuş kirpikleri tane taneydi. Hakikaten uyuyormuş gibi gözüküyordu; dudaklarında morluk, teninde sararma, yanaklarında

çökme yoktu. İlk Cadı, yüzyıllar önce ölmüş olması gereken bu bedeni doğaya karışsın diye insan dünyasına götürmemi ister miydi acaba?

Saçmalama, Eira. Velia, Doğal Denge'nin bir parçası olmayı yüzyıllar önce istemiş olabilir. Ama şimdi isteyeceği son şey olurdu bu. Bunu bilecek kadar tanıdın onu. Onu bu kadar tanıyacak kadar şanslıydın.

Ellerim serbest kalan saçlarına gitti. Saygısızca davranıyormuşum gibi görünmek dahi istemediğimden dokunuşum belli belirsizdi. Beyaz saçlarını hafifçe kenara çektiğimde yuvarlak uçlu, kısa kulaklarını gördüm. Bir insanın kulaklarıydı. Âşığınınkilerin aksine.

Bast; küçükçe, metal bir kap çıkardı. Sessiz bir ayindi bu, metal kâse bile hemen sonra karşıma oturan Zaina'nın eline vardığında ses çıkarmadı. Maça uzakta, Tiwaz çok daha uzakta duruyordu şimdi. İkisi de kendilerine has gözleriyle olan biteni izliyordu.

Zaina ellerinden birini bana uzattı, fal baktığı zamanlar ben de ona böyle uzatırdım elimi, Zaina da benim yaptığım gibi düşürürdü bakışlarını. *Rhawador*'u çıkardım, içinde bulunduğumuz anki ne *Kuutamo*'nun ne *Marwolaeth*'in işiydi. Biliyordum için şimdi Bast'ın bakışlarından, Zaina'nın dilinden ya da Maça'nın aklından bile keskin olan ucunu Şifacı'nın avucuna dayadım. Kırmızı bir yarık kendini gösterirken Zaina, dişlerinin arasından kısık bir nefes bile almadı. Elini yumruk yaptığında kızıl kanı kâseye aktı, kâse gittikçe gözlerime daha fazla benzedi ve sonunda Şifacı, elini çekti.

Velia'nın buz gibi soğuk olsa da hiç de soluk olmayan eline uzandım. Onu bulacağımız hâli kestiremediğimizden Marlo, istersem Karaçam'a kadar gelmeyebileceğimi söylemişti. Bu teklifi için Marlo'ya minnettardım ama Zaina'nın yanında olmamın gerekli olduğunu hissederek reddetmiştim.

İyi ki geride kalmamışım, diye düşündüm. *İyi ki Velia'nın güzel yüzünü ve büyüleyici Karaçam'ını bir kez daha görmüşüm. İyi ki Zaina'nın yanındayım şimdi.*

Şifacı; bir elinde anlaşması, öteki elinde Velia'nın eliyle bir anlığına bekledi.

Sen ulu bir cadısın, diye seslendim içimden. *Zaina da öyle. Onun ruhuna ihtiyacın olduğunu sanmıyorum, Velia. Ruhuna sahip olmasına izin ver. Lütfen.*

Elimi çekerek Zaina'ya baktım. Başımı öne eğdim ve Zaina, ölü cadının soğuk işaret parmağını kendi kanına götürdü. Velia'nın parmak ucu kızıla boyandıktan sonra Zaina bu sefer cadının parmağını anlaşmasının üstünde, kendi koyu renkli parmak izinin üstünde tuttu. İkisi arasındaki mesafe gözümle göremediğim kadar kısaydı. Ancak Şifacı dostum derin bir nefes aldıktan sonra Velia'nın kanlı parmağı, Zaina'nın yıllar öncesine ait parmak izine dokundu.

Zaina'nın vücudu kasılınca yüreğim ağzıma geldi, elindeki kâğıt hepten buz tutarken Zaina'nın bedeni öyle sarsılıyordu ki ne yapacağımı bilemedim. Marlo öne, Zaina'ya doğru atıldı. Tiwaz onu kolundan yakaladı ve "Yapma," dedi. Marlo; belki öfkeyle, belki hüsranla dolu sesli soluklarla yeniden bizden tarafa döndü. Kalın kaşları çatık olsa da gözleri öğlen güneşi gibi kocamandı.

Zaina'nın eli donarak ağırlaşan kâğıdı bırakmadı, aksine buzlar durmayarak Şifacı'nın koluna çıktı ve dirseğine yürüdü.

"Neler oluyor?" diye sorup beni boğan bir panikle bakışlarımı kaldırdığımda Tiwaz'ın yüzü bomboştu. "Tiwaz?"

"Anlaşma... Donmuş olan uç... Kırık... Keskin..."

"Ne diyorsun Tiwaz?" diye bağırdım. Zaina'nın hemen yanındaydım ama Zaina beni duydu mu bilmedim. Zaina'nın kolundaki buzlar bir ileri bir geri gidiyordu. Olan bitene dair bildiğim tek şey olmasa da durumun yanlış seyrettiği izlenimine kapıldım.

Tiwaz büyülenmiş gibi, anlayamıyormuş gibi gözlerini kırpmadan Zaina'ya bakıyordu. "Konuşuyorlar. Anlaşamıyorlar."

"Anlaşamıyorlar mı?" Bast da kaşlarını çattı. "Bizim yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Tiwaz başını yana yatırarak Bast'a baktı. "Bunu neden sordun?"

Bast yutkundu, kaşları gevşedi, bakışları titredi. Rüzgâr saçlarını kıpırdatırken sade yüzünü, mor gözlerini ortaya çıkardı. "Endişeliyim."

Tiwaz'ın siyah dudakları yukarı kıvrıldı. "Tiwaz dürüstleri sever," dedi, başka da bir şey söylemedi.

Zaina'nın sarsılmaları azalmıştı ama kolundaki buzlanma gözüme endişe verici gözüküyordu. Yerinde başkası olsa belki teni çoktan simsiyah kesilmişti ama Zaina başka kimseciklere benzemezdi.

Hemen ardından Zaina'nın elinde sımsıkı tuttuğu eski kâğıt parçası masmavi bir alevle tutuştu. Kâğıt küle dönüşürken Zaina elini hissettiği acıdan olsa gerek geriye çekiverdi ve ağırlaşmış kolu patırtıyla yere düştü. Buzlar kırıldı, dağıldı. Onlar erirken dengesini yitirmiş Zaina'nın pembeleşmiş kolu ortaya çıktı.

Şifacı, soluklarını yakalayamazken başında bittim. Marlo da geldi ve Zaina'nın yanaklarının ıslanmaya başlamış olduğunu gördüm. Marlo, onun başını kendi göğsüne bastırdı ve ben de ikisini kollarımla sardım.

"Anlaşma..." dedi Zaina, gözyaşlarının ve soluklarının arasında.

"Yandı." Bast kâğıttan geriye kalan küllere bakıyordu şimdi. Tümü yere düşmemişti henüz, kimi hâlâ oradan oraya savruluyordu. Öyle ki uçup Velia'nın alnına konan gri bir güveyi upuzun antenlerini görene kadar kül sandım. Küller uçuştu ama güve orda kaldı. "Mavi bir ateşle."

"Harika bir iş çıkardın, Şifacı," diyerek beni şaşırtan Maça'ydı. Zaina'nın önünde diz çöktü ve doğrudan gözlerine baktı. "Gerçekten harika."

Zaina ise, "Yandı mı?" diye sordu.

Tiwaz hoplayarak yaklaştı. "Cadı sana ne söyledi? Ne dedi?"

"Bilmiyorum. Hatırlamıyorum."

Tiwaz, tadı kaçmış gibi dudaklarını büzdü. "Ah, doğru," dedi sonra. "Ölüm, hatıraları siler."

"Ben ölmedim ki." Bir anlığına gözlerini kıstı. "Ölmedim, değil mi?"

Marlo ona hafifçe vurdu. *Söylediklerine dikkat et*, der gibi vurdu.

"Neredeyse ölüyordun. Ölüm sana kesin bakmıştır. Donuk ipin ucu cadıya ait olduğu kadar ölüme de aittir. Kırılınca gelmiştir."

"Bir konuda anlaşmaya varamadınız gibi gözüktü," dedim. "Buzlar kolunda bir ileri bir geri kıpırdayıp durdu. Çok korkunçtu."

"Rüzgâr nasıl sana zarar vermezse buzlar da bana zarar vermez, Eira."

"Yine de korkunçtu."

"Kendini nasıl hissediyorsun?" Marlo iyice eğilip Zaina'nın yüzüne dikkatle baktı. Tüm bu tehlikenin başlangıç noktası; Nos'un, Marlo'nun ve Zaina'nın Terra'ya giden bir gemide yer almasının gerekliliğiydi. Onu azıcık tanıyorsam Doğrucu, bu yüzden kendini hâlâ suçlu hissediyordu.

"Hafiflemiş hissediyorum," diyen Zaina bir kez daha yüzünü buruşturup ağlamaya koyuldu. Özgürlük de insanı ağlatırdı. Hele de uzun zamandır bekleniyorsa. "Neden ağlıyorum bilmiyorum bile!" der demez elleriyle yüzünü kapattı.

Ben biliyordum. Kendimize yeni parçalar katmaktan çok, bizim olmayan ama sürekli bir o yana bir bu yana sürüklediğimiz parçalardan kurtuluyorduk. Gölge Sarayı'nda artık bir suçlu olmadığı duyurulunca Marlo'nun omuzlarının nasıl titrediğini, aniden kalkan yükle birlikte gelen hafifliğin onu nasıl bocalattığını hatırladım.

Maça'nın burnunu çektiğini duydum. Bu gerçeği onun bildiğini de biliyordum. İkimiz de tek söz söylemedik.

Herkes ya farklı şekillerde de olsa hepten yerde oturuyor ya da dizlerini bükmüş topuklarının üstünde duruyordu. Tiwaz hariç.

Bataklık Bölgesi'nin kudretli Şifacı cadısı; elleri arkasında, ayakta öylece dikiliyordu. Şimdi gördüğünün ne olduğunu, arkadaşlığı ya da samimiyeti biliyor muydu acaba?

Kalktığım gibi Tiwaz'a yürüdüm. Tam karşısında dikilmedim, bakışlarını diğerlerinden zorla çekip almak istemiyordum. Yanında durdum ve yüzümü onun çevirdiği tarafa çevirdim. Baktığı tabloyu onun gibi görmeye çalıştım. Başaramadım. Ne kadar yalnız olduğunu ancak tahmin edebilirdim.

Adını seslendiğimde dahi bana bakmadı. "Tiwaz..." diye bir kez daha denedim. "Karanlıktan korkar mı?"

"Eskiden korkardı," dedi.

"Sonra ne oldu?"

Bakışlarının yer değiştirdiğini seçebildim. Velia'nın alnındaki güve artık orada değildi. Tiwaz'ın gülümseyişi buruktu, hülyalıydı, uzaktı. İlk kez gözüme ürkütücü gelmedi. "Sonra o geldi."

"Sana bildiği her şeyi öğretti, değil mi?"

"Mavi ev..." diye fısıldadığında devam etmesini bekledim ama etmedi. Ben de neden bahsettiğini anlamadım.

"Kadim Dil. Uyandırma büyüsü..."

Tiwaz başını yavaşça bir kez sallayarak onayladı.

"Tiwaz dürüst birisi," dedim usulca. Gülümsedi. "Ben dürüst kimseleri severim."

"Sen karanlıktan korkar mısın?"

Derin bir nefes aldım. Korktuğum geceleri, soğuk bir bodrumu, kocaman çukur gözleri ve gölgesi devasa bir köşkü düşündüm. Ama sonra bakışlarım Bast'ı buldu, onun şimdi bana bakan mor gözleri de karanlıktı. Avucumu boynumun altına yerleştirdim. Elimin altında kıpırdandığını hissedebildiğim bir korku yoktu. Bast'ın ellerindeki karanlıktan, yıldızların arkasındaki geceden, Nos'un gözlerinden ya da saçlarından hiç korkmamıştım.

"Eskiden korkardım," dedim.

"Sonra ne oldu?"

"Sanırım... Yalnızca bu dünyadaki bazı hâllerinin ürkütücü olduğunu öğrendim. İçten içe onu sevmeye başladım çünkü bunca zaman çok sevdiğim birine göz kulak olmak konusunda iyi iş çıkardı."

Tiwaz nihayet bana döndüğünde şaşırdım. Yüzünün rengi öyle tuhaftı ki... Gerçi tanıdığım kimsede olmayan nice özellik vardı onda, bunlar arasından yalnızca teninin kül rengi oluşuna şaşırmak tuhaf olurdu. "Onu uyandıracağız."

Başımla onayladım, bataklık havası birden burnumu yakmaya başlamıştı. "Seni ona götüreceğim, Tiwaz. Bir kez olsun sana benim önderlik etmeme hazır mısın?"

Tiwaz gülümsedi, gülümsemesi genişledikçe genişledi.

Bunu *evet*, olarak kabul ettim.

GÜMÜŞ YÜREKLİ YOLBULUCU

Karaçam'ın önü belki de daha önce hiç olmadığı kadar kalabalıktı. Velia'yı yeteri kadar rahatsız etmiştik; Bataklık Bölgesi'nin İlk Cadısı, Zaina'yla ne konuştu bilmiyorduk fakat Zaina'nın gitmesine izin vermişti. Onun ruhunu başta niye istediği ya da şimdi ruhundan neden vazgeçtiği bir sırdı. Velia'nın yapısı gereği sahip olduğu pek çok sırdan bir diğeriydi.

Marlo bir keresinde Kumandan'dan bahsederken söz konusu o olduğunda ihtimallerin her zaman biraz fazla olduğunu söylemişti. Aynısı Velia için de geçerliydi.

Maça, Doğu Limanlar'dan ayrılırken nasıl dönüp bir kez daha *Martes*'e baktıysa ben de durup ağaca öyle baktım. Belki onu son görüşümdü bu. Şimdi bataklığın hemen dibinde yetişmiş uzun bitkilerden yaptığımız bir taçla uzanan Velia'yı da öyle. Keşke o taca ekleyebileceğimiz güzel, renkli yaprakları olan çiçekler de olsaydı.

Bataklığın ücra bir yerinde durduk. Buranın ücra oluşu ağaçların sıklığıyla ilgiliymiş gibi geldi bana. Sarmaşıklar ölü dallara tırmanıp yer yer aşağı sarkmış ağaçların göze hâlâ yaşıyorlarmış gibi görünüyor olmasına sebep olmuşlardı.

Bataklığın içindeki bu orman göründüğü kadar canlıydı belki. Ama kesinlikle ağaçların dallarında ve gövdelerinde değildi.

Bir kozalağın parçası tıpkı ilk seferki gibi kopartıldı. Bu sefer parçanın ucunu Maça değil, Bast sivriltti Darka büyüsüyle.

Tiwaz, parçayı eliyle tuttu ve bataklığın çamuruna batırdı; sonra da alnıma tıpkı Velia'nın yaptığı gibi bir "R" harfi çizdi. Ya parçanın ucu çok sivriydi ya da Tiwaz çizerken fazla bastırdı ama canım daha çok yandı. Alnımdaki çamura belki biraz da kanım karıştı çünkü canım tıpkı öyle olmuş gibi yandı.

Tiwaz, geri çekilince, "Raido," dedi. Sonra kıkırdadı. "Senin adın bu. Benimki de Tiwaz."

"Gel," diye ona elimi uzattım. Çekinir sandım ama Tiwaz elimi gizlemediği bir neşeyle tuttu. Eli sıcacıktı, Zaina'nın mavi yanan yaşam ateşi geldi aklıma. Tiwaz'ınki ne renkti acaba?

Zaina ve Marlo birbirlerinden destek alarak duruyorlardı. İkisinin içinde kıpırdayıp duran huzursuzluğu neredeyse görebiliyor, duyabiliyordum. *Engel ol ona*, diyor olabilirdi bu huzursuzluk. *Vazgeçir onu. Biz de Nos'u onun kadar özledik. Geri dönmesini her şeyden çok isteriz. Ama biz bir dostumuzu kaybettik. Şimdi birini daha kaybedemeyiz. Onun ne düşündüğünün ne önemi var? Biz onun iyiliğini istiyoruz. Yapmak üzere olduğunun aptalca, kararının da saçma olduğunu bilmeli. Eira kalırsa iyi olur. Güvende olur. Gitmemeli. Durdur onu!*

Ama ikisi de benim ricam üzerine hiçbir şey demedi. Deselerdi cesaretim kırılırdı, onlar da biliyordu bunu.

Öteki elimden Maça yakaladı beni bu sefer. Bast da bileğimi tuttu. İkisindeki yürek başka kimsede yoktu.

Maça gözlerimin içine öyle doğrudan baktı ki konuştuğunda ruhuma seslendiğini anladım. "Köprü, Diyarların Kapısı, Gümüş Yürek... Senin gibisini tanımadım daha önce. Yol senden yana olsun."

"Yol senden yana olsun, Eira Morwen." Bast, muzipçe gülümsedi. Onun bu gülüşü beni kendime getirdi. Geçmiş onca zamanı düşündüm. Bast'ı boğazlamak istediğim sayısız anı... "Seni bekleyeceğiz. Sakın kaybolma."

Ben de ona gülümsedim. Ardından dünyayı gözlerimin gümüşünden mahrum bıraktım.

Geçiş zor değildi, gittikçe daha az var oldum ve nihayet... Artık yoktum. Yoktuk. Zamanın kendisinden, somutluktan, bedenlerden ve eşyalardan uzaktaydık. Doğal Dengelerden uzaktaydık. Geçen sefer beni burada bulmuşlardı fakat şimdi hiçbirinin varlığını sezemiyordum. Hiçbirinin umurunda değildim. Tam da olmasını istediğim gibi.

Yine düştüğümü hissettim, yüreğim bir kez daha hoplayarak boğazıma düşmüş gibi geldi.

Boşluğa dair ilk düşüncelerim olduğu gibi duruyordu, boşluğun kendisi de olduğu gibi duruyordu. İnatçı bir sabitlikle gözüme yine tıpatıp aynı gözüküyordu. Bir kez daha ona şu kadarcık ait olmadığımı hatırlatıyordu. Umurumda olurmuş gibi...

Yine hiçliğin ortasında dikildik. Hiçliğe sarılmış Bast'a, Maça'ya ve Tiwaz'a baktım. Onları oldukları gibi; ışık olmadan, mekân ya da zaman olmadan gördüm. Üçü de çok güzeldi ama ürkütücü bir yanı olan güzelliklerdi bunlar. Ruhları hepten berrak değildi.

Maça, şaşkın yüzümü elleri arasına aldı. Alnımdaki sembole bakıyordu ki bakışları gözlerime düşüverdi. Gözlerinde belki de ilk kez dalgalı alevler yoktu. Onun bakışlarındaki alevlerin bile özgürce yanabileceği, özgürce yakabilecekleri hava yoktu burada. Boşluktaki bakışlarda ancak sular kendine yer bulabilirdi, alevler değil.

"Git, Eira," dedi kaptan. Sesi bilgelikle dolup taşıyordu, Velia'nın sesinin rengindeydi. "Ve yüreğindeki yaşamı düşürmeden geri gel."

Böylece bir kez daha yaşama sırtımı döndüm. Aradığım, yaşamdan uzaktaydı. Karanlığın içinde sönük bir yıldızdı. Benim yıldızımdı.

Hırsız Kral'ın, *hayır*, Kierbast'ın, arkamdan bir kez daha, "Yol senden yana olsun," dediğini duydum.

Ve gittim.

Boşluk bana kendimi geçen seferki gibi hissettirmedi. Bir kez daha boşluktaydım fakat bu sefer bir şeyler farklıydı. Bu sefer, "Korkmuyorum!" diye bağırmak istiyordum. Avazım çıktığı kadar, sesim kısılana dek, kime seslendiğimden emin olmadan, "Duyuyor musun? Korkmuyorum!" diye bağırmak istiyordum. Ama öyle korkuyordum ki...

Ölmekten değil, ölmekten kesinlikle değil. Ölmekten korkmadığımı o köprünün altında öğrenmiştim zaten.

Başarısız olmaktan da değil, başarısız da olmuştum daha önce. Hem de tam burada.

Ama korkuyordum ve neden korktuğumun önemi yoktu. Cesur olacaktım, korkmadan da cesur olunmazdı.

İçimde aidiyet duygusu yoktu, evden uzak kalındığında oluşan o huzursuzluk, geçen her an içimde daha fazla büyüyordu. Ama tuhaftır, evimi özlemiyordum. Dört duvarın neyini özleyecektim ki? Ben uzun zamandır o Eira değildim.

Bana ev olmuş kişileri özlüyordum. Annemin saçlarının kokusunu, Kona'nın şakalarını, babamın ihtiyatını özlüyordum. Bir tablonun ve ahşap aslan figürünün altında dans eden ateşi izleyen Marlo'yu, elbiselerindeki kurdeleler açılıp dağılınca hışımla onları yeniden bağlayan Zaina'yı ve Nos'u özlüyordum. Çirkin giysileriyle Bast'ı, çatık kaşlarıyla Maça'yı, oluşumu sıradan gözükse de bir istisna olan Sera'yı ve sarılı olduğu sessizliği bozan nefeslerime kızmış Doktor'u özlüyordum. Kahretsin ki hayatıma dokunabilmiş tüm insanları ve feyleri özlüyordum işte. Yaşamı özlüyordum. Burada kalamazdım.

Adını haykırarak aramak istedim Nos'u. Sesimi duysa beni bulurdu ama sesimi ondan başka kimlerin duyabileceğini bilmiyordum ve uyandırmaya korktuğum, kendime çekmekten çekindiğim nice şey geliyordu aklıma. Bedenim üşüyor, dilim damağım kuruyordu.

Yine bir göl gördüm, bu sefer tepesinde koca bir söğüt ağacı vardı. Ağacın gövdesinde yazan adımı gördüm. Şimdiye ait değildi bu görüntü, içinde bulunduğumuzu bildiğim kış mevsiminde Velia'nın söğüdü böylesine uyanık, böylesine canlı olmazdı. Çok eski bir anıydı bu. Çok, çok eski...

Gölün kıyısına yürüdüm yine. Aşağıdaki yansımam bana benziyordu; gözleri dolunaylar gibi parlak, omuzları boyuna göre genişti. Her şeyden sonra bile, yine bendi. Alnındaki R harfi, geçen seferkinin aksine, ters durmuyordu.

Sudan içtim mi yoksa içmedim mi bilmedim. Zihnim bir tuhaftı, yürümekten çok süzülüyormuşum gibi hissediyordum. Rüyalarımda da böyle olurdu bazen, rüzgârın beni sırtına bindirdiğini ve etrafı gezdirdiğini düşünürdüm. Ama burada rüzgâr yoktu.

Nos'u bulacağımı adım gibi biliyordum. Onu bulacağıma olan inancım hiçbir zaman güçsüz değildi, Gölge Sarayı'ndaki yıkıntıların oraya bakmaya inerken de bir önceki sefer boşlukta gezinirken de. Marlo'nun da dediği gibi yolculuğumdan bir kez şüphe etmiş olsaydım, seçtiğim yolda bir kez tereddüt edip arkaya bakarak kendi kafamı karıştırsaydım... Bunların hiçbirini yaşamamış olurdum. Kim olurdum bilmiyorum ancak kendim olmazdım.

Yaşamın değerli olduğunu anlamam için ondan uzak olmama gerek yoktu. Ama şimdi her şeyden öyle uzaktaydım ki... Nasıl ki Veymut uzaktan içindeki yoksulluğu, yorucu gayreti ya da mutsuzluğu göstermek yerine sadece ışıl ışıl yanan sıcacık ışıklarını belli eder, bu kadar uzaktayken yaşam da yalnızca güzelliklerini gösteriyordu zihnime.

Ne kadar zaman geçmiş olduğunu bilmemek temel sorunumdu. Biz dönmenin bir yolunu bulurduk da güneşin dünyada kaç kez battığını, ayın kaç kez doğduğunu bilmeden dönmek, tüylerimi diken diken ediyordu. Güneş ve ay beni beklemezdi ama Marlo ve Zaina beklerdi. Tıpkı benim de onları bekleyeceğim gibi.

Yere oturdum; bacaklarım bitkin düştüğünden dinlenmek istedim ama şimdi boşlukta öylece durmamın sebebi, saçlarımın diplerinden ayak parmaklarıma kadar hissettiğim bitkinlik değildi. Bacaklarım yürümeye, omuzlarım nice ağır yükleri taşımaya alışkındı. Boşluğa gelebilen kişi olmak bir yana, aynı zamanda boşlukta böyle yürüyebilen kişiydim. İkisi de birbirinden zordu ama işte, ben ikisini de hallediyordum.

Gözlerimi sımsıkı yumdum, önümde bir ateşin yandığını hayal ettim. Üzerlerine sıkı kardan örülmüş devasa bir battaniye atılmış çamlarla ve kozalaklarla dolu, kışın yalnızca beyazdan oluşan Aldin'de olduğumu düşündüm. Boşluk; inandığım, ihtiyaç duyduğum gerçekliğe hemencecik uydurdu kendini. Bunu bana tuzak kurmak için yaptı belki. Benim ona tuzak kurmaya çalıştığımı, boşlukta birini bulmaktansa Aldin'de birini aramanın daha kolay olduğunu bilmiyordu.

Çok geçmeden üşümeye başladım, giysilerim yeterince kalın değildi. Gözlerimi açtım ve Aldin; tüm güzelliğiyle, tüm ıssızlığıyla, onu gördüğüm ilk günkü gibi gözüküyordu. Başımı yukarı kaldırıp tertemiz havayı içime çektim. Boşluğun yeteneklerine bakılırsa vakti geldiğinde ve buraya ait olduğumda bundan şikâyet edeceğimi sanmıyordum.

Bir kez daha ayağa kalktım. Ölü ağaçların ötesinde, uzakta, arkasındaki beyaz dağlara uymayan bir leke, uçurumun kıyısında duruyordu. Bir kez daha çok uzaktaydı ama benden daha uzak olduğu zamanlara ve rüyalara kıyasla bir hiçti bu.

Yüzü; karlı, beyaz, gri ve mavi dağlara dönüktü. Üstünde siyah çizmeler, aynı renk bir pantolon, bir de koyu bir pelerin vardı. Nefesimi tutup bir anlığına gerçekliğinden emin olamayarak onu izledim. Oynadığım bir kumardı ve kumar olduğunu bilerek boşluğun beni kendi uydurduğu Aldin'le sarmasına izin vermiştim. Boşluk, görmeye ihtiyaç duyduğum şeyi göstermeye devam ediyor olabilirdi şimdi. Bekledim.

Ama bedenim zihnim kadar sabırlı değildi; ağzımdan titrek ve derin bir nefes aldığım vakit soğuk, boğazımı yaktı. Çıkan ses karşıdaki dağlardan duyulabilecek türdendi. Nos, yıldızım,

sol omzunun üstünden bana baktı. Ben onun sesiyle bir kez daha adımı duyacağım ümidiyle baktım. Ceplerim, bir kısmının taşarak çizmelerimin ucunda biriktiği parlak umutla doluydu o gün. Yine de taşımakta zorlanmıyordum.

"Gelsene," dedi. Kaşları gevşekti. Boşluk, ondan bile iyi bir ressam olacak ki elmacık kemiğiyle gözü arasındaki minicik yara izini bile gördüm. İçinde bulunduğum bu oyunun nasıl hissettirdiğini bir başkasına anlatabilmem mümkün değildi. En hafif tabirle aşağılık bir oyundu bu. Alçakçaydı.

"Nereye geleyim?" diye sormak istemedim aslında ama düşüncelerim, duygularım karmakarışıktı. Sormuş bulundum.

"Yanıma."

"Aklımla oynuyorsun. Neden aklımla oynuyorsun?"

"Aklınla mı? Yalnızca yanıma gelmeni rica etmiştim, sevgili Eira. Gelmek istemiyorsan sorun değil."

"Sen Nos değilsin."

"Eira, canım. Neler diyorsun?"

Başımı iki yana sallayarak geriledim. Nasıl anladım bilmiyorum ama o değildi işte, o kadarını biliyordum. *Bir kimse, birbirine tıpatıp benzeyen tüm o yıldızlar arasından en sevdiğini tanımaz mı?*

Gerilemeye devam ederken ağaçların *içinden* geçtim; ayaklarım yerdeki karlara batmadı, kozalaklara takılmadı. Yutkunamadım, öyle susamıştım ki...

Aldin'de gezerek Nos'u aramanın daha kolay olacağını düşünmüştüm.

Kendimi aralarında bulduğum sahte çamların hemen altında sahte bir Nos bulmak beni ne demeye şaşırttı öyleyse?

Boşluk; Nos'u Aldin'den, çamlardan ve dağlardan daha iyi biliyorken hem de. Gözlerinin çevresindeki yara izlerine kadar biliyorken...

Ben geriledim, Nos peşimden gelmedi. Durdu ve gidişimi izledi. Yüzünde duygu yoktu. Arkamı döndüğüm gibi koşmaya başladım. Çevremdeki ağaçların yanından pek çok Nos geçti gitti.

"Bana kendini göster!" dedim koşarken. "Aradığım sensin!"

Karlar eridi, ağaçlar devrildi ve dağlar yerle bir oldu. Geriye boşluk dışında bir şey kalmayana dek çevremde var olmuş her şey yok oldu.

Bir şey dışında. Ben.

Yaşlar gözlerimi yakarken koşmaya devam ettim ve nihayet bir şeye çarptım ama düşmedim.

Bedenimi saran tanıdık kolları hissettim. Bu sefer ben onu bulmadım, o beni buldu. "Tuttum seni," dedi. "Ah, Eira... Sen imkânsız nedir, bilmez misin?"

Kokusunu doya doya içime çektim ama durup onu kucaklayacak, onu öpecek vakte sahip miydim, bilmiyordum.

"İstedikten ve inandıktan sonra," dedikten sonra hıçkırığımı tutamadım. *İstediğimiz her şeyi yapabiliriz*, diye devam edecektim. Edemedim.

Nos başını salladı, gözleri ışıl ışıldı. Elimi sımsıkı tuttu. "Senin için savaşacağım," dedi sonra. Bir kez daha. Biz boş sözler vermezdik. Tutabileceğinden emin olduğumuz yeminler ederdik.

Koşmaya başlamadan hemen önce yüreğim tekledi, geçen seferin hayaleti beni tekrar tekrar avladı. Yüreğimi saran korku daha önce tattığım hiçbir şeye benzemiyordu.

Nos ve ben koşmaya başladık. El ele değil, yan yana. Aynı yöne, yaşama doğru.

Boşluk ikimize baktı, ne dese ne yapsa yersizdi şimdi. İkimiz de ona ait değildik. *Henüz değil. İçimizde yanıp önümüzü aydınlatan yaşam ateşiyle hele, hiç değil.*

Nos'un beyaz renkli parıltısı, benim gümüş ışıltım geçen sefer *Kuutamo*'nun yaptığı gibi önümüzü aydınlattı. Boşluğu rahatsız eden diğer yaşamları bulmak için gürültülü adımlarla koştuk. Koştukça göğsümüzdeki ışıklar daha aydınlık parladı. Boşlukta biri gümüş, biri bembeyaz iki yıldızdık; ilerleyen, kimi zaman tökezleyen ama hızla yola devam eden iki kuyruklu yıldız. *Dilekleri gerçekleştirebilen iki kayan yıldız.*

Maça ve Bast'ı gördüm bir kez daha. Bu anı daha önce yaşamışım gibi hissetmedim çünkü ne kadar benzer gözüküyor olursa olsun hissettirdikleri öyle farklıydı ki... Yine adımı duydum. Bu sefer Tiwaz hemen oradaydı; gözlerinin mavisi çekilmiş, bembeyaz kesilmişti. Boşluğu bizim gördüğümüz gibi görüp görmediğini merak ettim. Elimi yanağına koyup hafifçe adını seslendim. Bataklıkta onu ilk gördüğümde şimdi içinde bulunduğumuz durumun olasılıklar dâhilinde oluşu aklımın köşesinden bile geçmemişti.

Bast ve Maça'nın kolları aşağı düştü ama bir Nos'a bir bana bakan gözleri ışıl ışıldı. Hüngür hüngür ağlamak istiyordum.

Gümüş Yürek, dendiğini duydum ama sesi bildiğim kimsenin sesi değildi. *Git. Burada istenmiyorsun. Buraya ait değilsin. Burada uyanık kimse gezinmez.*

Ne kaypaksın ama, diye geçirdim içimden. *Seni arsız boşluk, her şeye rağmen öfkem sana değil. Tekrar görüşünceye dek kolla kendini. Bizim içimizdeki yaşam ateşi, o zaman bile ölümün karanlığını rahatsız edecek.*

"Eira." Maça alnını alnıma dayadı, ondan başka görebildiğim şey yoktu şimdi. Güzel gözlerinde ne korku vardı ne telaş. Ama -belki kollarının yorgunluğundan- başımın arkasındaki eli titriyordu. "Yolu göster."

Raido... dedi biri genç, biri yaşlı iki kudretli cadının aklımda bir olmuş sesi. Maça beni bırakınca elim bir kez daha alnıma gitti. *Yolbulucu.*

Gülümsedim. Dört kişiyi tuttum ve bakışlarımı Nos'tan ayırdıktan sonra başımı geriye attığımda iki gözyaşı yanaklarımdan akıp boynumu gıdıkladı. Yıldızımın bana olan gülüşünden aldığım cesaretle kuvvetlendim. Kollarımdaki gücü ilk kez böylesine dolu dolu hissettim.

Kendimle birlikte sürükleyeceğim bu dört kişi, Doğal Denge'nin belki de en sevmediği kimselerdi. Öyle ya da böyle, hepimiz farklı düzeylerde ona karşı savaşmış ve saçmadır ki galip gelmiştik. Benim hemen kapımda bir savaş daha vardı şimdi. Bir muharebe.

Kapıyı açtım; yaklaşan yaşamı, kıpır kıpır bir dünyanın önüme serildiğini hissettim. Yalnızca benim önüme çünkü yalnızca benim ayaklarım bu tür bir adımı atacak kemiklere sahipti.

Taşıdığım ağırlığa aldanmadan o adımı attım.

Ben bir Yolbulucu'ydum. Bunca zaman sonra bile. Ve yolumu nihayet bulmuştum.

Biri mor gözlü, biri öfkesi soğumuş, bir diğeri de aklını hepten yitirmiş gibi gözükse de gözlerinde kendinden büyük parçalar taşıyan üç fey, önümde dimdik dikildi. Bu sefer yalnızca ben yere düştüm.

Apar topar ayaklanmaya koyuldum. Kalkmam gerekiyordu ama bacaklarımın beni kaldıracak son gücü tükenmişti, ben de o gücü kuvvetli kollarımda aradım, ellerimle yeri iterek uzaklaştırdım dünyayı kendimden. Dünya, dünyalar, bir anlığına daha varsın benden uzak olsundu.

Arkamı döndüğümde iki ayağı üzerindeki Nos'u gördüm. Kolları iki yanında duruyor, omzundan kopup patırtıyla yere düşecekmiş gibi gözüküyordu. Gözlerinde kırılgan, ürkek bir ifade vardı. Ona öyle atıldım ki aramızdaki kısacık mesafe hemencecik kapandı. Bedenim onun bedenine bir gülle gibi çarptığından kemiklerini çatlatmış olabilirdim ama beni sıkıca yakaladı. Benim ellerim de onu yelkenleri tutan halatlar gibi sımsıkı tuttu, tırnaklarım giysisinin sırtına iç içe geçen zincirler gibi gömüldü. Omuzlarım titriyor, karnım kontrolsüzce kasılıyordu. Hıçkırarak, bağırarak ağladım. Nos'la birlikte yavaşça yere yığıldık ama birbirimizi bırakmadık. O da benim gibi ağladı. Ne kadar korkmuş olduğunu ancak tahmin edebilirdim.

Solgun parmakları da benim tenime ulaşmak ister gibi tutundu sırtımdaki giysiye. Çevremizde boşluğun karanlığı değil; Bataklık Bölgesi'nin dalları köklerine eğilmiş, yaşlı, uzun

ağaçları vardı. Onların bugüne dek nelere şahit olduklarını Tanrı bilirdi. Ama şimdi, aynı dünya üzerinde yürümesi var oldukları andan beri imkânsız olan, yollarının hiç kesişmemesi gereken ikimizin gözyaşları birbirimizin giysilerini ıslattı. Bunun ne büyük bir şans olduğunu o zaman anladım.

Çevrede hiç esinti yoktu; saçlarım yüzümdeki, onun yüzündeki gözyaşlarına yapıştı. Tam ondan ayrılmaya hazırlanırken Nos adımı seslendi. Neredeyse ne dediğini anlamayacaktım, sesi öyle boğuktu. Adımdan başka bir şey söylemiş olsa anlamazdım belki ne dediğini. Ama onun sesiyle gelen adım; her zaman duyacağım, her daim anlayacağım bir şeydi. Sağır olsam bile duyardım bana seslendiğini.

Yüzümü tuttu. Söyleyeceği şeyi söylemesini bekledim. O da bir süre bekledi. Kendini en azından konuşmaya yetecek kadar toparlarken kollarımın arasındaki Nos'u sıkıca tuttum. Boynu kasıldı durdu, gözlerinde her ne söyleyecekse onu söylemekten vazgeçişini izledim. Kaşlarını çattı ama kaşlarının iç kısımlarını havada tutan hüzün, yüzünden ayrılmayı reddederek diğer her duyguya savaş açınca Nos'un güzel yüzü çirkin bir savaş meydanına benzedi.

"Neredeyiz?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. Bunu sonra cevaplardım çünkü şimdi hiç sırası değildi.

"Neler oldu?"

Bir kez daha cevaplamayı reddettim.

Bedenlerimiz kollarla çevrelendi. Kollarının yanı sıra Marlo ve Zaina'nın kokusu Nos ve beni esir aldı. Geç kalmış olsa da her daim hoş karşılanacak bir kucaklaşmaydı bu. Öyle uzun zamandır hayalini kuruyordum ki nihayet yaşandığında gerçek olduğuna inanmakta zorlanmak beni şaşırttı.

Grubun en altında Nos ve ben vardık, böylece gözyaşlarımın Nos'un omzunu ıslatmaya devam ettiğini kimse görmedi.

BİR TÜR DEGİŞİM

"Merza mı?"

"Merza ya!" diye bağırdı Zaina. Batıburun yolu gözüme bir hoş gözüküyordu şimdi, bataklığın dışındaki bu ormanlar çıplak ağaçlarla, ayaklarımızın altında gıcırdayan karlarla doluydu. Aldin'den çok uzaktaydık ama ev, o kadar da uzak hissettirmiyordu. "Ah, Nos! Neler yaşadığımızı bir bilsen..."

"Genç adamı yormayın şimdi." Maça, Marlo'nun koluna girdi. Zaina anlaşmasından, Maça ve Bast da yaşamları boyunca içlerini yakıp duran intikam arzusundan nihayet azat edildikleri için özgürlüğün tadını hepimiz çıkarıyorduk. "Zamandan bol neyimiz var?"

"Maça haklı, sana bunların tümünü anlatmak epey vakit alacak, sevgili Nos." Nos'un elini daha sıkı tuttum. Nasıl olduysa kendimi hiç de yorgun hissetmiyordum. Sanırım hiçbirimiz hissetmiyorduk. "Umarım sıkılmazsın."

Geride bırakmış olsak da en yeni dostumuz tuhaf cadı Tiwaz haklıydı, ölüm hakikaten hatıraları siliyordu. Nos, boşluğa dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Vakti geldiğinde orada yaşananları da anlatacaktım ona. Ama şimdilik, Nos'a her baktığımda ağlamak isteğine ustaca karşı koyuyordum. Rüzgârın kara saçları arasında dans edişi, hüznün öpmüş olduğu güzel

yüzü, bana bakarken gözlerinde gördüğüm yaşamın beyaz parıltısı gözlerimi kamaştırıyordu. Öyle güzeldi ki...

Bast her zamanki gibi en önde yürüyordu, kendine yeni bir amaç edindiğinden Veylinton'a dönmek için can attığını düşündüm.

Gece olunca ateşin başında tuttuğum nöbette bir başıma değildim.

"İlk günkü gibi gözüküyor," dedi Nos. Onun uykuyla arası hiç iyi değildi ama yıldızlar onu severdi. Hele de üstünde siyah bir pelerinle böyle gecenin altında otururken. Diğer bıçaklarımın aksine *Kuutamo* tıpkı Nos gibi hiç değişmemişti. Ay ışığı, bıçağında keyifle dans ediyordu. Nos kıkırdayınca saçları alnına düştü. "Kayışın ilk günkü gibi gözükmüyor ama."

Ben de güldüm. Nos'u izlerken bir şey söylemeyi unutuverdim.

"Eira..." Kibar parmaklarıyla saçımı kulağımın arkasına attı. "Değişmişsin."

Gözlerimin dolduğunu hissettim. "Değiştim," dedim ama hâlâ Nos'un tanıdığı biri olduğumdan gururla söyledim bunu. Boşluktaki yansımam aklıma geldi. "Sen o kolyeyi kazana attığında dünyalar arasında bir köprü oldum. Ve lanetlendim. Yıllarca olduğum her yerden nefret ettim. Kendimi anlayamadım, bulamadım. Hiçbir yere ait hissedemedim. Yalnızca geçici bir lanetti bu. Beni her gün korkuttu. Ama sana bir söz vermiştim. Geri dönmek yeterli değildi. Ben de seni buldum, Nos. Cadı insan Velia'yla anlaşıp ölümde yanına geldim. Aklın çıktı beni gördüğünde. Ben de öldüm sandın. Aslında daha beteriydi ama sana bunu söylemedim. Sonra Doğal Dengeler gerçek lanetimi bıraktı kucağıma. Seni almama izin vermediler. Ben de... Vazgeçtim."

Nos alnımdan öptüğünde bir damla yaş yanağıma düştü. Karşımızda heyecandan kıpırdayıp duran ateş çatırdadı. "Doğru olan da buydu."

Başımı iki yana salladım. Esasen Nos, hepten haksız değildi. Diğer yolu seçerek her gün Nos'un yaşamamı istediği o hayata

uyanabilirdim. O yolun taşlarına alışabilirdim, Zaina'nın da yapmamı söylediği gibi. Marlo, önümde nelerin uzandığını bilmesem de kendimi geri tutmamam gerektiğini söylediği için o yolda ilerleyebilirdim. Üçü de haksız değildi.

Ama ben bir keresinde, hâlâ yalnızca bir insanken Zaina'ya, fey dünyasını terk edemesem bile denemeyi asla bırakmayacağımı söylemiştim çünkü denemek, benim ruhuma cömertçe katılmış bir diğer unsurdu. Tıpkı bilmek ihtiyacı ve kaybolmak huyu gibi.

Nos'u aramaya devam edeceğimi biliyordum. Onu bulana dek. Onu geri getirene dek.

Ben Eira Morwen'im.

Verdiğim sözleri tutarım ve vazgeçemem.

"Ama karşıma bir fırsat daha çıktığında onu elimin tersiyle bir kenara itemedim," diye devam ettim. "Marlo ve Zaina endişeden deliye döndü. Yine de verdiğim sözü tutmak istedim. Başarılı ya da başarısız olacağımı bilmeden senin için bir kez daha dönecek özveriye sahip olduğuma inanmalarını istedim. Korktum ama cesur olmak için korkmanın gerekli olduğunu öğrenmiştim. Öğrendiğim pek çok şeyden bir diğeriydi bu." Derin bir nefes aldım. "Bu yüzden öyle çok değiştiğimi düşündüm ki... Beni tanıyamayacaksın sandım. Ama sonra... Sonra..."

Nos kıkırdadı. "Değişince seni tanıyamayacağımı düşündün, öyle mi? Edindiğin acı bilgelik, yüzüne öyle yakışmış ki gözlerimi alamıyorum senden." Sesinin koyuluğu, geceye onunmuş gibi karıştı. "Tüm bunları şimdi anlatmak zorunda değilsin, *Gümüş Yürek*. Sana böyle diyorlar, değil mi?"

Gülerken elimin tersiyle gözyaşımı ittim ve başımı aşağı yukarı salladım. Burnumun ucu yandı. Onun sesiyle duyacağımı düşünmeye cesaret edemediğim bir isimdi bu.

Bana neden böyle seslendiklerini sormadı. Hatta bir süre hiçbir şey söylemedi. Aramızdaki sessizlik beni yaralamak yerine iyileştirince şaşırdım. Gördüğüm kâbuslarda hiç böyle olmazdı.

"Senin gözünde ben kimim?" diye sordu sonunda. Cevabı duymak istediğinden emindi sanki çünkü dolu gözlerinin onu durdurmasına izin vermedi. Sesinin karanlığı, içine yıldızlar düşmüş gibi pütürlüydü.

Ben de onun yüzünü avuçlarımın arasına aldım; titreyen dudaklarım açılıp kapanırken, her seferinde birbirine yapışırken nasıl konuşacağımdan emin olamadım. Geçmiş ve geleceğin tam ortasında, hepten şimdideydik.

"Nos'sun," dedim sonra. Çok güç olsa da yine. Bir kez daha. Bin kez daha yapabileceğim gibi. "Benim Nos'umsun. Yıldızımsın. Karanlık, onun olduğunu düşünüyorsa da sen benim aydınlığımsın işte."

Boynuna atladım. Oturduğumuz yerde sımsıkı tuttum onu. Onun kolları da benim sırtımı bir uçtan öteki uca sardı. Nihayet en başından beri olmam gereken kişi olarak olmam gereken yerdeydim.

Birbirimizden ayrıldığımızda burnumu çektim. "Ben sözümü tuttuğuma göre..." diye başladım. "Sen de sözünü tutup o portreyi yapacak mısın eve dönünce? Çünkü o resmi görmeyi ilk günkü kadar çok istiyorum."

Nos, burnundan kuvvetli bir nefes vererek gülümsedi. Onun kibarlığının neye benzediğini hatırlamak beni hem mutlu etti hem de bir kere unutmuş olduğum için üzdü.

Hayatım boyunca yanılıp durmuştum, görünüşe bakılırsa o portreyi hiç göremeyeceğimi düşünürken de.

Yolculuk sorunsuz ve aydınlık geçti. Ben bunun sebebinin ne olduğundan bir türlü emin olamadım ama Batıburun'a vardığımızda hepimiz sağ salim ve sakindik. Karlar duruyor, hava soğuk esiyor olsa da bize güneş bakıyordu. Bir kez daha pazar çadırları, tezgâhlar ve renkler her yerdeydi. Geçen seferkinin aksine doya doya baktım renklere. Fakat en çok, dönüp dolaşan bakışlarım renksiz birini bulabildiği için şükrettim.

Maça, dönüş yolu için gerekli gördüğü ne varsa aldı. Biraz kurutulmuş et, mumlar, baharatlar, yelken bezi gibi görünen ama boyut olarak küçük bezler...

Kaptan'ın arkasında tüm bunların doldurulmuş olduğu sepetleri taşıyan Doğrucu'yu görünce gülmeden edemedim. Bir kolundaki yükün fazlasını Nos alırken öteki kolundakileri Bast aldı.

"Şunlara bir bakın!" dedi Zaina. Sesinin taşıdığı mutluluk somuttu sanki. Yanaştığı tezgâh parlak gümüş ve bakır takılarla ve rengârenk taşları olan küçüklü büyüklü boncuklarla doluydu. Zaina, güzel gözlerini hepsinin üstünde gezdirirken birbirini tutan elleri göğsünün üstündeydi. "Şunların ederi nedir?" İşaret ettiği, bir çift altın halka küpeydi. Ufak olsalar da üstlerinde sıralı kırmızı taşlar vardı.

Kadın küpelerin fiyatını söyledi söylemesine ancak sonra Zaina'ya şöyle bir baktı ve "Beni yanlış anlamazsanız..." diye söze girdi. Annem yaşlarında, temiz yüzlü, kahverengi gözlü bir kadındı. Kirpikleri kısacık ama koyu kaşları da kısa saçları da gürdü. "Kulaklarınız delik değil. Ama dilerseniz hemen şurada..."

Zaina eliyle geçiştirerek güldü. "Benim için değil. Bir arkadaşım için bakıyordum." Şifacı cadı yanındaki bana döndü. "Ne diyorsun, Eira? Birkaç fedakârlığın karşılığı gibi duruyor mu bu küpeler?"

Gülümsedim ve başımı koluna yasladım. "Eminim bayılacaktır bu küpelere."

Martes'in güvertesi esintiliydi ama tertemiz kokan rüzgâr hiç de rahatsız edici değildi. Havanın soğuğu ve yağan lapa lapa kar herkesin gözünü korkuttuğundan küpeşteye bir başıma yaklaştım. Gemi son sürat ilerlerken küpeşteye yakın durduğumda yaşam çevremde hızlanıyor gibi hissediyordum. Hava, sivri dişleriyle burnumu ısırıyor olsa da bu kadar canlı hissettiğim için mutluydum şimdi. Rüzgâr saçlarımı çekiyor, kulaklarımda uğulduyordu. Bu sefer ne dediğini anladım sanki. *Yol seni seviyor*, dedi. Benim gözlerimi rüzgârın soğuğu

mu yaşlarla doldurdu yoksa sözcükleri mi, anlayamadım. *Hep sevdi. Sen ona lanetler okurken bile. Ama o zamanlar bunu bilemezdin. Artık biliyorsun.*

Gözlerimi yumdum fakat ellerim belli belirsiz ıslanmış küpeşteye sımsıkı tutunuyordu. Suların birazı üzerime sıçradı.

Eve dönüyorum, diye bağırmak istedim. Şimdi gözcü sepetinde bir şeyler görmeyi ya da görmemeyi umarak bekleyen Bast bile, umursamayacağını bildiğim Merza bile bu gerçeği benden işitsin istedim. *Eve dönüyoruz!*

Çevresi böylesine gürültülüyken *Martes*'in nasıl bu kadar sessiz kalabildiğini düşündüm sonra. Ondan öğrenebileceklerimin tümünü öğrenememiştim.

Gözlerimi açtığımda Nos yanıma yürüyordu. Onu Terra'dan başka yerde görmek ne büyük lütuftu!

"Hasta olacaksın!" diye bağırdım. Sesimi ona ancak böyle duyurabilirdim.

Nos başını iki yana salladı. Siyah saçları birbirini dövüp duruyordu. "Sana vereceğim bir şey var," dedi o da. "Gözlerini kapat ve avucunu aç. Merak etme, ben seni tutacağım. Düşmene izin vermem, Eira."

Ben dediğini yaptıktan sonra ince parmaklarının elime bıraktığı şeyin ağırlığı hiç yoktu neredeyse. Fakat ısısı, havanınkiyle bir değildi.

"Gözlerini aç şimdi."

Ölüm, ortadan kaybolmak demek değildi. Bir tür değişimdi. Ben bunu biliyordum da. Yine de avucumdaki gümüş, kalp şekilli madalyonu gördüğümde afalladım.

"Seninki kadar büyük değil. Fakat Batıburun'da görünce almadan duramadım."

"Ama..."

"Mor gözlü olan dikkatimi çeken kolyeyi görünce 'Al gitsin,' dedi. Pek de fena biri değil. Ben de yapacağı ödemeyi borç olarak kabul ederse teklifini kabul edeceğimi söyledim."

Burnumdan kaçan bir nefesle güldüm. Hemen sonra başımı geri atıp İvaylo'nun sepetinde gözcülük eden Bast'a baktım. O

da aşağı, bana bakıyor, gülümsüyordu. Mor gözlerinden tekini kırptı ve gerisin geri batıdaki sulara çevirdi yüzünü. Bana olan bakışlarında canımı yakacak şimşekler yoktu.

Nasıl ki öteki gümüş madalyonu boynumdan o almıştı, bu kolyeyi de boynuma Nos taktı. Nasıl ki diğer kolye benden uzaklaşırken gözlerim doluydu, bu kolye bana yaklaşırken de gri gözlerim öyle sisli görüyordu etrafı.

Nos ensemi öperken sıcak nefesi içimi ısıttı, ardından saçlarımı serbest bıraktım. Rüzgâr gözyaşlarımı sildi ve onları benden hep yaptığı gibi uzaklaştırdı. Madalyonun tanıdık ağırlığı, yüreğimi hafifletti. Nos, yanağımı avucuna aldı. Onun için geçen zaman yoktu. Bir kış günü Gölge Sarayı'nın bodrumundayken ertesi gün Bataklık Bölgesi'nin aynı kışa ait gibi gözüken ağaçları arasındaydı. Öldüğü anı hatırlıyor muydu, bilmedim. Nasıl ki Marlo'ya sormadıysam Nos'a da öyle sormayacaktım.

Eğilip beni öptüğünde çevremizdeki kış, üzerimdeki hükmünü yitirdi. Rüzgâr etrafımızı sardıkça sardı, kader ağlarımızı iç içe geçirdi. Yollarımız; bir ip, makarasına nasıl dolanırsa birbirlerine öyle dolandı. Nos'un pembe yanakları benden uzaklaştığında kara gözleri bir kez daha yıldızlarla doluydu. Çünkü onun gözleri bana bakarken hep tertemiz bir gecenin göğüne benzerdi.

"Herkes içeri!" diye bağıran bizim Doğrucu'ydu. Güverte kapısını açmış olduğunu fark etmemiştim. "Herkes içeri!" diye bir kez daha bağırdı. "Çay demleyip ekmek yapacağız!"

Maça'nın notlarla ve haritalarla kaplı masası, belki de yıllardır ilk kez üstündeki tüm o ağırlığı atmıştı. Ne yazık ki zavallı masa için bu hafifliğin rahatlığı uzun sürmedi çünkü Doktor'un minicik mutfağına sığamadığımız için Maça'nın koca, kırmızı halılı kamarasına taşıdık her şeyi. Masada maşrapalar, tabaklar,

çaylar ve ekmekler vardı. Bunlardan da öte; koca yemiş reçeli ve bal, yaban mersini ve üzüm kurusu vardı.

Riskli işti bu. Güverte kaygandı ama kimse düşmedi. Benim çizmelerim bir kez kaydı, çok şükür o an bunu görecek kimse yoktu etrafta. Rüzgâr da kar da dinmişti, bundan ki dümen yalnızca yönü koruyordu şimdi.

"Size bir sözüm vardı, kraliçem." Marlo, bakışlarını yanındaki Maça'nın bardağına dikti. Keyfinin hayli yerinde olduğu yüzündeki muzip, çarpık gülümsemeden belliydi. Camın önündeki sandalyelerden birinde oturuyor, onu tanıdığım zamankinden bile genç gözüküyordu. Yalnızca sağ kulağında minik, altın bir halka vardı çünkü ölümden geri gelmiş Ateş-yutan Doğrucu, çocukluk hayali de olsa küçük iğnenin acısına Zaina'nın sarımsak sürdüğü iki kulağından yalnızca birinin delinebileceği kadar dayanabilmişti.

Masanın kısa kenarlarından birinde bir başına oturan Kai, gözlerini devirdi ve ekmeğinden koca bir ısırık aldı. Ne kadar mutlu olduğunu belirtirken taşkınlık etmemeye çalışmak onu bitkin düşürdüğünden ne zamandır sessiz kalmayı tercih ediyordu. Aramızdan herhangi biri, onun önce Nos'a, sonra da Marlo'ya sarılıp hüngür hüngür ağlayışı hakkında konuşmaya kalksa Kai'nin gazabıyla yüzleşmek zorunda kalacağından bu konuda tek laf eden yoktu.

Maça'nın gözlerindeki alevler bir yangından ziyade şömine ateşini andırıyordu bugünlerde. Kimi zaman dalıp gidiyordu, zihninde artık var olmayan kimseleri ziyaret ettiğini düşünüyordum o böyle yaptığında. Çünkü gözlerindeki ateşi örten bulutları tanıyordum. Kaptan, bardağını iki eliyle usulca kaldırdı.

Doktor'un minik halka küpelerinde kırmızı taşlar ışıldıyordu. Aşçının başında bir bandana, üstünde de önlüğü yoktu. Kai'nin karşısındaki uçta otururken bir korsana ne kadar benziyorsa o kadar bir korsan gibi davranmıyordu. Gözleri, geceleri huzurlu uyuyabilen bir adamınkiler nasıl olursa öyleydi.

Doktor'un sağında, Maça'nın diğer yanında Bast oturuyordu. Sakince yemeğini yerken dalgın gözüküyordu. Onun zihnindeki sesin bir an olsun susmadığını tahmin ediyordum. Belki şimdi de o sesi dinliyordu.

Marlo'nun karşısında oturan Nos gülümseyerek dostunu izliyordu. Hemen yanındaki ben de öyle.

Marlo demliği bir kenara koyduğunda Maça sandalyesini iterek ayağa kalktı. "Söylemek istediğim birkaç şey var," dedi sonra. Gerginliği az önceki yumuşak havayı öyle hızlı dağıttı ki neye uğradığımı şaşırdım. Bast da artık dalgın gözükmüyordu. "Sizlerle geliştirmiş olduğumuz samimiyete dayanarak... Soracağım bir soru aslında. Hepinizi ilgilendirdiğini düşündüğüm..."

"Sadede gel, kızım!" Zaina sandalyesinin ucunda oturuyordu şimdi.

Maça yutkundu. "Bir süreliğine... Veylinton'dan uzaklaşmak kararı aldım." Marlo'dan yana kaçamak, hızlı bir bakış attı. "Kendim için."

Dikkatim, aniden ikizine kaydı. Bast şaşırmış gözükmediğinden bunun ikisinin çoktan tartışmış olduğu bir konu olduğuna kanaat getirdim. Hırsız Kral'ın araya girmesini, kardeşinin sözcüklerini tekrar etmesini bekledim. Ama Bast, sessiz kaldı.

"Ne diyorsun, kaptan?" Doktor'un çatalı elinde minicik gözüküyordu. "*Martes* ne olacak?"

Maça gülümsedi. "*Martes*, benim gemim," dedi sonra. Sesinde gizlemediği gurur hoşuma gitti. "Benim evim. Hep öyle kalacak. Öte yandan... Doğu Limanlar ne zamandır bana kızgın. Gittiğim her yerde öfkeli gözler izliyor beni. Bir süre ortalıkta olmasam daha iyi. Gemim sana emanet, Doktor. Veylinton'a döndüğümüzde dilersen seni ikinci kaptan ilan etmeyi çok isterim. Ama *Martes*'ten ayrılmak istersen... Bunu yapmakta da özgürsün. Gemime göz kulak olması için başkasını görevlendirebilirim. İçim o kadar rahat etmez ama."

Doktor gözüme bir anlığına kırılmış gözüktü. Belki belli belirsiz çatılan kaşları böyle düşündürttü bana. Ama sanki Doktor, kaptanının ondan uzakta olması fikrinden hoşlanmıyordu.

"Seve seve *Martes*'in ikinci kaptanı olurum," dedi nihayet. "Ancak..."

Maça tek kaşını kaldırıp yüzünü hafifçe Doktor'un aksi yönüne çevirdi. Gerçekten dinlediğinde böyle yapardı.

"Döneceğine söz verirsen."

Maça'nın bastırmaya çalıştığını düşündüğüm, aşağı dönük gülümsemesi genişledikçe genişledi. "Söz."

"Tabii ki bizle gelebilirsin, Maça," diyen Zaina'ydı ama şimdi konuşan Nos da olsa ben de olsam tıpkı onun söylediğini söylerdik.

"Ya sen?" diye sorarken buldum kendimi.

Bast'ın bakışları donuktu. "Ben mi?"

"Sen Aldin'e gelecek misin?"

Hırsız Kral başını iki yana salladı. "Yapacak işlerim olduğunu söylemiştim."

Elbette söylemişti. Gerçek anne ve babasının kim olduğunu araştıracak, en nihayetinde de bulacaktı. Yeleğinin içine sıkıştırdığı ya da ceketinin iç cebine koyduğu o mektuptan vazgeçmemişti henüz ama daha birkaç gece önce zarfın üzerindeki mührü söküp okyanusa atmıştı. Sabah erken vakitti, Sera, ben ve Bast dışında soğuk güvertede kimse yoktu. Rüzgâr bedenlerimize sert çarpıyordu, yine de birkaç dakikalığına dayanamayacağımız gibi değildi. Mührün batmadığını tahmin ettiysem de düştüğü köpürtülü dalgaların arasından çıktığını görmemiştim.

Bast kâğıdı iki eliyle sıkıca tutmuş karşısına bakarken ben, kâğıdı yırtmasını bekledim. Kâğıdı içi kara elleriyle küçük parçalara bölmesini ve onları okyanusun üstüne bıraktığında parçaların, kar taneleri gibi okyanusa düşüp erimesini bekledim. Ama Bast zamanla iyiden iyiye incelmiş kâğıda daha sıkı tutundu.

"*İntikam isteyen, borcu da sahiplenir,*" dediğinde güç bela duydum onu. Elinde tuttuğu sözcükleri tekrar ettiğini anladım. "*Gölgelere bakayım demeyin. Yoksa gölgeler de size bakar ve bir gördüklerini bir daha unutmazlar.*" Tertemiz havayı içine çekerken gri gömleğinin altındaki göğsü şişti ve söndü. Sera ve ben sessizce onu izliyorduk. "Gölgeler beni hiç unutmayacak."

"Bu iyi." Sera'nın omzu titredi ama sesi neşeliydi. O sabah üstünde bir zırh değil, yalnızca kalın, sarı renkli bir kazak vardı. Saçları cenesine kadar uzamış, yataktan şimdi kalkmış gibi birbirlerine karışmışlardı. Saçları mı yoksa yüzünde yetişen gülümseme mi onu en az Kai'nin olduğu kadar genç gösterdi, anlamadım. "Gölgeler kime ait olduklarını akıllarından hiç çıkarmazlar böyle."

Bast ve Sera'nın birbirlerine minnetle gülümsediğini ilk o zaman görmüştüm.

Kaptan kamarasında oturmuş kaşığımı tutarken, "Bizimle gel, Bast," dedim. "Yalnız olmaya alıştın diye her daim yalnız kalman gerekmez."

"Güvenilmez olduğumdan benden hoşlanmadığını sanıyordum. Şimdi ne demeye çağırıyorsun beni?" Bu sefer de Bast güldü. "Yolda kurtlar saldırır da ben sizi onlara yem edip kacarsam diye korkmuyor musun?"

"Korkmuyorum."

"Yapamam diye mi yoksa?"

"Yapmazsın diye."

Dişlerini sıkıp başıyla yavaşça onayladı. "Teşekkür ederim, Eira. Ama gelemem," dedi. "En azından şimdilik."

"Yalnızca Bast olacağını sen söyiedin." Sesim kulağıma mızmızlanıyormuşum gibi geldi. Ama huysuzluk etme derdinde değildim. "Veylinton, Hırsız Kral'ı unutmayacak. Bu yüzden sen de bir süre oradan uzak durmalısın. Bana öyle bakma, Bast. Haklı olduğumu biliyorsun." Sırıttım. "Ve ben de bundan ne kadar nefret ettiğini biliyorum."

Bast, burnundan güldükten sonra çayından bir yudum aldı. Başıyla dalgınca onayladı sonra. Şimdi hiç de Hırsız Kral'a

benzemiyordu. Zihnimdeki Bast'a da benzemiyordu. Şimdi baktığımın Bast'tan ziyade Kierbast olduğunu düşündüm. *Çirkin isimli sıradan bir fey. Kaderinin orta yerine düştüğünü sanan ama bunun bir yanılgı olduğunu er ya da geç öğrenecek biri.*

Maça da geri yerine oturmuş Bast'ın söyleyeceklerini dört gözle bekliyor, tahminimce ikizinin de onunla birlikte çamlarla ve dağlarla dolu topraklara gelmesini ümit ediyordu. Belki bunu ona dillendirmişti de daha önce. Belki Bast o zaman da kabul etmemişti ve belki şimdi de kabul etmeyecekti.

"Pekâlâ, öyle olsun," dediğinde Bast, gözüme belki de ilk kez kendinden emin gözükmedi. Sonra ekledi, "Yol bizi Aldin'e götürsün bakalım."

"Ben *Martes*'te uyumaya devam edebilir miyim? Bu kadar hamak..." Sera lokmasını bitirmek üzereydi ki boğazına takılan minik parça onu rahatsız edince sesi kulağa bir komik geldi. Hemen ardından boğazını temizledi ve onun sesinde daha önce hiç duymadığım, zorlama bir ciddiyetle, "...boşa çıkacaksa?" diye devam etti.

Doktor'un koyu renkli, ağır kahkahası kaptan kamarasını seve seve doldurdu, çayların içine düştü ve kaşıklarımıza doluştu. Dışarıdaki kışa rağmen donup kalmak yerine her şeyi ısıtarak hepimize bulaştı. Herkes güldüğünde Kanatlı Sansar, bu kadar yüksek sesli kahkahalar duyduğu için şaşırdı mı, bilmedim.

YÜRÜMEYE DEVAM EDENLER

Havanın kararmasına daha çok vardı. Ne uçuşan çiçeklerin kokusu burnumu ne de uzaktaki nehirlerin sesi kulaklarımı tepeleme doldurabiliyordu. Suya bir şey düştü, ardından Marlo bana seslendi. "Bu tarafa gel," dedi sonra. Doğrucu, boyuna kadar suya batmışken pembe omuzları bir görünüp bir kayboluyordu. Saçları sudan hemencecik koyulaşmıştı. Çıktığı gibi kazıktan farksız olacak sarı tutamlar birbirlerine normalden daha fena bir inatla karışacaktı ama Marlo bunu önemsiyor gibi görünmüyordu. Bir kez daha kış gelmeden suyun tadını son kez çıkarıyordu. Şimdi de gölün suyunda çok vakti yoktu gerçi, Aldin'in doğusu bugünlerde sıcak olsa da Doktor'un geldiği toprakları anlatırken kullandığı kelimelerin ısısından çok uzaktı. Doktor'un ne durumda olduğunu merak ederdim ara sıra. *Martes*'in ikinci kaptanı olarak henüz bir kış ve bir bahar geçirmişti. Bu süre boyunca ben Dragomir'in yanımdaki varlığını özlemiş, sonraki karşılaşmamızda nasıl bir adam olacağını tahmin etmeye çalışıp durmuştum. "Bak bu kısım kayalık da değil, yosunlu da değil."

Gölün suyu temizdi, öyle temiz ki ben de görüyordum neresinin çamur, neresinin taşlık olduğunu. Ama zeminin büyük çoğunluğunun dibi kapkaraydı. Taşların üstünde kocaman,

tüylü bir canavar huzursuz bir uyku çekiyordu sanki. Küçüklü büyüklü balıklar suda değil de gece gökyüzünün üstünde süzülüyormuş gibi gözüküyordu. Ama büyük sular, yıldızlı geceye hiç de yakın değildi. Üstündeki benekli balıklara rağmen.

Güneş, Marlo'nun saçlarını kurutmak için canla başla çalışıyordu. Marlo sudayken ben gözüme kestirdiğim bir kayaya ilerledim. Hemen öncesinde Marlo uyardı beni, "Dikkatli ol, Eira," dedi ama kuru kayaların üstünde kayıp düşecek değildim şimdi.

Su benim atlayabileceğim kadar derindi burada. Belki Marlo da kayanın üstünden kendimi suya bırakmamı bekliyordu ama ben oturup ayaklarımı suya daldırdım. Rüzgâr sırtımı okşadı. Su, düşündüğüm kadar soğuk değildi ama çizmelerimin daha önceden açmış olduğu birkaç yara sızladı, balıklar bembeyaz kalmış ayaklarımdan uzak durdu.

"Korkaklık etmesene!" diye seslendi Marlo bu sefer. Bağırmasına hiç gerek yoktu, sesi bana çok net uğruyordu. "Atla!" Sonra sırtüstü uzanıp kollarını açtı. Güneş, altın saçlarını kurutmaya çalışmaktan bıkıp vazgeçmiş olmalıydı artık. "Bırak, su taşısın seni," dedi. Bu kez bağırmamıştı. "İyi gelecek, söz veriyorum."

Bir Marlo'ya, bir suya baktım. İkisi de bana bakmıyordu şimdi. Ayağa kalktığımda sular ayak bileklerimden aşağı, parmaklarımın arasından ait oldukları yere aktı. Ama hepsi değil. Kimi tenimde takılıp boncuk boncuk kaldı. Suya atlamazsam eninde sonunda kuruyarak uçup gidecek ve ait oldukları yere uzunca bir süre dönemeyeceklerdi.

Ayakta dururken kendimi ağır hissetmiyordum. Tuhaftı bu, kendimi taşıyan ben olduğumda gücümün yetmediği onca zamanı aklıma getirdi.

Düşünmeden ustaca atladım ve su, dört bir yanımdan hevesle tuttu beni. Tutuşu hızlı ama nazikti çünkü sular, yüzmeyi bilenleri böyle tutardı. Öte yandan vaktizamanında Korvina'yı hiç de böyle yakalamadığına emindim. Korvina'nın da geceleri huzurlu rüyalar gördüğüne inanıyordum şimdilerde, tıpkı

Ragna gibi. Ama belki Selas'ın rüyaları hâlâ canını yakacak türdendi. Bir yere ait olmayı dileyip o yer tarafından kabul görememenin etkileri hemencecik geçmezdi.

Su, düşündüğüm kadar ılık değildi. Boynuma ve göğsüme değen su bir anlığına zamanı durdurmuş ya da beni öldürmüş gibi hissettirdi. Nefesim kesildi fakat aynı anda göğsüm nefesle doldu, anlaması zordu. Minicik dalgalar beni sağa sola, suyun kendisi de yukarı itti, ayağım dipteki karanlığa değmedi.

Marlo'nun yanına vardığımda onun yaptığı gibi uzandım. Sular, üzerimde gezinen parmaklar gibi hissettirdi. Marlo ve ben, açık kollar ve bacaklarla yan yana iki koca denizyıldızına benziyorduk. Güneş, Marlo'ya bakmak için didinirken suyu ısıtıverdi. Kalbimin atışı normalden daha yavaştı. Yolun beni sevdiği gibi ben de yolumu seviyordum.

Zaina, Nevae'yi öyle seviyordu ki yanında tuttuğu defter ve renkli kalemlerle gönüllü olarak onun yanına gittiği zamanlar sayıca çoktu. Öte yandan Marlo, yaşlı cadıdan şimdi bile çekindiği için kulübesinden uzak duruyordu. Tıpkı benim gibi. Ama ben, Nevae bana bir başka yaşlı cadıyı anımsattığı için ondan uzak durmayı tercih ediyordum. En azından bir süreliğine.

Hızlı fırlatılmış bir kozalak onu kolundan vurduğunda Doğrucu bağırdı. "Hey!"

Zaina görkemli, iğneli çamların arasından kıkırdayarak çıktı. Elinde ona bu güneşten kaçabileceği kadar gölge sağlayan eski bir şemsiye, üstünde de omuzlarında kurdeleleri olan açık mavi bir elbise vardı. Her zamanki gibi en çok onun sert adımları altında ezilen taşlar çığlık atıyordu. Sırtında yükselen dağlar onun kadar sağlam gözükmüyordu. Marlo'nun koluna girip gözleri beni bulunca, "Saçların Maça'nınkiler gibi olmuş neredeyse," diye kıkırdadı. "İyi yüzmüşsün anlaşılan."

Ben de gülümsedim. "Su çok güzeldi."

Çırpıkanatların evine neşeli sohbetler eşliğinde yürüdük, Zaina bize o gün öğrendiği bitkileri anlattı, Marlo bunları dinlerken sıkıldı. Çiftçi olmak onun kaderinde de hamurunda da yoktu. Bir zamanlar bunu bilmeden zayıf bir Çiftçi olarak yaşıyor olduğu gerçeği bana yüzyıllar önceye aitmiş gibi geldi.

Sonsuz gibi görünen koyu yeşilin içinde iki katlı, açık mavi bir ev vardı ki henüz yakınına gelememiş olsa da kendisini göreni mutlulukla doldururdu. Güvenle sarıp sarmalar, güldürür, huzura boğardı. Bu ev, ister okyanusun ötesinden ister bir başka dünyadan, ne kadar uzaktan gelirlerse gelsinler ziyaretçileri her daim hoş karşılardı.

Bu evin kapısı açıktı şimdi, göründüğü kadarıyla içerisi bir arı kovanı gibi hareketliydi. Bahçedeki masaya Lisabel ve Brahn tarafından taşınan ekmeklerle reçeller, koltuğun arkasında Sorin ve Kai tarafından toplanan ahşap oyuncaklar ya da perdeleri sonuna dek açık pencerenin önündeki küçük masada yarın yokmuş gibi resim yapmakta olan Lumi ve Maça...

Gözlerim Bast ve Nos'u aradı, o ikisi birbirleriyle pek konuşmazdı ama birbirlerine sağladıkları sessizliğin türünü sevdiklerinden gün geçtikçe onları yan yana daha sık görür olmuştum.

"Tam zamanında geldiniz!" Bayan Çırpıkanat elindeki tabakları masaya gelişigüzel bıraktı. Brahn Çırpıkanat, turtanın üstünü örten örtüyü kaldırmak için uzanınca Lisabel eline hızla vurdu ve ardından Nos'a seslendi.

Zaina, Marlo ve ben eve girdiğimizde Nos, merdivenlerin yarısındaydı. Aşağı inerken hareketleri kontrollü ancak onu çok iyi tanıyanların anlayabileceği üzere heyecanlıydı. Üstündeki bol gömleğin beyaz oluşu sayesinde teninin rengi hiç olmadığı kadar canlı gözüküyordu. Gömleğin yakasındaki ipler göğsüne gevşekçe düşüyordu. Yaşamla ve yaşam dokunmuş nice şeyle doluydu. Her zamanki gibi göz kamaştırıcıydı.

Nos, herkes Çırpıkanatların küçük salonuna ustaca dizilirken sabırla bekledi. Uzun zamandır yanmamış şöminenin önünde ayakları açık, Lisabel'in sofra bezlerinden biriyle üstü

örtülmüş bir şövale vardı. Şövalenin yanında dikilirken Nos'un bacakları kapalı, sırtı dik ve ellerinden biri arkasındaydı. Diğer eli ise örtüyü sımsıkı tutuyordu. Açık kapıdan içeri giren yaramaz rüzgâr hemen şövalenin örtüsünün altına dokundu ama onu kaldıracak kadar kuvvetli davranamadığından kendi merakını da benimkini de gideremedi.

Marlo, beni usulca şöminenin karşısındaki koltuğa yönlendirdi; sonra da sağıma kuruldu. Yakası bağcıklı yeşil gömleğinin kolları dirseğine kadar katlanmış, ıslak kısımları çoktan kurumuştu. Öteki yanıma da Zaina oturdu, onun saçları da alnına ve boynuna yapışmıştı. İkisinin de elini tuttum.

"Bayanlar ve baylar..." Nos'un bana bakarken yüzüne oturan gülümseme, birazdan göstereceği ve olağanüstü güzellikte olduğunu tüm yüreğimle zaten bildiğim tablodan da güzeldi. "Size uzun zamandır üstünde çalışmakta olduğum bir tablonun bitmiş olduğunu söylemek ve bu tabloyu şimdi burada hepinize göstermek isterim."

Sessizlik, gülücüklerle doluydu. Lisabel ellerini önünde kavuşturmuş, Brahn onun koluna girmişti. O ikisi koltuğun mutfak tarafında ayakta duruyorlardı. Sorin ve Kai yan yana, Lumi de Maça'nın önündeydi. Lumi, Nos'tan sonra en çok Maça'yla resim yapmayı sevmişti çünkü çizdiği şekilleri gerçekten anlayabilen tek kişi oydu. Lumi, özellikle kuşları ve çiçekleri çizmeyi ondan öğrenmeye çalışıyordu.

Bast kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapının önünde bir omzunu duvara yaslamıştı. Onun kapılara ve pencerelere yakın durma alışkanlığı hemen sönecek gibi değildi. Maça ve o, bu yaz Veylinton'a dönmeyi planlıyorlardı. Belki Marlo da onlarla giderdi. Belki Marlo, yine onlarla dönerdi.

Nos'un bu resmi yapması öyle uzun sürmüştü ki başlarda resmi görmek için sırayla Darka'nın çalışma odasına sızıp durmuş, yakalandığımızda kapı dışarı edilmiş olsak da zamanla resmin varlığını unuttuk.

"Bizi daha fazla bekletmesen iyi edersin, Ruh Çocuk." Zaina eliyle yüzünü yelledi. "Bu resmi senin düşündüğünden de uzun zamandır bekliyoruz."

Nos güldü ve başıyla onayladı. "Baş üstüne, Bayan Nafel."

Örtünün altında açık edilen tablo, bir pencereydi sanki.

Karanlık ağaçların arasında aydınlık üç beden, uzaktaki Kuzton'un güzelim sarı ışıklarının önünde duruyordu. Yağan kar usluydu; birazı benim saçıma konmuş, resimdeki yerini böyle almıştı. Marlo, Zaina ve benim çevremde o zamanlar var olduğuna inandığım koruma kalkanı yoktu ama üçümüz de gülüyorduk. Resimde olmasa da orada olduğunu bildiğim Nos da yüzüne doğru kaldırdığı parmaklarının arkasından gülüyordu.

Benim üstümdeki o eski kahverengi pelerin, bu tabloda hayatta ve iyi durumdaydı. Boynumdaki madalyonun yalnızca parlak zinciri görünüyordu. Zaina'nın saçları kıştan daha soğuk ışıldarken ikimizin gecenin içinde kalan gözleri neredeyse aynı renkle boyanmış gibi duruyordu. Marlo'nun burnu, Maça'nın onun yanaklarında görmeye alıştığını düşündüğüm türden bir pembeydi. Resimdeki kahkahaları duyabiliyordum neredeyse.

"Arkadaki kayan yıldızı..." Bakışlarım bir süredir onun üzerindeydi çünkü şimdi, güzelinden bir anın içinde hareket etmeden kalmış olsa da hâlâ ilerlemekte gibi gözüküyordu. "Sen mi ekledin oraya? Yoksa gerçekten gördün mü onu?"

Nos bana kıpırtısız bir yüzle ancak gülümseyen gözlerle baktı. "Sahiden gördüm. Gözümün kenarında."

O gece, Nos'un resimlerinden birkaçını daha görebilmiş olmayı dilediğimi hatırladım. Belki kayan bu yıldız, gözü insan bir kız olan bana takılınca gönlümden geçeni duymuştu.

"Bugüne dek yaptığın en iyi resim bu!" diyen Marlo'ydu.

"Olağanüstü..." diye mırıldanan da Maça.

Herkes öyle ya da böyle resmi ne kadar çok beğendiğini dile getirirken Nos başını eğerek gülümsedi. "Beğenmenize sevindim," dedi. Ölüm, Marlo'yu değiştirmişti ama Nos geri

döndüğünde ara sıra dalıp gitmesi ve bazı zamanlar konuşulanları duymaması dışında yine kendisiydi. Resimleri karanlık olmazdı hiç; aksine Nos, yaşayanlar arasından en sevdiklerini resmederdi hep. "Ama bugüne dek yaptığım en iyi resim bu değil. Sanıyorum bugüne dek yaptığım en iyi resim..." Adımlarını işitemediğim Bast koltuğun yanından geçip giderek Nos'a sırtı bize dönük bir çerçeve getirdi. Nos çerçeveyi ağırlığı yokmuş gibi tutarken Bast yerine döndü. "Bu, elimdeki."

Nos doğrudan bana bakıyordu şimdi ve ben göstermek üzere olduğu tabloyu görmeden biliyordum kimin boyanmış yüzüne bakmak üzere olduğumu. Duyduğum heyecan tarif edilemezdi, resmi görmeden gözlerim dolmaya başladı.

Nos dikkatle çevirdi çerçeveyi, durum böyle olunca resmi ilk Çırpıkanatların penceresinin önündeki masayla sandalyeler gördü.

Resimdeki bendim. Tüm insanlığımla ve tüm feyliğimle, bütün güzelliğimle ve çirkinliğimle, olduğum her şeyle bendim. Boşluktaki yansımadaki hâlimle, boynumda şimdi taktığım gümüş madalyonun aynısıyla karlı çamların arasında yürüyordum.

Durgun tablolar nasıl bir yıldızı kaymaya ya da birini yürümeye devam ediyormuş gibi gösterebilir? Nasıl olur da bir tabloda bile yürümeye devam edebilirim ben?

Yüzüm hafifçe sağa dönük olsa da gözlerim solda bir yere bakıyordu. Takılıp kalmış gibi.

Üstümde koyu kahverengi pelerinim, sırtımda iki elimle iki sapını sımsıkı tuttuğum sırt çantam vardı. Parmaklarımdan birindeki yüzük gölgede kalıyordu. Gece vakti olduğundan yıldızlar tepemdeydi. Aralarından birkaçı diğerlerinden fazla parlıyor, gökyüzüne ve arkasının düşüncelerle dolu olduğu bariz olan gri gözlerime ışıltı katıyordu.

Yüzümde bir gülümseme yoktu, daha çok... Dinginlik vardı, biraz da ihtiyat. Herhangi bir anda nasıl bir ifadeye bürünüyorsam o.

Rüyalarımda gördüklerime hiç benzemiyordu. Hayır, bu resim, benim zihnimin üretebileceğinden çok daha güzeldi. Yalnızca Nos'un zihninden çıkabilecek kadar güzeldi.

Gümüş renkli, ince ama işlemeli çerçevesinin bile özenle seçilmiş olduğunu ona şöyle bir bakan herkes söylerdi. Gözlerim resmin altına düştü, tablonun ismine.

Gümüş Yürek.

Gözyaşlarımdan biri yanağımı gıdıkladı.

"Buradan çıktığımızda ne yapmak istiyorsun?" diye sormuştum ona. Yıllar önce. *"Tüm bunlar bittiğinde?"*

Çünkü buradan çıkacağız.

"Senin bir portreni yapmak istiyorum," demişti o da.

Portreyi bir kenara koyup karşımda dikildi. Ayaklanmış olduğumun farkında değildim. Ellerime uzandı ve "Uzun sürdüğü için üzgünüm, Eira," dedi. Ama uzun sürmüş olması o an önemsediğim son şeydi. Tüm bunlar bitmiş ve Nos Salvor o portreyi yaparak sözünü tutmuştu.

Lisabel ellerini çırptı. "Kim turta ve ekmek için hazır?" diye sorduğunda oğullarından büyük olan ikisi bahçeye doğru koştu. Hemen arkalarından Lumi de Maça'yı sürükleyince kapının kenarındaki Bast'ın kahkahası bana, Zaina'ya ve Nos'a da bulaştı. Zaina, mor gözlünün koluna girdi ve ona sofraya dek eşlik etti. Onları izlerken bakışlarım pencerenin önündeki küçük masada boyanmakta olan ama henüz bitmemiş küçük, beyaz laleyi bulunca elim eski bir alışkanlıkla boynumun hemen altındaki madalyona gitti. Masaya küçük adımlarla yürüdüm, Lumi'nin kırmızı kalemiyle lalenin üstüne gümüş yüreğimde yer edinmiş insan ya da fey, herkesin adını yazarken Nos beni sabırla bekledi. Ancak işim bittiğinde Nos kâğıdı becerikli parmaklarıyla katladı ve madalyonumun içine sessizce yerleştirdi. Hemen arkasından dudağıma minik bir öpücük kondurdu ve biz, hep yaptığımız gibi bahçeye de yan yana yürüdük. Biz, hepimiz, yolumuzdaki taşlara takılıp durduysak da yol, nihayet bizden yanaydı.

Öğlen güneşi ve esintisi bahçedeki minik çiçekleri okşuyor, sivri ağaçlarla uzun dağlar tertemiz gökyüzüne karışıyordu.

SON

TEŞEKKÜRLER

Hasta olmasına aldırmadan, gece geç vakitte işten eve yorgun geldiğinde bile bu kitabı okumak isteyen çünkü kitabın tümünü okumadan yayınevine teslim etmeme asla razı gelmeyen dostum ZŞ; tüm bu macerayı seninle paylaştığım için çok mutluyum. Gümüş Yürek serüveninin yıllar önceki ikinci bölümünden son bölümüne dek bana acımasız anlatıcılığım yüzünden ağız dolusu sövdüğün zamanları sonsuza dek gülerek hatırlayacağım. Bu kitaba katkıların bir yana, arkadaşım olduğun için çok şanslıyım, teşekkür ederim.

Ruhuma her daim, tıpkı hastalandığımda yaptığı patates yemekleri gibi şifalı gelen Ekin, bana kendimi bir an olsun yalnız hissettirmediğin için teşekkür ederim. Daha iyi bir arkadaş olmak konusunda seni örnek alıyorum.

Sinirlendiğimi anlattığım her olaya benden daha fazla sinirlenen dostum ŞBT, yaklaşık on iki yıl önce tanıştığımızdan beri benden bıkmamış olman mucizevi, bunun için teşekkür ederim.

Yürümeye devam etmem için beni cesaretlendiren ama yürürken azmime yenik düşmememem için gerçeklik kontrolünde bulunmaktan bir kez olsun bıkmayan Yücel, seninleyken yaşadığımı hissediyorum. Teşekkür ederim.

Yazar dostum Ekin S. Koch, birlikte hemen her gece geç saatlere dek yaptığımız çevrimiçi yazma toplantıları olmasa bu kitabın ikinci yarısını bitirmek benim için imkânsız olurdu. Yazmak konusunda beni motive ettiğin için teşekkür ederim.

Bir şey söylemek için odama girip duran ama yazdığımı görünce bölmeyip yanıma bir tabak kavun bırakıp sessizce giden canım babam, bu kadar iyi bir baba olduğun için teşekkür ederim. Şu an olduğum kişi senden çok büyük parçalar taşıyor ve sen sanatçı bir ruha sahip olmasaydın ben de olmazdım.

Aramızdaki ilişkinin güzelliğine her zaman şükredeceğim, bana sürekli "O sahneye geldin mi?" diye soran annem, böylesine güçlü bir sabır taşı olduğun için teşekkür ederim. Senden başka birinin annem olmasını istemezdim.

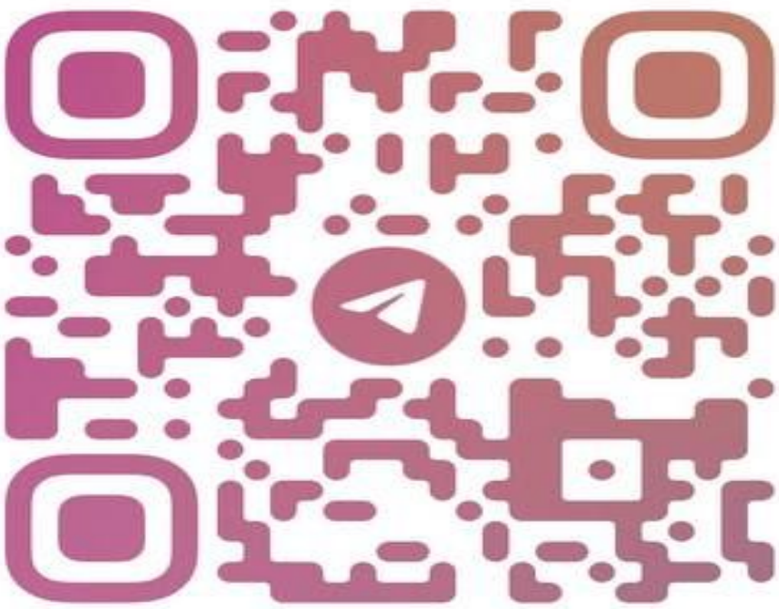
Son olarak bu kitabı ithaf ettiğim okurlarım, *fellowship*... Sizden daha iyi yol arkadaşları bulamazdım. Eira, Nos, Zaina ve Marlo da bulamazdı. Onları böyle koruyup kolladığınız, sevdiğiniz ve sahiplendiğiniz için minnettarım.

Sizi yüreğimin alabileceğinin ötesinde seviyor ve bir sonraki hikâyede de sizinle yan yana olmayı umut ediyorum. En nihayetinde biz, yürümeye devam edenleriz.

Yol sizden yana olsun, ben tıpkı benim gibi yolunuzun da sizi sevdiğine eminim.

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP